

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

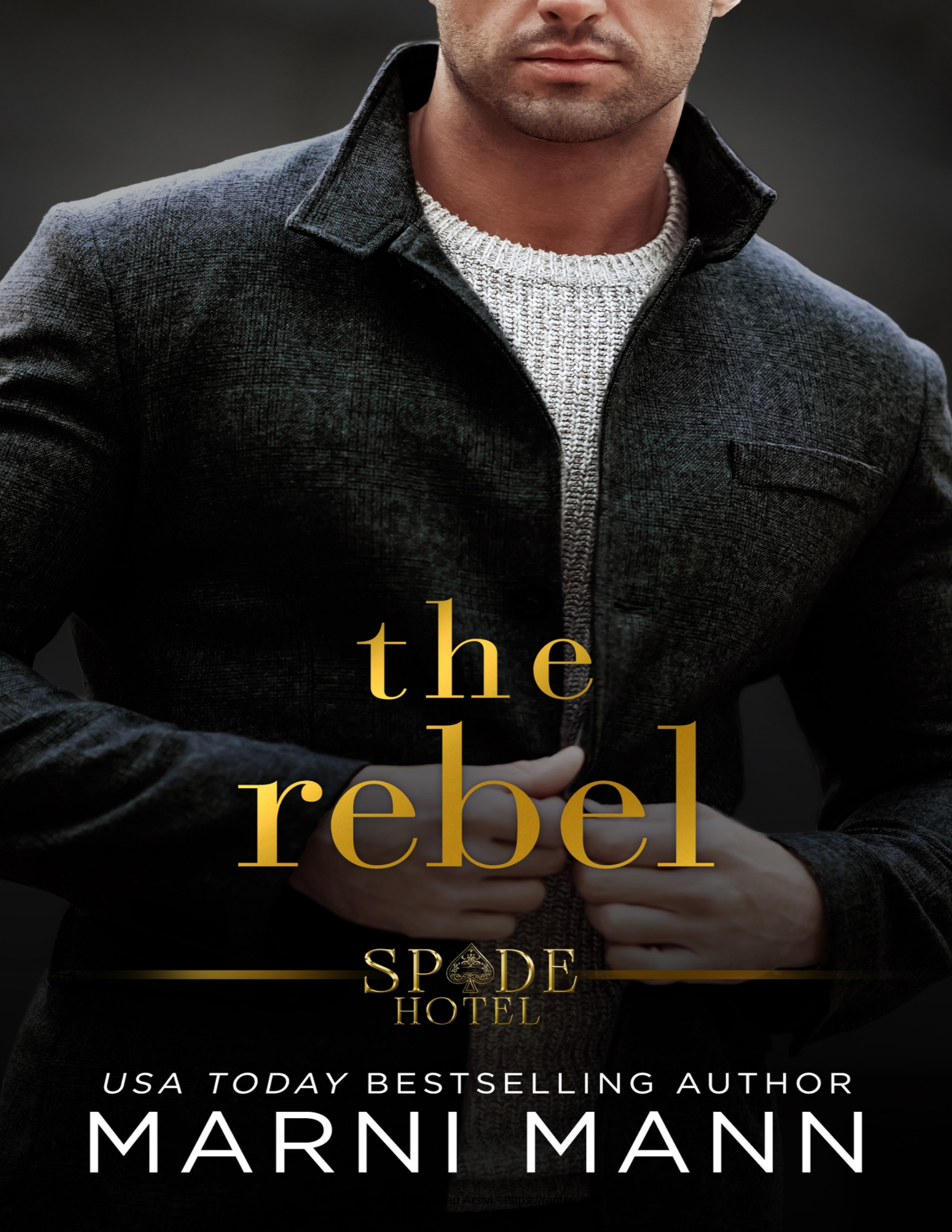
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A close-up photograph of a man's torso and neck. He is wearing a dark, textured jacket over a white, ribbed sweater. His hands are clasped in front of him. The background is dark and out of focus.

the rebel

SPADE
HOTEL

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
MARNI MANN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

the rebel

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
MARNI MANN

İÇİNDEKİLER

[Çalma Listesi](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36 Sonsöz](#)

[Teşekkür Bülteni](#)

[Mami'nin Midnighters'ı](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Ayrıca yazan: Marni](#)

[Mann](#)

[The Sinner The One'a](#)

[Kısa Bir Bakış](#)

Web sitemi ziyaret edin: www.MarniSMann.com

Kapak Tasarımcısı: Hang Le, Hang Le
tarafından

Editör: Jovana Shirley, Unforeseen Editing, www.unforeseenediting.com

Proofreaders: Judy's Proofreading'den Judy Zweifel ve Vicki Valente

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

*Bazı kadınlar kahramanları sever.
Ama bu, Asiler'i tercih eden tüm kadınlar için, her lezzetli kirli şekilde teslim eden yaramaz erkekler.
Sadece hayal edebileceğiniz yollar ...*

OYUN LİSTESİ

"South Dakota"-Chris Stapleton
"The Fire"-Chris Stapleton
"Wildflowers and Wild Horses"-Lainey Wilson
"Part II"-Jay-Z, featuring Beyoncé
"What Ifs"-Kane Brown, Lauren Alaina ile birlikte
"Take Me to the Bottom"-The Cadillac Three "Lose
Control"-Teddy Swims
"Like You Mean It"-Steven Rodriguez
"The One That You Call"-Mackenzey Mackay
"What You Waiting On"-Hueston
"Porch Light"-Josh Meloy "Angel"-
Toby Mai
"Kurtar Beni"-Jelly Roll

[Spotify çalma listesine göz atmak için buraya
tıklayın.](#)

PROLOGUE

Cooper

"D Bunu mahvetme," diye tısladı amcam Walter Spade, konferans salonundaki masanın başından, tuzlu ve biberli saçları yukarıdaki floresan ışıklardan parlıyordu.

Gözlerini kısarak bana bakarken gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşti. Elleri sandalyesinin arkalığını kavrarken arkasında durdu, oturmayı reddetti.

Walter işle bağlantısı kesildiğinde dünyanın en iyi adamıydı.

Konu Spade Otelleri ile ilgili herhangi bir şey olduğunda - babamla birlikte kurduğu, kardeşlerim ve benim çalıştığımız şirket - o pis bir orospu çocuğuydu.

Bugün de kesinlikle bir istisna değildi.

"Endişelenecek bir şey yok," diye cevap verdim. "Araziyi görür görmez bizim olacak, tabii koleksiyonumuza katmaya değer bulursam."

"Elini çabuk tutsan iyi olur," dedi Macon, en küçük kardeşim, yanımdaki koltuktan. Koyu kahverengi sakalları daha önce hiç görmediğim kadar gür çıkmaya başlamıştı. Hawaii'de son mülklerimizden birini inşa etmek için geçirdiği onca aydan sonra daha rahat, sörfçü gibi bir görünüm kazanmıştı. Ayrıca eve bir kadınla dönmüştü ki bu hiç beklemediğim bir şeydi.

"Ona sadece bizim bakmadığımızı biliyorsun, değil mi?"

Bahsettiği arazi, Kanada Kayalıkları'nda yer alan Banff Ulusal Parkı'ndaki bir göl olan Louise Gölü'nün kıyı şeridi boyunca uzanan bir cennet parçasıydı.

Bizzat görene kadar ne kadar mükemmel olduğunu teyit edemezdim.

"Bahse girerim bütün büyük isimler buraya bakıyordur," dedi en büyük kardeşim Brady diğer tarafımdan. Saçları yeni taranmıştı, sanki duştan yeni çıkmış gibiydi. Tahmin etmem gerekirse, muhtemelen bu sabah şoförü onu işe getirirken arka koltukta bir kadınla sevişmiş, sonra da ofisine vardığında banyosunda duş almıştı. Bu adam sadece bir oyuncu değildi. Söz konusu kadınlar olduğunda, lanet olası bir günahkârdı. "Emlakçı bize ulaştysa, herkese ulaşmıştır. Yani tüm rakiplerimiz yarın o mülkü inceleyecek."

Kuzenim Jo gülümseyerek, "Bir teklif savaşı bekliyorum," dedi ve ellerini kavuşturup her bir parmağını aynı hizaya getirdikten sonra birbirine vurdu. Beyaz ojesi yukarıdaki ışığı yakaladı, aydınlığı yansıttı ve bir ayna gibi parladı. "Bu eğlenceli olacak."

Walter'ın kızı dövüş ve galibiyet beklentisiyle büyüdü.

Artık bir Dalton olmasına rağmen -yanında oturan en iyi arkadaşım Jenner'la evleneli bir aydan az olmuştu- Spade kanyıyla doluydu.

Ve Maçalar hep kazanırdı.

Walter Jo'ya, "Aceleci davranmayalım tatlım," dedi. "Cooper diğerlerinden önce varacak ve bu teklif

Jenner'in sunacağı belge adil olmaktan çok daha fazlası olacaktır."

Jenner, Walter'ın emirlerinden etkilenmemiş, koltuğunda tamamen rahatlamış bir halde, "Ve acil bir karara bağlı," diye ekledi. "Diğerlerine karşı koymaları için zaman vermiyoruz."

Jenner'in ailesi ülkenin en büyük ve en başarılı hukuk firmalarından birine sahipti. Daltonlar -Jenner ve iki kardeşi Dominick ve Ford ile ikiz kuzenleri Hannah ve Camden- hukukun tüm farklı alanlarını temsil ediyorlardı.

Jenner ailemizin bir parçası olmadan çok önce Spades ile çalışıyordu ve kuzenimle yuva kurmadan önce çılgın bir bekârdı.

Kendine güvenen. Ukala. Ve çok iyi vakit geçiriyor. O Jenner Dalton'dı.

Aynı zamanda tanıdığım en zengin, en başarılı insanlardan biriydi.

"Yani tekrar söylüyorum Cooper, bu işi berbat edemezsin." Walter az önce tükürmüş gibi ağzını sildi. "Zamanlama bizim tarafımızdaki tek şey."

Güney Kaliforniya Üniversitesi'nden mezun olduğumdan beri amcamın yanında çalışıyordum ve babamın izinden gidiyordum. Yaklaşık on yıl önce Spade Otelleri'nden emekli olmuş, her gün ofisine gitmek yerine annemle birlikte sahilde yaşamayı tercih etmişti. Walter onu satın almıştı ve anlaşmanın bir parçası da, üçümüz yeterince yıl geçirip zamanımızı harcadığımızda, kuzenimiz Jo ile birlikte eşit sahipler olacağımızdı. Bu geçiş henüz gerçekleşmemişti. Walter emekli olmaya hazır değildi.

Ancak Spade Hotels'de çalıştığım yedi yıl boyunca markamız için dikkate değer şeyler yaptım. Rakiplerimizin başlatmayı bile düşünmediği lüks seviyelerini oluşturmuştum. En yetkin, en etkin genel müdürlerden bazılarını işe almıştım.

Ama bu -bu mülk, bu satın alma, eğer umduğum gibi gerçekleşirse- bugüne kadarki en büyük başarımla olacak.

"Stres yapma. Ben hallederim," dedim Walter'a. "Sabah uçuyorum. Ertesi gün Noel arifesi olduğu için gece kalmayacağım. Mülkten Jenner'ı arayacağım ve teklifi işleme koymasını sağlayacağım, böylece tatilden hemen önce gerçekleşecek. Yeni yıldan önce her şeyi imzalamış ve mühürlemiş olacağız."

Walter sandalyeyi bırakıp kollarını göğsünde kavuşturmadan önce parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti. Bu hareketi çok iyi biliyordum.

Bir kez daha duymak üzereydik.

"Bir gün dizginleri dördünüze devredeceğim -Jenner, seni dışarıda bırakmıyorum. Sadece seni asla bizim tarafımıza çekemeyeceğimi biliyorum." Walter nadiren gülümsedi. "Ve hepiniz bu işi yürüttüğünüzde, günlük olarak ne tür bir baskı olduğunu tam olarak anlayacaksınız. Bu arada bana stres yapmamamı söylemeyin, stres yapmak benim işim." Nefes verirken burun delikleri alevlendi. "Şirketin zirvede kalmasını istiyorsam, onu büyütmeye devam etmeliyim, ancak bu doğru türden bir ilerleme olmalı, doğru dolar miktarı için olmalı ve operasyonu yöneten doğru insanlara ihtiyacım var." Odanın arkasındaki, Alberta'daki arazinin havadan çekilmiş görüntülerini gösteren monitöre doğru başını salladı. "Kanada'nın uzun zamandır radarımda olduğunu hepiniz biliyorsunuz, ancak arazi ve fiyat hiçbir zaman uygun olmadı."

Bakışları bana döndü. "Sana güveniyorum, Cooper. Beni hayal kırıklığına uğratma."

Başımı salladım.

Walter daha sonra odaya göz gezdirdi. "Katkıda bulunmak isteyen başka biri var mı?" Sessizlik oldu.

Ta ki Jo, "Seninle konuşmam gereken bir şey var. Seninle ofisine kadar yürüyeceğim." Sandalyesinden kalkarken Jenner'ın omzunu sıktı ve babasını odadan çıkarken takip etmeden önce bana ve kardeşlerime el salladı.

Kapı kapanır kapanmaz Jenner, Walter'inkine benzeyen bir sesle, "Bu işi berbat etme," dedi. Ellerini başının arkasına koydu, dirseklerini büktü ve sandalyesinde sanki lanet olası bir yatar koltuktaymış gibi arkasına yaslandı.

"Haydi, adamım. Bu odadaki herkes bu işin bende olduğunu biliyor. Ben bu işte iyiyim." Kardeşlerimi işaret ederek havada daireler çizdim. "Hepimizin iyi olduğu şey."

Macon Hawaii'de, Brady de Florida'da aynı şeyi yapmıştı.

Kardeşlerim ve ben masa başında oturup evrak işleriyle uğraşmak için yaratılmamıştık. Üçümüzün de sahada olması, mülklerimizin tasarımını, inşasını ve değişimini denetlemesi, işlerin standartlarımıza göre yürüdüğünden emin olması gerekiyordu.

Spade standartları.

Bunu daha yüksek unvanlar için yapmadık - zaten yönetici ekibin bir parçasıydık. Bunu sevdiğimiz için yaptık, çünkü bunu yapmak için doğmuştuk.

Ve bu gibi durumlar meydana geldiğinde, bir telaşla gelirdi. Bir adrenalin dalgası.

Hepimizin ulaşmak için çabaladığı bir kontrol seviyesi.

Bir kadını sırt üstü yatırıp amına sokmak gibi. Lanet olsun, daha iyisi olamazdı.

Jenner, "Biliyorsun sana sadece bok veriyorum," dedi. "Sen bu işi halledeceksin, ben de kendi tarafımdaki işleri halledeceğim." "Ve sonra hepimiz Noel'de kutlama yapacağız," diye ekledi Brady.

Jenner kıkırdadı. "Bir Dalton ve Spade kutlaması daha." Kollarını indirdi ve başını salladı. "Jo'nun dün gece partiye hazırlık için eve getirdiği şarap ve içki miktarını görmeliydin. Çıkacak kargaşanın farkında mısın?"

Ailelerimiz birleştikten beri, Maçalar artık tatilleri Daltonlarla birlikte geçiriyordu. Doğum günleri birlikte kutlanıyordu. Bu yıl, yeni evliler Noel'e ev sahipliği yapmayı talep etmişlerdi ve kimse buna karşı çıkmamıştı.

"Tek bildiğim bayılan ilk kişinin ben olmayacağım," dedi Macon.

Hepimiz güldük.

Macon son buluşmada çok fazla içtikten sonra uyuyakalmış ve Ford'un kızı Everly de bir keçeli kalemle yüzünün her yerini çizmişti.

Tabii ki bu fikri tek başına bulmamıştı. Camden ve benim bu işte biraz payımız vardı. Yine de, bunu asla unutamayacaktı.

Jenner, "Sadece senin için üç şişe tekila sipariş ettim kardeşim," diye şaka yaptı.

"Tequila ve ben o geceden sonra ayrıldık." Macon ellerini saçlarının kenarlarından geçirdi. "Bir daha asla, duydun mu beni?"

Brady, "Kimse sana aç karnına bu kadar çok içki içmeni söylemedi, göt herif," dedi.

"Dinle, kız arkadaşımı özlüyordum, tamam mı?" Brooklyn'in ailesini ziyaret etmek için Hawaii'ye döndüğü ve Macon'u kazığa zincirlenmiş bir köpek yavrusu gibi bıraktığı o çileli günü hatırladığımızda durakladı. Hüzünlü gözlerle bakıyor ve hüzünleniyordu. "Ayrıca, içkimi tutabilirim ve siz aptalların hepsinden daha fazla içebileceğimi garanti ederim."

Jenner ona gülümsedi. "Onu bunu bilmem ama Sharpie'yi cildinden çıkarma konusunda uzman olduğunu garanti edebilirsin."

Macon onu tersledi. "Şerefsiz."

Jenner ayağa kalkarken kıkırdadı. "Ofise dönmem gerekiyor." Bana baktı. "Yarın Kanada'ya güvenli bir yolculuk yap.

Teklifi sunmaya hazır olduğunuzda beni arayın."

"Arayacağım," diye cevap verdim.

BİR

Cooper

"Walter telefonuma cevap verirken, "Alk bana," dedi. Cipin arka koltuğuna tırmandım ve saçlarımdaki karlı ıslaklığı sildim. "Olağanüstü. Bir mülkte aradığımız her şey var. Hemen bir teklif yapmamız gerekiyor." Havalandırmadan gelen sıcağa, yanaklarımın sıcaklığı hissetmesine, ellerimin çözölmeye başlamasına rağmen titriyordum. Kış, başa çıkamadığım bir sıcaklıktı. "Orada sadece siz mi vardınız? Yoksa mülkü inceleyen başkaları da var mıydı?" Şoför, lastikleri birikmiş karın üzerinde çığırdayarak çakıllı otoparktan çıkarken arkama baktım. Tam da beklediğim gibi, emlakçının arabası hâlâ otoparktaki tek arabaydı. "Sadece ben vardım ve şimdi dışarıdaki koşullar çok acımasız. Kar kalın ve yoğun bir şekilde yağıyor ve dinmesi de beklenmiyor. Pilot dönüş uçuşumu bile üç saat erteledi, pistin o zamana kadar temizleneceğini umuyor." Artık yoldaydık, görüş mesafesinin azaldığı ve her iki tarafta da tek bir arabanın bile olmadığı ön camdan baktım. "Kar yağışı durana kadar kimse araziye göremeyecek. Bunun bugün mü yoksa yarın mı olacağını bilmiyorum." "Jenner ile temasa geç. Topun yuvarlanmasını istiyorum. Hemen." "Elbette." Walter telefonu kapattı ve ben de bu sabah uçağa bindiğimde en yakın arkadaşşıma gönderdiğim son mesajı açtım - bana Macon'u ve Everly'nin yüzünde yarattığı şaheseri hatırlatan bir TikTok.

BEN

Teklifi yap. O mülk bizim olmalı.

JENNER

Olacak. Ben ilgileniyorum.

Şoför buzlu yollarda dikkatlice manevralar yaparak yavaşça Louise Gölü'nün en yüksek puanlı oteline doğru ilerlerken ben de e-postalarımı bakıyordum. Özel havaalanında beklemenin bir anlamı yoktu. Rakiplerime göz atmayı ve barlarında bir içki içmeyi tercih ederdim.

Rakibin, cazibeden yoksun bir giriş, budanması gereken ağaçlar, çoktan sürölmüş olması gereken bir araba yolu ve uniformaları uyumsuz olan belboylarla yolun bir milden daha az aşağısında olduğu ortaya çıktı. Otelin web sitesine göre değişen sıralaması dört ile beş yıldız arasında gidip geliyordu.

Sadece dış görünüşünden bile buranın beş yıldızlı bir tatil köyü olmadığını anlayabiliyordum.

Otelimiz tamamlandığında, bu kasabanın ziyaretçilerine lüksün, ambiyansın ve klasın gerçekte neye benzediğini gösterecektik.

SUV ön kapının yanında, arabanın uzunluğunu ancak kaplayabilecek kadar uzun bir tentenin altında durdu.

Spade girişi için kısa bir süre - ve şoföre dedim ki, "İçeri girip bana katılmayı düşünüyor musun?"

"Hayır, efendim." Dikiz aynasından bana baktı. "Sizi arabada bekleyeceğim."

"Emin misin?" Havaalanına gidiyor olmamız gerekiyordu, beni orada bırakacak ve muhtemelen bir sonraki işine gidecekti. Bu fazladan üç saati tahmin etmemişti, ben de "Öğle yemeği benden" diye ekledim.

"Teşekkür ederim ama bir soğutucu dolusu yiyecek getirdim ve torunum Noel tatilinde. Onunla FaceTiming yapmayı planlıyorum."

"Fikrini değiştirirsen benimle barda buluş," dedim ona.

Bir belboy arka kapıyı açtı ve ben de arka koltuktan inip lobiye yürüdüm.

Her otelin, özellikle de bir markanın parçasıysa, kendine özgü bir kokusu vardı. Kokulara karşı aşırı duyarlı olduğumdan, bir lobiye girdiğimde ilk fark ettiğim şeylerden biri buydu.

Otelin içi kadar kapıda beni karşılayan aroma da önemliydi. Eğer koku yavansa, davetkâr değilse, hemen uzaklaşırdım.

Ve burada, kesinlikle etkilenmedim. Birikmiş evrak çantaları gibi deri ve kahve karışımı bir koku. Tüm otellerimizde yaptığımız gibi kanallardan dışarı verilen kokulardan ziyade, bir adamın nefret ettiği bir işte geçirdiği uzun bir günün ardından döndüğünde alacağı kokulardı.

Bara giderken içeriyi hızla taradım, kahverengi ve altın rengi vurgulardan sıkıldım, göl manzarasını kısa pencerelerin ve ağır perdelerin arkasına saklamalarından etkilenmedim ve bar taburelerinden birine oturdum. Daha kıçım sert yüzeye yerleşmemişti ki kokusu üzerime geldi.

Otelden gelen bir koku değildi. Bu bir kadın parfümüydü.

Bana yaz sonu gün batımını ve serin sonbahar gecelerinin beklentisini hatırlatan bir koku. Granny Smith elmaları ve sedir ağacının mükemmel bir kombinasyonu ve yüksek dozda şehvet.

Sağıma baktım, yakınımnda oturan insanların yüzlerini taradım. Hiçbiri kokuya uymuyor gibiydi. Tam soluma baktığımda yanıma bir kadın oturdu ve bana daha önce kokladığım şeyin daha güçlü bir kokusunu gönderdi.

Onunla son derece uyumlu bir öz.

Uzun, moka rengi saçları bukleler halinde sarkıyordu. Profili -yumuşak hatların dengesi, küçük ve eğimli bir burun ve kalın, dolgun dudakları çevreleyen bir çene- çarpıcıydı. Aşağıya baktığımda, kazağının kalçalarının altına kadar sarktığını fark ettim; burada diz üstü çizmelerinin başlangıcından önce krem si bir tenin izi vardı.

Gözlerim tatmin olmamıştı. Daha fazlasını istiyordum.

Hayır.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Bakışlarımı yavaşça kaldırdım ve işte o zaman bakışlarımız birleşti, onunki parlak ve güzel bir zümrüt rengiydi.

Lanet olsun.

Bu kadının yandan görünüşü nefes kesiciydi.

Dümdüz ve neredeyse nutkum tutulmuştu.

Özellikle de gülümsediğinde, yumuşak, sessiz bir kahkaha atmadan önce düz beyaz dişleri alt dudağını delip geçtiğinde. "Merhaba." Bir düşünce anında beni rahatsız etti ve tüm dikkatimi vermemi istedi.

Vücudumda çalkalanıyor, odağının çoğunu sikime veriyordu.

Ona ihtiyacım var.

"Merhaba," diye cevap verdim.

"Sana ne içireyim?" Duydum.

İsteksizce başımı barmene doğru çevirdim. "Burbon. Elinizdeki en eskisinden." "Buzlu mu?"

"Asla," diye cevap verdim.

"Peki ya sizin için?" diye sordu kadına.

"*Hmm.*" Gözlerini üzerimde hissettim. "Kulağa hoş geliyor. Ben de aynısından alacağım."

Sesi bile baştan çıkarıcıydı, mızımız ya da talepkâr olmayan bir tonu vardı. Sadece yumuşak ve çekici. "Hesabı başlatmak mı istersiniz yoksa içkileri odanıza mı ödersiniz?"

"Tab," diye cevap verdim ama aynı anda "Benim odam," dediğinde sesim neredeyse kesiliyordu. Barmen birlikte olduğumuzu anlamıştı.

Bu düşünceye kıkırdadım ve cüzdanıma uzanıp içinden bir kart çıkardım. "Tab," diye tekrarladım. "Ve ilk tur" - yanımdaki muhteşem kadına doğru başımı salladım- "benden."

Kartı okuttu ve bana geri verdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Teşekkür ederim," dedi yalnız kaldığımız anda. "Bunu yapmana gerek yoktu." Bir tutam saçını kulağının arkasına

sıkıştırdı ve ortasında büyükçe bir elmas küpe olan bir lobu ortaya çıkardı. "Sanırım bununla kendini tanıtmayı hak ettin."

Aynı eliyle aramızdaki havaya doğru uzandı. "Rowan."

Rowan, diye tekrarladım kafamda. Onun kadar eşsiz bir isim.

"Cooper Spade," diye cevap verdim, parmaklarımızı birbirine kenetledim, elinin sıcaklığı hoş bir sıcaklıktı. "Sizinle tanışmak bir zevk."

"Ve sen."

Sorular kafamı alışık olmadığım bir hızla doldurdu.

Normalde, böyle senaryolarda, yanımdaki kadını tamamen karşı konulmaz bulduğumda, çok az şey sorar ve yanıtlananların çoğunu özümsemezdim. Yeterince umursamadım. İstedğim, arzuladığım şey ten tene temas etmektir. Burnuma dolan lateks ve ter kokusuydu. Kulaklarımda inleme sesleri.

Rowan'ın cevaplarının neden konuyla ilgili olduğundan emin değildim. Belki de sadece onun sesini daha fazla duymak istemiştim.

Evet. Sebebi bu olmalı.

"Sizi Louise Gölü'ne getiren nedir?" diye sordu ben bir şey söylemeye fırsat bulamadan. "Buralı olmadığımı nereden çıkardın?"

Dudağımı yaladım ve gözleri dilimi takip etti, bacaklarını açıp tekrar kapattı. Dikkatini veriyordu.

Düşünceleri tam olarak istediğim yere gidiyordu.

Benimkinin olduğu yerde, onun amını ve dilim klitorisini okşarken tadının nasıl olacağını hayal ediyordum. Lanet olsun, keşke yakında uçuyor olmasaydım.

"Sanırım burada yaşıyor olsaydınız evde ya da işte olurdunuz ama kesinlikle saatte bir metre karın biriktiği yollarda olmazdınız."

Güldüm. "İyi varsayım." Kolumu barın üzerine uzattım, onun yaslandığı yerden dikkatlice kaçındım. "İş için buradayım. Birkaç saat içinde uçuyorum."

Kaşları kalktı. "Bundan emin misin?"

Bana meydan okurken ukala olmaması hoşuma gidiyordu. Daha alaycı bir yapısı vardı.

"Şu anda havaalanına gidiyor olmam gerekiyordu. Uçuş sadece üç saat rötar yaptı."

"Sanırım havayolu şirketiniz biraz fazla umutlu davranıyor." Telefonunu çıkardı ve bana Hava Durumu uygulamasındaki radarı gösterdi. "Kırk inçten fazla kar bekliyorlar. Kar altında kalacağız." Bana tereddütlü bir gülümseme verdi. "Günlerce."

"Pisti temizleyecekler."

"Belki protokol gereği, ama bugün için tüm uçuşları iptal ettiler bile."

Ticari uçuşlardan bahsettiğini düşünmüştüm ama özel uçuşlar bambaşka bir şeydi. Nasıl uçtuğumu bilmesine gerek yoktu, bu yüzden "Sen sadece kötü haberlerin taşıyıcısı değil misin?" diye cevap verdim.

Yine de, az önce bana anlattıklarını göz önünde bulundurarak pilotu kontrol etmenin iyi bir fikir olduğunu düşündüm, bu yüzden telefonumu çıkardım ve ekranda ondan gelen bir mesaj vardı. "Lanet olsun."

"Sanırım havayolu şirketinden haber aldınız. Ve şimdi, sonunda bana inanıyorsun." Bana önce gülümsedi, sonra kahkaha attı. İkisi de hoşuma gitti.

Aynı şekilde.

Ve çok fazla.

Bu da beni şok eden bir şeydi. "Evet." Telefonumu cebime soktum. "Haklıymışsın."

"Biliyorum, ama bir de şu açıdan bak." Barmenin uzattığı burbonu almak için durakladı. "Belki de beklenmedik bir tatile ihtiyacın vardı ve bunu neden Louise Gölü kadar güzel bir yerde yapmayasın ki?"

İçkimi barın üstündeki yerinden kaldırdım. "Yarının Noel arifesi olması ve gitmem gereken bir yer olması dışında, sanırım haklısın." Kadehimi onunkiyle tokuşturdum. "Şerefe."

"Yeni tatil geleneklerine." Sırıttı. "Şerefe."

Bir yudum almasını, yutkunurken boğazının nasıl titrediğini izledim, aletim dudaklarının arasında olsaydı nasıl hareket edeceğini hayal ettim. İçkinin etkisiyle yanaklarına hemen bir sıcaklık yayıldı, bu renk onda olağanüstü görünüyordu.

O kadar ki kendimi başka tarafa bakmaya zorladım ve barmenin tekrar yeterince yaklaşmasını bekleyerek ona "Resepsiyondan birini gönderebilir misiniz?" dedim.

Bu tabureden kalkıp Rowan'ın gitmesi ya da birinin yerimi çalmaya çalışması riskini göze alamazdım. "Sorun değil" diye seslendi.

Rowan bardağı ağzına yaklaştırdı, bardakta dairesel çizerek sıvı kenarına çarpıyordu. "Tatil için eğlenceli bir şeyler planladın mı?" Yüzünü buruşturdu. "Lütfen bana Curaçao'ya, Tahiti'ye ya da tropik bir yere yapılacak bir geziyi kaçırmak

üzere olduğunu söyleme. Çünkü şu anda kulağa kesinlikle büyülü geliyor." Az miktardaki camın çoktan karla kaplanmış olduğu pencerelere doğru baktı ve tekrar bana döndü. "Kış ve ben arkadaş değiliz."

"Bir dağın tepesinde snowboard yapmadığım sürece biz de arkadaş değiliz."

Sırtıttı. "Anlaştık."

"Hayır, bu tatil için planladığım tropikal bir şey yok. Sadece gerçekten dört gözle beklediğim büyük bir aile partisi var."

Parmaklarımı bardağın kenarında gezdirdim, bu hareket onun dikkatini çekti.

Önce

dudaklarım.

Şimdi de

ellerim.

Ve görünüşe göre ikisinden de

gerçekten hoşlanıyordu. "Peki ya sen?"

diye sordum.

"Aynı." İç çekti. "Kardeşler. Geniş aile. Ve onların tüm çocukları."

Sol eline baktım. "Eşin ya da erkek arkadaşın olmadığını varsayıyorum..."

Dudakları genişledi. "Neden öyle düşündün ki?"

Çünkü bakışlarımızı birleştirdiğimiz andan itibaren, gördüğünden hoşlandığını

söyleyebilirdim. Görünüşümden tahrik olduğunu söyleyebilirdim.

Dudaklarımın, dilimin, ellerimin vücuduna neler yapabileceğini hayal ettiğini

söyleyebilirdim. Ve bunları yüz ifadesiyle birleştirdiğinizde bekâr olduğunu anladım.

Ama bunu ona henüz söylemezdim. Bu çok ileri gitmek olur.

Başparmağımı bir günlük kaşlarımın arasından geçirdim ve ağzımın kenarında durdum. "İçimde bir his var

diyelim." "Hislerinde haklısın."

Ben cevap veremeden bir otel çalışanı yanıma yaklaştı ve "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye

sordu. Ön büro görevlisi.

O kadar eğlenmişim ki biriyle konuşmak istediğimi neredeyse unutmuştum.

Yüzümü tamamen ona döndüm. "Bu gece için bir süit ayırtmam gerekiyor." Tekrar cüzdanıma uzandım ve ona kredi

kartımı uzatmaya çalıştım.

Kabul etmedi ve "Özür dilerim efendim ama tüm biletlerimiz tükendi" dedi.

Kalbim çarpmaya başladı. "Tükendi mi?"

"Maalesef." Başını salladı. "Yeni yıl sonrasına kadar normal bir odam bile yok."

"Dışarıda kar fırtınası var." Vurgulamak için gölü işaret ettim. "En azından yarına kadar bu kasabada mahsur kaldım.

Bu koca otelde beni koyabileceğiniz tek bir oda bile olmadığını mı söylüyorsunuz?"

Başını salladı. "Tekrar özür dilerim efendim. Ama yolun yaklaşık iki mil aşağısında bir otel var. Boş yerleri olabilir ama

bundan şüpheliyim. Louise Gölü tatillerde oldukça kalabalık olur." Durakladı. "Size yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?"

Bu standart bir yanıtı; personel, ilk talebi yerine getiremediklerinde bile bu soruyu sormak üzere eğitilmişti.

Ona siktir olup gitmesini söylemek istedim çünkü acil durumlar için tutulan odalar olduğunu biliyordum - gece eve

gidemeyen ve kalacak bir yere ihtiyacı olan çalışanlar, son dakikada gelen yöneticiler. Bir otel teknik olarak asla tükenmezdi.

Sadece bana o odalardan birini vermek istemiyorlardı.

Ona kim olduğumu söylesem de fark etmezdi. Aslında, bu muhtemelen işleri daha da

kötüleştirirdi. Onlardan başka bir şekilde intikam alırdım.

Yolun bir mil aşağısına onlarınkini gömecek bir otel inşa ederdim.

"Hayır, teşekkürler," diye mırıldandım ve bardağımda kalanı devirerek bara doğru geri döndüm. Boş bardağı yere

bırakırken barmeni çağırdım. "Bunları getirmeye devam et." Söylediğim tek bir kelime bile komik olmamasına rağmen

kıkırdadım. "Lobideki kanepede sızabilecek kadar sarhoş olmam gerekiyor."

Rowan da ikinci bir tur istedi ve sonra bana, "Hayatında sana otel rezervasyonu yapmadığı için gazabına uğramak üzere

olan bir asistan olmalı," dedi. Yüzünü buruşturdu.

"Başka bir varsayım." Ona bakarken bakışlarımı kısmıştım.

"Pekala, sıra bende. En son sen varsaymıştın... değil mi?"

Eşin yorumu. O haklıydı.

"Evet," diye cevap verdim. "Ama bu asistanımın suçu değil. Bu seyahati planlarken hava durumunu biliyordum ve bugün

eve uçmakta ısrar ettim. Aklımda yedek bir plana ihtiyaç yoktu. Ne olursa olsun Los Angeles'a dönecektim."

Keşke işleri daha farklı yapsaydım diyerek biraz nefes aldım ve telefonumu tekrar çıkarıp asistanıma bana bölgede bir

otel bulmasını söyleyen bir mesaj gönderdim. Mesaj iletilir iletilmez, ön tarafta beni bekleyen şoföre eve gidebileceğini

bildiren bir mesaj attım. Asistanım bana uyuyacak bir yer bulurken onu burada bekletecek değildim. Her geçen dakika daha

da kötüleşen yollardan uzakta ve güvende olmasını tercih ederdim. Eğer benim için bir oda ayarlarsa, bir şekilde oraya

gidecek bir araç bulurdum.

"Bakalım bana yakınlarda bir otel ayarlayabilecek mi?" Telefonumu barın üzerine koydum, böylece asistanımın mesajını

geldiği anda görebilecektim.

"Bu ciddi bir sihir gerektirebilir."

"Bunu yapabilecek biri varsa o da odur," dedim. "O iyidir."

Barmen iki içki daha getirdi ve önümüze koydu.

Rowan benimkini uzattı. "Bunun bir iyi tarafı var." Bardaklarımızı birbirine tokuşturdu.

"O da ne?"

"Ben" dediğinde ağzının içine baktım.

Aletimin sertleşmesi için tek bir kelime yetmişti. Elim bardağı öyle bir güçle kavradı ki kırılacağından emindim.

"Sen... ha?"

"Uçağın rötar yapmasaydı tanışamayacaktık." Bir içki aldı. "İşlerin olması gerektiği gibi yürümesinin bir yolu var."

Dudaklarımı birbirine yapıştırdım, bakışlarım yavaşça vücudunda gezinmeye başladı. "Söyle bana, benim için işler nasıl yürüyecek?"

Ya da daha iyisi, bizim için nasıl çalışacaklar?"

Yüzünde dolaşan kızarıklık, seyretmeye doyamadığım bir manzaraydı. Renk koyu bir kıızı dönüşmüştü ve dudaklarındaki parlaticıyla uyumluydu.

"Biz mi?" Gülüşü kulaklarımın hoşuna giden bir ritimdi. "Tam olarak bundan

bahsetmiyordum." "Neyi kastediyordun o zaman?"

Bakışları değişti. Neredeyse geri çekilerek tüm resmi içine aldı. "Açık sözlüsün, değil mi Cooper Spade?" "Bir şey istediğimde, peşinden giderim. Beklemeye inanmam. Zaman sadece başka şeylerin araya girmesine izin verir." "Mesela..."

"Yerime başka bir adam oturuyor. Aniden gitmeniz gereken bir toplantı. Sizi alıp götürren ve geri dönmediğiniz bir telefon görüşmesi."

"Tüm olasılıklar, sanırım." Vücudunu biraz benimkine doğru çevirdi. "Tam olarak ne istiyorsun ve neyin peşindesin?"

"Ne değil, kim." Aramızdaki küçük boşluğa doğru eğildim ve ona yaklaştım. Buradan, boynundan yayılan parfümünü derin derin içime çektim. Tüm bunlar göbeğinin etrafındaki derinin nasıl koktuğunu merak etmeme neden oldu. Kukusunun hayal ettiğim kadar tatlı bir aroması olup olmadığını. "Ve o kişi sensin," diye fısıldadım kulağının hemen üstünden.

iki

Rowan

"*Ne değil, kim... ve o kim sensin.*"

Cooper bu sözleri henüz söylemiş olsa da, kulaklarımda yankılanmaya, göğsümde titreşmeye ve tüm vücudumda mırıldanmaya devam ettiler.

O beni istedi.

En hafif tabirle ilginç bir itiraf.

Ama onun tipini biliyordum, iki ağabeyim Ridge ve Rhett de tıpkı onun gibiydi. İster bir iş toplantısı, ister bir bar, hatta dışçı gibi beklenmedik bir yer olsun, herhangi bir odaya girerlerdi ve sanki ayak parmakları girişten geçer geçmez kadınlar onların kokusunu alırdı. Bu anlık bağlantılar sadece yakışıklılıklarına dayanıyordu, ama konuştuklarında, cazibelerini ortaya koyduklarında, kadınlar daha da büyüleniyordu. Kardeşlerimin ilgisini çekmek için yarışıyor, bunun için her şeyi yapıyorlardı.

Ridge ve Rhett eve getirmek istedikleri kadını seçeceklerdi. Ya da kadınları.

Geceyi nasıl geçirmeye karar verdiklerine bağlı olarak.

Her ne kadar kardeşlerimin cinsel kaçamaklarını bilmemeyi dilesem de, sayamayacağım kadar çok kez tanık olmuşum. Yani bu işin nasıl yürüdüğünü biliyordum. Saf değildim.

Cooper Spade'e bir bakışım yetti - bakışlarının beni yutması, gülümsemesinin çok karizmatik olması, dikkatimi verdiğimden emin olmak için elleri ve ağzıyla hareketlerini vurgulaması - kardeşlerimden farklı olmadığını anlamak için.

Kesinlikle yakışıklılık faktörü vardı.

Sadece size bakan değil, içinizi gören koyu mavi gözleri vardı. Yanaklarında birkaç günün birikimi olan bir gölge vardı. Altın sarısı saçları dağınıktı. Kalın dudaklar ve kare bir çene, iki elin sarabileceği bir boyun. Geniş omuzları, kıyafetlerinin altında saklanan kasların derinliğini ancak hayal edebildiğim çok kaslı bir çerçeveye uzanıyordu. Bir de kokusu vardı, topraksı adaçayı ve yanık portakal karışımı bir kolonya, inanılmaz derecede baştan çıkarıcı bir kombinasyon.

Bu çekiciliğe bir de Cooper'ın şimdiye kadar gördüğüm en seksi ellere sahip olması eklendi. Uzun, ince parmakları ve kısa, kesilmiş tırnakları içimdeki her duyguyu harekete geçiriyordu. Ağzının dışını her türlü yaramaz düşünceyi tetikleyecek şekilde ustalıkla kaydıran bir dili de vardı.

Nabızı atan her kadın merak ederdi. Benimki de dahil.

Kendime engel olamadım, özellikle de bizi çevreleyen koşullar tipik olmadığı için. Bir savaşın ortasındaydık.

kar fırtınası, bu otelde mahsur kaldım. İçimden bir ses, eğer kar yağıışı devam ederse -ki etmesi bekleniyordu- yarınki uçuşun da iptal edileceğini söylüyordu.

Belki de, sadece belki de, hiç açığa çıkarmadığım bir yanıma keşfetmenin zamanı gelmişti. İşlerin ilerlediğinden emin olduğumda birkaç randevu gibi olağan bir zaman dilimini beklemek yerine yeni tanıştığım erkeklerle takılan yanıma.

Ama bu adamla, vücuduma daha önce hiç deneyimlemediğim şeyler yapacağına dair bir his vardı içimde. Bunu düşünecek kadar aptal mıyım?

Ateşle mi oynuyordum? Bu

karardan pişman olacak

mıydım? *Şu anda bir önemi*

var mı?

Beynimin bir saniye bile hayal kurmasına izin vermeden önce sorularım vardı.

"Cooper, on dakikadan daha az bir süredir yanında oturuyorum. İstedığinin ben olduğumu nereden biliyorsun?" "Bu soruyu sevdim."

Kaşlarım havaya kalkarken ondan yayılan kokuyu görmezden gelmeye çalıştım. "Neden?" "Çünkü açık sözlü olabiliyorum ve tüm saçmalıkları bir kenara bırakıyorum."

Güldüm. "Bana başından beri böyle olmadığını mı söylüyorsun?"

"Hayır, değilim."

Daha da açık sözlü olabileceği gerçeği burbonumdan uzun bir yudum almama neden oldu. "Pekâlâ. Duymaya hazırım."

"Gerçek şu ki Rowan, sen daha oturmadan önce havada senin kokunu aldım. Bunun bana ne yaptığını biliyor musun?"

Başımı salladım ve bavuluma hangi parfümü koyduğumu hatırlamaya çalıştım.

"Bu beni çok tahrik etti." Başparmağının ucuyla dudaklarını okşadı. "Ama bu, seni gerçekten gördüğümde olanlarla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi."

Bacaklarımı birbirine kenetledim, klitorisim şimdiden karıncalanmaya başlamıştı. "Evet?" Derin bir nefes aldım. "O zaman ne hissettin?"

"Hissetmek mi?" Kıkırdadı. "Bu tür bir tanıma hazır olduğundan emin değilim. Ama şunu söyleyebilirim ki ne kadar muhteşem olduğun beni şaşırttı."

Ona inanmadığımdan değil.

Sadece onun içini

görebiliyordum.

Oyun, dalkavukluk - Cooper gibi adamlar her açıdan üzerinize

geliyordu. Sinsi bir gülümseme dudaklarımı çekti. "Bana daha

fazlasını anlat."

"Sana dokunmamak için kendimi zorlamak zorunda kaldım. Bilirsin, elimi kazara koluna sürtmemek için" -parmakları pazumun dış tarafına indi, kazak elbisemin kalınlığı boyunca okşadı- "ve bacaklarını her çaprazladığında dizimin uyluğunun kenarına sürtünmemesi için." Dizlerimizin arasındaki boşluğu kapattı. Pantolonunun yumuşaklığının tenimin çıplaklığına değmesi, içimde patlayan küçük elektrik şimşekleri gibi hissettirdi. "Tek düşündüğüm ellerimi üzerine koymak, parmaklarımı kullanarak seni çığlık attırmak." Eliyle birlikte bacağına da çekti ve içkisini yudumladı. "Güzel olmanın ötesinde, dahası da var Rowan."

"Beni soymak istemekten daha fazlası mı?"

Dudağını ısırdı, alttaki, ikisinden daha şişman olanı. Emmek için mükemmel boyutta olanı. "Seni soymak beni tüketti, evet, ama bundan daha derinlere gidiyor."

Bunu duymak için sabırsızlanıyordum, bu

yüzden sessiz kaldım. Bekliyordum.

Bekliyorum.

İçkisini barın üstüne geri koydu. "Kişiliğinizde tadına doyamadığım bir şey var." "Yani... sohbet mi?"

"Cevaplar. Bilgi. Geyik muhabbeti. Lanet olsun, bu odaya bakıp gördüğün her detayı bana anlatabilirsin, umurumda olmaz. Sadece sesini daha fazla duymak istiyorum."

Beklemediğim bir cevap.

Erkek kardeşlerim her zaman yattıkları kadınları tanımayı önemsemediklerini söylerlerdi. Onlar için önemli olan sadece kıyafetlerini ve kadını ne kadar çabuk soyabilecekleriydi.

Cooper farklı mıydı?

"Bana bilmek istediklerini söyle," diye

fısıldadım. "Her şeyi."

Küçük bir kahkaha attım ve dar koltukta kaydım. "Bundan daha açık olmalısın." Verdiğim

cevaplarda da dikkatli olmam gerekiyordu. Söyleyemeyeceğim şeyler vardı.

En azından henüz değil.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Birbirimize dönüktük, yanlarımız elini uzattığı barın üst kısmına dayanmıştı, parmaklarının ucu şimdi sırtımı okşuyordu.

"Neden nerede yaşadığınla başlamıyorsun?"

"LA, senin gibi."

Başını öyle bir eğdi ki bakışları daha da derinleşti. "Seni Alberta'ya getiren neydi o zaman? Kışla aranız iyi olmadığına göre, hava yüzünden olmadığı kesin. Kayak yapmaya gelmediysen tabii?"

"Bugün biraz kayak yapmayı planlıyordum. Ama iptal oldu." "Yani buraya zevk için mi geldin?"

Güldüm, bu sefer çok daha sert bir şekilde. "Tek yaptığın zevkten bahsetmekti, yani kastettiğin buysa, hayır, buraya o tür bir zevk için gelmedim. Sen sadece... beklenmedik bir sürprizsin." Gülümsedim. "Neden buradasın?"

"İş."

Ben de bundan şüphelenmiştim. "Bu konuda söyleyeceğin tek şey bu mu? İş mi?"

Gözleri geri gelip benimkilerle kilitlenmeden önce bara bir göz attı. "Ziyaretimin lojistiğiyle sizi sıkamak istemem. Bu sabah buraya gelirken birkaç saat sonra buradan ayrılmayı planlıyordum. Belli ki işler yolunda gitmedi." Dili ağzının köşesini kaydırdı. "Ama şu anda oldukça sevdiğim bir iptal bu."

Sırıttım. "Sıradaki soru."

"Ne iş yapıyorsun?"

"Seni lojistikle sıkamak istemem." Göz kırptım. "Aile şirketi için çalıştığımı söyleyeceğim. Yeni bir görevdeyim. Sadece birkaç ay önce katıldım. Bu komik çünkü kendime asla aile politikalarının içine çekilmeyeceğimi söylemiştim ama işte buradayım, aile politikalarının içine çekilmiş durumdayım."

Alnındaki çizgiler daha da belirginleşti. "Daha önce ne yaptın?"

"Los Angeles'ta birkaç butiğim vardı." Elbisemin alt eteklerini çekiştirerek dizlerime kadar uzatmaya çalıştım. "Üniversitede tasarım eğitimi almıştım. Mezun olduktan kısa bir süre sonra, kıyafetleri satmanın onları kendim yapmaktan daha kolay olduğunu fark ettim. Batı Hollywood'da bir dükkanla başladım ve işi sattığımda dört yerim vardı."

"İnanılmaz."

"Markayı amaçladığım gibi uluslararası alanda büyütmüş olsaydım çok daha harika olurdu. Ama hayır, aile şirketine katılmaya ikna edildim ve şimdi beni asla bırakmayacaklarını biliyorum."

"Nedenini anlayabiliyorum."

Gözlerine odaklandım, onları okumaya çalıştım. "Neden böyle söylüyorsun?" "Çünkü benim için çalışsaydın, ben de gitmene izin vermezdim."

Güldüm. "Cooper, bana iş mi teklif ediyorsun?"

Sırtışı o kadar kışkırtıcıydı ki gülümsememe

neden oldu. "Sana teklif ettiğim şey bu değil."

"Senin için ne o zaman? En akıl almaz orgazmların vaadi mi? Kanada'da asla unutamayacağım bir buluşma mı?"

"Evet, ve siktir et evet." Beni yavaşça süzdü. "Kapından içeri girdikten sonra bir saniye içinde o elbiseyi üzerinden çıkaracağım."

"Evet, o." Başparmağımı bardağın üzerinde gezdirdim. "Her şeyi çok kolaymış gibi gösteriyorsun." "Öyle değil mi?"

Pozisyonumu düzelttim, bara doğru daha fazla döndüm. "Sanırım... eğer evet demeye hazır olsaydım." "Ama değilsin?"

Ben cevap veremedim telefonu barın üstünde titreşti.

Ekranı göremediğim halde onu işaret ettim. "Bunu alsan iyi olur. İçimden bir ses önemli olduğunu söylüyor."

"Bekleyebilir."

"Bulduğu bir otelde size yer ayırtmak isteyen asistanınız olsa bile mi?" Cep telefonunu eline aldı ve ekrandaki mesajı okudu.

Bakışları nihayet başka bir yere yöneldiğinden, üzerindeki kıyafeti gerçekten incelemek için zaman ayırdım. Yakası yukarı doğru açılan koyu gri ceketinin zenginliği ve altına giydiği açık gri kazak. Renklerin kontrastı ten rengiyle çok iyi uyum sağlamıştı ve her iki kumaşın dokusu en seksi kombinasyondur.

Bakışları yavaş yavaş benimkine kaydı. Birkaç saniye geçtikten sonra, öncekinden daha da güçlü bir bakış.

"Bir tane buldu, değil mi?" diye sordum.

"Sen mi istedin?"

Güldüm.

Tanrım, kelimelerle arası iyiydi.

"*Sen mi* istedin?" Ben de karşılık verdim.

"Sanırım bunun cevabını biliyorsun."

Telefonu bara geri koydu ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, kumaşın çekişi kollarının ne kadar büyük olduğunu gösteriyordu.

Parmaklarını o kasların içine sokmayı hayal edemezdim. Onların beni sarmaladığını.

Beni havaya kaldırmaları için.

"İki seçeneğin var Rowan. Beni odana davet edebilirsin ya da asistanımın bulduğu otelde yer ayırtmamı söyleyebilirsin."

Dudaklarımı ıslattığımı
hissettim. Nefes al ve
ciğerlerimi doldur.
Havayı içinde tut ve bırakma.
"Neyi seçeceksin?"

ÜÇ

Cooper

W Rowan'ın kıvranışını izlemek hayatımda gördüğüm en ateşli şeylerden biriydi. Hangi seçeneği seçeceğini bilmeme rağmen, yine de içindeki mücadeleyi görebiliyordum. Vücudunun hareketsiz duramayışını. Nasıl da nefes nefese kalmıştı. Nasıl

Yanaklarında gezinen sıcaklık çoktan tahrik olduğunu gösteriyordu.

Tek gecelik ilişkilerden hoşlanmıyordu. Bu çok açıktı. Sadece cevap verme şeklinden bile anlayabilirdim. Ama bende karşı koyamadığı bir şey vardı.

İlgisini çekmişti.

Vücudu ayarlanmıştı.

Bunu hissedebiliyordum.

Bak.

Ben de aynı şekilde hissettim, ona karşı koyamadım.

Onun tadına bakacağımı bilmeden bu bardan ayrılmayacaktım, bu bir ayrılık öpücüğü de olsa, onu gece kalacağımız odasına götürürken parmaklarını parmaklarımın arasında dolaştırmak da olsa.

Hayatta bazı şeylerin olması gerekiyordu. Rowan'ı sıkmek de bunlardan biriydi.

Oturma şeklimi ayarladım. Kolumu barın üstünden kaldırarak onun bar taburesinin arkasına yerleştirdim ve etrafına doladım.

Uzaklaşmadı.

Omurgasını dikleştirmede.

Neredeyse bana doğru eğildi.

"Neyi seçeceğim?" İç çekti.

"Evet Rowan, ne istiyorsun?" Pantolonumun içindeki ereksiyon serbest kalmak için can atıyordu. "Odana yalnız mı dönmek istiyorsun? Yoksa önümüzdeki yirmi dört saati benimle mi geçirmek istersin? Bunlardan birkaç tane dökmeyi planladığım yerde" -burbonumu kaldırdım- "çıplak vücuduna döküp teninden yalayarak, artık fiziksel olarak boşalamayana kadar orgazm olmanı sağlayacağım."

Ağızından geçen gülümseme güvenle inşa edilmiş bir gülümseme değildi. İçinde dalgalanan gerginliği görebiliyordum.

"Bunu genellikle yapmadığını biliyorum," dedim, dudaklarım kulağından çok uzakta değildi. "Barda bir yabancıyı tavlama, geceyi onunla geçirmek, vücudunu ona vermek - normal değil. Bunu anlıyorum."

"Haklısın. Bu hiç de tipik değil."

Dudaklarımı görebileceği kadar geri çektim. "Ama artık bir yabancı değilim."

Uzun ve derin bir nefes aldı. "Hayır mı?"

"Adımı ve soyadımı biliyorsun. Ne içmeyi sevdiğimi biliyorsun. Nerede yaşadığımı. İş için burada olduğumu. Normal odalar yerine sütleri tercih ettiğimi." Başparmağını kürek kemiğinin hemen altına sürttüm. "Kokumu biliyorsun, yanık portakal ve odunsu adaçayı notaları içeren bir kolonya."

"Komik, kafamda neredeyse tam olarak böyle tarif ettim."

"Ve sana dokunduğumda" -aynı noktayı okşamaya devam ettim ama tempoyu düşürdüm- "tüylerin diken diken oluyor."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Sorduğu için memnun bir şekilde dudağımın kenarını çiğnedim. "İşte." Elbisesinin altından görünen küçük et parçasını işaret ettim, çizmelerinin başlamasından bir santim kadar önce. Daha önce kumaşı çekiştirerek gizlemeye çalıştığı bir bölümdü ama hemen yukarı çıkmıştı. "Bak."

"Zorunda değilim." Titredi. "Onları vücudumun her yerinde hissedebiliyorum."

"Dudaklarımla o çıkıntıların izini sürerken nasıl hissedeceğimi hayal edebiliyor musun?" "Peki ya dilin?" diye eklediğimde sesim alçaldı.

İçkiyi kucağına taşıdı ve son yudumu almak için kaldırdı. "Bana ne yapıyorsun Cooper?"

"Ne yapmamı istiyorsun?" O cevap vermek üzereyken devam ettim: "Fantezilerin neler? Geceleri gözlerini kapatıp parmaklarını amına indirdiğinde aklından geçen hayaller neler?" Elimi yumuşak saçlarının altına kaydırdım ve parmaklarımın uçlarını ensesinde gezdirdim. "Onları gerçekleştirmek istiyorum."

"Bu gece mi?"

"Evet."

Nefes aldığı anda göğsü yükseldi ve dilimle oynatmak için can attığım göğüslerini kaldırdı. "Ve tüm bunlar benim odamda mı olacak?"

"Tabii daha iyi bir yeriniz yoksa."

Dişleri dudağının üzerinde öğütüldü. "Ve şu anda gitmek istediğin yer orası mı?" Başımı salladım, açlık ağzımı parçaladı. "Evet amına koyayım."

Ama ona bir seçeneği olduğunu söyledikten sonra, ilk tereddütlerini okudum. Bunu sık sık yapmayan biri için bunun nasıl çok fazla olabileceğini anlayabiliyordum. Ona olan ihtiyacım artıyor olsa da acele ettiğimi hissetmesini istemiyordum. Onun rahat olmasını ve benim onu becermek istediğim kadar onun da beni becermek istediği gerçeğinden memnun olmasını istiyordum.

Ben de ekledim: "Önce bir içki daha içmeye ne dersin?"

Bardağına baktı. "Bu fikri sevdim."

"Ama burbon olmak zorunda değil. Su, soda, ne istersen al."

Bize doğru gelmekte olan barmene doğru döndü. "Bunlardan bir tane daha alacağım" -kadehini işaret etti- "ve benimkilerin hepsini odama yükleyebilir misin? On bir yirmi altı."

"Bütün içkileri benim hesabıma yaz," diye ısrar ettim. "Ben de bir tane daha alacağım."

Barmenin eli bilgisayar ekranına dokunup siparişlerimizi girerken gözlerim onunkilerle kilitlendi.

"Baskın ve şövalyece." Elini göğsüme koydu, gözlerinde kısa bir şok ifadesi vardı, sanki ne kadar kaslı olduğuma şaşırmış gibiydi. "Kendime tek boynuzlu bir at bulmuşum gibi hissediyorum."

"Ve vermek," diye homurdandım. "Yakında benim bu yanıma da deneyimleyeceksin." Onu içime alırken inledim. "Sana ne yapacağım hakkında hiçbir fikrin yok."

Dudaklarını kulağıma yaklaştırdığında ne söyleyeceğini bilmiyordum.

Birdenbire fikrini mi değiştirmişti yoksa daha fazla zaman mı isteyecekti ya da bana fantezisini mi anlatacaktı. Ama "Şimdiden çok ıslandım" diye fısıldadığında, sıkimin daha da sertleştiğine yemin edebilirim.

"*Mmm*, evet." O ıslaklığın tadının nasıl olacağını düşünürken gözlerim kapandı. "Sanırım seçimini yaptın." "Verdim."

Duymak istedim.

Kelimeler ön sevişme gibi

olacaktı. "Neden bana ne

olduğunu söylemiyorsun?"

Yanaklarına bir renk geldi, bu renk daha önce kızardığı zamanların hepsinden daha derindi. "Seni odama geri götürmek istiyorum."

"Bana daha

fazlasını anlat."

"Daha fazlasını

mi?"

"Evet, Rowan. Sana ne yapmamı istediğini söyle. Bana ne yapacağımı söyle." Onunla sesim arasına hiçbir şeyin girmedikinden emin olmak için saçlarını kulağından uzaklaştırdım. "Bana bu gece kaç kez boşalmak istediğini söyle."

Dudaklarının arasından hava üfledi, sesi alçak, neredeyse utangaç bir kahkaha gibiydi. "Vücuduma daha önce hiç hissetmediğim şeyler yapmanı istiyorum." Birkaç santim geri çekildi, gözlerimizi kilitledi ve parmağı dudaklarımın üzerinde dikey olarak durana kadar elini kaldırdı. "Bana bu ağızla neler yapabileceğini göstermeni istiyorum." Alt dudağını emdi. "İçimden bir ses

iş söz konusu olduğunda, bu ağız baskındır. Peki ya iş dışında? O zaman ne yapabilir?"

Tam parmağını çekmeye başlamıştı ki yakaladım. Tekrar ağzıma götürdüm ve dilimi tırnağının etrafında yuvarlayarak ucunu emdim. Ama yaladığım süre boyunca ona baktım, gözlerimi kullanarak ona klitorisine yapacağım şeyin tam olarak bu olduğunu söyledim.

Birkaç tur attıktan sonra parmağını bıraktım ve barmenin az önce koyduğu bardağı ona uzattım. "İç bakalım." Nefes nefese burbonunu kaldırdı ve bir yudum yuttu.

Barmene "Hesabı ben öderim," dedim.

Bana deri bir fatura cüzdanı uzattı. "Makbuzun altına imzanı at, sonra her şey tamam." İçinden kalemi aldım, ona yüz dolarlık bir bahşiş verdim, rakamları topladım ve adımı yazıp imzaladım.

İçkilerimizi ne kadar sürede bitirdiğimizi bilmiyordum ama bu süre zarfında - daha fazla havadan sudan konuşma, flörtleşme ve asistanıma odaya ihtiyacım olmadığını bildiren hızlı bir mesajla dolu - kendimi onun gözlerinde kaybettim.

Dudakları.

Vücudundan yayılan elma ve sedir ağacı kokuları.

Burbonumun son damlasını da içtiğimde, kadehimi yere bıraktığımda ayaktaydı. Bardağı tutmak için kullandığım parmaklarım şimdi onun yanına doğru uzanıyordu. O dik ve yanımdayken, onun en iyi boyda olduğunu keşfettim, başının tepesi göğsümün en yüksek kısmına çarpıyordu. Bu yeni pozisyon aynı zamanda vücudunu daha iyi görmemi sağlıyordu. Gözlerimin gezinmesine izin verdim, kazak elbisesinin kıvrımlarını ve dar belini nasıl sardığını ve mükemmel boyuttaki göğüslerini nasıl ortaya çıkardığını inceledim. Botları, zayıf bacaklarının şeklini görebileceğim kadar dardı. Ama botlarının üst kısmı ile elbisesinin alt kısmı arasındaki o deri parçası beni tam anlamıyla uçurumun kenarına getirdi.

Çünkü ona baktığımda tek gördüğüm, vücuduna erişmemi sağlayacak bir girişti ve ellerimi altında gezdirmek için can atıyordum.

"Rowan" -ona sarıldığımda başım titriyordu- "kusursuzsun."

"Beni daha çıplak bile görmedin."

Dalmanın ortasıydım ama bu tepki tekrar gözlerine bakmama neden oldu. "Tanrım," diye inledim, hayranlığımı durduramıyordum. "Ve sen bana lanet olası bir tek boynuzlu at dedin. Hayır, hiç sanmıyorum."

Dudakları genişçe açıldı. "Dur."

"Durmak mı?" İki elim de şimdi onun belini sarmıştı. "Vücudunun ne kadar inanılmaz olduğunu biliyor musun? Ve haklısın, bu sadece kıyafetlerin içinde. Odana gittiğimizde göreceklemin aklımı başımdan alacağını tahmin ediyorum."

"Neyse ki uzun süre beklemek zorunda değilsin." "Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun."

Avucumu sırtının alt kısmına yerleştirdim ve bardan geçip yavan lobiye geçerek asansörlerin önünde durduk.

Yalnız değildik. Binmek için bekleyen çok sayıda insan da vardı.

Kapı açılıp içeri girmemize izin verdiğinde Rowan en üst kat için düğmeye bastı ve biz arkaya geçtik, diğer partililer de ön tarafı doldurdu.

Kendimi onun arkasına kaydırđım ve oda kalabalıklaştıkça daha da yaklaşmak zorunda kaldı. Ve daha da yaklaştı.

Arkası önüme bastırdı.

Azgın ereksiyonumu hissedebileceğine hiç şüphe yoktu. Hissetmesini istedim. Bana ne yaptığını bilmesini istiyordum. Bardayken söylediğim sözlerin anlamsız olmadığını, ona sahip olma arzusunun beni çılgına çevirdiğini bilmesini istiyordum.

Asansör yükseldikçe, insanları indirmek için farklı katlarda durakladıkça, içerisi daha az sıkışık hale geldi. Ama Rowan bizi ayırmadı.

Bana doğru bastırılmış halde kaldı, uzun, sert şaftım sırtına sürtünüyordu.

Sadece kabul etmedi.

Benimle birlikte hareket etti.

Elleri kalçalarımın yanlarını kavradı. Başını göğsüme yasladı. Sırtını kamburlaştırdı, sanki çoktan içine girmişim gibi.

Tanrım, en üst kata ulaşana kadar bekleyebilir miydim

bilmiyordum. Onu çırılçıplak soymak, vücudunun her yerini

öpmek istiyordum.

Parmaklarım dudaklarımın her açısını ve kavisini keşfederken, dudaklarımı ıslaklığına gömülene kadar yavaşça aşağı doğru hareket ettiriyorum.

Onu.

Elimi göbeğinin üzerinde gezdirdim, düzlüğü ve kazağın içinden geçen teninin sıcaklığını hissettim ve dudaklarım saçlarının yumuşaklığı beni gıcıklayarak kulağının tepesine doğru ilerledi. "Elbisenin altına uzanıp seni burada inleteyim mi?" Sesim o kadar kısıktı ki sadece o duyabiliyordu.

"Yapabilirsin, ama biz sadece iki kat uzaktayız."

Yalnızca PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Seni bu kadar çabuk boşaltamayacağımı mı sanıyorsun?"

"Varsaymayı geçtim." Bana profilini gösteriyordu ama başını çevirip bana baktı. "Bu noktada düşünmüyorum bile."

Gülümsedim.

Evet, o da benim kadar heyecanlıydı.

Sonunda onun katına ulaştık, kapılar sürgüyle açıldı ve bir çift bizden önce dışarı çıkarak sağdaki koridora yöneldi. Ama Rowan, eli benimkiyle birleşmişti, beni sol tarafa yönlendirdi. Anahtar kartı zaten boştaki elindeydi ve neyse ki sadece birkaç kapı aşağıdaydı. Kapıyı açıp içeri adım attığımız anda kollarımla onu sardım ve duvara doğru götürdüm, ağzım onunkini yutarken sırtını duvara yasladım.

Şehvet ve burbon tadındaydı, tadına doyamadığım iki tat. "Bu elbiseyi üzerinden yırtıp atacağım."

Dudaklarım hâlâ onun dudaklarındayken, dilim ağzının içinde dolaşırken, elbiseyi karnından ve göğsünden yukarı doğru çektim ve başının üzerinden kaldırdığımda kollarını içeri çekmesini bekledim.

Elbiseyi yere bıraktım, ardından botları geldi ve manzarayı seyretmek için arkama yaslandım.

Bacaklarını açmış, kollarını iki yanına sarkıtmış, yüzünde vahşi ve tutkulu bir ifade ile duvara yaslanmıştı. Ve o orada dururken, siyah dantel sütyenini ve külotunu, meme uçları ve amının ortası dışında hiçbir şeyi saklamayan örtülerini inceledim.

Gözlerim kapandığı anda rüyalarımın girecek bir vücudu vardı.

"Kahretsin," diye tısladım. "O elbiseyi üzerinden çıkardığımda inanılmaz görüneceğini biliyordum." Bakışlarım yavaş yavaş ayaklarına indi ve tekrar yüzüne tırmanmak için zaman kazandı. "Ama beklemediğim şey şuydu..." Bir kez daha suya dalarken ağız dolusu havayı tısladım. "Rowan, senin gibisini hiç görmemiştim."

"Beğendiğine sevindim."

"Nasıl?" Gözlerimi kısa süreliğine ona kilitledim. "O kelime burada geçerli değil."

Tam kıvamında kıvrımları ve gerginliği vardı, kavrayabileceğim kalçaları, şimdi yaptığım gibi sıkabileceğim bir poposu vardı.

"Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama hayal ettiğimden bile daha muhteşemmişsin." Onu öptüm. "Seni çıplak istiyorum. Yatakta." Kalçalarına uzandım ve onu havaya kaldırdım, bacaklarını etrafıma sardım ve onu yatağa taşıyıp kenarına yerleştirdim.

Ellerim serbest kalınca kıyafetlerimi düzeltmeye koyuldum; önce ceketimi çıkardım, sonra kazağımı başımın üzerinden kaldırıp ağır kumaşın yere düşmesine izin verdim ve kemerime geçtim.

Bana baktı ve "İzin ver." dedi.

Kemerimle, düğmelerimle ve fermuarımla uğraştı ve pantolonumu indirdi. Ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkardım ve sadece boxer külotumla onun önünde durdum.

"Sanki konuşabiliyorsun da." Sırıtiyordu. "Hayatımda gördüğüm en iyi vücuda sahipsin, bunu bardayken de hissetmiştim ama bunu beklemiyordum." Elini karın kaslarımla üzerinde gezdirdi. "Bunların içinde kaybolabilirim."

"Öyle mi?" Bacaklarının arasına girdim. "Peki bu vücuda tam olarak ne yapmak istiyorsun?" "Önce şunları kaybetmeni istiyorum." Belime doğru başıyla işaret etti.

Onları çıkarmama yardım etmeye fırsat bulamadan arkasına uzandım ve bir elimle sütyenini açtım. Kapları göğüslerinden çektim ve dantel parmaklarımla arasından düştü.

Göğüsleri özgürlükten zıpladı, meme uçları küçük tepelere kadar sertleşti. "Becer beni." Başparmağımla bir tanesini fiskeledim. "Dilim seni yalamak için can atıyor."

Yataktan bana baktı, parmaklarını boxer'ımın beline sokmak için karın kaslarını bıraktı ve pamuğu uyluklarımdan aşağı indirdi. Sikim dışarı fırladı ve ben bacak deliklerinden çıkarken bakışlarımız tekrar kilitlendi, onun büyüklüğünü ve çevresini almasını izledim.

"Cooper..."

O sesi, ardından gelen derin nefesi, gözlerindeki o özel bakışı biliyordum.

Çünkü bunu bir kadından ilk kez duymuyor ve görmüyordum. "Merak etme. Yavaş gideceğim."

Ona sikime dokunması, dolgun dudaklarını ucuna dolması için bir şans vermedim. İstemediğimden değil, sadece onu tatmak için sabırsızlanıyordum.

Ellerim yatağın her iki yanına indi ve bedenimi kullanarak onu yatağa yasladım. Boynundan başlayarak köprücük kemiğini öptüm, tenindeki elma ve sedir ağacı kokularını içime çektim.

"Yesss," diye inledi.

Parfümü sadece kıyafetlerinde değildi.

Burada da vardı.

Zekice.

Lezzetli.

Göğüs ucu önüme gelene kadar alçaldım ve ona karşı nefes aldım, burnumla alay ettim, yüzümün o kısmını ileri geri kaydırmak için kullandım.

"Oh Tanrım." Omuzlarımı tuttu, gerginliği parmaklarında taşıyordu. "Evet."

Ona hiçbir şey vermemiştim ama kulaklarım onun memnuniyetiyle doluydu.

Göğsünden başımı kaldırdım ve gözlerimin içine baktı, dilim ağzımdan çıkıp memesinin ortasında daireler çizirken nefesi kesildi.

Gözleri o zaman kapandı.

Dudakları ayrıldığında.

Başının arkası yatağa döndüğünde. "*Fuuuck*," diye bağırdı.

Meme ucunu emdim, dilimle ucunu ovdum, dudaklarımla çektim. Ve ben göğsüne tüm dikkatimi verirken, parmaklarım dantele değene kadar göbeğinden aşağı kaydı.

"Bu külotun içinden bile ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyorum." Klitorisini okşuyor, altından amını avuçluyordum.

Bizi ayıran çok fazla şey vardı.

Bu külotun gitmesi gerekiyordu.

Kenarları kalçalarından aşağı çekerek tekmeleyebileceği bir yerde bıraktım ve elim bacaklarının arasındaki pozisyonuna geri döndü.

Ama bu sefer, tenime işleyen ıslaklığını hissedebiliyordum.

Sıcaklığını.

Parmağımı içine soktuğum anda amının parmağımın etrafında nasıl kıvrıldığını. "Çok dar," diye kükredim. "Sikimi içine sokmak için sabırsızlanıyorum."

"İstiyorum." Nefes nefese kaldı ve meme ucunu ısırduğımda tekrar yaptı. "Seni istiyorum." Beni elde etmeden önce yapmam gereken bir şey vardı.

Kendim için ihtiyacım olan bir şey.

Diğer memesini de hızlıca yaladım ve parmağımı içinde bırakarak karnından aşağı indim, ama başparmağımı klitorisine bastırmak yerine dilimi kullandım.

Eli saçımdaydı. Çekiyordu. Saç tellerimi çekiştiriyor. "Bu ..."

Yukarı baktım, dilim onun en tepesinde durmuş, devam etmesini bekliyordum.

"Daha önce sorduğun soru? İşte cevabın. İşte bu benim fantezim."

Burnumu klitorisinin üzerinde gezdirdim, tatlılığını içime çektim ve sonra dudaklarının arasına sürtündüm. Onunla kaplanmak istiyordum.

Onu becerirken amını koklayabilmek istiyordum. "Daha önce hiç bir erkeğe amını yalatmadın mı?"

"Yaptım." Gözlerindeki açlık büyü müştü. "Ama daha önce hiçbir erkek beni bu noktaya getirmemişti." "Bu değişecek. Bir dakika içinde."

"Bu mümkün değil-" Yalamaya başladığım anda sesi kesildi. Her nefes verışı bir iniltiyle sona erdi ve sadece birkaç nefes içinde "Cooper!" diye bağırdı.

Henüz gelmemiştı.

Dilimin ona yapabilecekleri karşısında şok olmuştu.

Onun vücudunu ne kadar iyi tanıdığımı.

Ama bu sadece bilmekle ilgili değildi. Dinlemekle de ilgiliydi.

Ve iş zevke geldiğinde, can kulağıyla dinlerdim.

Bir parmak daha ekledim, içeri girerken bileğimi büküm ve tekrar dışarı çekerken, her açığa vurarak ona ihtiyacı olan sürtünmeyi verdim. Elimin özel bir görevi olsa da, ağzımın da vardı. Dilimi düzleştirdiğimde, bir yandan diğer yana kaydırdım ve daha fazla baskı eklemek için işaret ettim.

Dönüşümlü.

İleri geri.

"Aman Tanrım."

Nasıl tepki verdiğini duymak, ne zaman ıslandığını hissetmek, kalçaları benimle birlikte sallanmaya başladığında vücudunun hareketlerini gözlemlemek - neye ihtiyacı olduğunu bu şekilde belirledim.

Daha ne vermem gerekiyordu.

Ne kadar hızlı, ne kadar sert yalamam gerektiğini

Ve Rowan bunun onun için olduğunu, onun fantezisini tatmin ettiğimi düşünse de, bu biraz da benim içindi.

Onun tadını

istedim.

Kokusunu istedim.

Çıglıklarının kulaklarımı doldurmasını istedim.

Ve yüzüm bu pozisyondayken, onun boşalmasını izlemek istedim.

Bu gerçekleşmeden önce klitorisine birkaç kez daha vurması gerekti.

Vücudu kıpır kıpır olduğunda, titremeler karnında dalgalanıyordu.

Bacaklarını açık tutmak için zorlanırken "Evet" diye nefes alıyordu. Tırnakları kafatasıma batıyordu.

"Cooper! Siktir!" Yaladım.

Durmadım.

İçine girip çıkan parmaklarım da öyle.

Onu o sınıra doğru göndermek için her iki parçamı da kullandım ve oraya ulaştığını hissettiğimde, vazgeçmedim. Daha da hızlandım.

"Ahhh!"

Kahretsin, o bir manzaraydı.

Onu izlerken içimi sızlatan bir zevk görüntüsü.

Neredeyse bir yabancıydı -benim hakkımda birçok şey bildiğini söylememe rağmen- o halde neden onu bu kadar çok istiyordum?

Neden onun tekrar geldiğini görme ihtiyacı duyuyordu?

Neden şimdiden dilimi bir dahaki sefere buraya sokacağımı düşünüyordum?

Sesleri kesilmeye başladığında ve midesi durulduğunda hareketlerim yavaşladı ve parmaklarımı nazikçe çektim.

Amını tamamen terk etmek yerine, dudaklarımı onun üzerinde tutarak kıvrımlarını öptüm.

Islaklığın bir kısmını yuttu ve kalanı yaydı.

Tırnaklarını bana batırmaktan vazgeçti ve parmaklarını saç tellerimin arasından geçirdi, nefesi hâlâ yüksek ama sabitti.

"Böyle olabileceğini hiç düşünmemiştim..."

"Tekrar istiyor musun?" Bir yanıt alamayınca, bakışlarım onu içine çekerek, "Öğleden sonra ve akşama kadar burada kalıp, artık boşalamayana kadar seni yalamakla ilgili bir sorunum yok" dedim.

Başını salladı, sanki hayret içindeydi. "Evet. Bunu istiyorum. Ama önce seni istiyorum." Ayaklarını koltuk altlarımdan geçirdi ve beni yukarı çekmeye

çalıştı.

Tabii ki yapamazdı. Ben çok güçlüydüm ve onun kaldırabileceğinden daha ağırdım. Ama bu jest çok güzeldi.

Vücudunun üzerinde gezinmeden önce yerde pantolonumu buldum ve cebinden cüzdanımı çıkarıp içinde sakladığım prezervatiflerden birini aldım. Metal paketin köşesini yırttım ve lateksi şaftımın üzerinde yuvarladım.

"Beni kıracaksın," dedi ben yatağa geçerken.

Onu yan yatırdım ve arkasına geçerek sırtını göğsüme yasladım.

"Söz veriyorum böyle bir şey olmayacak... tabii sen istemezsen." Bacağını her iki bacağımın üzerine sararak amına daha fazla erişmemi sağlarken kıkırdadım ve ucum girişini dürtünceye kadar kıcını destekledim. "Tekrar boşalana kadar sana yaklaşık üç dakika veriyorum."

Yavaşça içeri girerken, ıslaklıkla birlikte hareket ederken, klitorisini ovuşturdum. "Tanrım, çok büyüksün."

Her iki noktasına da dokunulmasını istiyordu. Bu kombinasyon zihnini istiladan uzak tutacaktı *çünkü* - lanet olsun - o kadar sıkıydı ki bu ona çok şey hissettirmiş olmalıydı.

Bu yüzden yavaş yavaş içeri girmeye devam ettim, tamamen gömüldüğümde durakladım, böylece bana alışabilirdi.

"Rowan..." Kendimi hareketsiz kalmaya zorlayarak yutkundum. "Ne kadar iyi hissettiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

"Göster bana."

Sadece dövmeye hazır biri böyle bir şey ister.

Ve tam onaylamak üzereyken, kolunu boynumun arkasına doladı, yüzlerimizi yaklaştırdı ve "Beni tekrar boşalt" diye yalvardı.

Duyduğum en seksi emirdi.

Kalçalarımı geriye yatırdım ve ileri doğru ilerledim, kayganlığı hemen içeri girmeme izin verdi. Ama her dalışımda daha da daralıyordu. Amcığı beni içten kavradı.

Elini kıcıma koymuş, sıkıyor, sanki onu daha sert sikmem için beni zorluyordu, boyun eğdim. Hızım arttı.

Tansiyonum da yükseldi.

Ve tüm bunlar bana inleme kazandırdı.

Bir sürü.

Gürültülü olanlar.

Başını çevirip dudaklarımızı birbirine çarparken kulaklarımızı ve ağzımızı dolduruyordu.

Bu kadın.

Lanet olsun.

Klitorisini okşarken, sertleştiğini hissederken, orgazmının uzak olmadığını bilerek, yoğunluğu tekrar artırdım. Bu pozisyon nazikti.

Bağışlamak.

Köpek stili gibi değildi, en derine girebilirdim ve aletim boğazının arkasına çarpıyormuş gibi hissedirdi.

Burada hareket edebilir ve kendini ayarlayabilir, benim onun sonuna ulaşmamı engelleyebilirdi. Bu yüzden böyle kaldım.

Şimdilik.

Ta ki ikinci raunt zamanı

gelene kadar. "Bir isteğim daha var."

Sesi, arzulamaya başladığım bir şeydi. "Bu da ne?"

"Benimle gelmeni istiyorum. Vücudumun seni o kadar harika hissettirmesini istiyorum ki orgazmını bir saniye daha tutamayacaksın."

Gerçek şu ki, çok uzakta değildim. Birkaç hamle içinde bunu kolayca gerçekleştirebilirdim. Sadece bu kadar çabuk boşalmayı planlamamıştım. Yavaş gitmeyi, bizi başka bir pozisyona geçirmeyi, bunu yapabildiğim kadar uzatmayı planlamıştım.

"İstedğin bu mu?" diye sordum.

"Evet." Omzunun üzerinden bana baktı. "Seni savunmasız görmek çok ateşli olacak." "O zaman sana daha iyi bir görüntü vereceğim."

Üstüne çıktım, bacaklarını belime doladım ve kalçalarımı öne doğru iterek bu pozisyonun sadece neleri görmesine izin vereceğini değil, aynı zamanda ona nasıl hissettireceğini de gösterdim.

"Oh!" Biraz hava çekti. "Evet!"

Dizlerimin üzerine çöktüm, bana doğru yönlendirmek için kıcını yataktan çektim ve o da ağırlığını dirseklerine vererek yarıya kadar oturdu. Kollarımdan biriyle alt yarısını kendime doğru tuttum ve çekilmeden önce kalçalarımı çevirerek amına girdim.

Bu hareketi tekrarlarlarken diğer elimi klitorisini sıyırmak için

kullandım. Başı geriye düştü; ağzı açıldı. "*Daaamn*."

"Bunu duymak istiyorum," dedim ona. "Komşuların resepsiyonu arayacağı kadar yüksek sesle çığlık attığını duymak istiyorum." Bir sonraki hareketi beni şaşırttı. Bacaklarımızın altına uzandı ve taşaklarımızı avuçlayarak parmaklarının arasında zıplattı. Ben zaten oradaydım.

Bu beni doğrudan zirveye

gönderdi. "*Fuuuck!*"

Homurdandım. "Rowan!"

Benimle birlikte geliyordu, tepeleri göbeğinin üzerinde sallanıyordu, ağzından iyi tanımaya başladığım sesler çıkıyordu. "*Ahhh!*"

Karıncalanmalar çoktan kesemden geçip şaftımda çalkalanmaya başlamıştı ve ilk yükümü prezervatifin içine boşaltıyordum. İkinci dalga içimde ilerlerken, amcığı etrafımda sıkışmaya başladı.

"*Daaamn*," diye tısladım, kendimi lastiğin içine daha fazla boşalttım.

Benimle birlikte hareket ediyor, kalçaları yukarı kalkıyor, sanki sesini kaybetmek üzereymiş gibi "Cooper" diye bağırıyordu.

Ve tam benim bedenim hassaslaştığında, onunki hareketsizleşti ve ben tamamen yavaşladım, durduktan sonra kendimi gömülü tuttum.

Ağzından bir gülümseme geçti ve kendini daha da yukarı iterek kolları omuzlarıma dayanana ve yüzlerimiz birleşene kadar tırmandı. Kucağıma oturmuştu ve hareketleri sırasında bir kez bile içinden kaymama izin vermemişti.

"Seni kırmayacağımı söylemiştim." Kıkırdadım. "Ne kadar hızlı boşalacağını da söylemiştim. Haklı olmayı seviyorum." Bana yumuşak bir öpücük verdi. "Bana karşı çok naziktin."

"Belki."

"Bana karşı sert olsaydın tam olarak nasıl görünürdü?"

Ellerimi vücudundan aşağı indirerek en sevdiğim yerini, kıcının sert ve kaba bir tutuşu kaldırabilecek en alt kısmını sıktım. "Henüz buna hazır değilsin."

"Hayır mı?"

Başımı salladım. "Önce seni biraz daha hazırlamam

gerekıyor." "Peki bunu nasıl yapacaksın?" Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Amını yiyerek." Dudaklarımı kulağına bastırdım, "Tekrar ve tekrar" diye fısıldarken tüylerinin diken diken oluşunu izledim.

DÖRT

Rowan

"I "-Yutkundum, başımı yastığın üzerinde salladım-"nefes alamıyorum."
Üzerimdeki örtüyü kavriyor, yumuşak malzemeyi sıkıyor, zevkten boğulmamak için ciğerlerimin daha fazla havayla dolmasını bekliyordum.
Çünkü o anda öyle hissediyordum. Tüm vücudum uyuşmuştu.
Karıncalanma.
En yoğun orgazmdan iniyorum.
Ve dizlerimin içe doğru çökmesine her izin verdiğimde, Cooper'ın yüzünün lezzetli kaba sıyrıklarını hissettim.
Klitorisime son birkaç öpücük kondurdu ve son birkaç dakikadır bulunduğu yorganın altından yüzeye çıktı. Üzerimden geçip vücudumun üzerinde gezinirken yakışıklı yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bu seni tekrar boşaltmamı istemediğin anlamına mı geliyor?"
Tekrar.
Odama girdiğimizden beri tekrarlanan bir kelime. Beni kaç kez azdırdığının sayısını unutmuştum. Dün öğleden sonra asansöre bindiğimiz andan bu sabaha kadar neredeyse her saat başı bana çığlık attırıyor gibiydi.
Sayıma gelince, bu beni en azından çift haneli rakamlara çıkarmış olmalı.
Ve bu süre zarfında öğrendiğim şey, bana dokunmadan önce şüphelendiğim şey, Cooper Spade'in sadece en muhteşem adam olmadığıydı.
Baskın.
Kendine güvenen.
O bir seks tanrısıydı.
Yirmi dokuz yıl boyunca hiç deneyimlemediğim bir tür.
Ve şimdi, çift haneli bir tat aldığımı göre, Cooper öncesi sekse nasıl geri döneceğimi bilmiyordum.
Gelecekte çıktığım erkekler burada yaşadıklarımın yanında sönük kalacaktı.
Ama gerçek şu ki, bu otelden ayrıldığımız anda Cooper ve ben diye bir şey olmayacaktı. Artık aramızda seks olmayacaktı.
Ve şu anda yaptığım gibi gözlerine her baktığımda bunu hatırlıyordum. "*Tekrar* gel..."
İçimi çektim. "Vücudum bunu kaldırabilir mi?"
Kıkırdadı, çok sert ve erkeksi bir ses. "Sana biraz mola verip önce biraz yemek yedirsem, sonra bu soruyu tekrarlasam nasıl olur?" Bana verdiği öpücük yumuşak ya da nazık değildi.

Tutkuluymdu. Biraz

sert.

Muhtaç.

Ve buna bayıldım.

Bizi ayırdı ve yataktan kalkıp çıplak bir şekilde geniş oturma odasına doğru yürüdü. Onun görüntüsü sonsuza kadar bakabileceğim bir şeydi, sert, gergin kaslar ve pürüzsüz, mükemmel bir tenle doluydu.

Masadan telefonu aldı, birkaç tuşa bastı ve ahizeyi kulağına dayadı. "Oda servisi sipariş etmek istiyorum. İçecek olarak bir şişe şampanya ve biraz kızılçık suyu. Yemek için de hindi, rozbif, salam ve jambondan oluşan karışık bir sandviç getirmeye ne dersiniz? Yanlarına da çeşniler. Biraz patates kızartması ve patates salatası." Konuşurken bana baktı. "Tatlı olarak da çikolata ve vanilya karışımı bir şey; dondurma, kurabiye, kek, ne varsa, her iki tattan da istiyorum." Telefonu kapattıktan sonra yavaşça yatağa doğru yürüdü.

Onu içeri aldığımı biliyordu ve yüz ifadesindeki ukalalık bana bundan oldukça memnun olduğunu söyledi.

Elbette Cooper'a benzeyen ve onunki kadar büyük bir aleti olan her erkek adımlarında aynı kibirle yürürdü. "Biliyorsun... çoğu erkek ne yemek ve içmek istediğimi sorardı." Arkamdaki yastığı düzelttim ve

oturmuş, sırtımı tüylere yaslamıştım.

"Bu odadaki çoğu erkeği mi tercih edersiniz? Yoksa beni mi?"

Omuz silkmeme rağmen, ikimiz de bu soruya vereceğim cevabı biliyorduk. "Ya glütensiz besleniyorsam?"

"Bana sandviçlerin marulla geldiği söylendi. Ekmeği atıp sizin için yapraklardan birine saracağım." Hiç tereddüt etmemişti; cevabı hazırды. O kadar iyiydi.

"Peki ya vejetaryen olursam?"

"Tekrar ararım ve sana caprese sandviçi yapmalarını söylerim." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, ışık ön kollarındaki altın sarısı tüyleri yakaladı. "Ben bir sorun çözücüyüm Rowan. Devam et. Bunu bütün gün yapabilirim."

Gülümsedim. "Ben çilek hayranıyım."

Gözleri kısıldı. "Olabilir. Ama bu senin tercihin değil. Çikolata öyle. Vanilyaya tahammülün var. Ama eğer yanıyorsam, ki neredeyse hiç yanılmam, çikolatanın berbat olması ihtimaline karşı başka bir seçeneğin olsun istedim."

Güldüm. "Tanrım, çok ukalasın."

Gülümsemesi bunu daha da pekiştirdi. "Sana neden portakal suyu almadığımı ve onun yerine kızılçık tercih ettiğimi sormayacaksın değil mi?" "Oraya varmak üzereydim."

Ense tımağını kaşıdı, ses sessiz odayı doldurdu. "Portakal suyunu sevmiyorsun."

Dalmış ve çılgınca eğlenmiş bir halde ona baktım. "Neden böyle düşündün ki?"

Şarj aleti bittiği için benim kabloma takılı olan telefonunun şarj olduğu komodeye doğru kaydı ve telefonu yatağa getirdi.

"Dün gece buzdolabından bir içki almaya gittiğimde, barın yanında stoklanmış kran şişeleri vardı. Orada rastgele durmuyorlardı. Sen istediğin için oradaydılar, bu da bana portakal yerine onu tercih ettiğini gösteriyor." Parmaklarını çenemde gezdirmek için aramızdaki boşluğa uzandı. "Cran benim de favorim olur."

İzledi.

Dikkatini verdi.

Ondan şüphelenmediğim iki şey.

Eli gittiği anda kendi tarafıma döndüm. "Madem buradaki alfa sensin, neden bana bu gecenin nasıl geçeceğini söylemiyorsun? Bilirsin, Noel arifesini nasıl kutlayacağımızı."

Telefonunun ekranına baktı, birkaç kez dokundu ve sonunda bana doğru yöneltti. "Kar durmuyor.

Bugün, bu gece ve yarın boyunca devam etmesi ve nihayet Noel'den sonraki gün sona ermesi bekleniyor."

Hava durumunu biliyordum. Bu sabah o uyanmadan önce kontrol etmişim. Fırtına gece boyunca güçlenmiş, birikim tahmin edilenden çok daha fazla olmuştu. Yetkililer insanları yollardan uzak durmaya çağırıyordu ve havaalanı Noel sabahı durumu yeniden değerlendirecekti, ancak koşullar aynı kalırsa, muhtemelen Noel'den sonraki güne kadar buradan çıkamayacaktık.

Birlikte toplam üç gece. Bir tatil dahil.

Sonsuz sayıda orgazm gelecek.

Bu kesinlikle hayatımda asla unutamayacağım bir dönem olacaktı.

"Kurye çantanda hiç ökseotu getirmedi, değil mi?" Yanında sadece bir postacı çantası olduğunu bildiğim için şaka yaptım. Yanında olmadığı için otel ona banyo malzemeleri bile sağlamıştı. "Ya da bir ağaç? Ya da biraz ışık? Çok ilginç bir Noel olacak."

Yanıdaki tablette bir düğmeye bastı ve gölgelikler kalkmaya başladı, karanlığı gösterdi, görüş o kadar zayıftı ki düşen taneleri bile göremiyordum. "Tam burada geçireceğiz."

"Evet, yapacağız."

"Bu konuda iyi misin?" diye sordu. "Bazı aile planlarını kaçırdığını biliyorum." Gözleri pencereden ayrıldı ve bana odaklandı.

"Ben böyle iyiyim."

"O zaman iki gece daha seninim." Alt dudağını yaladı. "Bu konuda da iyi olduğunu ve beni kapı dışarı etmeyeceğini varsayıyorum."

"Peki bunu neden yapayım? Beni besliyorsun. Bana çığlık attırıyorsun. Daha iyi bir senaryo düşünemiyorum." Ben düşünebilirim. Ama bu senaryo imkansız olurdu.

Bu konuyu açarsam aptallık etmiş olurum. "Mutlusun... Bunu sevdim."

Ekran çoğunlukla gizli olmasına rağmen, başparmaklarının bir metin yazdığını anladım ve bitirdiğinde telefonu komodinin üzerine koydu ve kollarını başının altında kavuşturdu. Bu pozisyon karın kaslarının esnemesine neden oldu, battaniye mutlu izinin dibine düştü.

O kadar seksi bir izdi ki, yine ıslanmıştım.

"Ve bu durum havaalanı yeniden açılana kadar devam edecek." Uzun bir nefes verdi. "Benimle bunca zaman geçirdin, peki benimle ne yapacaksın Rowan?"

"İyi deneme, ama bu gecenin nasıl olacağını sana zaten sordum, yani bu senin suçun, benim değil." Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım. "Ayrıca, bizim için bir karar vermeme yetecek kadar uzun süre kontrolü bana bırakmazsın."

"Birkaç şey." Boğazını temizledi. "Birincisi, benimle ne yapacağını sordum -vücudumla, aletimle. Bu cinsel bir soruydu. Ne yapacağımızı sormadım. Ve ikincisi, hükmedilmekten hoşlanıyorsun."

"Bunu varsayıyorsun."

Elini başının arkasından çözdü ve battaniyenin altından fırlayıp doğruca bacaklarımın arasına gitti. "Hayır, bunu biliyorum," diye homurdandı. Az önce beni klitorisimden amcığıma geçiren parmaklarını kaldırdığında, ne kadar ıslak olduklarını bana gösterdiğinden emin oldu. "Bu bana bunu kanıtıyor." Eli eski yerine dönmeden önce ıslaklığı yalayarak temizledi.

Aman Tanrım.

Evcilleşmemişt.

Ehlileşmemiş.

Ve bir erkekte istediğim her şey.

Noel'in ertesi günü bu ayrılığı daha da zorlaştıracak bir itiraf.

"Sana tekrar soracağım Rowan. Benimle ne yapacaksın?" Durakladı. "Yemek gelmeden önce yaklaşık yirmi dakikan var. Neden ağzınla başlamıyorsun?"

BEŞ

Cooper

BEN

Dün gece Jenner'daki parti nasıl geçti?

MACON

Sorduğun buysa, tekilayla kafayı bulmadım.

BEN

Değildi, ama içkini hallettiğini bilmek güzel, kardeşim.

MACON

İçkimi idare ettiğimi kim söyledi? Sadece bir kez olsun tekilanın suçu olmadığını söyledim.

BEN

LOL ... orospu çocuğu.

BRADY

Harika bir partiydi, dostum. Kaçırdığın için üzgünüz.

Orada mahsur kaldığına hâlâ inanamıyorum. Gitmeden önce hava durumunu kontrol etmedin mi?

BEN

Başlatma şimdi. Telefonum Daltonlar'dan, annem ve babamdan, Walter'dan, herkesten gelen mesajlarla dolup taşıyor. Hepiniz aynı soruyu soruyorsunuz. Madem hava bu kadar kötüydü, neden pilot Los Angeles'tan ayrılmadan önce bir şey söylemedi?

BRADY

Belki de geri uçmak için yeterli zaman olduğunu düşünmüştür. Sebep ne olursa olsun, bu berbat bir şey.

MACON

Daha da berbat olan şey ise Louise Gölü'nde henüz arazimizin olmaması.

BEN

Teklifimizin yeterli olacağından, özellikle de belirlediğimiz şartlarla satıcının hemen kabul edeceğinden emindim.

BRADY

Jenner, emlakçının kendisine satıcının tatil için uzakta olduğunu ve kendisine ulaşamadığını bildirdiğini söyledi.

BEN

Saçmalık. Bir alıcının arazinize bakmak için uçarak geleceğini bildiğinizde ortalıktan kaybolmazsınız. Ya bulunmak istemiyorlar ya da yedek bir teklif için kendilerine biraz zaman kazanıyorlar.

MACON

Daha sonra.

BEN

Anlaştık.

BRADY

Kesinlikle

.

Rowan'ın duştan çıkarken çıkardığı sesi duyduğumu düşünerek banyoya doğru baktım. Sonunda dışarı çıktığında ne giydiğini merak ediyordum, bana katıldıktan birkaç dakika sonra onu tekrar çıplak yakalayacağımı biliyordum. Ama gürültüye iyice kulak kabarttığımda suyun sesini hâlâ duyabiliyordum, bu da bana açıldığını duyduğum kapının onunkinin yanındaki odadan geldiğini söylüyordu.

MACON

Yarın evde olacak mısın?

BEN

Uçuş sabah 10'da. Hava açık görünüyor, yani iptal edilmeyecek. Döndüğümde Noel'i yeniden düzenlemek istiyorum. Klark pişiriyor. Annemle babamda büyük bir parti, tıpkı bu gece sizin yaptığınız gibi.

Bir an için gözlerimi kapattım, tüm düzeni, ailemin annemle babamın oturma odasında nasıl toplandığını, hepsinin şu anda olduğundan emin olduğum şekilde gördüm. Macon ve kızı Brooklyn. Brady yalnız olacaktı - onun gibi bir oyuncu tatil yemeğine tek gecelik bir ilişki getirmezdi. Walter ve kız arkadaşı Gloria. Tüm Daltonlar.

Her yıl, annemin iç mimarı evlerinin alt katının her santimetrekaresini Noel'e adım atmışsınız gibi hissettirecek şekilde dekore ederdi. Şenlikli müzikler çalardı. Kişisel şefimiz Klark, her zamanki gibi mutfakta ortalığı yıkıp geçiyordu. Gazlı olmasına rağmen kükreyen bir ateş tüm odayı aydınlatıyordu.

Rowan'ın süiti için sipariş ettiğim masa ve örtü kötü değildi. Banyodan çıktığında çok şaşıracağından emindim. Elimdeki kısıtlı imkânlarla yapabileceğimin en iyisini yapmıştım ve onunla geçirdiğim zaman beklediğimden çok daha iyi olmuştu. Tatilleri aileyle geçirmenin çok doğru hissettiren bir yanı vardı.

MACON

Klark tüm mahalleyi doyuracak kadar yemek yapıyor. Merak etmeyin, buraya geldiğinizde bir sürü yemek artığı olacak. Kutlamaya gelince, Daltonların gelip gelemeyeceğinden emin değilim -onlara sorarım- ama Brady ve ben burada olacağız. Muhtemelen Walter da.

BRADY

Macon'un dediği gibi.

BEN

Bu gece iyi vakit geçirin.

MACON

Ne planlıyorsun? Otel barı mı? Bir şişe burbon?

BEN

Bundan biraz daha ateşli bir şey.

BRADY

Tabii ki kardeşim gece için bir piliç buldu. Bulmasaydın hayal kırıklığına uğrardım.

BEN

Son iki gece ve bu gece için.

MACON

İşte bu! Kanadalı mı yoksa tatilde mi?

BEN

Neden? Los Angeles'ta olmasını mı umuyorsun?

MACON

Bu çok açık olmalı.

BEN

Tanrım, küçük kardeşim. Senin gibi beni de sakinleştirmeye mi çalışıyorsun?

MACON

Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun.

BRADY

Öyle.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ve kafanın oraya gitmesine bile gerek yok. Sadece eğlen, Cooper, ve eve tek bir adam olarak dön,

böylece her zaman yaptığımız gibi sahada oynamaya devam edebiliriz.

BEN

Yarın görüşmek üzere... ve mutlu Noeller.

BRADY

Mutlu Noeller, kardeşim.

MACON

Mutlu Noeller.

Tam telefonumu masanın üzerine koyuyordum ki banyo kapısının gıcirtısı sonunda açıldı ve başımı kaldırıp Rowan'ın yüz ifadesini yakaladım. Yüzündeki ifade, aslında ne gördüğünü anladığında daha da derinleşti.

Elini ağzına götürdü, gözleri büyüdü. "Bütün bunları benim için mi yaptın?" Başımla karşımdaki koltuğu işaret ettim. "Bana katıl."

Üzerinde bir kot pantolon ve kollarının ortasında ve belinin hemen altında biten dar siyah pamuklu bir bluz vardı. Sade bir gömlekti ama Rowan'ın vücudunda şimdiye kadar hiçbir şey sade durmamıştı.

Onunki gibi bir vücudu kapladığında değil. Her şey onu doğru yerden sarıyor, muhteşem kıvrımlarını ve diplerini gösteriyordu.

Kahretsin, bu kadın çok seksiydi.

O oturana kadar bekledim ve kollarımı küçük masaya dayadım, yüzü titreyen mumlarla aydınlanmıştı. "Mutlu Noeller."

Dün gece Noel arifesi akşam yemeğimizi otelin içindeki restoranda yedik. Hiçbir misafir dışarı çıkmadığı için yemek salonu tıklım tıklım doluydu, servis yetersizdi ve yemek kalitesi vasatın biraz üzerindeydi.

Bu gece için bunu istemedim.

Rowan birkaç saat önce bir telefona cevap vermek için koridora çıktığında, ben de bu yemeği sipariş etmişim. Oda servisi tam bir menüyle çalışmıyordu, zira fırtına herhangi bir yiyecek teslimatını engellemişti ve bu da seçeneklerin az olmasına neden oluyordu. Mutfakla konuştuktan sonra karides kokteyli mezesinde karar kıldım. Cheeseburger, patates kızartması ve Parmesanlı risotto. Tatlı olarak da cheesecake. Ambiyans yaratmaya gelince, sunabilecekleri en iyi şey mumlar ve pahalı bir şişe kırmızı şaraptı.

Bir randevu ya da tatil yemeği için kesinlikle seçmeyeceğim bir kombinasyon ama iş görürdü. Rowan'ın yüzünde beliren ifadeye bakılırsa, çok memnun olmuştu.

"Mutlu Noeller." Peçetesini kucağına koyup parmaklarını şarap kadehinin sapına doladığında yanakları parlıyordu. "Noel için bir çizburger. Ne kadar asisin, değil mi?" Göz kırptı. "Bu çok güzel, Cooper."

"Güzel olan, yumuşak, etli bir biftek ve Maine ıstakoz kuyruğu ile bunları yıkamak için kırk yıllık bir burbon olurdu. Kendi garsonlarımızın olduğu özel bir oda ve her yeri kaplayan gül yaprakları ve mumlar. Bu koşullar için burası yeterli." Gülümsedim. "Ökseotum, ağacım ya da ışıklarım olmadığı için."

"Tam mevsimi." O da sırtarak karşılık verdi. "Ama cidden, fazlasıyla yeterli. Benim gözümde mükemmel." Bardağını kaldırdı. "İkimizin de asla unutamayacağı bir Noel'e."

Kadehimi onunkiyle tokuşturdum ve uzun bir yudum aldım. Şarabı bıraktıktan sonra masanın altından hediye sakladığım yere doğru uzandım. "Senin için." Büyük tuvalet kâğıdı yığınına masanın ortasına, mumlardan yeterince uzağa koydum, böylece alev almayacaktı. "Tuvalet kâğıdının kusuruna bakma. Odada bulabildiğim tek esnek ambalaj kâğıdı buydu."

"Bana bir hediye almışsın." Sesi neredeyse nefes nefese geliyordu.

"Rowan, bir şeyi çok açıklığa kavuşturalım. Sen benim hediyeysin," diye homurdandım. "Bu sadece küçük bir şey ve sınırlı kaynaklarla yapabileceğimin en iyisi buydu."

"Şimdiden bayıldım."

Yaptıklarımın etrafına sardığım tuvalet kâğıdı katmanlarını çözmeye başladığında, küçük desenler eline düşerken yüzü bunu kanıtlıyordu. "Bunları sen mi yaptın?"

"Evet."

İki kâğıt turna kuşu, çiçekle birlikte avucunun üzerinde duruyordu ve parmaklarını keskin kıvrımların ve dik uçların üzerinde gezdiriyordu. Renkli kâğıtlar sehpanın üzerinde bulduğum dergilerdendi.

"Cooper, bunlar inanılmaz."

"Büyürken dadımız bir origami ustasıydı. Kardeşlerime ve bana öğrettiği becerileri uygulamayalı uzun zaman olmuştu."

"Onları gerçekten çok seviyorum." İkisi de birbirinden biraz farklı olan turnalara ve makasım olmadığı için en uzun süren çiçeğe bakarak zaman geçirdi. "Aklım başımdan gitti."

Güldüm. "Beni dış dünyaya bırak, bükülmüş bir kâğıttan çok daha iyisini yapabilirim."

"Ama sana ihtiyacım yok. Bu çok düşünceliydi." Bir parmağını kaldırdı. "Hemen döneceğim." Origamiyi yanına alıp yatak odasında kayboldu ve bir dakikadan kısa bir süre sonra elinde küçük bir çantayla geri döndü. "Bunu sana daha sonra verecektim ama şimdi doğru zaman gibi geliyor."

"Bunu yapmak zorunda değildin."

"İstedim." Tekrar gülümsedi. "Sen duştayken, ben alt kattaki hediyelik eşya dükkanına girdim. O anda,

Bu hariç hemen hemen her şey tükenmişti. Bunu gördüğümde kıkırdadım ve aklıma hemen sen geldin."

Çantayı ondan aldım ve içinden küçük bir tahta ayı çıkardım, avucuma sığacak kadar büyüktü, oymalar ve işaretler ahşap işçiliğinde olağanüstü biri tarafından yapılmıştı.

"Tezgâhtarın söylediğine göre Banff boz ayıları ve siyah ayılarıyla meşhurmüş, bu yüzden buradaki seyahatinizden mükemmel bir hatıra olacak." Gülümsemesi büyüdü. "Ama bunun beni kıkırdatmasının ve seni düşündürmesinin nedeni, sana kadar kükreyen bir adamla hiç tanışmamış olmam."

"Kükrer miyim?"

"Oh, evet." Gözleri genişledi. "Bedenimle alay ederken. İçindeyken. Ve yüksek sesle."

Bana anlattıkları karşısında şaşırıyordum. Böyle bir şeyden bahseden ilk kadındı, bu da bana sesin sadece onun için olduğunu düşündürdü.

"İyi iş çıkardın Rowan." Ayıyı masanın kenarına koydum. "Bu küçük adam evdeki masamın üzerinde olacak." Güldü, ifadesi o kadar güzeldi ki.

"Hediyeler aradan çıktığına göre, senin hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum." Buz dolu metal kaseden karideslerden birini aldım ve kokteyl sosuna batırdım. "Bana bir şey söyle. Hayatında benden başka herkesin bildiği bir şey. Asla tahmin edemeyeceğim bir şey. Ve senin hakkında kimsenin bilmediği bir şey."

Başıyla mezeleri işaret etti. "Ben karides yemem."

Güldüm. "İlk yanlış tahminim."

Bir kızartmanın yarısını ısırdı ve çiğnedi. "Ailem size hassas olduğumu söylerdi. İşimi satmamın nedeninin kalbim olduğunu söylerler. Çalışanları ve kızgın müşterileri taşımanın ağırlığı bana çok ağır geldi. Her şeyi içime attığımı ve çok fazla geldiğini söylerler. Gerçek bu değil." Bıçağını kaldırdı ve hamburgerini ikiye böldü. "Gerçek şu ki, şirketlerinde bir boşluk gördüm ve ne getirebileceğimi ve bunu nasıl doldurabileceğimi biliyordum. Ailemin bana ihtiyacı vardı ve bu yüzden sattım. Çünkü dürüst olmak gerekirse, kariyerimin geri kalanında dayakçı müşteriler ve zor çalışanlarla uğraşabilirdim ve bu beni rahatsız etmezdi." "Çoğu insan başkasına yardım etmek için hayallerinden vazgeçmez. Bu takdire şayan bir şey ve bu sizin karakteri."

"Ya da son derece aptalca." "Buna sadece siz karar verebilirsiniz."

"Tam şu anda, bilmiyorum diyeceğim." Hamburgerinin köşesini çiğnedi ve biraz inledi. "Bu görüldüğünden daha iyi."

"Öyle mi?" Tabağa baktım, hamburgerin suyu dışarı sızıyordu. "Çünkü pek iyi görünmüyor."

"Sizi şaşırtacak. İsviçre peyniri ve mantarlar onu gerçekten güzelleştiriyor." Ağzını sildi. "Tıpkı benim seni şaşırttığım gibi."

Tekrar ona baktım. "Evet." Durakladım. "Beklemediğim şekilde."

"Detaylandırmak ister misin?"

Ve bu kadının beni nasıl arzulattığından bahset. Sesinin de en az amı kadar peşinde olduğum bir şey olduğunu. Evdeki kutlamaları özlesem de olmak istediğim yer burasıydı.

Tam bu sandalyede, ondan bir metre uzakta, onun güzel yeşil gözlerine bakarken.

Macon, tüm dünyasını değiştiren biriyle tanışana kadar kadınlardan uzak durmaya yemin etmişti. Brady asla bir yuva kurmak istememişti; ölene kadar bekâr bir hayat yaşamak istiyordu.

Bir ilişki olasılığına her zaman açıktım. Eğer bir kadın dikkatimi çekebilirse, bana ihtiyacım olanı ve istediğimi verebilirse, ben varım.

Ama geçmişte çıktığım kadınlar doğru değildi ve bunu çok çabuk öğrendim, birkaç ay içinde kaçtım. Los Angeles'ta bu bana bir asi olarak ün kazandırmıştı, Noel'de çizburger servis etmekten çok daha asi bir unvan. Kadınlar kısıtlamalardan ve bağlılıktan hoşlanmadığımı varsayıyordu.

Bu değildi.

Sadece kısa bir süre içinde onlardan hoşlanmadığımı öğrenmiştim. Gerçekten, bu kadar basitti.

Ama Rowan'da ilgimi çeken bir şey vardı. Bir yanı çok yumuşak ve şefkatli, diğer yanı ise sert, bağımsız, belalı bir kadındı.

Ortasında kendimi ıslatmak istedim.

Karın yağmaya devam etmesini istedim.

Peşinde olduğundan emin olduğum detayları detaylandırmak yerine, "Birlikte üçüncü gecemize giriyoruz ve bu aylardır bir kadınla geçirdiğim en uzun süre diyelim. Hatta belki bir yıldan fazla. Genelde beni hemen kapatan bir şey bulurum."

"Bir kusur mu?" Kaşları kalktı.

"Hayır, hepimizin kusurları var. Ben onları çok seksi buluyorum." "O zaman ne? Bana bir örnek ver."

Bir mantar kopardım ve çiğnedim. "Birlikte olduğum son kadın her zaman nerede olduğumu bilmek istiyordu. Telefonuma lanet olası bir takip cihazı yerleştirmek istedi. Yerimi sorduğunda verdiğim cevaba inanmadı. Yalan söylemedim. Yalan söylemek için bir nedenim yoktu. Ama geçmişi yüzünden söylediklerime güvenmiyordu ve kaçınılmaz olarak bu bir kavgaya dönüşecekti." Bir karides daha ısırdım. "Birkaç hafta içinde, iyi zamanların kötü zamanlardan daha ağır basması gerekirdi. Öyle olmadığı için gitme zamanım gelmişti."

"Yani, güven eksikliğinin onun kusuru olduğunu düşünmüyorsunuz?"

Başımı salladım. "Bu bir hata değildi, bu onun inancıydı. Hayatını yaşama şekliydi. Ve bu kadar kalın bir ağın içinde bir saniye daha geçiremeyeceğime eminim." Bir yığın patates kızartmasını bitirdikten sonra, "Son sorunuzdan kaçıyor musunuz?" diye ekledim.

Gülümsedi. "Belki."

Sonunda burgerden ilk ısırığımı aldım, inlemem ona mantarlı ve sosisli değerlendirmesine katıldığımı gösterdi.

"Kimsenin bilmediği şey..." İç çekti.

Ağzımı sildim. "En çok bunu dört gözle bekliyorum." "Neden?"

Bir kızartmayı ketçaba batırdım. "Sanırım her şeyi anlattığın bir kankan var, değil mi?"

"Sky. Üniversiteden beri arkadaşsınız."

"Eğer bunu Sky'a söylemediysen, çok derin bir şey olmalı."

Bir nefes verdi ve hemen şarap kadehini dudaklarına götürerek birkaç yudum yuttu. "Ben hiç aşık olmadım. Eski sevgilime onu sevdiğimi söyledim. Sanırım bunu ilk erkek arkadaşına bile söyledim. Ama o adamlara aşık değildim. Bunu o zaman da biliyordum."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Bana bakarken nefes alış veriş hızlanmaya başladı. "Çünkü aşkın ne olduğunu bilmiyorum." Bardağını yaklaştırıp göğsünün önünde tuttu. "Ben bunu görerek büyüdüm. Annemle babam birbirlerinden nefret ederlerdi. Sonunda babam aldattı, yakalandı ve boşandılar. Erkek kardeşlerim her zaman mümkün olduğunca çok kadınla yatmakla ilgilendiler, bu yüzden tam olarak parlak akıl hocaları değiller." Bardağının tepesine baktı. "Ailemden öğrendiğim şey iş ahlakıydı. Sorumluluk. Sözümün eri bir kadın olmak. Ama aşk? Hayır." Uzun bir içki daha aldı. "Ve son ilişkimde bunu hiç yaşamadığım için, bu ezici hayal kırıklığını hissettim. Ne yaptığının bir önemi yoktu, yeterli değildi."

Daha önce hiç böyle bir konuşma yapmamıştım. İlişkilerim olmasına rağmen hiçbiri uzun süreli olmamıştı, bu yüzden aşktan hiç bahsedilmemişti.

Ama ilgimi çekti.

Hatta büyülenmişim.

"Bunun hemen hissedilen bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

diye sordum. "Bu cazibe, aşk değil."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, bir başka tanımından daha büyülenmişim. "Nedir o zaman?"

"Önceki işimde, katta çalışırken insanları izlerdim. Karılarıyla ve kocalarıyla nasıl etkileşime girdiklerini. Kendimi uzman bir gözlemci olarak görüyorum. Ama o zamanlar aşkın neye benzediğini ilk elden görme fırsatım oldu."

Bir kızartmayı daha kaldırdım ve ketçabın içinde sürükledim. "Bana ne gördüğünü anlat."

"Sadece görmedim, duydum da." İçkisini bıraktı, elini serbest bırakarak ikisini de kucağına koydu. "Gülümsemeye neden olan kelimeler. Tam bir memnuniyet ve güven ifadesi. Bazı hareketlerdeki rahatlık - birinin elini tutmak gibi kolay olanlar." Sesini bir an için dinlendirdi. "Bunun sadece bir ifade ve duygudan daha fazlası olduğunu öğrendim. Bu bir tatmin. Herkesin farklı ihtiyaçları vardır, ama sizinkiler karşılandığında, işte bu aşktır."

Hiç düşünmediğim noktalar.

Ama haklıydı çünkü bu kadınlar beni tatmin etseydi, onları seveceğimden emindim. Ama olmadılar.

Ve birkaç hafta içinde bunu istemediğimi fark ettim.

"Eski sevgilin," diye başladım, bir içki alarak, "neden seni doldurmadı?"

"Bütün gece sorduğun en kolay soru." Güldü. "Çok toydu. Dünyaya otuz iki yaşındaki birinin gözleriyle bakmıyor, daha çok yirmi iki yaşındaki biri gibi davranıyordu. Eğer sadece eğlenecek birini arıyor olsaydım, o mükemmel olurdu."

"Ama bakıyorsun - söylediğin şey bu gibi geliyor."

Başını iki yana salladı. "Değildim, hayır. Aslında bir süredir yalnızım, bu yeni işe alışmaya çalışıyorum, birkaç ay içinde üç yaşına girmeden önce hayatımdaki tüm bu zorlukları ve değişiklikleri atlatmaya çalışıyorum." Yüzünü buruşturdu. "Bu yaşta olmak bana çok garip geliyor. Zaman nereye gitti?"

Kıkırdadım. "Aynı yaştayız." Hamburgeri bitirdikten sonra tabağı kenara çektim ve masaya doğru eğildim. "Yine de... bana evet dedin." Kelimelerin çalkalanmasına izin verdim. "Neden?"

"Neden olmasın?"

"Hayır, hayır." Ellerimi kavuşturdum. "Bu senin cevabın değil, bu bir yer tutucu." Hemen yanıt vermeyince şarabın sapına sarıldım, bir yudum almadan önce koyu renkli sıvıyı döndürdüm. "Odana girmeme izin verdin. Bedenine girmeme izin verdin. Ve son iki gecedir hayatına girmeme izin verdin, uç oluyor. Bunun bir nedeni var Rowan. Nedir o sebep?"

Kucağına baktı ve başı yavaşça yükseldiğinde elleri de onunla birlikte tabağının kenarlarını kavradı. "Hiç birine bakıp da onun harika bir sikiş olacağını anladığın oldu mu?" Gözleri kısıldı. "Sende bunu gördüm. Bunu istedim. Ve bir kez olsun kendime izin verdim."

"Tek sebep bu mu?"

Başını salladı. "Evet."

"Peki ya şimdi?"

Dişleri dudağını buldu, üzerinde gezindi ve yumuşak ete battı. "Bir sonraki raunt için hazırım."

ALTI

Rowan

"Y Artık numaram sende var," dedi Cooper, oturduğum oturma odasındaki sandalyenin kolçaklarını kavrayıp yüzü benimkinden birkaç santim uzakta olacak şekilde eğilirken. "Yemeğe çıkmak ya da seni tekrar çığlık attırmak için birine ihtiyacın olursa" - kısa, derin bir kahkaha attı, ki bunun dün akşam yemekte yaptığımız konuşmayla ilgili olduğunu biliyordum

-"Ara beni."

Kolonya kullanmayalı günler olmuştu -yanında kolonya yoktu- ama yine de kokusunu a l a b i l i y o r d u m , sanki kokusu teninde kalıcı olarak yaşıyordu. "Tuhaf, numaramı istemedin."

"Komik, sen teklif etmedin."

Aramızdaki mesafeyi kapattı, dudakları dudaklarıma yapıştı. Onları orada tuttu ve beni içine çektiğini hissettim, elleri aniden yanaklarımı tuttu, hiçbir yere gitmediğim halde bizi bir arada tuttu.

Çünkü, Tanrım, Cooper'ın ağzını hissetmek hoşuma gidiyordu. Ve vücudumun ona verdiği tepkiyi sevdim.

Dilinde küçük bir kayma oldu; sadece birkaç saniye sürdü, sonra tekrar içeri çekti ve dudaklarım da benimkilerden ayrılanı kadar dudaklarımı gagaladı.

Ben cevap veremeden, "Uçağıma yetişmem lazım" dedi.

Başımı salladım.

Bu, zihinsel olarak hazırlanmadığım bir vedaydı. Zamanı geldiğinde bununla başa çıkmayı planlayarak aklımdan uzaklaştırmıştım.

Artık buradaydı ve içimdeki his hoşuma gitmiyordu.

Ama onu da uzaklaştırdım.

"Mükemmel bir Noel için teşekkür ederim." "Mükemmel mi?" Meydan okudum.

"Evet." Eli enseme gitti ve her yerimde hissedeceğim kadar sert bir şekilde sıktı. "Senden başka hiçbir şeye ihtiyacım yok." Kelimeler beni nasıl nefessiz bırakabilirdi?

Ben

bilmiyordum.

Ama onunki

biliyordu.

Parmaklarımı onunkilerin üzerine koydum, ayaklarım yerde oturuyor olmama rağmen kendimi topraklamaya çalıştım ve "Benimkini bu kadar unutulmaz kıldığın için teşekkür ederim" diye fısıldadım. Derin bir nefes almaya çalıştım. "Los Angeles'a güvenli yolculuklar."

Yüzünü son bir kez daha taradım.

O koyu mavi gözleri.

Dudaklar.

Scruff.

"Sen de öyle."

Sandalye çok dar geldi, bu yüzden ayağa kalktım ve kendimi aramızdaki küçük mesafeyi kapatırken ve kollarımı boynuna sararken buldum. İçime çektiğim adaçayı ve yanık turuncu beni ele geçirirken gözlerim kapandı. Birlikte geçirdiğimiz son üç gecenin düşünceleri beynimde bir film şeridi gibi akıp gidiyordu.

Neden ona daha sıkı sarılmak için böyle bir dürtü duyduğumu bilmiyordum. Neden onunla sadece bir an daha geçirmek istediğimi ve sonra bunun yeterli olup olmayacağını sorguladığımı.

Ama oldukça hızlı bir şekilde fark ettiğim şey, kalbimdeki çarpıntıyı, midemdeki ağrıyı ve parmaklarımdan onunkine uzanmak için nabız gibi atan umutsuz ihtiyacı görmezden gelerek, kollarımı onun etrafından çözmeye ve birkaç adım geri atmaya kendimi zorlamam gerektiği idi.

Bu yeterliydi, yeterli olmalıydı.

"Görüşürüz, Cooper." Sesim sessiz ve nazikti.

Bana inanılmaz derecede seksi bir gülümseme verdi ve sonra masadan postacı çantasını alıp kapıya doğru yürüdü, kapıyı açıp gözden kaybolmadan hemen önce bana alçak sesle "İyi edersin," dedi.

Yalnız kaldığım anda kollarım karnıma dolandı, kapalı kapıya bakıp odadaki sessizliği dinlerken ciğerlerimdeki havayı tuttum. İçimi bir batma hissi dolduruyordu. Birdenbire ortaya çıkan bir duyguydu bu.

İkimizin de gitmesi kaçınılmazdı. Louise Gölü evimiz değildi. Ona numaramı vermeyen bendim, bu stratejik bir hamleydi, bu yüzden bu duyguların nereden geldiğini anlamıyordum.

Onu istesem de istemesem de Cooper Spade ile birlikte olamazdım.

Peki, benim sorunum ne?

Beni bu ruh halinden çıkarabilecek tek bir kişi olduğunu bilerek yatak odasına gittim ve çantamın içinden telefonumu aldım. Favorilerim arasında Sky'ın numarasını buldum ve onu aradım.

"Sonunda," dedi cevap verirken. "Hiç aramayacağını sanıyordum. Noel'in nasıl geçti?" "İlginçti." Havayı içime çektim. "Gerçekten, gerçekten ilginç. Seninki nasıldı?"

"Seninki kadar olaylı değil. İşlerin planlandığı gibi gitmediğini biliyorum, mesajlarından o kadarını anladım. Dökül bakalım kızım."

Oturma odasına geri dönüp kanepeye oturduğumda, sırtış oradaydı ve ağzımın yüzeyine doğru çekiştiriyordu. "Biriyle tanıştım." Kalçalarımı sıktım, Cooper'ın bu sabah duşa girmeden önce beni mahvederken neden olduğu ağrıyı hissettim. "Ve hayatımın en inanılmaz seksini yaşadım."

"Seni küçük pis kuş." Güldü. "Cidden, şu anda senin için çılgılık atıyorum. Kimdi o adam? Yanına aldığın bir yabancı olamaz. Benim kızım öyle yuvarlanmaz."

"Aslında yabancı biri değildi. Yani, onun için öyleydim - kim olduğum hakkında hiçbir fikri olmadığından eminim." Boştaki kolumu kanepenin kenarına doladım ve bacaklarımı altına aldım. "Ama ben onun kim olduğunu kesinlikle biliyordum." Tepkisini bekleyerek durakladım. "Cooper Spade'di."

"Bekle... bekle... *bekle*." Nefesi kesildi. "Cooper Spade, Spade

Hotels'deki gibi mi?" İçimi çektim, "Evet."

"Rowan, lanet olsun." Ses tonundaki şoku duyabiliyordum. "Ve sen onun senin kim olduğunu bilmediğini mi söyledin? Bu nasıl mümkün olabilir?"

Birkaç dakika önce girdiği kapıya baktım. "Ona soyadımı hiç vermedim ve o da hiç sormadı." "Aklım resmen başımdan gitti."

Başımın arkasını arkamdaki mindere yasladım. "Açıkçası ben de, şimdi birlikte geçirdiğimiz üç geceyi düşünüyorum da." Gözlerim kapandı; boğazım düğümlendi. "Çok tatlıydı Sky. Çok abartılı bir şekilde değil, daha çok düşünceli bir şekilde. Büyük bir Noel yemeğiyle bana sürpriz yaptı ve yaptığı en şirin origamiyi hediye etti, kaynaklarının yetersizliği nedeniyle yapabileceğinin en iyisi olduğunu söyledi ama ben bayıldım." Yüzümde baygın bir ifade oluşmaya başlamıştı.

"Sürekli odaya yemek getiriyor, istediğimi düşündüğü şeyleri sipariş ediyordu ve çoğu zaman doğru yapıyordu. Bir gece benimle duş aldı, başka bir gece bize banyo yaptırdı. Peki ya o adamın ağzından çıkan müstehcen sözler? Tanrım, tam bir ateşti." Yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu biliyordum. "Bilmiyorum... Sanırım şöhretinden dolayı, yaşadıklarımın tamamen farklı bir şey hayal etmiştim."

"Biliyor musun, kulağa rüya gibi geliyor."

Yutkunurken göğsüm yanmaya başladı.

"Öyleydi." "Ve şimdi, gitti mi?"

Odayı hızla taradım, ondan eser bile yoktu. "Şu anda havaalanına gidiyor. Eminim Spade jeti onu almaya gelmiştir." Güldüm. "Cole jetinin aynı anda benim için geldiğini düşünebiliyor musun? İşte o zaman işler daha da ilginçleşirdi."

"Yüce Tanrım." Kadın homurdandı. "Onunla nasıl ayrıldınız?"

Telefonu parmaklarımın arasında sıktım. "Onun numarasını aldım ve bilerek benimkini vermedim. Öpüştük, sarıldık ve gitti. Herhangi bir gelecek vaadi yoktu, ancak onu aradım ve istiyordum."

onu aradım ve istiyordum. www.gibi-yazilar.org

"Cidden, sürprizlerle dolusun." Bir an sessiz kaldı. "Bu sen değilsin Row. Şu anda kiminle konuştuğumu bile bilmiyorum."

"Biliyorum." Başımı kaldırdım, kalbim küt küt atıyordu. "Ama birlikte olamayız, bunu sen bile biliyorsun."

"Kalıcı bir etki bıraktığınıza eminim ve Cooper sizinle temasa geçmek için elinden gelen her şeyi yapacaktır."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun? Bundan şüpheliyim."

"Yani bana Kanada'da dünyasını sarsan kadının peşine düşmeyeceğini mi söylüyorsun? Hadi ama bebeğim." Gözlerini devirdiğini görebiliyordum.

"Her gün ona akın eden o kadar çok kadın var ki. Beni hatırlayacağından bile şüpheliyim." "Ama diyelim ki hatırladı. O zaman ne olacak?"

Ayağa kalktım ve pencerelere doğru yürüdüm, bahçe ekibinin Cooper'dan çok daha uzun olan kar yığınlarını kürekle temizlediğini gördüm. "Beni bulamayacak ya da bana rastlayamayacak. Biliyorsun ben kardeşlerim gibi değilim. Los Angeles'ın parti ortamına girmem, o yüzden beni bir kulüpte kıcımlı sallarken görmeyeceği kesin."

"Yollarınız *bu* şekilde kesişmeyebilir ama birbirinize rastlayabileceğiniz pek çok başka yol var. Muhtemelen bir Instagram dehası olan ve sizi saniyeler içinde bulabilecek asistanı gibi. Ya da özel dedektif tutabilir. Kızım, seni bulması için sonsuz yol var."

Sırtımı pencereye dayadım, soğuk cam vücut ısıma dokunmuyordu bile.

Yanıyordum.

Dışarıda ve içeride.

"Eğer beni bulursa... bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Ne kadar kızgın olacağı dışında - bu tamamen değişecek. Yaşayan en mutlu adamdan en öfkeli adama dönüşecek." Haklıydı.

"Ama Sky, Cooper ve ben bundan sonra arkadaş olmayacağız. Çıkmayacağız. Louise Gölü'nde olanlar Louise Gölü'nde kalacak. Üç gece boyunca dünyayı sarsan, kavurucu bir buhar vardı. Artık bitti ve ben çoktan hayatıma devam ettim."

Mırıldandı, "Ama sen?"

"Evet" dememe rağmen başım sallandı.

"Sana inanmıyorum."

"O zaman şuna inanın; bazı çiftler tüm lojistik ve engelleri aşp sonsuza dek mutlu olabilirler. Ama bir Spade ile -ailemin bir numaralı düşmanı- ilişkiye girmek asla ve asla işe yaramayacak bir senaryodur."

YEDİ

Cooper

"İstediğin her şeyi elde etmişsin gibi görünüyor," dedi Brady kanepede yanıma otururken. "Mutlu musun?"

Bacaklarımı sedirin üzerine uzatmış, yakın zamanda hareket etmeyi planlamadan, Klark'ın bu gece servis ettiği tüm yiyeceklerle dolu olan karnımı ovuşturdum.

Annem zor bir yoldan geçmiş ve Noel'i yeniden yaratmıştı. Kaç yaşında olursak olalım, bu bayrama yine çocukmuşuz gibi davranıyordu ve ben de bundan şikâyetçi değildim. Işıklar, kokular, müzik, tüm yemek-her şey olmasını istediğim gibiydi.

"Çok," diye cevap verdim ağabeyime. Ama onun tam tersini düşündüğünü söyleyebilirim. "Sakin bana iki gün üst üste hindi ve pirzola yemek zorunda kaldığın için şikâyet edeceğini söyleme. O yemeği bütün hafta yiyebilir ve hiç bıkmayabilirim."

"Aynı," diye inledi Macon koltuğun diğer tarafından. "Ama o kadar doluyum ki ölmek istiyorum."

"Bu ikimiz için de geçerli." Brooklyn başını Macon'ın omzuna yasladı. "Coop, bize gezini anlatsana" -kanepenin arkasından mutfağa baktı- "annenle baban buraya gelip bize katılmadan önce şu ilginç şeyleri anlatsana."

Ben daha bir şey söyleyemeden Brady havladı: "Kim takar bu sulu şeyleri? Asıl önemli olan henüz araziye sahip olmamamız." Saatine baktı. "Jenner'ın bize bilgi vermek için şimdiye kadar burada olması gerekmiyor muydu?"

"Az önce onunla konuştum," diye cevap verdi Macon. "Buraya doğru geliyor. Sakin olun."

Brady kıkırdadı. "Bana sadece rahatlamamı söylemediğini biliyorum." Viskisini yudumladı.

"Hey, anne," diye bağırdı Macon mutfağa doğru. "İçeri girdiğinde Brady'ye bir bardak daha getirebilir misin?" "Elbette tatlım," diye yanıtladı annem.

Macon sonra Brady'ye ters ters baktı. "Tabii bütün şşşeyi tercih etmezsen... bilirsin, rahatlamana yardımcı olması için." Güldü.

"Bunu iyi bir ruh haline sokmak için bu gerekebilir." Brady'ye doğru başımı salladım ve sonra Brooklyn'e baktım - küçük kardeşimin başına gelen en iyi şey. "Ayrıntılar çok ilginç ama bunları paylaşmayacağım. Bu kadının şimdiye kadar tanıştığım diğer kadınlara benzemediğini ve birlikte çok iyi vakit geçirdiğimizi söyleyebilirim."

"Ne? Birdenbire öpüşmeyecek ve anlatmayacak mısın? Normalde, yattığın kadınlar hakkında çenenin kapatmanı sağlayamam," dedi Brady başını sallayarak. "Sana ne oldu anlamıyorum."

"Biliyorum," dedi Brooklyn. "Ondan hoşlanıyor. Ona bulaşan şey de bu."

"İsa..." Brady dirseklerini dizlerine dayamış, içkisini bacaklarının arasında tutuyordu. "Aşkını itiraf ettiğin kısmı bana bırak. Duymak istemiyorum. Lanet olası meyve suyunu istiyorum."

"Ki bunu anlamıyorsun," dedim ona.

Bana baktı, lacivert gözleri kısılmıştı. "Ondan gerçekten hoşlanıyor

musun?" Sorusunu zihnimde tasarladım.
Bu sabah Louise Gölü'nden ayrıldığımdan beri üzerinde düşündüğüm bir soruydu.

Rowan'ın tek gecelik bir ilişki olmadığı kesindi. O da bir hafta sonu kaçamağından çok daha fazlasını hissediyordu.

Birlikte geçirdiğimiz zaman sadece birbirimizin vücudunu saatlerce yalayıp yutmaktan ibaret değildi, gerçi bundan bolca vardı. Konuştuk. Paylaştık.

Lanet olası Noel'i birlikte geçirdik.

Ve küçük bir vakıf kurduk.

Kanada'dan ayrıldığımdan beri onu aklımdan çıkaramıyordum.

Onun amına kafayı takmışım.

Sesi.

Kokusu.

Onun yanındayken hissettiklerim.

Doyamadığım bir his.

Bu kadında ne var ki ondan daha fazlasını istiyorum?

Bana ulaşmasının ne kadar süreceğini merak ediyordum. Ayrılmadan önce numarasını almam gerektiğini biliyordum.

Sadece onu aradıktan sonra bile neden bana teklif etmediğini anlamıyordum.

Bir sebebi vardı.

Ve eğer bunun nedeni iletişimin kontrolünü elinde tutmak istemesiyse, o zaman benim için sorun yoktu. Ama sonsuza kadar beklemeyecektim.

Herkesin numarasını bulmanın yolları vardı ve ben onunkini bulmakta hiç zorlanmazdım.

Ondan hoşlanıyor muyum?

Derin bir nefes aldım ve Brady'ye bakmak için döndüm. "Evet, biliyorum." "*Kahretsin,*" diye inledi Brady. "Bir tane daha düştü. Bu boku kaldıramıyorum."

"Ben olsam bu şekilde tanımlamazdım," dedim ona. "Biz bir ilişki içinde değiliz. Çıkıyoruz bile. Soyadını bile bilmiyorum, yani öyle bir şey değil."

Brooklyn, "Ona aldırmayın," dedi, "ve bize nasıl bir şey olduğunu anlatın."

Macon onun yanağını okşadı. "Tanrım, tam uyum sağlamana bayılıyorum."

Spade Otelleri'ndeki bir rol için onunla görüştüğüm andan itibaren kesinlikle öyleydi - o noktada zaten Macon'un kız arkadaşıydı. O zamandan beri Brady ve beni oldukça iyi tanıyor, ikimize de laf sokmaktan çekinmiyordu.

Elimi saçlarımın tepesinde gezdirdim. "Senin aksine," dedim, Brooklyn ve Macon'a bakmadan önce Brady'ye odaklanarak, "tek gecelik bir ilişkiden çok bir ilişkiyle ilgilendiğini bildiğim bir kadından asla çekinmedim. Bu fikre her zaman açık oldum. Sadece ilgimi çeken birini hiç bulamadım. Kendimi gerçekten aşık olurken görebileceğim birini."

"Ve sonra... onunla tanıştınız."

Brooklyn sadece bir avuç kelime söylemişti ama bunlar güçlü bir kombinasyondur.

Başparmağımı dudaklarımda gezdirdim. "Bana onda ne olduğunu soracaksın ve benim buna verecek bir cevabım yok."

Kafamın içinde profilinin bir görüntüsü vardı. Burnunun eğimi. Dudaklarını büzüşü. Her güldüğünde başının birkaç santim geriye eğilmesi. "Ondan hoşlanıyorum. Onun etrafında olmayı seviyorum. Olaylara bakış açısını seviyorum. Onun hızlı ve kısa cevaplarının beni zorlamasını seviyorum. Seviyorum."

"Amcığı," dedi Brady.

Başımı salladım. "Bu kesinlikle benim de hoşuma gidiyor ama her şey bundan ibaret değil."

Macon kolunu Brooklyn'in omuzlarına doğru uzattı. "Çifte randevular için hazırız."

"Tam olarak Macon'ın dediği gibi." Brooklyn gülümsedi.

Brady başını salladı. "Eriyorum. Gerçekten eriyorum. Bu sevimlilikle başa çıkamıyorum."

Güldüm. "Ama o çifte randevunun -ya da herhangi bir randevunun- gerçekleşmesi için Rowan'ın araması gerekiyor. Tüm güç onun elinde."

"Dur bakalım," dedi Macon. "Neden ona bağlı? Ona mesaj atamaz mısın?" "Numarası bende yok," diye itiraf ettim.

Macon Brooklyn'e baktı. "Birinci kural, ki ben bunu zor yoldan öğrendim, her zaman numarayı alırsın kardeşim."

Ateşin sıcaklığını hissederek gömleğimin kollarını sıvadım. "İstemediğimden değil, teklif etmediğinden. Ben de ona benimkini verdim."

"Ve ondan henüz haber almadınız mı?" Brooklyn sordu.

Telefonumu çıkardım, son kontrol ettiğimden beri gelen bildirimleri gözden geçirdim, tanımadığım bir numaradan gelen tek bir bildirim bile yoktu. "Yok, bir şey yok." Telefonumu cebime geri koydum. "O da bugün Los Angeles'a dönüyordu. Eminim ailesinin yanındadır. O da benim gibi tüm tatili kaçırdı."

Ama gerçek şu ki, planlarının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Onlardan hiç bahsetmedi. Varsayımlarda bulunuyordum - birlikte geçirdiğimiz

süre boyunca tonlarca yaptığım bir şeydi bu.

"Bu kontrolsüzlükle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum." Ayaklarımı yere bırakarak doğruldum. "Geçmişte, her zaman

ne zaman konuşacağımızı, ne zaman plan yapacağımızı belirledi. Yine de buradayım, bekliyorum, bir lanet gibi-" "Amcık."

Brady'ye baktım. "Senden bıktım artık."

"Ama gerçek bu. Eğer işin içine duygularını karıştırmamış olsaydın, sanki birisi lanet olası yavru köpeğini elinden almış gibi kanepede sızlanıp durmazdın."

"Sen" -Brooklyn Brady'yi işaret etti- "fermuarını çekmelisin." Sonra bana baktı. "Kişisel deneyimlerime dayanarak söyleyeyim, her zaman düşündüğünüz kadar çabuk ulaşamayız." Macon'a hızlı bir gülümseme verdi. "Bazen bazı şeyleri sindirmemiz ve kabullenmemiz zaman alır. Macon'a aynı gün, hatta ertesi gün bile mesaj atmadım."

"Ya da hiç," diye açıkladı Macon. "Onu avlamak ve kendim bulmak zorunda kaldım."

"Anladım." Arkamdaki yastığı düzelttim. "Gerekliyorsa avlanmaktan çekinmem ama bulunmak istemeyen birinin peşine düşmek de istemem."

Brooklyn usulca, "Durumun böyle olacağını sanmıyorum," dedi.

Yakında bir gün baldızım olacağını tahmin ettiğim kadına gülümsedim. "Neden böyle düşünüyorsun?" Omuz silkti ama yüz ifadesi kendinden emindi. "Açıkçası, onu hiç tanımıyorum, ama bu sadece bir önsezi." "Çünkü?"

Bana doğru döndü, dirseğini kanepenin arkasına yasladı, eliyle yüzünü tuttu. "Rowan ve ben birbirimize biraz benziyor olabiliriz. Ben olsaydım, eğer bir şeyler hissetmiyorsam, Noel Arifesi ve Noel de dahil olmak üzere bir erkekle üç gece geçirmemin hiçbir yolu yoktu. Bir geceden sonra onu kovar ve geri kalan zamanı yalnız geçirirdim."

Brady, "Belki de yalnızlıktan nefret ediyordur," diye önerdi.

Brooklyn, "Telefonu var, en iyi arkadaşını arayabilir," diye karşı çıktı. "Otelin barında takılabilir. Bütün gün odasında oturup tek başına kalacak değil ya." Ona sırtıttı. "Yine de iyi denemeydi." Sonra bana sırtıttı. "Sanırım söylemeye çalıştığım şey, sabırlı olman. Ve eğer ondan hala haber alamazsan, ki eminim alacaksın, o zaman çaba göster." Macon'un elini tutmak için dirseğini indirdi. "Sonunda buna değecek."

Yorum yapamadan, parke zeminde topuk sesleri duyuldu ve ben de Jo ile Jenner'ın içeri girdiği oturma odasının girişine doğru döndüm.

"Tam zamanında," diye inledi Brady.

Başparmağımla Brady'yi işaret ettim. "Bu gece yanıyor. Ona aldırış etmeyin." Jo gülerek, "Normalde yapmayız," dedi.

Ayağa kalktım ve Jenner'a sarılmadan önce Jo'ya sarıldım. "Hoş geldiniz çocuklar. Geldiğiniz için teşekkürler."

Jo, Brooklyn'in diğer tarafına oturdu ve Jenner kanepenin önünde durarak hepimize hitap etti. "Walter'la telefonda konuşuyordum, bu yüzden geç kaldım. Sizlerle konuşmadan önce onunla konuşmak istedim."

Macon, "Bu hiç hoşuma gitmedi," dedi.

Görünüşe bakılırsa Brady de içkisinin geri kalanını geri fırlattı.

Jenner'ın elleri ceplerine gitti. "Çıkardığım her sayıya ve bu satın alma için yaptığım araştırmalara dayanarak, teklifimizin ve ortaya koyduğumuz şartların bizi doğrudan emanete göndereceğinden emindim."

"Sakın bana söyleme..." Brady öfkeleni.

"Bu yüzden emlakçı ağımla ilişkilerimi geliştiriyorum - böylece bize bu cep listelerini kazandırabilirim." Jenner kollarını kavuşturdu. "Ama, lanet olsun, son birkaç yıldır işler istediğim gibi gitmedi ve her şey birbiri ardına karmaşıklaştı."

"Satıcı. Bizi kazıkladı," dedi Macon. "Bir tatil gezisinde ortadan kayboldu, ki bu hayatımda duyduğum en saçma şey. Arazi satarken ortadan kaybolmazsın. Ortadan kaybolmazsın."

"Bu saçmalık," diye tersledim. "Bana bunun kasıtlı olmadığını söyleyemezsin. Buna inanmayacağım." "Katılıyorum." Jenner duruşunu değiştirdi.

"Nedenini bilmiyorum... ama içimden bir ses bunun tesadüf olmadığını söylüyor." Brady kıcını koltuk minderinin ucuna götürdü. "Satıcının temsilcisi, birileri ona ulaşmış, değil mi?"

Jenner uzun bir nefes verdi. "Sonunda birkaç saat önce bana geri döndü."

"Ve?" Ellerimi dizlerimin üzerinde kavuşturdum.

"Ve"-Jenner başını salladı- "tatil sırasında, hepinizin şüphelendiğinden emin olduğum gibi, tüm lanet ortam değişti."

SEKİZ

Rowan

"Fob'u orta konsolda bıraktım," dedim vale görevlisine, sürücü koltuğundan inip ofisimize bitişik kapalı otoparkta dururken.

"Cipinizin park edilmesini mi yoksa ön tarafta tutulmasını mı istiyorsunuz?"
Günde birkaç kez gelip gittiğim için bu uygunsuz bir soru değildi.

"Park edin lütfen. Bu akşama kadar burada olacağım." Ona yirmi dolarlık bir banknot uzattım. "Çok teşekkür ederim." "Teşekkür ederim," diye cevap verdi ve sürücü koltuğuna tırmandı.

Binanın arka girişine yöneldim ve anahtar kartımı okuyucuya doğru salladım. Kilit açıldığında kendimi içeri attım ve köşeyi dönerek asansöre ulaştım. Asansörün açılmasını beklerken telefonumu çıkardım ve sabah işe gidip gelirken gelen mesajlara göz attım.

GÖKYÜZÜ

Ona mesaj attığını söyle.

En iyi arkadaşımın sözlerini okurken güldüm.

Beni hiç şaşırtmayan sözler.

BEN

Ve ne diyeceğim? Merhaba, benden nefret edeceksin ama...

GÖKYÜZÜ

Onu yemeğe davet edin, oradan başlayın. Yavaş yavaş başlayın. Ona karşı dürüst olduğunuz sürece anlayacaktır.

BEN

Sanırım bunu aştık, değil mi?

GÖKYÜZÜ

Rahatlama kısmını mı kastediyorsun? Yoksa dürüst olma kısmını mı?

BEN

İkisi de. LOL.

GÖKYÜZÜ

Kızım, ona gerçeği söylemekten korktuğun için bu fırsattan vazgeçersen seni boğarım.

Kapılar açılırken asansöre adımımı attım. Tam kapanmak üzereyken çalışanlarımızdan biri koşarak içeri girdi ve benimkinden daha alçak bir katın düğmesine bastı.

"Günaydın, Bayan Cole."

Asla alışamayacağım bir unvan. Ama eskiden sahip olduğum butiklere kıyasla burada her şey çok daha süslü ve resmiydi.

Kıyafet yönetmeliği de öyleydi, ayak parmaklarım bu beş santimlik topukların onları sıkıştırma şeklinden dolayı zaten ağrıyordu.

Ona gülümsedim. "Günaydın."

BEN

Bu sadece ona söylemekten korkmakla ilgili değil. Cooper Spade'in bu gezegende çıkabileceğim son erkek olması sorunu da var. Her şey bir sır olarak kalmalı ve- sadece hayır.

GÖKYÜZÜ

Bunu aşmanın yolları var.

BEN

Ne gibi? Antarktika'ya taşınmak gibi mi? Orada geçen TikTok'lar gördüm, bana güvenin, bu yeterince uzak bile olmazdı.

GÖKYÜZÜ

Peki, ne yapacaksınız? Duygularınızı ve olan biten her şeyi görmezden gelip onunla hiç karşılaşmamayı mı umacaksınız?

Asansör durdu, kapılar beyefendinin inmesi için açıldı. Gözlerini üzerimde hissedince yüzümü kaldırdım ve ona sırtttım.

"İyi günler," dedi çıkarken. "Sana da."

BEN

Şu an için, evet. Beş saniyedir falan evdeyim. Daha bavulumu bile boşaltmadım. Tüm bunları çözmek için zamana ihtiyacım var.

GÖKYÜZÜ

Suuure.

BEN

Acımasızsın.

GÖKYÜZÜ

Ve inatçılık ediyorsun.

BEN

Seni seviyorum, ciddiylim.

GÖKYÜZÜ

Sen benim ölümüm olacaksın, kadın.

BEN

Sanırım sana bir içki borçluyum. Bu gece mi?

GÖKYÜZÜ

Evet. Benim dairem. Bütün şarabı getir.

BEN

Tamamdır. <3

"Rowan, sonunda burada olmana çok sevindim," dedi asistanımız, yönetici katındaki masasından kalkarak. "Kardeşlerin seni bekliyor."

Sonunda geldim mi?

Hâlâ telefonum elimde, hızlıca saate baktım. Sekize on dakika vardı ve ilk toplantım saat ondan önce değildi. "Neden beni bekliyorlar?"

"Baban saat sekiz için bir yönetim toplantısı düzenledi."

Masasının önünde donup kaldım. "Gerçekten mi? Neden kimse bana söylemedi?"

"Bu sabah Rhett'e haber vermek için aradığımda sana mesaj atıp haber vereceğini söyledi."

İçimi çektim ve başımı salladım. "Rhett muhtemelen o sırada bir kadının yatağındaydı ve akşamdan kalma bir halde uyuyor olabilir." Yüzünde endişeli bir ifade belirlediği anda elim koluna gitti. "Beni doğrudan aramaktan her zaman çekinmeyin."

Yeni olduğumun farkındaydım; süreçler hala benim için düşünülerek uygulanıyordu. Ama rütbem kardeşlerimden daha düşük değildi.

Cole International söz konusu olduğunda hepimiz eşittik.

Babam hariç. Patron oydu.

"Bu hatayı bir daha asla yapmayacağım" derken sesi yumuşaktı.

Onu nazikçe sıktım. "Bu bir hata değildi. Herkes en büyük erkek kardeşimin en çok

üçümüzden sorumlu, değil mi?" Onu serbest bırakırken göz kırptım.

Güldü. "Sana kahve getireyim mi? Meyve suyu?" "Kahve harika olur, teşekkürler."

"Konferans odasına getireyim."

Masasından ayrıldım ve uzun koridorda yürüdüm, çantamı hızla ofisime bıraktım ve konferans odasına ulaşana kadar devam ettim, kapıyı açtığımda kardeşlerimi uzun oval masanın karşı taraflarında otururken buldum.

Kahve fincanını iki eliyle tutmuş, ağzının dışına dayamış olan Rhett'e, "Aradığın için teşekkürler, pislik," dedim.

Yüz ifadesi bana doğru tahmin ettiğimi söyledi. Akşamdan kalma gibiydi.

En azından siyah saçlarını düz tarayarak ve takım elbise giyerek kendini toparlamaya çalışmıştı. Masanın diğer tarafına doğru etrafından dolanırken içki kokusunu alabiliyordum.

"Seni aramak mı?" dedi.

Ridge'in yanına oturdum, onun parfümünün kokusu Rhett'in alkolünün esintisini maskeliyordu. "Evet. Ara beni. Beni ara. Çünkü asistanımız bu sabah seni aradığında ona bana bu toplantıdan bahsedeceğini söylemişsin."

Buz mavisî gözleri genişledi. "Kahretsin."

"Her zaman erken geldiğim için şanslısın, yoksa bunu kaçırdım." Kollarımı masaya yasladım ve ceketimin çekildiğini hissettim. "Dün gece barda hiç içki bıraktın mı?"

"Zar zor." Bir yudum aldı ve bardağı yere bıraktı. "Ama kendime güzel bir kış parçası buldum-"

"Bunu duymak istemiyorum," dedim ona, o kış parçasını en ince ayrıntısına kadar anlatmak üzere olduğunu biliyordum.

Erkek kardeşlerim çoğu zaman benim bir kadın olduğumu unuturlardı. Hayatım boyunca bana erkeklerden biriymişim gibi davrandılar. Bu iyiydi, nefret etmiyordum; aslında seviyordum ama bu onların seks hayatının bir özetine ihtiyacım olduğu anlamına gelmiyordu.

"Yeterince makul." Rhett güldü ve sonra başının yan tarafını tuttu, anında kıkırdadığına pişman oldu. "Tanrım, keşke şu anda yataкта olsaydım. Bunun ne hakkında olduğunu bileniniz var mı? Ve ne kadar süreceğini? Buradan siktir olup gitmem ve uyuyup bunu atlatmam lazım."

"Hiçbir şey bilmiyorum," diye yanıtladı Ridge. Bana baktı.

"Sen mi?" Kadınlar söz konusu olduğunda kardeşlerim aynı kişiydi. Başka bir şey söz konusu olduğunda, daha farklı olamazlardı.

Çünkü Ridge, tüm kalbime sahip olan en mükemmel, güzel, oyuncu, tatlı küçük kızın bekar babasıydı.

Daisy beş yaşına girmek üzereydi, yirmi beşine giriyordu.

"Babam bana hiçbir şey söylemedi," diye cevap verdim. Gözlerine baktım, kardeşlerimden herhangi birinin her zaman nasıl hissettiğini anlamanın kusursuz bir yoluydu bu, duyguları doğrudan irislerinin mavisinden gelirdi. "Sen iyi misin?"

Başını salladı. "Çok yorgunum." "Daisy yüzünden mi?"

Parmaklarını birbirine geçirdi, kol düğmelerinin metali ahşap masayı çiziyordu. "Son birkaç haftadır karanlıkla ilgili sorunları var. Ne denersem deneyeyim, Noel ışıkları, onun isteği üzerine bir gece lambası, parlayan bir tek boynuzlu at, hiçbir şey işe yaramıyor. Uyanıyor, korkuyor ve benim odama geliyor. Sonra gece boyunca benim odamla onunki arasında gidip geliyoruz. Sabah olana kadar tekrar tekrar."

"Neden seninle yatmasına izin vermiyorsun?" Rhett sordu. "Kardeşim, yürüyen bir zombiye benziyorsun."

"O kapıyı açarsam asla kapanmaz." Ridge yüzünün kenarlarını ovuşturdu, kaşları normalden daha kalındı. "Ama bir şeyler vermelisin dostum. Uykuya ihtiyacım var."

Elimi sırtının ortasında dolaştırdım. "Oraya varacak. Merak etme. Bunun zor olduğunu biliyorum."

Yüzünü yavaşça bana doğru çevirdi, ışık gözlerinin altındaki koyu halkaları yakalıyordu. "Noel'de olmadığın için çok üzgündü."

"Berbat mı?" Rhett bağırdı. "Tek konuştuğu buydu. *Row Teyze nerede? Row Teyze ne zaman geliyor? Row Teyze neden hâlâ gelmedi? Ne demek Row Teyze Noel'de burada olmayacak?*"

"Awww," diye şarkı söyledim, "çok şirin."

Ridge, "Babama seni almak için uçağa bineceğini söylemiş," dedi. "Bu konuda büyük bir gösteri yaptı, hatta bavulunu toplamaya bile çalıştı."

Güldüm. "Benim kızım arkamı kollar. Onu bunun için seviyorum."

"Kanada'da mahsur kaldığın üç gece boyunca ne yaptın sen?" Rhett elini kafasındaki koyu renk buklelerle aynı renk ve kalınlıkta olan sakalının kenarlarında gezdirerek sordu.

Kendime biraz zaman kazandırmak için iç çektim.

Oradayken ailemle konuşmuş ve sık sık mesajlaşmış olsak da, üç geceyi ya da zamanımı nasıl geçirdiğimi tam olarak tartışmamıştık.

Ve kesinlikle bunu şimdi tartışmayacaktık.

"İçtim, yedim, televizyon izledim - bir otel odasında yalnızken yapacağımdan şüpheleneceğiniz

her şeyi yaptım." "Ama Noel'deydi," dedi Rhett.

Oturduğum yerde kıpırdandım, neden hâlâ bu konudan bahsettiğinden emin değildim. "Ne olmuş yani?"

"Yani bara inip konuklarla takılmadın mı? Ya da kendine yakınlaşacak birini bulmadın mı?"

"Yakınlaşmak mı?" Yardım için Ridge'e baktım ama o sadece gülümsüyordu. "Bu da ne demek oluyor?" Ama ben ne anlama geldiğini biliyordum. Sadece kardeşimin bunu sorduğuna inanamıyordum.

Hayatının bu kısmı söz konusu olduğunda açık bir kitap olması benim de öyle olduğum anlamına gelmiyordu.

Ama söz konusu ikisi olduğunda, hiçbir şey yasak değildi. Her zaman sorarlardı. Cevap verip vermemem tamamen farklı bir şeydi.

"Hadi ama Rowan. Çekingen davranma." Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Elimde zaman ve içkiden başka bir şey olmadan o kadar uzun süre bir otelde mahsur kalsaydım ne halt edeceğimi biliyorum."

"Hepimiz senin ne yapacağını biliyoruz," diye cevap verdim. "Ama hepimiz biliyoruz ki ben sen değilim." Ben o değildim. Yatıp kalkmıyordum. Tek gecelik ilişkilerim olmadı.

İlişkilerim vardı, daha önce hiç hissetmediğim aşk denen şeyi arıyordum. Yine de bu kelimeleri söylemek içimi acıtıyordu.

Çünkü Louise Gölü'nde ben de o olmuştum.

Cooper'ı odama geri götürdüm, otelden ayrıldığım anda onun hayatından da çıkmış olacağımı biliyordum. Bu Rhett'in yapacağı bir şeydi.

Bunun için kendimden nefret ettim.

Bunun olmasına izin verdiğim için kendimden daha çok nefret ediyordum çünkü Louise Gölü'nden ayrıldığımdan beri içimde bir türlü atamadığım bir his vardı.

Tüm vücudumda titreşen bir nabız.

Cooper'ı her düşündüğümde göğsümdeki atış hızlanıyordu. Ve kendimi sürekli onu düşünürken buldum.

Bu da beni rahatsız eden, yakıcı bir sorunun ortaya çıkmasına neden oldu. Bana musallat oldu.

Bana gün ve gece boyunca aynı kelimeleri defalarca tekrarlatmak için.

Cooper bir Spade olmasaydı, aşık olduğum adam olur muydu?

"Yani bana orada olduğun süre boyunca mülke bakmak ve çalışmak dışında hiçbir şey yapmadığını mı söyleyeceksin?"

Rhett dedi ki. "Tam bir melek miydin?" Bana bakarken göz kapakları daraldı.

Kardeşlerimin gözlerini okuyabilen tek kişi ben değildim.

Onlar da aynı şeyi bana yapıyorlardı.

Tam "Evet" demeye başlamıştım ki

Kıkırdayarak sözümü kesti ve "Buna inanmamı istediğini görebiliyorum Row. Bu konuyu burada kapatalım."

Belki de üçümüz çocukken birbirimizden ayrılmadığımız içindi.

Belki de annemle babam kavga ettiklerinde -ki çok kavga ederlerdi- sahip olduğumuz tek şey birbirimiz olduğu içindi.

Belki de büyüdükçe aileden daha fazlası olduğumuz içindi; biz en iyi arkadaştık.

Ama Rhett bana doğru bakıyordu.

Ve onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"I-" Sesim bir kez daha kesildi, bu kez kapının açılma sesiyle, babam asistanımızla birlikte içeri giriyordu.

Babam masanın başına otururken kahvemi önüme koydu ve giderken kapı arkasından kapandı.

Babamın elleri tahtaya keskin, neredeyse irkiltici bir gürültüyle indi. "Bir sorunumuz var." Önce Rhett'e, sonra da Ridge'e baktı, sonra gözleri benimkilere kaydı.

Hareket etmediler.

Kilitli kaldılar.

Odadaki sessizlik yoğunlaştıkça, bakışları da yoğunlaştı.

Daha da yoğunlaştı.

Kardeşlerim gibi benim içimden bakmıyordu. Böyle bir yeteneği yoktu.

Yaptığı şey, bu odadaki herkesin sorunun -bir şekilde, bir şekilde- benim içimde olduğunu bilmesini sağlamaktı.

Gözlerinin etrafındaki kırıksıklıklar derinleşmeden, parmaklarının uçları beyazlaşmadan ve dudakları nihayet ayrılmadan önce bir sonsuzluk gibi geldi. "Ve bu büyük bir sorun."

DOKUZ

Cooper

"Bu konuda konuşmak ister misin?" Ford telefonumu açar açmaz sordu, yoğun Los Angeles trafiğinde yolumu bulmaya çalışırken sakın sesi hoparlörlerimden geliyordu.

Bunun hakkında konuş, bunun hakkında konuş, diye içimden sessizce tekrarladım.

"Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok," dedim ona.

"Yedi saat önce beni arayacağını söylemiştin. Sen normalde bir saat içinde arayan bir adamsın" - güldü

"Uzun zaman geçtiği için seni arayıp hayatta olup olmadığını, iyi olup olmadığını ve bu konu hakkında konuşmak isteyip istemediğini sorayım dedim."

En küçük Dalton kardeş en yakın arkadaşlarımdan biri ve golf partnerimdi. Ford'da gerçekten hoşuma giden bir şeyler vardı. Sakin, soğukkanlı bir tavrı vardı. Asabi ya da kibirli değildi, ki ne kadar başarılı olduğu düşünüldüğünde bunu takdir ederdim. Kendi değerini ve masaya ne getirebileceğini biliyordu ve bunu gösterme ihtiyacı hissetmiyordu.

"*Kahretsin,*" diye inledim. "O mesajı yedi saat önce mi gönderdim? Gerçekten unuttum." İçimi çektim. "Evet, berbat bir gün oldu." Işığa doğru döndüm. "Ama seyahatimden sonra ofise döndüğüm ilk gündü, o yüzden berbat geçeceğini düşünmüştüm ve haklı çıktım." Sinyal lambamı yaktım ve şerit değiştirdim. "Aranız iyi mi dostum? Ne konuşmak istiyordun ki?"

"Her şey yolunda. Döndüğüne göre nasıl olduğunu öğrenmek için aradım. Noel arifesinde Jenner'larda olmadığını için hayal kırıklığına uğradım. Everly de öyleydi - tüm amcalarının yanında olmasını seviyor. Ve sen Kanada'dayken biraz mesajlaştığımızı biliyorum ama detaylı konuşamadığımız için işlerin nasıl gittiğini görmek istedim."

Ford, Dalton Group'ta Jenner ile birlikte çalışıyordu ama her iki kardeş de -kuzenleri Hannah ve Camden ile birlikte- farklı bir hukuk alanına odaklanmıştı. Ford bir emlak avukatıydı ve benim vasiyetimi ve güvenimi yönetiyordu. Her ne kadar Jenner'ı ofiste günde birkaç kez görse ve Spades'lerle birlikte olsa da, bu bizim profesyonel dünyamızda olup bitenlerden haberdar olduğu anlamına gelmiyordu.

Konu Spades'e geldiğinde, Jenner çok gerekli olmadıkça ailesine hiçbir şey söylemezdi.

"Kişisel açıdan işler iyi gitti," dedim ona, duraksayarak. "Ford, bir kadınla tanıştım."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Güldüm. "Hayır, dostum. O harika biri. Aslında, o mükemmel."

Onu daha da mükemmel yapacak şey, beni aramış olmasıydı.

Eve dönüşümüzün ikinci gününün sonuydu ve hâlâ bana ulaşmamıştı. Brooklyn'in dün gece Rowan'ın aramızda geçenleri sindirmesi ve benimle iletişime geçmek için zaman ayırması hakkında söylediği her şeyi duymuştum.

Bazı kadınlar için bu anlamlıydı.

Ama odasına gelmemi istediğine karar vermesi uzun sürmeyen Rowan için Brooklyn'in

teori.

Rowan'dan haber alamamamın bir nedeni vardı. Lanet olası hayatım boyunca, ne olduğunu anlayamadım.

"Sakinleşmenin zamanı geldi, ihtiyar." Tekrar güldü. "Bunu duymak beni çok mutlu etti."

"İhtiyar mı? Sen benden daha yaşlısın." Bir ağız dolusu havayı tıslayarak çıkardım. "Yakın zamanda yuva kuracak mıyım ya da aramızda gerçekten bir şey olacak mı bilmiyorum ama kafanın olduğu yeri seviyorum." Boğazımı temizledim. "Diğer taraftan, Louise Gölü şu anda bize biraz ıstırap veriyor. Satıcıyla fiyat konusunda bir türlü anlaşamadık."

"Bekle... bu geçen sefer de olmamış mıydı?"

"Evet." İnledim. "Ve bir önceki sefer." Kırmızı ışığa ulaştığımda yavaşladım. "Bunun olmaya devam etmesinin tek bir nedeni var, o da saçmalık. Bundan bıktım artık."

Sadece ben değil, tüm ailem böyle hissediyordu. Her lanet olası anlaşma bize stresten başka bir şey getirmiyordu. Kanada'dan döndüğümünden beri konuştuğumuz tek şey buydu ve görünürde bir sonu yoktu.

"Seni anlıyorum," dedi Ford. "Keşke yapabileceğimiz bir şey olsaydı. Ya da senin yapabileceğin bir şey."

İçebilirim.

Bu öfke duygusuna yardımcı olabilecek tek şey buydu.

Evde oldukça geniş bir barım olmasına rağmen, canımın çektiği özel bir tür burbon vardı ve elimde hiç kalmamıştı. Bunu bildiğim için eve farklı bir yoldan gitmiştim, böylece o viskinin satıldığını bildiğim bir içki dükkanına uğrayabilecektim.

"Yapılabilecek şeyler var." Işık yeşile dönmeyen hemen önce elimi başımın üzerinde gezdirerek vites koluna döndüm.

"Ama Spade Hotels bizim olana kadar her şey Walter'ın elinde. Biz ona fikirlerimizi söyledik ama son kararı verecek olan o."

"Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, burada da durum aynı. Ailemin tamamen emekli olmasını istediğimden değil - ne yaparlarsa yapsınlar mutlu olmalarını istiyorum - ama şirket bizim olduğunda işleri farklı şekilde yürüteceğiz."

"Anladın sen onu." İki kavşaktan daha hızla geçip içki dükkanına girdim ve ön tarafa park ettim. "Komuta bizde olduğunda hayat farklı olacak, değil mi?"

"Siktir," diye inledi, "bunu tekrar söyleyebilirsin."

Gülümsedim. "Dinle, gitmem gerek. Bana müsait olduğun tarihleri mesaj at - o küçük kızdan ayrılmanın zor olduğunu biliyorum, ama sen ne zaman çıkarsan ben de kendimi özgür bırakabilirim."

"Yapacağım, dostum."

Telefonu kapattım ve telefonumu takım elbisemin cebine koyarak mağazanın içine doğru yürüdüm. Buraya daha önce birçok kez gelmişim; burbonun tam olarak nerede olduğunu biliyordum ve istediğimi bulana kadar şişeleri tarayarak o koridora gittim. En üst rafta bulunuyordu ve iki tane aldım.

Kasaya doğru ilerlerken, koridorun sonundaki kapağı dönerken, tanıdık bir sesin "Kırmızı mı beyaz mı istersiniz?" dediğini duydum.

Eğer sesi dikkatimi çekmeseydi, kokusu çekerti.

Rowan'ınki eşsizdi ve anında burnuma gelen elma ve sedir ağacı karışımı, kasaya giden yolun yarısında durmama neden oldu. O noktada donmuş bir şekilde durup telefonda konuşmasını izlerken, onun görüntüsünü içime çektim.

Louise Gölü'nde birlikte geçirdiğimiz süre boyunca görmediğim ve görmeye doyamadığım profesyonel bir manzaraydı bu.

Üzerinde inanılmaz bacaklarını ortaya çıkaran siyah bir etek, içine sokulmuş zümrüt rengi bir bluz ve siyah bir blazer ceket vardı. Topukları çok yüksek ve seksiydi. Uzun saçları dökülmüş ve biraz dağılmıştı, sanki benimki kadar stresli bir gün boyunca saçlarını çekiştirmiş gibiydi.

Hay sikeyim.

Ağzı sikime doğru ilerlerken o saçların göğsüme çarpmasını ve karın kaslarımdan aşağı kaymasını istiyordum. Ve o lanet dudakları... Onlar için bir sürü planım vardı.

Koridorların önüne doğru adım atarken nihayet başını kaldırıp baktı. Gözlerimiz yavaşça birleşti.

Ve yavaş yavaş beni burada gördüğünde içinden geçen tanıma duygusuna, ben olduğumu anladığında yaşadığı şoka ve içinden geçen duygu katmanlarına tanık oldum.

Sonunda telefona, "Sky, gitmem gerek," dedi ve cep telefonunu çantasına attı.

Benden sadece birkaç adım ötede durdu, yüzüme bakarken gözleri daha da büyüdü. Dudakları sanki ağır nefes alıyormuş gibi bükülüyordu. Yanakları tamamen kızarmıştı.

"Cooper... selam."

Başımı salladım. "Rowan..."

"Seni gördüğüme sevindim." Gülümsedi.

Bunun uygun bir yanıt olduğunu biliyordum ama bu onun yanına kâr kalmasına izin vereceğim anlamına gelmiyordu. Ona haddini bildirecektim ve bu hiç umurumda değildi.

Kaşları çatıldı; dudaklarını çekildi. "Beni görmek gerçekten güzel mi?" diye sorana kadar sessizliğin onu yiyip bitirmesine izin verdim.

Güldü. Sinirden olduğu belliydi. "Neden öyle dedin ki?"

Lafi dolandırabilir, konuyu uzatabilir ve muhtemelen hiçbir zaman gerçek bir cevap alamayabilirdim. Ya da dürüst olabilirim.

Kolumun altındaki şişeleri ayarlayarak duruşumu değiştirdim ve ikincisinde karar kıldım. "Senden haber alamadığım için ilginç bir yorum oldu. Madem her şey bu kadar güzeldi, neden beni hayal kırıklığına uğrattın?"

"Hayalet mi?" diye cevap verirken göğsü kabardı ve yüksekte kaldı.

Hayır, öyle değil." "O zaman ne?"

Sonunda içinde tuttuğu havayı dışarı verdi, göğsü iniyordu. "Ben sadece..." Sessizleşti. "Bilmiyordum..." Nefes aldı. "Bilmiyorum."

Telaşlanmıştı.

Bunu ben çözerdim.

"Dinle, ben mazeret duymak isteyecek türden bir adam değilim. Bunun nasıl çalıştığını anlıyorum. Kahretsin, ben bunun mucitlerinden biriyim." Ona profilimi göstererek döndüm, daha fazlası olacağımıza dair içimde bir his varken burada olduğumuz için hayal kırıklığına uğramıştım. Ve gerçekten de daha fazlasını istiyordum. "İyi vakit geçirdik Rowan. Ama elini uzatman için yeterince iyi değildi. Daha fazlasını söylemeye gerek yok."

Söyleyecek sözüm kalmamıştı.

Ona bir saniye bile uzun süre bakmak aletimi daha da sertleştirecekti, bu yüzden kasiyere doğru bir adım atmaya gittim. Ama bir anda parmakları ön kolumu sıkarak hareket etmemi engelledi.

"Cooper, öyle değil." Tırnaklarını iyi hatırladığım bir şekilde batırdı. "Bunun yakınından bile geçmiyor." Bekledi ve ben bir şey söylemeyince ekledi: "Seni istemediğimden değil. İstiyorum. Tanrım, gerçekten istiyorum. Sorun şu ki... Seni istememeliyim." Tekrar durakladı. "İşte ben de bununla savaşıyorum."

Artık onunla yüzleşmiyordum.

Başımı çevirip önce eline, sonra da gözlerine baktım. Onlara son baktığımdan beri değişmişlerdi.

Duygular daha yoğundu. Hatta daha ağır.

Sanki içinde bir savaş varmış gibi.

Ama neden?

"Beni istememelisin..." Tekrar ettim.

Az önce söylediklerime rağmen, bu duyguyu biliyordum. Geçmişte yatmamam gerektiğini bildiğim kadınlar olmuştu.

Kendime engel olamadığım için tadına bakmış ve en güvenli yolun bu olduğunu bildiğim için hemen ardından onları hayaletleştirmiştım.

Ama benim hakkımda böyle hissettiğini duymak... işte bu ilginçti.

"Evet," diye fısıldadı. "Seni istememeliyim."

Benim bir oyuncu olduğumu mu düşünüyordu? Asla bir yuva kuramayacağımı mı? Louise Gölü'nde geçirdiğimiz zaman boyunca onu kullandığımı mı? Bir şekilde ünümü duymuş muydu?

Kanada'da kendimi açıkça ifade ettiğimi, böylece eve döndüğünde herhangi bir sürprizle karşılaşmayacağını düşünmüştüm. Ama bıraktığımız yerden daha fazlasını istediğimi anlayabileceğini de düşünmüştüm.

Her neyse, bunu duymam gerekiyordu.

"Bana nedenini söyle," diye talep ettim.

Ciğerlerini doldurdu, ifadesi yumuşadı ama duygusu devam etti. "Bu uzun bir konuşma olacak. Benim için kolay olmayacak bir konuşma." Kolumu daha da sıkarak tutmaya devam etti. "Yapmam gereken bazı açıklamalar var."

Beklemediğim bir cevap.

Bekardı, Kanada'da bunu doğrulamıştı. Bana doyamamıştı. Karın durması için acele etmemişti.

Peki, bu neyle ilgiliydi? Aklım bir türlü toparlamıyordu.

"Ama bilmeni isterim ki -kendimi açıkça ifade etmek istiyorum- otel odamdan çıktığın andan beri senden başka bir şey düşünmedim." Başı öne eğildi, gözleri artık bende değildi. "Bunu söylememeliydim... kahretsin."

Elini görmezden gelerek kolumu kaldırdım ve parmaklarımı çenesinin altına yerleştirdim, gözleri geri dönüp benimkilere kilitlenene kadar kaldırdım. "Bunu yaptığın için mutluyum."

"Bu çok karışık, Cooper." Sesi nefes nefese ve alçaktı.

"Öyle olmasına gerek yok."

Başını salladı. "Bu ikimizin de sahip olduğu bir seçenek değil." Yutkundu.

"Sadece öyle." O her konuştuğunda kafam daha da karışıyordu.

Burada, bu içki dükkanının ortasında durmanın hiçbir şeyi çözmeyeceğini biliyordum, bu yüzden teklif ettim, "Neden benim evime dönmüyoruz? Ben bu şişelerden birini açarım, sen de viski içerken bana her şeyi anlattırısın."

Başı tekrar sallandı. "Bu gece vaktim yok. Onu görmek için Sky'ın dairesine gidiyorum." Dükkânın etrafına bakındı.

"Ben de bu yüzden buradayım. Yanımda götürmek için şarap alıyorum." Onu gözümün önünden ayırmak istemedim.

Bunu en son yaptığımda, benim lehime çalışmamıştı.

Ayrıca, onunla daha önce Los Angeles'ta hiçbir yerde karşılaşmadığımdan eminken burada karşılaşmamızın bir nedeni vardı - hatırlardım. Rowan'ın yüzü asla unutamayacağım bir yüzdü.

Bunun bir tesadüf olmasına izin vermeyecektim. Bunu asla unutamayacağı bir anıya dönüştürecektim.

Başparmağımı dudaklarında gezdirdim.

Temasa, yumuşaklığa ihtiyacım vardı.

Ağzımın ve parmaklarımın neler yapabileceğini hatırlamasına ihtiyacım vardı. Louise Gölü bana bir mesaj ya da telefon atmadıysa, bu gece atacaktı.

Bundan emindim.

Elim çenesinden ayrılıp omzundan, kolundan aşağı indi ve iç tarafa doğru kayarak kalçasına ulaşana kadar ilerledi.

Oradan onu birkaç santim daha yakına çektim. "Ne için vaktin var?"

Söylediklerimi düşünürken yanakları farklı bir kırmızıyla doldu. "Yani-"

"Evet." Sertleşmiş aletimi ona doğru bastırırken gözlerim kısıldı. Kimin baktığı umurumda değildi - eğer bakıyorlarsa bile. Lanet olası bir izleyici kitlemizin olması da umurumda değildi. Bana kalırsa bu dükkânda sadece Rowan ve ben vardık.

"Ben de tam olarak bunu kastetmiştim."

Nefes alırken boğazının alt kısmı çukurlaştı. "Şaka yapmıyorsun, değil mi?"

"Söz konusu seni becermek olduğunda asla şaka yapmam."

Gözlerimi aradı. "Ama burada? Bu içki dükkanında mı?"

Soruları bir şeyi doğruluyordu. İstiyordu; sadece konumu bir türlü kafasında canlandıramıyordu.

Kahretsin, bu işin kolay kısmıydı.

"Ve buradaki orospu çocuklarının seni çıplak görmesine izin mi vereyim? Hayatta olmaz. Benden başka kimsenin böyle bir ayrıcalığı yok Rowan." Gözlerinde bir sıcaklık belirdi.

"İkimizin de dışarıda arabası var," dedim. "En azından buraya arabayla geldiğinizi varsayıyorum." Elimi kışına doğru indirdim. "Otoparktan çıkmamıza bile gerek yok."

Spor arabam küçüktü ama camları kapalıydı. Kimse bir şey göremezdi.

"Şu anda benden istediğin bu mu?" Gülümsemesini gizliyordu. "Bir açıklama değil. Sadece amımı mı?"

Ben de bir açıklama istiyordum.

Beynim hâlâ o parçaları birleştirmeye odaklanmıştı. Ama alabileceğim her şeyi alırdım.

"Aminin ne kadar harika olduğunu biliyor musun?" Kulağına eğildim ve bir yanıt alamayınca devam ettim, "Hatırlatmaya ihtiyacın var gibi görünüyor, o yüzden sana anlatmama izin ver. Şimdiye kadar hissettiğim ve tattığım en sıcak, en sıkı, en ıslak amcık. Louise Gölü'nden ayrıldığımdan beri onu hayal etmekten başka bir şey yapmadım." Gözlerinin içine bakmak için geri çekildim. "Yani, evet, amını istiyorum. Ben de bir açıklama istiyorum ama bu gece bunu elde edemeyeceğim gibi görünüyor." Elimi ensesine koydum ve nabzının parmaklarıma çarptığını hissettim.

"Neden nefes almayı hep bu kadar zorlaştırıyorsun?"

"Çünkü senin vücudun benim. Çünkü seni ıslatmak için ne yapacağımı biliyorum." Amına doğru başımı salladım. "Öyle, değil mi?"

Küçük bir kahkaha attı. "Sen... başka bir şeysin." Ve benim bu yönümü çok seviyordu.

Bileğimi çevirdim ve avucumu yanağına koyarak yüzünü tamamen kendime doğru eğdim. "Ne diyorsun Rowan? Seni tatmama izin verecek misin? Yoksa Sky'ın dairesine ıslak ve tahrik olmuş bir halde, sana çığlık attırmış olmayı dileyerek mi gideceksin? Bu konuda ne kadar iyi olduğumu biliyorsun." Yüzümü yaklaştırıp dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim.

"Söyle bana... ne istiyorsun?"

ON

Rowan

W *Ne istiyorum?*

Dün geceki rüyanın yıldızı tam karşımda dururken ve onu hiç görmediğim kadar seksi görünürken bu soruya cevap vermek kolaydı.

Takım elbiseydi, öyle olmalıydı. Koyu gri, gümüş kravatıyla onu baştan çıkarma isteği uyandırıyordu.

Ya da belki de birbirimizi görmemizin üzerinden çok az bir zaman geçmişti ve bu mesafe boyunca bu adamın ne kadar inanılmaz derecede seksi olduğunu unutmuştum.

Unutabilir miydim? Bu mümkün müydü?

Sebebi her ne olursa olsun, vücudum sakın ve endişesiz kalma savaşını kaybediyordu.

Artık telefonda konuşmuyor olsak da Sky'ın şarkı söylediğini duyduğuma yemin edebilirim, *sana bir şekilde onunla karşılaşacağını söylemişim.*

O haklıydı.

Lanet olsun.

Ve şimdi, bir karar vermem gerekiyordu, ne olduğunu duymak için beklerken saniyeler geçip gidiyordu.

Kendime birkaç saniye daha kazandırmak için, yanaklarındaki günlerin birikimi gibi görünen tüylere baktım. Benimkini delip geçen lacivert bakışlarını inceledim. Şüphesiz, üzerimdeki kıyafetlerin altını gören bir bakıştı bu. Burnuma dolmakla kalmayıp beni sarıp sarmalayan adaçayı ve yanık portakal karışımı kolonyasını içime çektim.

İstediğim şey açıktı.

Ama benim istemem gereken şey tamamen farklıydı.

Çünkü o olmamalıydı.

Cooper Spade sınırların

dışındaydı. Özellikle de benim

için.

Ama neden vücudum bu kurallara uymuyordu? Neden bacaklarımin arasındaki nokta onun için titreşiyordu?

Neden birkaç santim geri çekilip bizi ayırmıyordum? Bunun yerine neden bizi daha da yakınlaştırmak

istiyordum? Bakışlarını tutarken, vermem gereken kararın ağırlığını hissettim.

Neredeyse her zaman doğru olanı yapmaktan gurur duyardım. Kuralları takip eden biri idim. Kimseyi kasıtlı olarak incitmezdim. Bu benim karakterime tamamen aykırıydı ve başından beri de öyleydi.

Yine de

buradaydım.

Tekrar.

Daha fazla yanlış yapmak.
Onunla birlikte olduğumu bilseler ailemin ne kadar üzüleceğine rağmen.

Cooper'ın bana sanki Rowan Cole değil de Rowan Someone'mışım gibi bakmasına rağmen.

Ciğerlerimi tutabildiğim kadar havayla doldurdum, "Seni istiyorum," diye fısıldarken yanlışla doğrunun savaşı her bir kasımı elektrik çarpması gibi sarsıyordu.

Yere doğru eğildi, camın tıkırtısını duydum, ayağa kalktığına iki şişe kolundan kurtulmuştu. İki eli de yüzüme gitti, yanaklarımı tuttu. "Ne sürüyorsun?"

Ben ne kullanıyorum?

Neden düşünmekte bu kadar zorlanıyordum?

Ya da onunla ilgili olmayan noktaları

birleştirmekte? "Bir Range Rover," diye cevap verdim sonunda.

"Mükemmel. Pencereler renkli mi?"

Bu soruyu düşünmem bir an daha sürdü. "Arka koltuktakiler, evet."

Yüzünü bir gülümseme süsledi.

Nefes nefese uyandığım bir yüz, çünkü rüyamda bacaklarımın arasına gömülmüştü, dili klitorisimin üzerinde oynuyordu, vücudum en yoğun orgazmdan yüksekti.

Tanrım, o dil ve vücuduma yapabileceği şeyler.

Bir de gülümsemesi ve onun yapabildiği büyümlü şeyler vardı. Ayak parmaklarıma kadar uzanan ve tekrar göğsüme vuran bu dalga benzeri ürpermelere neden olma şekli.

Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum. Ama ölümcüldü.

"Beni oraya götür, Rowan."

Sonunda şarabı satın aldım ve Sky'ın dairesine doğru yola çıktım, muhtemelen geceyi orada geçirecektim çünkü bundan sonra eve gidemeyecek kadar sarhoş olacağımı biliyordum.

Ama şu anda buna ihtiyacım vardı.

Elini birden benimkine doladı ve ben de onunla birlikte içki dükkânının girişine ve cipimin ikinci sırada olduğu otoparka doğru yürümeye başladım. Benimkinin etrafında hiç araba yoktu - çoğunlukla ilk sıradaydılar

-Ve arsa arka taraftaydı, ana yoldan gizlenmişti. Alan tam olarak özel sayılmazdı ama kamusal bir alanda olabildiğince özeldi.

Kapıların kilidini açtım ve Cooper arka koltuğa açılan kapıyı açtı.

Koltukla kapı arasında dururken ona baktım, yüz ifadesi az sonra olacakları pekiştiriyordu. Bunu sorguladığımdan değil.

Buna inanmadığımdan değil.

Ama beni ne kadar yiyip bitirmek üzere olduğuna dair bir şüphe varsa, gözlerindeki bakış vücudumda tadılmamış bir yer kalmayacağını söylüyordu.

"Önden buyurun," diye hırladı.

Arka koltuğa tırmanırken kendimi nefesimi tutarken buldum, uzak tarafa doğru ilerledim ve popomu yerleştirmek için döndüğümde, o çoktan arkamdaydı.

Kapı kapalıydı.

Ve kolları beni sarıyordu. "Buraya gel."

Cooper bu konuda uzmandı, sanki yarı dar bir alanda değilmişiz ve manevra yapmamızı gerektirecek bir lojistik yokmuş gibi, özellikle de ne kadar uzun, geniş ve kaslı olduğu düşünülduğünde, ağzı benimkini sorunsuzca buluyordu.

Ama sanki büyük boy bir yataktaymışız gibi hissettirdi.

Ve farkına bile varmadan, sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi kollarına alındım ve kucağına oturtuldum. Oradan eteğimin fermuarı açıldı, böylece bacaklarım açılabilir, dizlerim uyluklarının her iki yanındaki yumuşak deriye bastırıldı.

Düğmelerim artık içeri sokulmuyordu.

Ceketim gitmişti.

Ve tüm bunlar dudaklarımız kenetlenmişken, dili yavaşça ağzımın içine kayarken, havası ağır bir şekilde kolonyasıyla kokarken oluyordu.

"Cooper..." Dudaklarımız ayrılır ayrılmaz içimden bir ah geldi.

"Mmm," diye inledi. "Daha fazlasını istediğini biliyorum." Kucağına doğru baktı. "Göster bana."

Kollarım omuzlarında dengede duruyordu. Göğsüne inmek için o noktadan ayrıldılar, parmaklarım hemen göğüs kaslarının tanımıyla buluştu. Çelikten daha sert olan kasları kazınmıştı. Ellerim, kemerine ulaşana kadar karın kaslarının çıkıntılarını geçmeye devam etti, deriyi çekerek kancasını açtım, takım elbise pantolonunun düğmelerini çözdüm ve içine uzandım.

Aletini boxer külotunun deliğinden geçirdim ve sertliğinin her santimini serbest

bıraktım. Aletin bana nasıl çılgılık attırdığını o kadar net hatırlıyordum ki.

İnle.

Daha fazlası için haykır.

Bana nasıl da akıl almaz, bedenimi titreten orgazmlar yaşatmıştı.

İçime girdiğinden beri iki sefil gece geçmişti, yine de çok daha fazlasını hissettiriyordu.

"Özledin mi?"

Yavaşça belinden yukarı baktım. "Kafamın içine nasıl girdin?"

Gömleğime uzandı ve sütyenimin üzerinden meme ucumu okşadı. "Sikime nasıl baktığına bakarak kolay bir tahminde bulundum." Sert tepeyi parmaklarının arasında yuvarlayarak ince dantelin arasından çekti. "Kendini aletimden mahrum etmek zorunda değilsin Rowan. Eğer istediysen, onu nerede bulacağını biliyorsun."

"I."

"Şu anda kendini açıklamak zorunda değilsin. Aslında, hiç konuşmak zorunda değilsin. Tek yapman gereken sana ne kadar iyi hissettireceğime odaklanmak." Eteğim belimde yükselirken, eli etek ucunun altından geçip külotumun üzerine indi. "Bunların yolda olması çok kötü. Umarım en sevdiklerin değildir."

Diğer eli de ona katıldı ve ihtiyacı olan deliği yaratmak için danteli her iki taraftan çekerek parçalara ayırırken nefesim kesildi. Ve bizi ayıran hiçbir şey kalmadığında, bana parmaklarının yumuşaklığını verdi. "Becer beni, çok ıslaksın." Sadece parmaklarının ucuyla klitorisimin üstünden altına doğru sürterek ıslaklığımı yayıyordu. "*Fuuuck*," diye tısladım.

Başım geriye düştü, tüm boğazım ortaya çıktı, vücudum her dokunuşunda kamburlaştı.

Neredeyse hiç baskı uygulamadan sadece basit bir dokunuştı.

Ama yeterliydi.

Yeterden de fazla.

"Cooper..." Tırnaklarım onun üzerinde bir yerdeydi -göğsünde diye düşündüm- ve bu zevkin bir kısmını taşıyarak kumaşı delip geçtiler.

Çünkü dayanamadım. Çünkü daha fazlasını istiyordum.

"Kukun bundan hoşlanıyor, ha?"

Şu anda bu duyguyu idrak bile edemiyordum. Bu zaten çok fazlaydı. Meme ucumla tekrar oynamaya, çekştirmeye, çimdiklemeye başladığında, "*Yesss*" kelimesi kulaklarımda ve dudaklarımda yankılandı.

"Sikimle doldurduğumda ne yapacak?" "Oh

Tanrım." Titredim. "Boşalacağım."

Bunun olması için daha fazla zaman gerekmecekti.

Sadece birkaç saniye daha ve ben onu kaybedecektim.

Eli yeniden başladı ve ilk vuruş klitorisime yatay olarak geldi, ileri geri sürükledi ve sonra başparmağı gitti.

Geri dönmelerini bekledim, ikinci bir vuruş için, herhangi bir dokunuş için, ama hiçbir şey alamadım.

Başımı dikleştirdim ve kollarımı boynuna dolamak için birkaç santim yükseldim, yüzlerimizi yaklaştırdım.

Öpüşmemize nefesler kalmıştı.

"Beni cezalandırıyor musun?"

"Hayır Rowan, sana hatırlatıyorum. Arada büyük bir fark var." "Bana neyi hatırlatıyorsun?"

Dudaklarımızı birbirine yapıştırdı ve biz öpüşürken parmağını aletinin ucuyla değiştirerek başını üzerime sürttü. Teni ipeksi olmasına rağmen bana ihtiyacım olan sürtünmeyi sağlıyordu.

"Amcığın üzerinde ne kadar gücüm var," diye kükredi ağzıma karşı.

Kalçalarım ileri ve geri hareket ediyor, onu etrafımda kaydırıyordu.

"Şu haline bak." Parmakları kıcımlı ısırdı. "Bana ne kadar ihtiyacın olduğuna bak."

Klitorisimde karıncalanmalar başladığında ağzımdan hava çıkıyordu. Sert ve hızlı bir şekilde gelip karnıma doğru dönmeye başladılar. Ve onlar inşa edip zirveye ulaştıklarında, tek yapabildiğim dayanmaktı.

Al onları.

Bırak beni geçsinler.

Ama onlar bunu yaparken ben "Cooper" diye bağırdım ve bedenlerimizi birbirine çektim, gömleğinin ve benimkinin arasından teninin sıcaklığını hissettim.

Ben inlerken sessiz kalmadı; benimle birlikte nefes aldı.

Bana sarıldı.

Sesim kesilir kesilmez, vücudum hâlâ titriyor olsa da, "Amin sikimi öyle ıslatıyor ki!" dediğini duydum. Kıcımlı daha da sert kavrıldı. "Biliyor musun, bu dünyada senin boşalmanı izlemekten daha güzel bir şey yok."

Gözlerimiz aniden kilitlendi.

Hala duruyordum.

Ama yapmıyordu; beni az önce boşaltmış olan ucu indiriyor ve girişime doğru sürüyordu. "Şimdi yine izleyeceğim ama bu sefer sen bana bineceksin." Başımın tavan arasında sadece bir inç kalana kadar beni yukarı kaldırdı ve beni doğrudan ucunun üzerine yerleştirdi. "Hazır olduğunda al, Rowan." Ağzı boynumdaydı, gevşek yakanın etrafını öpüyordu. "O kadar ıslaksın ki, hemen içine gireceğim."

Bunu söyleyebilirim.

Çünkü hafif bir zıplamadan daha fazlası gerekmiyordu ve onu sığıdırmak için açılıyordum.

Kanada'da bu kadar çok seks yaptığımız için vücudumun onun bedenini hatırlayacağını ve otomatik olarak ona hazır olacağımı düşünürdüm.

Durum öyle değildi.

Bu yüzden acele etmedim -sabrını test ettiğimi varsayıyordum- kendimi yavaşça şaftıyla doldururken, sonunda tabanına kadar battım. Oraya vardığımda durakladım ve vücudumun onun nasıl hissettiğini hatırlamasına izin verdim.

Onu gerçekten içine almak için.

Her şeye yeniden alışmak için.

Elleri yüzüme doğru kalktı; başparmakları dudaklarımın kenarlarına bastırdı. "Bu sıkılığa, lanet olsun, asla alışamayacağım." "Aynı şeyi aletin büyüklüğü için de söyleyebilirim."

Küçük, kısa bir kıkırdama çıkardı. "Acele yok, acele etme. Bana kalırsa bunu bütün gece yapabiliriz."

Yüzümü bıraktı ve neredeyse anında başparmağını tekrar klitorisimde hissettim. "Ohhhh, bu."

"Evet, o. Boşaldığında amının sikimi sıkıldığını hissetmek istiyorum."

Hâlâ hareket etmemiştim.

Yani, son orgazmımdan beri hâlâ hassas olduğumu düşünürsek, bunun gerçekleşmesine yakın bir yerde olmamalıydım.

Ama ucuna doğru yükseldiğimde, içime vurduğu basınç ve başparmağının dışıma sürünme şekli yaramaz bir kombinasyondur.

"Bana ne yapıyorsun, Cooper?"

Yine o ses vardı. Kıkırdama. Ego ve güven dolu, tonu derin ve hırıltılı olan. "Sana ne yaptığımı çok iyi biliyorsun." Ben kıkırdandıkça bana bir fiske vurdu. "Ve sen de bunu bana veriyorsun... şu anda."

Son kelime ağzından çıktığı anda ürperdim.

Orgazm bir anda ortaya çıktı. Duygular içimde çalkalanırken bile kontrol edemiyordum ve onu durduramayacağımı da fark ettim.

Burada, bu adamın üstündeydim, ona binmeye zar zor başlamıştım, aslında hiçbir güce sahip olmadığım halde tüm gücü elimde tutuyordum.

Bunu bana yapıyordu.

Bu duygulara o sebep oluyordu. Ve ben bunu sevdim.

"Cooper!"

"Bırak da duyayım." Gözlerimiz birbirine kilitlenmişken ağzıma doğru nefes verdi. "Evet, tam da istediğim şey bu." Ben onun adını tekrar söylerken beni izledi.

Dudaklarımın açık kalmasını ve göğsümün yükselmesini izledi.

Tırmanışın ortasında durakladığımı, zevk çok fazla geldiği için bir santim daha hareket edemediğimi izledi.

Ve işte o zaman kontrolü ele aldı, aletini yukarı doğru itti, içime doğru kaydırды, daire çizdi ve dışarı çekti ve bu modeli her tekrarladığında daha yüksek sesle çığlık attım.

Parmaklarımı saçlarının arkasına soktum, kavrayabileceğim kadar uzun olan telleri çekiştirdim. "Oh Tanrım..."

"Bu çok güzeldi." Sesi hâlâ çok erkeksiydi ama bu kez yumuşak ve fısıltıyla çıkıyordu. "Bana istediğim her şeyi veriyorsun Rowan."

Bedenim sustuğu anda bakışlarını bir saniye bile üzerimde tutamadım ve sanki birkaç kilometre koşmuş gibi hissederek etrafına yığıldım.

Ben birbirimize sarılırken o klitorisimi bıraktı ve bir kolunu sırtıma dolayarak beni en koruyucu şekilde tuttu. "Bana karşı hassaslaşma. İşimiz bitmeye yakın bile değil."

Arkama yaslandım ve yüzünü avuçladım. "Sen"-doğru kelimeyi aradım-"doyumsuzsun."

"Seni boşaltmaya bayılıyorum."

"Cooper, tekrar yapabileceğimi sanmıyorum."

Gülüşü kulaklarımda yankılanırken aynı anda başparmağı az önce oynamayı bitirdiği noktayı sıyırdı. "Bunu bana mı söyleyeceksin? Ben daha iyi bilirken? Hadi ama Rowan. Bunu sana daha önce kaç kez yaptığımı unutuyorsun."

Başım sallandı ama dudaklarımda bir gülümseme vardı. "Bir kez daha. Benim için," diye talep etti. "İkimiz için."

Dişleri alt dudağını yalamadan önce ısırды. "O zaman bana neye sahip olduğunu göster bebeğim." Bakışları göğsümde gezindi. "Beni boşalt."

Ben de bunu istedim. Zorluk.

Kendimi onun bana hissettirdiği kadar iyi hissettirebildiğim için duyduğum tatmin.

Ve hemen ardından, her seks yaptığımızda gördüğüm o gülümsemeyi elde etmek istedim.

Böylece, yavaşça ona istediğini vermeye başladım ve birkaç dalışta karıncalanmalar azaldı ve aramızda kavurucu bir sıcaklık oluşmaya başladı.

Sadece sıcaklık olarak hissetmediğim, aynı zamanda inlemelerde de duyduğum bir sıcaklık. Tadiyla, dilinin benimkine değen tadiyla.

Hareket halindeyken, bedenlerimiz birleşip ortada buluştuğunda.

Oraya tekrar nasıl gideceğimi, bedenimin oraya nasıl dönebileceğini bilmiyordum ama buradaydım.

"Bana söylemek zorunda değilsin." Başparmağı klitorisimin üzerinde kaydı. "Biliyorum. Hissedebiliyorum.

Çok daralıyorsun." "Seni istiyorum-"

"Ben zaten oradayım Rowan."

Hızını değiştiren bu sözlerdi. Kalçalarını daha da sertleştirdi. Daha hızlı.

Daha derine.

Bu beni "Cooper!" diye bağırmaya itti.

"Rowan, yesss!" Sırtımı tutan kolu içimdeki hareketleri bastırıyordu. "İşte böyle. Ver onu bana."

Vermek zorunda değildim; zaten ondaydı.

Ama daha fazla çığlık

attım. Daha fazla inleme.

Ve amım onun aletini içine alıp, tekrar dalması için yeterince serbest bırakırken benim bile hissedebileceğim bir ıslaklık vardı. "Amcığm içimdeki dölleri emiyor."

Kullandığı güç, her bir dalmanın keskinliği, vücudumun ona ne yaptığını bana anlatıyordu. "Ahhh, evet, Rowan."

Dudakları benimkileri bulmadan önce söylediği son şey buydu ve orgazmlarımızın geri kalanı boyunca öpüştük.

Ama seslerimiz sessiz olsa da bedenlerimiz sessiz değildi. Titremeler içime öyle acımasızca işliyordu ki, karıncalanmalar öyle şiddetliydi ki, kıpırdanmadan duramıyordum.

Cooper bu hareketleri beni kendine çekmek için kullandı, vücutlarımız senkronize kaldı, dudaklarımız hala birleşti. Son patlama da dinmeye başlayıp geriye sadece sessizlik kalana kadar bizi bu şekilde tuttu.

O zaman bile ağzımı onunkinde bıraktım. Tadına doyamadığım bir şey vardı. Daha fazlasını istiyordum.

Belki de dilinin tatlılığından. Belki de nefesinin sakinliğiyle.

Ama sonunda bizi ayırdığımda, anında pişman oldum ve alnımı onunkine bastırdım.

"Bu gece bunun olmasını beklemiyordum." Ne diyeceğimi bilemedim ama içimden gelen şey tamamen dürüstlüktü.

"Katılıyorum, ama öyle olduğu için çok mutluyum." Elleri artık yüzümdeydi, beni birkaç santim uzağa yerleştirdi ve

gözlerini aradı. "Sen bir şeysin... bunu biliyor musun? Bana seni düşündürüyorsun. Seni istiyorum" -yüksek sesle nefes verdi -"Mümkün olduğunu bilmediğim şekillerde."

Aynı. Çok fazla aynı. Lanet olsun.

Gülümsedim. "Konuşacak çok şeyimiz var." "Bu ne zaman olacak?"

Derin bir nefes aldım. "Yakında. Çok yakında." "Bu numaranı alacağım anlamına mı geliyor?"

Sorusu beni şaşırtmadı. Bunu bekliyordum. Ama bu duymamı kolaylaştırmadı ve duyar duymaz kalbim çarpmaya başladı. "Cooper-"

"Az önce içine boşaldım Rowan. Bunu ilk kez de yapmıyorum. Gerçekten bana numaranı vermeyeceğini mi söyleyeceksin?"

BEN

Çok özür dilerim. Yola çıkıyorum.

GÖKYÜZÜ

Güzel, yaşıyorsun. İşin seni yuttuğunu sanmıştım.

BEN

Yutuldum... ama iş tarafından değil.

GÖKYÜZÜ

Ne? Beni
kaybettin.

BEN

Şarap almak için gittiğim içki dükkanında Cooper'a rastladım.

GÖK NE?!

BEN

Ne söylemek için can attığını biliyorum, ama bunu saklayabilirsin. Çünkü biliyorum. Biliyorum.

GÖKYÜZÜ

Boş ver onu. Onu gördüğünde ne oldu? Ve eğer yutulduysan, bu düşündüğüm şey anlamına mı geliyor??

BEN

Oraya gittiğimde sana her şeyi anlatacağım.

GÖKYÜZÜ

İçki dükkanı tuvaletinde seks yaptın, değil mi?

BEN

LOL. Yakın ...

ON BİR

Cooper

BEN
Seni tekrar tatmak istiyorum.

ROWAN
Size de günaydın.

BEN
Seni yatağımda görerek uyansaydım çok daha güzel bir sabah olurdu. Gerçekleşen ıslak bir rüyadan daha iyi bir şey yoktur.

ROWAN
Dün gece rüyanda ne gördün?

BEN
Gözlerimi açar açmaz amını yalamaya başladım.

ROWAN
Direkt konuya giriyorsun, değil mi?

BEN
Dalga geçmeye inanmıyorum.

ROWAN
Bilmiyor
musun? ;)

BEN
Ne yaptığını anladım.
Seni ne zaman görebilirim? Bu gece de. Lütfen.

ROWAN
Sana geri dönebilir miyim? Şu anda işe gidiyorum ve içimden bir ses çok uzun bir toplantı gecesi olacağını söylüyor.

BEN
Beni fazla bekletme.

ROWAN
Haklıymışım. Çok uzun bir gece olacak. Özür dilerim.

BEN

Yarın mı?

Boşver onu. Hay sikeyim. Yarın gece yapamam. Bağlanmış olacağım.

ROWAN

Yarından sonraki gün iş için seyahate çıkıyorum. Hafta sonu ve önümüzdeki haftanın ilk üç günü yokum.

BEN

Perşembe o zaman.

ROWAN

Bir haftalık seyahatten eve döndükten sonraki gün mü? İğrenç. İptal etme ihtimalim yüksek. O kadar uzun süre uzak kaldıktan sonra işe dönmek cehennem gibidir. Cumaya ne dersin?

BEN

Bundan 10 gün sonra. Beni öldürüyorsun, Rowan.

ROWAN

Bu bir hayır mı?

BEN

Bu bir evet. Ama bu konuda mutlu değilim.

Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, 10 gün lanet olası bir sonsuzluktur. Bunun için cezalandırılmayı bekleyin.

ROWAN

10 gün zaten ikimiz için de yeterince büyük bir ceza değil mi?

BEN

Neler yapabileceğimi görmediniz...

ROWAN

Şimdi, beni öldüren sensin.

BEN

Az önce içki dükkanına park ettim ve söylemeliyim ki, buraya son geldiğimde bu otopark şimdikinden çok daha eğlenceliydi.

ROWAN

Beni özlüyormuşsun gibi geliyor.

BEN

Kulağa öyle geliyor, değil mi?

ROWAN

Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, bir otel odasında oturuyorum ve çok sıkıldım.

BEN

Görünüşe göre sen de beni özlüyorsun.

ROWAN

Kulağa öyle geliyor, değil mi? LOL.

BEN

Eğer dışarı çıkmıyor olsaydım, sana FaceTime atar ve can sıkıntısını giderirdim.

ROWAN

Ohhh. Yani ... SexTime mı? Bunu yaptın mı?

BEN

Sen yapmadın mı?

ROWAN

Hayır.

BEN

Ben senin ilkin olurum. Bunu düşünmek hoşuma gitti.

O otelde birkaç gece daha kalacaksın. O kirazı patlatmak için bolca vaktimiz var.

ROWAN

Sen acımasız bir adamsın, Cooper Spade.

BEN

Söz konusu sen olunca, siktir et.

BEN

Bir saat içinde otelinizde olur musunuz?

ROWAN

Evet. Neden?

BEN

Seni FaceTime'dan arayacağım. Cevap vermeyi unutma.

ROWAN

Ya
yapmazsam?

BEN

Seni çok sert boşaltmayı planladığım SexTime'ı kaçıracaksın.

ROWAN

Yani, kendimi boşaltacağım.

BEN

Ama yapmanı istediğim her şeyi sana söyleyeceğim ve sen yaparken izleyeceğim. Daha hızlı gitmeni istediğimde, bunu emredeceğim. Daha yavaş, bu benim kararım olacak. Yani, evet, senin parmakların ve benim emirlerim olacak.

ROWAN

Peki ya sen?

BEN

Peki ya ben ne olacağım?

ROWAN

Kendine dokunmanı izleyebilecek miyim?

BEN

İstediğin bu mu Rowan? Beni sikimi okşarken görmek istiyorsun...

ROWAN

Evet.

BEN

O zaman bunu da yapacağım.

Bir saat. Telefonun yanında olsun. Geri arayıp seni takip etmeyeceğim.

ROWAN

Ben... hala nefes
alamıyorum.

BEN

Ve telefonu açtığında, SexTime'ı sevip sevmeyeceğinden ve bunu yapmamız gerekip gerekmediğinden emin değildin. Benden neden şüphe ettiğini bilmiyorum Rowan.

ROWAN

Senden şüphe ediyorum çünkü korkuyorum.

BEN

Neyin?

ROWAN

Sen.

BEN

Ne şekilde?

ROWAN

Seni aklımdan çıkaramadığım bir şekilde.

Ve seni istememem gerektiğini söylediğimi hatırlıyor musun? Bu
değişmedi. İstememeliyim. Yine de istiyorum.

BEN

Kahvaltıda seni yemeyi dileyerek uyandığım bir gün daha.

ROWAN
Keşke sen de
olsaydın.

BEN
Eve dönene kadar bir gece.

ROWAN
Ve seni görmeme sadece birkaç gün kaldı.

BEN
Konuşmamız gerektiğini söylediğini biliyorum ama ben doğrudan çılgılık atmayı tercih ederim. Aklım sana yapmak istediğim şeylerle dolu.
Sonra konuşmak için bolca vaktimiz olacak. Söz veriyorum.

ROWAN
Cooper ...

BEN
Benim evim mi senin evin mi?

ROWAN
Seninkiler.

BEN
Sana adresimi mesaj atarım.

BEN
Los Angeles'a sağ salım dönebildin mi?

Masamın üstünde çalan ofis hattımı açtım ve ahizeyi kulağıma götürdüm. "Ben Cooper." Asistanımız Kathleen, "Walter sizinle görüşmek istiyor," dedi.
Elim fareye gitti, sabah programımı kontrol ederken bir şey atlayıp atlamadığımı görmek için takvime tıkladım. Tam da düşündüğüm gibi, bugün için yönetici düzeyinde hiçbir toplantı yoktu.
"Beni şimdi mi görmek istiyor?" Ben sordum.
"Aranacaklar listemde ilk sırada Jo vardı. Sonra Macon, sen ve Brady gelecek. Son dakika olduğunu biliyorum ama hepinizin programı belli ve bir şekilde, şans eseri, herkes bugün ofiste."
Ama programım net değildi. İki saat önce ofise geldiğimden beri üzerinde çalıştığım bir raporun ortasındaydım. Öğleden sonra teslim etmem gereken bir raporu ve bitirmem bütün günümü alacaktı.
Walter'la buluşmak planımın bir parçası değildi. "Hemen geliyorum," dedim ve telefonu kapattım.
Rowan'ın son mesajıma cevap verip vermediğini görmek için hızlıca telefonumu kontrol ettim. Mesajlarının okundu bilgisi açık değildi.
Bu benim de sahip olmadığım bir şeydi, ama o olsaydı çok sevinirdim.
Çünkü şu anda, bir saat önce gönderdiğim mesajı okuyup okumadığını ve beni görmezden gelip gelmediğini ya da geri döndüğü ilk tam gün olduğu için gerçekten meşgul olup olmadığını çok merak ediyordum.
Cevabım olmadığı için telefonumu takım elbisemin cebine soktum ve masamdan kalktım. Konferans odasına gitmek üzere Macon'ın ofisine yaklaştığımda, o da kapısından içeri giriyordu.
Kolumu omuzlarına doladım. "Bu da ne demek oluyor? Sen biliyor musun?"
"Hiçbir şey bilmiyorum. Ama keşke Walter hepimizi bir araya getirmek için günün sonuna kadar bekleseydi. Hawaii gezisi için hazırlanmam gerekiyor ve bunun için zamanım yok."
"Walter'ın uzun soluklu olmaması iyi bir şey."
Bana baktı ve kıkırdadı. "Ama çok talepkâr biri ve bize söyleyeceği her şeyin bizim için daha fazla işe dönüşeceğini tahmin edebiliyorum."
"Umalım da durum böyle olmasın."
Konferans salonuna girdiğimizde Jo çoktan masanın bir kenarına oturmuştu. Macon karşımızda otururken ben de onun yanındaki yeri aldım.
Kuzenime, "Bunun ne hakkında olduğunu bilmek

zorundasın," dedim. Derin bir nefes aldı ve yavaşça bana doğru döndü.
Ve bana bakmaya devam ederken tamamen sessiz kaldı.

İyi tanıdığım, gözlerinin içine bakıp ne düşündüklerini bilebildiğim çok az kadın vardı. Jo onlardan biriydi.

Gözlerimi onunkilere diktiğimde lanet olası ellerim

terlemeye başladı. "Kahretsin," diye inledim. "Bu bakıştan hiç hoşlanmadım."

Gülümsedi ama bu mutluluktan değildi. "Babamın ağzından çıkacakları duymak senin de hoşuna gitmeyecek."

Ondan bizi dinlediğini bildiğim Macon'a, Brady'nin az önce girdiği kapıya ve tekrar Jo'ya baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Kocam bu sabah burada," dedi usulca. Jenner

her zaman buradaydı.

Bu bana hiçbir şey söylemedi.

Ayrıca, burada olmalıydı. Bildiğim kadarıyla Louise Gölü anlaşmasının tam ortasıydık ve Jenner bu işi

gerçekleştirebilecek tek kişiydi.

"Jo, ne diyorsun sen?" Hırladım. "Diyorum ki-"

Ama Walter ve Jenner içeri girince sesi kesildi.

Bu gizemi çözmeye çalışarak yüzlerini taradım ve çözemeyince Brady ile göz göze geldim. Ağabeyimin yüz ifadesinden onun da en az Macon ve benim kadar şaşkın ve sinirli olduğunu anladım.

Walter baş tarafa, Jenner da ayak tarafına oturdu; her ikisinin elinde de önlerine koydukları bir yığın klasör vardı.

"Emanete aldığımızı söyle bana," dedi Brady. "Otuz gün içinde Louise Gölü bizim olacak."

Walter yavaş yavaş masanın etrafına baktı, sadece Jenner'a odaklanmadan önce her birimizle göz göze geldi. "Emanet durumundayız, evet."

Tuttuğumu fark etmediğim bir ağız dolusu havayı serbest bıraktım. "Sonunda."

"Heyecanlanma," dedi Walter. "Aklındaki anlaşma tam olarak bu değil Cooper." "Sen neden bahsediyorsun?" Dedim.

Walter'ın duruşu rahattı, özellikle de sandalyesinde arkasına yaslanıp ellerini kavuştururken. "Hemen konuya girelim." Boğazını temizledi. "Emekli olmak için doğru zamanı beklediğimi biliyorsun. Kendimi bildim bileli bunun belli bir yaşta olacağını düşünürdüm. Bir dönüm noktasına ulaşacağımı ve tahtı devretmeye hazır olacağımı."

Jenner'a bakarken kalbim çarpmaya başladı. Daha önce *emeklilik* kelimesiyle bizimle dalga geçmişti ama bize hiç tarih vermemişti. Bir zaman dilimi. Ya da bu konuda ilerlediğine dair bir ipucu bile.

"Ama o yaş gelip geçtikçe, içindeki dürtü kayboldu. O zaman başka bir son tarih belirliyordum ve onu da uçuruyordum. Bunun bir yaşla ilgili olmadığını, mirasçılara bir miras bırakmakla ilgili olduğunu anlamam biraz zaman aldı."

"Ve bu büyük bir miras," diyor Macon. "Artık Hawaii'ye sahibiz ve Louise Gölü de çantada keklik gibi görünüyor, Kuzey Amerika ve Avrupa'daki en seçkin tatil köylerinden bazılarını sahibiz. Lüks otellerin görünümünü değiştirdik ve bunların hepsi senin vizyonun sayesinde oldu, Walter."

"Ama bu yeterli değil." Walter'ın sesi keskindi. "Daha fazlasını istedim, bunu hepiniz biliyorsunuz. Daha fazlası için savaştık. Bahşişler ve cep listeleri aldık. Başka oteller satılırken bize haber verdiler, onları satın alıp kendi otelimiz yapma seçeneği sundular." Başını iki yana salladı. "Ve yine de, çoğu zaman elimizde hiçbir şey kalmadı."

"Piyasanın doğası böyle," diye önerdim. "Tıpkı konut emlakçılığı gibi. Bazılarını kazanırsınız, bazılarını kaybedersiniz."

Walter'ın bakışları benimkiler üzerinde yoğunlaştı. "İkimiz de burada durumun böyle olmadığını biliyoruz. Bu mülklerin neden bizim olmadığının açık bir nedeni var."

Başımı salladım.

Çünkü o haklıydı.

Ve bu masadaki herkes bu nedenin ne olduğunu biliyordu.

"Spade Hotels'in geleceği hakkında uzun uzun düşündüm," diye devam etti Walter. "Bu şirketi nasıl büyütebilirim ve size şu anda var olandan çok daha büyük bir filoyu nasıl teslim edebilirim?"

Nedenini bilmiyordum ama göğsümdeki her darbeyi takip eden bir ağrı vardı. Bu konuşmada bir terslik vardı ve ne olduğunu bir türlü anlayamıyordum.

"Bir sonuca vardım." Walter'ın sesi tüm odada yankılandı. "Bunun üzerinde uyudum. Jenner ve şirket içi muhasebe ekibimizle sonuçlarını tartıştım. Artıları ve eksileri tarttım. Geçen hafta boyunca bu sonuç hakkında düşünmekten başka bir şey yapmadım ve hepinize söylemekten mutluluk duyuyorum, karar verildi." Durakladı. "Bunun doğru karar olduğundan hiç şüphem yok." Gözlerini masanın etrafına dikti. "Hepimiz için." Ellerini klasörlerin üzerine koydu. "Bu benim son mirasım olacak ve tamamlandığında" -klasörlere dokundu- "bu, dördünüzü eşit ortak yapacak, emekliliğimi sağlamlaştıracak ve Spade Hotels'i size devredecek evraklar."

Zihnim sorularla dolup taşıyordu.

Ama daha da önemlisi, planlarla.

Spade Otelleri resmen bizim olacaktı. Dördümüz eşit hisselerle sahip ortaklar olacaktık; bu, kendimi bildim bileli

konuştuğumuz bir şeydi.

Sonunda hep hayalini kurduğumuz her şeyi yapabilecektik.

Ama bir ama vardı.

"Son mirasın nedir?" Brady sordu.

Oda sessizleşti ve Jo'ya hızlı bir bakış attım.

Babası odaya girdiğinden beri sessizdi. Hiçbir yorum yapmadı ve soru sormadı. Bu da bana babasının bize vereceği haberi zaten bildiğini söylüyordu.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu; göğsü normalden çok daha hızlı inip kalkıyordu.

Hay sikeyim.

"Jenner," dedi Walter, "bu şerefe nail olmak ister misin? Tüm bunları mümkün kılan, herkes için fazlasıyla adil olan bir anlaşmayı müzakere eden kişi sen olduğuna göre."

Bir

anlaşma

mı? Bu adil

mi?

Herkes için mi?

Jenner, "Bence haber sadece sizden gelirse doğru olur," dedi.

Ve bu haber on saniyeden kısa bir süre sonra kulaklarıma ulaştığında, lanet olası midem düştü ve tüm dünyam ... yerle bir oldu.

ON İKİ

Rowan

Lavabonun iki yanına tutunmuş, üstündeki aynanın yansımada kendime bakarken hasta olacağımdan emindim. Bu sabah mideme koyduğum küçük bir fincan sade kahve, her an yükselmekle tehdit ediyordu, asit boğazımın arkasını yakıyordu.

Bu duyguya dayanamıyordum.

Midem bulanacağına grip olmayı tercih ederim.

Ve son nöbet daha önce hiç olmadığı kadar uzun sürdü, dün öğleden sonra Los Angeles'a döndüğümde başladı, şoför beni evim yerine doğruca ofise götürdü ve hemen gecenin ilerleyen saatlerine kadar süren bir toplantıya girdim.

Beklemediğim düzeyde bir endişeyi tetikleyen bir toplantı.

Sonunda eve geldiğimde şaraba dokunmadım.

Toplantıdan haberim olmadan önce uçaktayken planladığım gibi Tayland yemeği sipariş etmedim.

Bunun yerine kendime bir banyo hazırladım ve biraz Zen bulmaya çalıştım, başarısız oldum, ardından uykuyu tamamen bırakıp ofise dönene kadar dönüp durduğum bir gece geçirdim.

Birkaç saat önce Cooper'ın mesajını orada aldım.

KOOPER

Los Angeles'a sağ salim dönebildin mi?

Bir noktada bana ulaşacağını biliyordum. Ne de olsa yarın görüşmek için plan yapmıştık. Ona numaramı verdiğimden beri iletişim kurma şekli göz önüne alındığında, ilk iş olarak ondan haber aldığıma şaşırmadım.

Ama içimden cevap vermek gelmedi.

Yine de, periyodik olarak, saatte birkaç kez onun sözlerine baktım. Her seferinde kalp atışlarım hızlanıyor, boğazım düğümleniyor ve mide bulantım artıyordu.

Ne yaptım ben?

Ateşle oynamıştım.

Yaptığım şey buydu.

Onunla barda tanıştığım andan beri bunu biliyordum, adını ilk söylediğinde anında yankılanmıştı. Yüzü, Spade Hotel'in açılışlarında ve film galalarında, galalarda ve turnuvalarda ünlülerle etkileşime girerken, her zaman olduğu gibi otel kraliyet ailesinden biri gibi görünürken internette gördüğüm resimlerle aynıydı. Ama kendime karşı dürüst olursam, şahsen daha da yakışıklıydı ki bu neredeyse imkânsız gibi geliyordu çünkü sosyal medyada çok seksiydi.

Cooper Spade.

Ne düşünüyordum ki?

Lavaboyu bıraktım ve çantama uzandım, telefonum elime gelene kadar karıştırdım ve ekran kilidini açtıktan sonra sözlerini tekrar okudum.

Bu doğru değildi.

Hiçbiri doğru değildi.

Ne halt edeceğim ben?

Telefonu çantama geri koyduğumda içimi bir başka bulantı dalgası kapladı. Ağzım sulandı ve nefes alışlarım kısa ve çok nefesliydi.

Günün geri kalanında hayatta kalabilmek için bu endişenin bedenimi terk etmesine ihtiyacım vardı. Benim için kolay olmayacak bir gündü.

Ve kesinlikle bu tuvalete geri dönüp porselen kaseye sarılamayacağımı biliyordum.

Hazır olmam gerekiyordu. Bu binadan çıkana kadar her şeyi bedenimin içinde tutmam gerekiyordu. Bu duyguları gizlemem gerekiyordu.

Çünkü Ridge'e, Rhett'e ya da babama bu takım elbisenin içinde berbat durumda olduğumu söylememin hiçbir yolu yoktu.

Kaslarımın titrediğini. Tenimin sıcak ve nemli olduğunu.

Bana baktıklarında görmelerini istediğim tek şey lanet olası bir rock yıldızı olduğumdu.

Yansıyama tekrar bakarken kafamın içinde bunu tekrarladım.

Ben lavabonun kenarlarını serbest bırakırken.

Ben safrayı mideme, kalacağı yere geri gönderirken.

Ailem tuvalet kapısının dışında beni bekliyordu. Onlara sadece bir dakika kalacağımı söylemişim ve en az birkaç dakika kaldığımdan emindim.

İşleri daha fazla geciktiremezdim.

Yüzümü çevreleyen saçlarımı parmaklarımla kıvırdım ve buraya gelmeden önce sürdüğüm astarın içinde dudak parlaticımın kaldığından emin olmak için dudaklarımın etrafını sildim ve tuvaletten çıktım.

Rhett kapının sesini duymuş olmalı çünkü telefonundan başını kaldırdı. "İyi misin?" diye sordu. Ağzımın sulanmasının durmasını dileyerek başımı salladım.

"O zaman gidelim," diye açıkladı babam.

Babam ve Rhett önden giderken ben Ridge'in yanına geçtim ve dar koridora girdik, Rhett'in "Bu lanet hayatımın en uzun yürüyüşü" dediğini duyana kadar topuklarımın sesi sessizliği dolduruyordu.

"Katılıyorum," diye

yanıtladı Ridge. Ben de

aynı fikirdeydim.

Ama henüz mideme tam olarak güvenemediğim için konuşmaya korkuyordum.

Beynimi meşgul etmek ve zihnimi bariz olanlardan uzak tutmak için geçtiğimiz her kapının dışındaki isim levhalarına odaklandım. Buraya çok sık geldiğimiz için bazıları tanıdık geliyordu. Normal iş anlaşmalarımızda bize yardımcı olan insanlar.

Ama bugünkü çileye katılmayacak insanlar. Çünkü bugün pek normal değildi.

Vücudumda çalan sirenler de bunu vurguluyordu.

Sonunda konferans salonunun bulunduğu koridorun köşesini döndük. Konumu iyi biliyorduk.

Her geldiğimizde o masaya otururduk.

Ama o olayların hiçbiri böyle hissettirmemişti.

Bu... çok fazlaydı.

Lanet olsun.

Şimdi gerçekten nefes alamıyordum.

Ridge'in yanından ayrılıp dördüncü pozisyona geçtim, ciğerlerimi doldurmak, içimde patlayan fırtınayı yatıştırmak, bu yürüyüş sırasında artan çalkantıları görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

Ama hiçbir şey yardımcı olmadı.

Hiçbir şey bu hisleri yatıştırmadı.

Aksine daha da arttı.

Gerginlik. Mide bulantısı. Rahatsızlık.

Kapıya vardığımızda babam döndü ve bizimle yüzleşti. "Unutmayın, ben kararımı verdim. Olacakları değiştirmek için hiçbirinizin yapabileceği bir şey yok." Ardından gelen duraksama bu sözünü pekiştirdi. "O yüzden her birinizin oraya gidip bir Cole gibi davranmasını istiyorum. Markamızı ve aile isminizi temsil etmenizi ve beni ya da kendinizi utandıracak hiçbir şey yapmamanızı istiyorum." Bakışları Rhett'e kaydı. "Ciddiyim, Rhett. Üzerimize polis çağırmayacağız. Yumruklarınızı

kaldırmayacaksınız. Bu bir iş toplantısı. Senden de öyle davranmanı bekliyorum."

Rhett sessizce, "*Lanet* olsun," diye homurdandı.

"Bunu üçünüz için yapıyorum," diye devam etti babam. "Şu anda bunu anlamadığınızı biliyorum, ama anlayacaksınız." Konuşma.

Dün de aynısını almıştık. Bu sabah.

Ve şimdi, yine burada.

Ama buna ihtiyaç vardı çünkü babamın değerlendirmesi doğruydı; üçümüz de bu toplantının bizim için olduğuna inanmıyorduk. Onun içindi.

Ve bunun arkasındaki nedeni anlayamadık.

Sözleri içime işlerken, kardeşlerimin duygularının takım elbiselerinden taşıdığını hissedebiliyordum.

"Başını sallama ve bana itaat edeceğini söyle," diye tısladı babam en büyük kardeşime. Rhett isteksizce babamın kendisinden talep ettiği hareketi yaptı.

Ridge de öyle.

Babamın gözleri sonunda bana takıldı.

"Elbette," diye fısıldadım, boğazımdaki kıpırtı bana midemin oturmaktan çok uzak olduğunu hatırlattı.

Babamın bakışları küçük grubumuzun etrafında dönüyordu. "O zaman gidip onlara Coles'un gücünü gösterelim."

Hiçbirimiz cevap veremeden kapıyı açtı ve endişem hiç beklemediğim bir zirveye ulaştı. Babamın toplantı odasına adım atışını izlerken dizlerimin bağı çözüldü. Rhett hemen arkasından içeri girdiğinde kalbim sıkışmış, Ridge ilerlerken midem bir top haline gelmişti.

Profillerine baktım.

Tepkilerine.

Nefes alışları.

Ve yumruk olmuş ellerimle, terden dolan avuçlarımla, ne kadar istesem de bu koridorda kalamayacağımı bilerek iki adım attım içeri.

Gözlerim oval masanın üzerindeyken bile tüm bakışların yüzüme çarptığını hissedebiliyordum.

Bu geniş odaya taşan kişiliklerin birleşimini hissedebiliyordum. Parfüm ve kolonya karışımının kokusunu alabiliyordum.

Bu odayı istedikleri sıfatla tanımlayabilirlerdi ama burası bir savaş alanıydı. Ve bu duvarların içinde bir savaş yaşanıyordu.

Hâlâ başımı kaldırmadan beş santimlik topuklarımın üzerinde dengede durdum, omuzlarımı dikleştirdim, içeri girmekle tehdit eden safrayı tuttum ve eşiği geçtim. Masanın yakın tarafındaki boş sandalyeleri hızla taradım ve Ridge'in benim için çektiği sandalyeye oturdum.

Oturmak ayakta durmaktan daha iyi değildi. Bu pozisyon sadece karın ağrılarımı daha belirgin hale getirdi. Ve burada olduğumun ve kaçamayacağımın farkına varmamı derinleştirdi.

Bu toplantının her anına katlanmak zorunda kalacağımı.

Sessizliği hiç buradaki kadar yoğun hissetmemiştim, havayı bulandıran ve nefes almayı daha da zorlaştıran yoğun bir sis gibi.

Bu birkaç saniye daha sürdü ve benden iki koltuk ötede oturan avukatımız ellerimizi sıkmayı bitirip babama hitaben,

"Ray," dedi, "ve Ridge, Rhett ve Rowan, sanırım buradaki herkesi zaten tanıyorsunuzdur?"

"Elbette," diye yanıtladı babam.

"Peki Dalton Group'un ortaklarından Jenner Dalton'ı tanıyor musunuz?" diye sordu avukatımız. Babam elini Jenner'a doğru uzattı. "Hakkınızda her şeyi duydum. Sizinle tanıştığımıza memnun oldum."

"Ve siz, Bay Cole," dedi Jenner.

Jenner kardeşlerimle birlikte benim de elimi sıkı ve şöyle dedi: "Burada bulunmamızın tek bir sebebi var. Bu odadaki herkesin aynı fikirde olmasını sağlamak için. Aramızda onlarca yıllık bir geçmiş olduğunun farkındayız."

"Tam olarak otuz yıl," diye açıkladı babam.

"Evet, üç," dedi Jenner. "Bu kesinlikle uzun bir süre ve fikirlerin ve varsayımların oluşmasına izin veren bir zaman dilimi. Bugün bunların hiçbirini ele almayacağız. Bu toplantının konusu bu değil. Geçmiş geçmişte kaldı ve son derece kazançlı bir pazarda rakipler olarak gerginlik oluşması kaçınılmaz. Ancak bu gerilimin artık var olmasına gerek yok." Ellerini ahşap masanın üzerinde kavuşturdu.

Ama kardeşlerim onunla aynı fikirde değildi.

Çünkü bu gerilim ailemizde son derece hassas bir konuydu.

Kendimi bildim bileli, bu bir yarışma değildi.

Bu, Coles'un kazanmaya niyetli olduğu bir maçtı.

"Bugünkü amacımız," diye devam etti Jenner, "nihayet iki aileyi bir araya getirmek. Her şeye tamamen temiz ve yeni bir sayfa açarak başlamak. Çünkü önümüzdeki hafta itibariyle, Walter ve Ray evrakları imzaladığında, dünyanın en büyük iki otel markası olan Spade Hotels ve Cole International bir olacak."

"Yüzyılın birleşmesi," diye ekledi avukatımız.

Kardeşlerim ve benim hiç beklemediğimiz bir birleşme.

Ta ki babam dn Los Angeles'a döndüğümde haberi verene kadar.

Ve şimdi, bu savaş alanında, Dalton Group'un yönetim katında otururken, bir çift gzn vücudumu delip geçtiğini hissedebiliyordum.

Burnumu boynuna dayamış gibi adaçayı ve yanmış portakal kokusunu alabiliyordum.

Ellerini tenimde hissedebiliyordum.

O kadar güçlü, o kadar ezici, o kadar tüketen bir karışımdı ki beni başımı kaldırmaya zorladı. Masanın diğer tarafına bakmaya.

Ve bu odaya girdiğimden beri bakışlarından kaındığım adamla göz göze geldim. Cooper'ın ifadesi kolayca okunabiliyordu.

Rhett'in, babam birleşmeyi bize bıraktığında takındığı ifadenin aynısıydı.

Ama Cooper'ın yüzü işleri bir seviye daha derine götürdü.

Çünkü sadece kimliği konusunda dürüst olmayan bir kadına bakmıyordu. Ya da ailesinin en büyük düşmanının soyadını taşıyan bir kadına.

Ya da en büyük rakibi tarafından istihdam edilen bir kadın.

Önümüzdeki haftadan itibaren iş ortağı olacak bir kadına bakıyordu.

ON ÜÇ

Cooper

Y Benimle dalga geçiyor olmalısın.

Rowan, Dalton Group'un konferans salonuna girdiği andan itibaren kafamda sürekli tekrarlanan düşünce buydu. Ama tek düşünce bu değildi. Bir sürü başka düşüncem vardı.

Mesela, *neden bana Cole olduğunu söylemedi? Madem Spade olduğumu biliyordu, neden beni oyalamaya, kışkırtmaya, beni çalıştırmaya devam etti?*

Söylediği ve şimdi bir araya getirdiğim bazı şeylere dayanarak kim olduğumu bildiğini varsayıyordum, bu da süitinde geçirdiğimiz üç gecenin, içki dükkanında karşılaşmamızın, mesajlaşmalarımızın, SexTime'ın - hepsinin yalan olduğu anlamına geliyordu.

Hesaplanmış yalanlar.

Aramızda geçenlerin tek bir saniyesini bile gerçek kılmayan yalanlar. Ama neden?

Benden bilgi almak için miydi?

Spade Otelleri'ni gömme girişimi mi?

Çünkü başka bir neden düşünemiyordum, ikimizin asla tek gecelik bir ilişkiden fazlası olamayacağını bildiği halde. Coles'lar en büyük rakibimizken değil. Ama onlar sadece rakip değillerdi.

İş söz konusu olduğunda onlar, kendimi bildim bileli küçümsenerek söylenen bir isim olan archnemes'lerimizdi. Çünkü Ray ilk günden beri babam ve Walter'ın rakibiydi.

Coles'lar pek çok mülkü kaybetmemizin, anlaşmaların elimizden kayıp gitmesinin, fırsatların havaya uçup gitmesinin sebebiydi.

Daha sert dövüştükleri için değil, daha kirli oynadıkları için.

Masum değildik. Bahşişler aldık; etik olmayan teklifler yaptık. Elimizdekileri korumak için yapmamız gerekeni yaptık. Ama onlar bizim istediğimizi bile bile arazinin peşine düştüler.

Rowan'ın Louise Gölü'nde olmasının nedeni buydu, bundan emindim. Bir şekilde, o mülkü istediğimiz konusunda uyarılmışlardı ve onu kilitlemeye çalıştılar.

Satıcı tatilde değildi. Karar vermeden önce her iki teklifi de düşünmüş ya da kendi tekliflerinin gelmesini beklemişti.

Başından beri, bizim olması gereken bir toprak parçasıydı. Ve

şimdi, hepimizindi.

Bok gibiydi.

Ve bunu daha da kötü yapan şey, tüm tatili düşmanımızla geçirmiş olmamdı.

Rhett'in Ridge'le birlikte işe katıldığı günden beri kardeşleri hakkında her şeyi biliyordum. Ama Rowan daha önce duymadığım bir isimdi. Elbette Ray'ın bir kızı olduğunu biliyordum ama ailem her zaman onun şirketleriyle bir ilgisi olmadığı izlenimini edinmişti. Bana yakın zamanda aile şirketi tarafından işe alındığını söylediğini hatırlıyordum, bu da onun adını Kanada'da duymanın neden herhangi bir tehlike işareti yaratmadığını açıklıyordu.

Şimdi masanın diğer tarafında oturuyordu. İfadesi soğuktu. Duruşu sertti. Gözlerinde Louise Gölü'nde olduğundan tamamen farklı bir bakış vardı.

Bana tek bir şey söyleyen bir

bakış. Hiç pişmanlığı yoktu.

Siktir et onu.

Onu da

sikeyim.

"Bu birleşmeyle ilgili olarak," dedi Jenner, sesi konsantrasyonumu bozdu ve Rowan içeri girdiğinden beri ilk kez dikkatimi çekti, "Belgeler imzalandıktan sonra Walter ve Ray'ın CEO rollerini bırakacaklarını ve yedinizin eşit ortaklar olacağınızı tekrarlamak isterim. Spade Otelleri ve Cole International artık Cole ve Spade Otelleri olacak. Şirket ofislerinize gelince, Walter ve Ray yeni bir yer satın almanın ve mevcut binalarınızı satmanın adil olacağına karar verdiler." Jenner dudaklarını birbirine yapıştırdı, bu ekstra bilginin hepimizi çileden çıkaracağını biliyordu. "Halledilmesi gereken çok ama çok sayıda lojistik mesele var, ancak varsa acil sorularınıza yanıt vermek istiyorum."

Sessizlik tüm odaya yayıldı.

Anlık sorular yoktu, sadece bir sürü lanet fikir vardı ve bunları herkesin yüzünde görebiliyordum. Ve iki taraftan da hiçbir olumlu değildi.

"Coles'un avukatı, "Her iki taraf arasında bazı güçlü duygular olduğunun farkındayız, ancak herkesin birlikte çalışması için bir yol bulmaya kararlıyız" dedi.

Burası anaokulu değildi. Kum havuzunda kürekle sırayla oynamıyorduk. Bizler yetişkin kadın ve erkeklerdik.

Birbirlerinden nefret eden.

Aynı fikirde olduğunu bildiğim Brady de alaycılığına engel olamadı ve herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle kıkırdadı. "Bu büyük bir istek." Jenner lacivert kravatını düzelterek, "Ama bu birleşme başarılı olacaksa gerekli bir birleşme," diye karşılık verdi. "Ve başarı

Hepimiz bunun peşindeyiz. Herkesin isteyeceği son şey, Cole and Spade Hotels'in olmak üzere olduğu büyüklükteki bir şirketi alaşağı edecek bir şirket içi patlamadır."

"Bana hâlâ mantıklı gelmeyen bir birleşme," dedi Rhett. Kollarını kavuşturdu ve takım elbise ceketinin üst kısmını esniyormuş gibi gerdi. "İkimizin bir olması mı? Bence bu saçmalık. Ne anlamı var ki?"

Onun kasları, onun fikirleri benim için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Ama onunla aynı fikirde olmalıydım, bu yüzden "Ben de aynı fikirdeyim" dedim.

"Mesele şu ki," diye başladı Ray, "Walter ve ben aynı şey için mücadele etmekten yorulduk. Büyüme, kârlılık, sürekli değişen ve çoğu zaman değişken olan bir pazarda istikrar - odaklanmamız gereken şeyler bunlar. Son yıllarda bu hedefler, gereksiz ve lüzumsuz bir rekabet denizinde kayboldu. Birlikten kuvvet doğar ve stratejilerimizi birleştirdiğimizde hesaba katılması gereken bir güç haline geliriz."

"Walter konuşurken sandalyesini Ray'e doğru çevirip ona bakarak, "Ayrıca, bu gidişle ailelerimiz arasındaki rekabet daha da kötüleşecek," dedi. Gerekmeyen bir savaşta bir gün daha geçirmemize gerek yok. Hepimiz aynı şeyi isterken olmaz. Bu yüzden bir araya geliyoruz ve konaklama sektörüne sahip oluyoruz."

Ray ve Walter'ın ne sikim içtiğini bilmiyordum. Bu ani dostluk nereden gelmişti.

Durup dururken ikisi de aynı şarkıyı söylüyordu. Ama bu kadarı yeterdi.

"Olan biten her şeyi unutmamız mı gerekiyor?" diye sordum. İçimde bir ateş yanıyordu ve bu sadece Louise Gölü konusunda uzlaşmak zorunda kalmaktan kaynaklanmıyordu. Beni manipüle eden, bana bakan o muhteşem yüzdü. Birlikte çalışmayı aklımın ucundan bile geçiremediğim iki orospu çocuğu da onun yanındaydı. "Erkeklerle el sıkışmamız gerekiyordu ve"- Rowan'a baktım ve göğsüm daraldı- "işimizi, adımızı lekeleyen, mülklerimizi çalan, uygulamalarımızı ve anlaşmalarımızı cehenneme çevirmek için ellerinden gelen her şeyi yapan kadınlarla." Gözlerimi ondan ayırdım ve amcama dik dik baktım. "Çünkü bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum."

"Zamanla olacak," diye yanıtladı Walter.

Ray daha sonra şöyle konuştu: "Walter'a karşı hislerimin ne olduğunu söylememe gerek yok. Bence birbirimiz hakkında

ne hissettiğimiz çok açık." Elini tuzlu ve biberli saçlarında gezdirdi. "Ama Walter'a ulaştığımda ve buluştuğumuzda, seçenekleri tartıştık ve

bu sonuca vardım ve yoluma devam etme cesaretini kendimde buldum." Durakladı. "İkimiz de öyle yaptık."

Rhett'in eli masanın üzerine indi, çıkan ses tam bir tokat gibiydi. "Senin için söylemesi kolay, geçişten sonra Walter ile çalışmak zorunda kalmayacaksın. Birleşmeyi izleyecek ve tüm bu karmaşadan elini eteğini çekeceksin."

Ray oğluna, "Ben buna dağınıklık demezdim," dedi.

"Hayır mı?" Macon tısladı. "O halde, birbirlerinden nefret etmek üzere yetiştirilmiş iki farklı insan grubunun şimdi birlikte bir şirkete sahip olmak zorunda kalmasına ne diyorsunuz?"

"Dinle," dedi Walter, sesi gün boyunca hiç bu kadar keskin olmamıştı. "Ray ve ben şu anda bunu tartışmak istemiyoruz. Biz-"

"Ne arıyorsun o zaman?" Rhett, Walter'ın sözünü keserek sordu. "Bizi dev bir grup kucaklaşmasına yönlendirmek için mi? Yedimizin kanka olması için mi yoksa buna ne deniyorsa artık?" Tahtanın üzerinde genişçe açılmış olan parmakları yumruk şeklinde sıkıldı. "Bize başka seçenek bırakmadın. Hiçbirimiz böyle bir şey istemezken bizi buna zorladın." Masanın etrafına bir göz attı. "Size kesin olarak söyleyebilirim ki, burada benimle aynı fikirde olmayan tek bir kişi bile yok, ikiniz hariç" -babasını ve Walter'ı işaret etti- "ve meme uçlarınıza bağlı olmak için para alan iki avukat."

Walter Ray'e baktı.

Ne bekliyorlardı ki? Sessiz,
barışçıl bir anlaşma mı?

Eğer durum böyleyse, bizi hiç tanımıyorlar demektir.

Ray, "Bugün buraya gelip hemen bir bağ kuracağınızı düşünmemiştik," dedi. "Ancak zaman içinde yedinizin aranızdaki husumeti çözmenin ve saygı çerçevesinde birlikte çalışmanın bir yolunu bulacağınızı umuyoruz."

Walter elini Ray'in omzuna koydu. "Cole ailesini kendi ailem kadar iyi tanımıyorum ama bildiğim bir şey varsa o da bu odadaki herkesin işinde olağanüstü olduğudur." Zamanını masanın etrafına bakarak ve her birimizle göz teması kurarak geçirdi. "Her biriniz güçlü, bireysel yeteneklere sahipsiniz ve bunlar bir araya geldiğinde hiçbir şirketin görmediği ya da deneyimlemediği bir işbirliği ortaya çıkacak. Yedinizin neler yapabileceğini görmek beni heyecanlandırıyor. Markayı nasıl inşa edeceğinizi ve Ray ve benim başaramadığımız şekilde nasıl büyüteceğinizi."

İçimde tuttuğum havayı tıslayarak dışarı attım, o günkü saçmalık kotama ulaşmıştım.

Tam bunu ifade edecektim ki Brady benden önce davrandı ve "Yaptığın şey dev bir bok fırtınası yaratmak" dedi. Masanın kenarını kavradı. "Bizimle bir tartışma yapmalıydınız. Endişelerimizi dile getirebilmeliydik. Ama bunun yerine bize bunun olacağı söylendi. Bu bana doğru gelmiyor. Bu şirkete on yılımı verdim Walter. Üniversitedeyken yazlarımı bile senin için çalışarak geçirdim. Hayatımı Spade Otelleri'ne adadım, hepimiz adadık." Eli Jo, Macon ve benim oturduğumuz yerde havayı taradı. "Peki ne için? Büyüttüğümüz imparatorluğun artık aynı adı bile taşımayacağını söylemesi için. İnançlarımızdan ve değerlerimizden ödün vermemiz gerekecek. Hayır. Sikeyim hayır."

"Söz veriyorum, zamanla bunu kabullenecek ve hatta takdir etmeye
başlayacaksın." Walter'ın standart cevabı.

Bunu duymaktan bıkmıştım.

Bir bok bilmiyordu.

Özellikle de Coles gibi bir aile söz konusu olduğunda bunun sonucunun ne olacağını bilmiyordu.

"Bunun sadece bir tanışma toplantısı olduğunu unutmamanızı istiyorum," diye gürledi Jenner'ın sesi odada. "İşi ve yedinizin onu nasıl yönetmeyi planladığını tartışmak için bir araya gelme şansı bulacağınız birçok toplantının ilki." Önünde duran dosyayı kaldırdı ve içindeki kâğıtları hizalıyormuş gibi alt kısmını masaya vurdu. "Önümüzdeki birkaç gün içinde asistanlarınız, size mülkleri göstermeye başlayacak bir emlakçıyla buluşmanız için bir zaman belirleyecek. Biri üzerinde anlaştığınızda, her iki binanız da derhal MLS'ye girecek. Bu birleşmenin ilk adımı olacak."

"Öylece mi?" Jo yumuşak bir sesle söyledi. Göğsü, bomba atılmadan dakikalar önce konferans salonumuzda yanına oturduğumda olduğu gibi yükseldi. "Bu... çok fazla."

Jo normalde duygularını saklayan biri değildi, ama söylediklerinden tüm bu olanları ve ne anlama geldiğini sindirmeye çalıştığını anlayabiliyordum.

"Sana katılıyorum," diye cevap verdi Rowan. Uzun, siyah saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Normalde ailemle birlikte üstlendiğim bir rol olmasına rağmen arabuluculuk yapmaya kalkışmayacağım bile." Konuşurken gözlerini tamamen kaçırdı.

"Ama bilmenizi isterim ki, babamdan bu haberi öğrendiğimden beri hepinizi araştırmak için biraz zaman harcadım." Bakışlarını kardeşlerim ve Jo arasında kaydırды ama yine de bana doğru bakmadı. "Bireysel olarak başarılarınız son derece etkileyici. Övgü listeniz, belirlediğiniz standartlar ve bazı açılardan konaklama sektörünü sizden önce var olmayan bir mükemmellik seviyesiyle nasıl değiştirdiğiniz." Bir an için durakladı.

"Her birinizin bir şeyler öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Umarım zaman içinde bizim tarafımızın bu birleşmeye katacağı değeri görebilirsiniz." Koltuğunda kıpırdandı, yavaş bir hareket ve neredeyse acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

"Markamıza inanıyorum. Bu yüzden işimi sattım ve aile şirketine katıldım. Kardeşlerimin yeteneklerine inanıyorum."

Benzerliklerimizin sandığınızdan çok daha fazla olduğu izlenimini edindim - azmimiz, iş ahlakımız, adanmışlığımız. Hepimizin ortak bir zemin bulamaması için hiçbir neden göremiyorum." En küçük bir gülümseme imasında bulundu. "Benim istediğim de bu zaten."

Ray kızına, "Teşekkür ederim," dedi.

Benimle dalga geçiyor olmalısın.

Yine o kelimeler vardı, kafamın içinde durmadan tekrar ediyorlardı.

Elbette Rowan'ın buna inanması kolaydı; o bu dünyada yeniydi. Tüm kariyerini bizim tarafımızdan nefret ederek, uygulamalarımız yüzünden anlaşmaları kaybederek, sürekli ailemle savaşıyor ve geçirmemişti.

Peacemaker?

Yalancı ve manipülatöre ne dersin? O buydu.

Oda en az bir dakika sessiz kaldıktan sonra Brady, "Bir gün için yeterince dinledim," dedi. "Burada işimiz bitti mi?"

Jenner ve Coles'un avukatı birbirlerine baktılar ve sonra her iki adam da Ray ve Walter'a doğru baktı.

Başıyla onaylayınca Jenner, "Evet. İşimiz bitti." dedi.

Sessizlik bir anda yerini sandalyelerin geri çekilme seslerine ve takım elbiselerin şingirtılarına bıraktı. Koridorda ayaklarımızı sürüyerek ilerlerken sıkıcı bir sohbet bile vardı.

Ama tek kelime bile etmedim.

Çünkü ağzımdan çıkan her şey nefretten başka bir şey olmayacaktı.

Yürürken ellerim kenetlendi, parmaklarım yumruk oldu. Her adım atışımda ağırlığım ayaklarıma biniyordu. Patlamadan önce bu binadan defolup gitmem gerekiyordu.

Görünüşe göre bu düşüncede yalnız değildim; asansöre doğru ilerlerkenki hızımız içeri girdiğimizden çok daha fazlaydı. Kapıya en yakın olanlar Coles'lar olduğu için konferans salonundan ilk onlar kaçmış ve asansörlere bizden önce ulaşmışlardı.

Neyse ki birkaç tane vardı da Cole'lar ve Spade'ler birlikte girmek zorunda kalmadılar.

Ve girmedik de.

Ailem sağdakini bekledi; Coles'lar solda kaldı.

Beklerken Rowan'ın göz ucuyla Ridge'e bir şeyler söylediğini ve sonra yanından ayrılarak başka bir koridora yöneldiğini fark ettim.

Gittiği yerin orası olduğunu varsayarsak, onu tuvalete götürecek bir koridor.

Kapılar açılırken kendimi kapılara bakmaya zorladım, sol taraf da aynısını yapıyordu, her iki aile de asansörleri doldurmaya başlamıştı.

Ben de aynı şeyi yapmalıyım.

Brady'nin hemen arkasına taşınmalı, arka duvara yaslanmalı, kardeşlerime ve kuzenime fikrimi söylemeli, beni durmadan kızdıran amcamın varlığını görmezden gelmeliydim.

Ama ben değildim.

Bir metre ötede durmuş, telefonumu çıkarmak için elimi cebime atmış, kulağıma götürmeden önce karanlık, çınlamayan ekranı kontrol ediyordum.

Bu telefona cevap vermeliyim, diye bana bakan tek kişi olan Macon'a seslendim. "Birazdan aşağıda buluşuruz," diye ekledim. Macon başını salladı ve asansör kapandı.

Benimle dalga geçiyor olmalısın, diye düşündüm, ama bu sefer kendimle ilgiliydi.

Ne yapmak istediğimle ilgiliydi.

Yapacak kadar bile umursamamam gereken bir

şey. Ama cevaplar istiyordum.

Hayır, cevaplara ihtiyacım vardı.

Lanet olsun.

Telefonumu cebime atarak koridorda hızla ilerledim. Kadınlar tuvaletine yaklaştığımda kapıyı çalmak için durmadım, içeride Rowan'dan başka birinin olup olmaması da umurumda değildi. Sadece kapıyı açtım ve içeri girdim.

"Cooper..." Rowan lavabonun üzerindeki aynadan bana bakarak fısıldadı, porseleni sanki bir klozetmiş ve hasta olmak üzereymiş gibi tutuyordu. Hemen cevap vermeyince ellerini iki yanına indirdi ve bana doğru döndü. "Burada olmamalısın."

Resmen güldüm. "Yaptığın şeyden sonra bunu bana nasıl söylersin?"

Kollarını karnına doladı. "Seninle konuşmam gerektiğini söylemiştim." Yutkunurken boğazı hareket etti. "Sebebi buydu."

"Ayrıca beni istememen gerektiğini de söyledin. Çünkü başından beri kim olduğumu, ailemin kim olduğunu biliyordun... değil mi?"

Başını salladı. "Sana doğruyu söyleseydim, barda ne olurdu bilmiyorum."

"İstiyorum." Durumun farklı olmasını dileyerek vücuduna baktım. Sadece bir kez daha tadabilseydim. Ama lanet olsun, artık her şey farklıydı. "Ben olsam çeker gider ve seninle konuşmayı keserdim."

Başını iki yana salladı. "Bunun olmasını istemedim."

"Bu senin seçimin değildi!" Sesim öfke doluydu. Kendimi sakinleşmeye zorladım ve elimi, bütün gece ayakta olmama, uyuyamamama ve bolca vaktim olmasına rağmen tıraş etme zahmetine girmediğim bıyıklarımın üzerinde gezdirdim. "Ama bunun yerine beni manipüle ettin. Bana yalan söyledin. Bütün tatili kollarımda geçirdin, beni kıskırttın."

"Saçmalamayalım, Cooper." Dudaklarını birbirine yapıştırdı. "O barda benim Cole ya da elektrik prizi olmam fark etmezdi, sen kafayı bulmuş ve sevişmeye hazırdın."

Ağzımı açtığımda sadece hava çıktı.

"Soyadımı atladım mı? Evet," diye devam etti. "Bunun için özür dilerim. Bu yüzden Kanada'dan ayrıldığımdan beri midem bulanıyor. Yarın akşam randevumuz sırasında sana söylemek istiyordum ve başından beri planım buydu. Ama sonra iş seyahatimden döndüm ve babam birleşmeyi üzerimize attı ve sana zamanında söyleyebilmem için hiçbir yolu yoktu."

"Bu durumu daha iyi hale getirmiyor."

"Biliyorum. Sadece yarınla ilgili iyi niyetlerim olduğunu bilmeni istiyorum." Sesi yumuşadı. "Ve sadece sana karşı dürüst olmak istiyorum."

Bu sefer kıkırdadım. "Şimdi dürüst olmak istiyorsun. Bu ironik değil mi?"

Kolu karnından çıktı, sanki bana doğru uzanmak ister gibiydi ama kolunu yanına bıraktı. "Bunun hakkında konuşmak istiyorum. Her şeyi açıklamak istiyorum ve bana kendimi açıklamam için bir şans vermeni istiyorum ama bunu burada, tuvalette, Daltonların hukuk bürosunda yapmak istemiyorum."

İstedğim bu muydu?

Onun tarafını dinleyecek kadar umursadım mı?

O lanet olası bir Cole'du, yakında ortak olacaktı. Bir daha asla olamayacakken aramızda olanların ne önemi vardı ki?

Vücuduna son bir kez göz gezdirdim, sanki kendime tekrar işkence etmek istiyormuşum gibi sıkılığını, ıslaklığını hatırladım.

Lanet olsun, çok iyiydi. "Hayır, konuşacak bir şey yok. Görüşürüz, Rowan-"

"Yapma bunu." Tam dönmeye başladığım sırada kolumu tuttu ve bana bakana kadar yanımdan birkaç adım attı. "Beni dinle, Cooper. Bana bu fırsatı ver." Kolumu sıktı. "Lütfen."

"Neden?" Durakladım. "Ve ne için?"

"Çünkü önemsiyorum." Diğer eli karın kaslarına dokundu. "Çünkü önemsedğini biliyorum." Parmakları daha sert bastırdı. "Çünkü birlikte olduğumuz her seferde dokunuşunda bunu hissettim ve her konuştuğunda sesinde bunu duydum. Ve bu bile tek başına bunu tartışmak için bir sebep."

Haklı olup olmaması önemli değildi.

Elinin ne kadar iyi hissettirdiği önemli değildi.

O elin aletimi kavrayana kadar alçalmasını isteyip istemediğimin bir önemi yoktu. Gerçek şu ki, istediğim, umduğum şey gerçekleşemezdi.

"Böyle bir şey yok Rowan" diye hırlarken dişlerimi gösterdim.

"Belki." Bana daha sıkı sarıldı. "Ama ne olduğu ve neden olduğu hakkında konuşalım."

Hiçbir şey söylemedim.

Zümrüt gözlerine baktım ve Louise Gölü'nde geçirdiğimiz o geceleri hatırladım. Ve bunu yaparken, soyadı kulaklarımda yankılanırken içimdeki öfkenin kabardığını hissettim.

O kadar isim varken, neden onunki Cole olmak zorundaydı?

"Sana adresimi mesaj atacağım," dedi. "Yarın akşam gelmeni istiyorum. Saat yedide. Sadece birkaç dakika kalsan bile, kendimi açıklamam için bana bir şans vermeni istiyorum."

Alt dudağımı ağzımın içine çektim ve dişlerimle iç kısmını ısırdım.

Ellerimi ondan uzak tutmak neden bu kadar zordu?

Onu tuvaletlerden birine götürüp kollarıma almamak ve yan duvara yaslayıp sikmemek için mi?

Neden içimde fiziksel bir hissin ötesine geçen bir sızı vardı?

Benimle dalga geçiyor olmalısın.

"Ne diyorsun?" diye fısıldadı. "Yarın gece seni görmeyi bekleyebilir miyim?"

Kolumu onun elinden çektim ve tuvaletin kapısını tekmeleyerek açtım ve kıcıımı kaldırıp dışarı çıktım.

ON DÖRT

Rowan

O bir bardak şarap. Cooper'ın evime gelmesini beklerken kendime izin verdiğim tek şey buydu. Hissettiğim gerginliği giderecek ve umarım göğsümdeki sinirleri yatıştıracak kadar sauvignon blanc.

Tabii ki gerçekten gelip gelmeyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onu davet ettiğimde, onaylamadan hışımla tuvaletten çıkmış ve adresimi gönderdiğimde mesajıma cevap vermemişti.

Belki de tuvalette konuştuğumuz kısa süre boyunca her şeyi yanlış ele almıştım. Belki de biraz daha yalvarmamı istemişti.

Belki de gerçekten benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu. Davanın ne olduğundan emin değildim.

Ama emin olduğum tek şey Spades ve Coles arasındaki rekabetti. Babamın ve kardeşlerimin onlar hakkındaki homurtularını hep duymuştum. Ve aile işine katıldığımdan beri bu durum daha da kötüleşmişti.

Mesele şu ki, aynı blokta benimki gibi mağazaların olduğu son derece rekabetçi bir sektörde dört butik sahibi olmuş biri olarak, aileler arasında neden bu kadar nefret olduğunu anlayamıyordum.

Bir grup kendine güvenen, ukala, egosu yüksek alfa, sektörün en iyisi ve en kârlısı olmak istediğinde olan şey bu muydu?

Çünkü babamın avukatına göre kağıt üzerinde iki şirket sahip oldukları otel sayısı ve yıllık gelirleri bakımından hemen hemen eşitti. Ve çoğunlukla, birkaç büyük pazar dışında, lokasyonlarda bir çakışma yoktu, bu yüzden biz onların misafirleri için savaşıyorduk ve onlar da bizimkilerin peşindeydi.

Yıllar önce babamla Walter arasında bu kadar nefrete neden olan bir şey olmuş olmalıydı. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Tek bildiğim, konferans salonuna girdiğim ve Cooper benim Cole olduğumu anladığı anda yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade belirdiydi.

Kanada'dayken ve içki dükkânında karşılaştığımızda olduğu gibi bana istediği kadınıymışım gibi bakmıyordu.

Bana düşmanıymışım gibi ters ters baktı.

Bununla başa çıkamadım.

Birlikte bu kadar yakın çalışırken değil. Onu muhtemelen her gün göreceğim zaman değil.

Özellikle de tek düşündüğüm Cooper Spade olduğu için.

Düşüncelerimden uzaklaştırmaya çalıştığım bir adamdı ve her girişimimde bir şekilde tekrar içeri giriyordu. Kimliğimi bilmediği sürece ona duygularımı ifade edemezdim. Bu doğru gelmiyordu. Bu kadar hayati bir şeyi sakladığım zaman değil. Ama

Artık adım açıkta olduğu için her şey tamamen farklı hissettiriyordu.

Her şekilde.

En büyük fark, duygularımın büyümesini beklemiyor olmamdı. Ama büyüdü.

Göğsümde yuva yapmışlardı ve hiçbir yere gitmeyi reddediyorlardı.

Birini önemsemenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Geçmişte çıktığım erkeklere değer vermiştim. Ama bu diğer zamanlara hiç benzemiyordu.

Bu ağırdı.

Tüketiyordum.

Cooper'ı düşünmek bile ruh halimi tamamen değiştirme gücüne sahipti. Yüzümdeki ifadeyi. Geleceğe olan arzumu.

Aradığım kişi o değildi. Ben kimseyi aramıyordum.

Ama o benim istediğim bir şeydi.

Ve her şeyden çok, bu gece bana bir şans vermesini umuyordum-

Düşüncelerim bir bip sesi duyduğumda durdu, sehpanın üzerindeki tablet bana kapımda birinin olduğunu haber veriyordu. Hızlıca camdan kaldırdım ve kamera sistemini açtım, canlı yayında arabasının görüntüleri vardı, sürücünün-

Yan cam açılmıştı ve yakışıklı yüzü doğrudan bana bakıyordu. Gözleri o kadar mesafeliydi ki ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ama gelmişti.

Kapıyı açacak düğmeye bastım ve tableti masaya geri koydum, elimdeki ağırlıklı bardak bana bir yudum bile almadığımı hatırlattı.

Düşüncelerimde çok fazla kaybolmuştum.

Saatin yedi buçuğa yaklaştığını bile fark etmediğim noktaya kadar beni tüketen düşünceler. Ona gelmesini söylediğim saatin üzerinden neredeyse otuz dakika geçmişti.

En azından göstermişti.

Bardağı ön kapıya kadar taşıdım ve her adımda yudumladım. Bunu içerek hafifletmeyi umduğum gerginliği hâlâ hissediyordum -her iki açıdan da başarısız olmuştum- ve şimdi, kapıyı açıp onun evimin önüne kadar yürümesini ve bir adım altımda durmasını izlerken bu his doruğa çıkıyordu.

Neden bu gece bu kadar lezzetli görünmek zorundaydı?

Koyu renk kot pantolon, siyah düğmeli bluz, şu anda tam da dağınık olan altın sarısı saçlar, nefes alamayacağım kadar bana sabitlenmiş koyu mavi gözler.

Terli parmaklarımın altında şarabın serinliğini hissederek kadehi sıktım ve "Çok geç kaldın" diye şaka yaptım. "Geldiğim için şanslısın."

Yani, o tür bir ruh hali içindeydi.

Lanet olsun.

Ciğerlerimi doldurmaya çalıştım, tüm vücudum gergin bir yumak haline gelmişti ve sırtım kapıya yaslanacak şekilde yana kaydım, içeri girmesi için yolumdan çekildim. "Sana içecek ne getireyim?"

"Burada bunun için yeterince uzun kalmayacağım."

Hayır cevap olarak kabul etmiyorum... sık.

Fuayeye girdiğinde, hareketleri bana onun parfümünün tüm esintisini gönderdi, kapıyı kapattım ve doğruca barıma yöneldim. İkimizin de alışveriş yaptığı içki dükkanından sadece bu gece için bir şişe burbon almıştım, satış görevlisi envanterlerindeki en iyilerden birini seçmeme yardım etti. Şişenin kapağını açıp küçük bir bardağa birkaç parmak doldurdum ve arkamı döndüğümde oturma odasının girişinde, yaklaşık on adım arkamda, omzunu duvarın köşesine dayamış ve kollarını kavuşturmuş bir şekilde duruyordu.

Başka herhangi bir koşulda inanılmaz derecede seksi olabilecek bir pozisyon. Ama yüzündeki çatık kaşlar her şeyi mahvetti.

"Hadi gel." Başımın kanepeyi işaret ettim ve oraya yürüyüp ortaya doğru oturduktan sonra, "Bana katıl," diye ekledim. Onu ikna etmek için bardağı havada salladım.

"Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum." "Neden?"

Nefesini uzun ve yüksek sesle verdi. Sonra elini başına götürdü, avucunu saçlarına dayadı, alnına ve boynuna doğru ovuşturdu. "Çünkü konuşacak bir şeyimiz yok. Burada olmam için hiçbir sebep yok. Söyleyebileceğin hiçbir şey-"

"Söyleyecek çok şeyim var, Cooper." Kalbim küt küt atıyordu. "Gel otur." Kimildamayınca, onu cesaretlendireceğini umarak kanepenin sağ tarafına doğru kaydım. "Lütfen."

Tereddüt ve öfke yüz ifadesinde dalga dalga yayıldı ama sonunda kanepenin karşı tarafındaki yerini aldı ve aramıza mümkün olduğunca mesafe koydu. Öne uzanıp bardağı ona verirken parmakları benimkileri sıyırdı, temas yüzünden nefesim kesildi.

Sadece bir dokunuştı.

Bir saniye bile sürmemişti.

Ama vücudumda karıncalanmalar yaratmaya yetti.

Parmakları o kadar güçlüydü. Bunu otelin lobisindeki barda bana dokunduğu andan beri biliyordum. Çünkü o günden beri her gün o parmakları düşündüm. Vücuduma dokundukları her anı hatırladım.

Ve onları özlemiştim.

Şarabımdan bir yudum aldım ve yutkunarak "Bana neden kızgın olduğunu anlıyorum" dedim.

"Mümkün değil." Bardak kalçasının üzerinde duruyordu, dokunulmamıştı, duruşu da sözleri kadar soğuk ve davetkâr değildi.

"Hayır. Ben biliyorum." Kazağımın kolunu yukarı ittim, anında pişman oldum ve geri çektim. "Olayların senin açımdan ve senin bakış açımdan nasıl görünebileceğini düşünüyordum. Hareketlerimi nasıl algılayıp değerlendirmiş olabileceğinizi ve birkaç şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum." Koyu mavi gözlerinin bakışlarını tutarak bir yudum daha aldım. "Ailenizin Louise Gölü'ndeki araziye baktığını bilmiyordum. Sadece bizim baktığımızı da sanmıyordum ama Kanada'da olacağınızdan kesinlikle haberim yoktu. Ve bara gelip oturduğumda, ilk başta sen olduğunu bilmiyordum. Yani, siz kendinizi tanıtmadan önce anladım, internette gördüğüm fotoğraflarınızla bağlantı kurdum ama o koltuğa bilerek sizin yanınıza oturmak için oturmadım."

Bardağımın üst kısmına doğru baktım, Cooper Spade'in sağımdaki bar taburesinde oturan adam olduğunu anladığım anı ve o fotoğraflarla gerçek arasındaki bağlantının beni sadece şok etmekle kalmayıp neredeyse boğacak kadar büyük bir elektrik dalgası olduğunu hatırladım.

Kendi iyiliği için fazla ateşliydi.

Kolumla ağzımın kenarlarını sildim. "Yani senden bilgi almak için orada olduğumu ya da bir amacım olduğunu ya da ailemin beni seninle konuşmam için gönderdiğini düşünüyorsan, durum hiç de öyle değil. Lütfen bunların hiçbirinin aklımdan bile geçmesine izin verme."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmmez." Sonunda içkisini dudaklarına götürdü ve bardağı çekerken içinde kalan liköre baktı, ne kadar iyi olduğuna şaşırmış gibiydi.

"Cooper-"

"Sözümü kesmeden önce de söylediğim gibi, bu gece bana söyleyeceğin hiçbir şey durumu farklı kılmayacak."

Başımı salladım, biraz bile vermeyeceği için cesaretim kırılmıştı. "Çünkü?" "Sen bir Cole'sun."

"Yani?"

Cevabım karşısında şok olmuş gibi kıkırdadı. "Coles ile uğraşmam. Özellikle de iş ortağım olmak üzere olanlarla." Ağzından bir nefes daha çıktı, bu seferki öfke doluydu. "Hâlâ aklımın almadığı bir senaryo."

"Dur bakalım." Elimi kaldırdım. "Bir saniyeliğine geri dönelim." Vücudumu biraz daha onunkine doğru çevirdim. "Süitime çıkmadan önce sana kim olduğumu söylemem gerektiğini biliyorum. Tanışmamız sırasında soyadımı bilerek atladım ve bu benim için çok yanlış. Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm."

Dudaklarını birbirine yapıştırdı. "Üzgünsün... Tanrım, Rowan." Saçlarını okşamak yerine çekiştirdi. "Hayatım boyunca bu lanet karmaşayı neden yarattığını anlayamadım." Bakışları güçlendi. "Şimdi her şeyi bir araya getirdiğimde, Los Angeles'a döndüğümüzde senden neden hemen haber alamadığımı anlaşıyor. Eminim bana söylediğinde nasıl tepki vereceğimi düşünüp altına sığıyordun. Ama karşılaşmamızdan sonra günlerce bana mesaj attın. Bana istediğin zaman söyleyebilirdin. Beni şahsen görmene gerek yoktu, arayabilirdin."

"Yapabilirdim, evet. Ama bu konuda kendimi doğru hissetmedim. Yüzüne karşı söylemek istediğim bir şeydi."

"Ama ya sana rastlamasaydım? Hiç ulaşmamayı mı planlıyordun? Gerçeği asla öğrenmeyeceğimi umarak beni hayalet mi çevirecektin?"

Başımı salladım. "Gerçekten bilmiyorum."

"Tabii ki bilmiyorsun."

"Öyle değil, Cooper. Sadece tüm bunlar beklenmedik bir şekilde oldu. Elbette, planım iyi değildi ve yaptığım her şeyde boşluklar ve yanlış dönüşler vardı. Bunun sorumluluğunu tamamen üstleniyorum. Ama ailelerimizin birleşmesini de beklemiyordum - bu kesinlikle her şeyin gidişatını değiştirdi."

"Çünkü artık benden kaçamazsın. Tüm o hayalet planları cehenneme gitti."

"Hayır." Elimi bacağına koydum, gözlerinde öfke belirince elimi çektim. "Hiç de nedeni bu değil." Şarap bardağının yarısını höpürdeterek içtim. "Sana söylemek istedim, ama bunu kendi şartlarımla yapmak istedim. Bu gece bu konuşmayı yapmaya niyetliydim ama sonra Daltonların konferans odası oldu ve artık çok geçti." Bir kolumu karnıma doladım. "O odaya girdiğimde yüz ifadeni görmek, asla unutamayacağım bir şey."

"İnanılmazsın Rowan." Burun delikleri alevlendi. "Bu konuşmanın her parçası senin hakkındaydı. Ne istediğinle. Ne zaman yapmak istediğin. Peki ya ben?" Kanepenin ucuna doğru ilerledi, bardağı bacaklarının arasında tutarak halının üzerine doğru sarkıttı. "Bunun bana nasıl hissettireceğini hiç düşündün mü? Bunun benim için ne kadar berbat olacağını?" Ben cevap veremeden devam etti: "Düşünmediğini biliyorum."

"Haklısın. Az önce söylediğin her kelime doğru. Seni değil kendimi düşündüm ve her şeyi berbat ettim. Özür dilerim. Bunu ne kadar söylesem az."

Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Sadece birkaç saat birlikte olsaydık, tek gecelik bir ilişki bile olsa, bu bir şey olurdu."

Ama üç lanet gece ve bir içki dükkânına girmek? Kahretsin."

"Sana katılmıyorum çünkü göz göze geldiğimiz andan itibaren sana karşı bir şeyler hissettim, yani beş dakika da olsa üç gece de olsa sana kim olduğumu söylemeliydim. Bunu değer verdiğim kişiye borçluyum."

Gözleri beni terk etti ve başını öne eğdi. "Bana bunu söyleme." "Gerçek bu."

"Sakin bana bunu söyleme. Duymak istemiyorum." Sesi başıyla aynı anda yükseldi. "Duyguların hakkında bir şey duymak istemiyorum. Artık bir önemi yok. Bu -her ne olursa- bitti. Başından beri hiç olmamalıydı."

"Çünkü ben bir Cole'um..." Bunu daha önce konuştuğumuzu biliyordum ama bunun neden önemli olduğunu anlayamıyordum.

Bana bakmak için boynunu çevirmek zorunda kaldı, bu açı bana kare çenesini, kirli sakalını ve adem elmasının kamburunu mükemmel bir şekilde görmemi sağladı. "Ve ailenizin yıllar boyunca benim aileme çektiirdiği onca bok yüzünden."

"Ki benim bununla hiçbir ilgim yok." "Önemli değil."

İlerledim; içimi saran gerginlik kıpırdamadan durmamı zorlaştırıyordu. "Bunun kulağa ne kadar saçma geldiğini biliyorsun, değil mi?" Şarabımın kalanını içtim. "Benim hiçbir dahlim olmayan bir şey için beni cezalandırıyorsun. Soyadımı taşıdığım için suçluyum."

"Yalan söylediğin için suçlusun. Beni manipüle ettiğin için. İçimde bu duyguyu -her ne haltsa- uyandırdığın ve sonra lanet olası bir bombanın düşmesine izin verdiğin için. Hepsi senin suçun. Ve şimdi, birlikte çalışacağız ve bu sadece pastanın üzerindeki krema."

"Öyle olmak zorunda değil."

Bardağını bitirdi ve boşunu önündeki masaya koydu. "Yani bu geceki planın itiraf etmek, özür dilemek ve bana karşı bir şeyler hissettiğini itiraf etmek miydi?" Dişlerini birbirine geçirirken çenesi hareket etti.

Başımı salladım.

"Hayır. Sikeyim hayır. Bu" -ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerlemeye başladı- "saçmalık."

Bardağımı onunkinin yanına koydum ve onu takip ettim. Ona yetiştiğimde kolundan çekerek kendimi onunla kapı arasında konumlandırımdım. "Gitme. Burada işimiz bitmedi. Daha konuşacak çok şey var."

"Oh, işimiz bitti. Söyleyecek bir şey yok."

Gözlerinin ötesine, içinde gerçeği sakladığını bildiğim derin bir noktaya bakmaya çalıştım. "Duygularım hiçbir şey değil, Cooper." Sesim fısıltının biraz üzerindeydi ama beni duyduğunu biliyordum.

Çünkü kelimelerin yüzüne vuruşunu

izledim. İşlemesini izledim.

İfadesinin yoğunlaşmasını izledim.

"Bu" -aramızdaki havayı izledi- "olamaz ve olmayacak. Ülkenin en büyük iki otel markası birleşiyor. Seni yalanların ve manipülasyonların için affetsem bile, lanet olası bir ortakla çıkmayı düşünemem bile Rowan. Ne şimdi, ne de başka zaman. Ailemin nasıl tepki vereceği hakkında bir fikrin var mı? Walter babandan yeniden hoşlanmaya başladı ama bu onu yaşamak istemediğim bir sarmala sürükler."

Elinde tuttuğu bir maske vardı; onu çok iyi görebiliyordum.

Ama başka bir şey daha gördüm.

Gözlerinin dış kısmındaki yumuşaklık çok daha farklı bir hikâye anlatıyordu.

"Ama sen istiyorsun."

Kaşları havaya kalktı. "Söylediklerimi dinliyor musun?"

"Evet." Sesim onunkinin tam tersiydi. "Her kelimesini duyuyorum. Ve bana söylediğin şey yapamayacağın. Ama söylemediğin şey, bunu istemediğin."

"Bunu söylememe gerek yok, bu bir gerçek," diye kükredi.

"Ama öyle mi?" Hâlâ kolunu tutarken, elimi onun eline doğru indirdim. "Öyle hissettirmiyor." İçinde hiçbir şey görmediğimden emin olmak için gözlerindeki keskinlik geri geldi. "Daltonların konferans salonuna girmeden önce aramızda bir şeyler olduğundan emindim. Beni öyle olmadığına inandıramazsın."

Gözlerimi taradı. "Ne yapıyorsun?"

Zamanımın kısıtlı olduğunu biliyordum.
Sınırlı kelimeler.

Onu ikna etmek için sınırlı şansımız var.

Söyleyebileceğim hiçbir şey onun öfkesini dindiremezdi. Bu eninde sonunda yatışacak bir şeydi. Konsantre olabileceğim tek şey Cooper'la aramızda var olan ve Kanada'nın çok ötesine uzanan şeydi.

"Sana söylüyorum, soyadlarımızın ne olduğu, ailelerimizin geçmişi ya da ortak olmak üzere olmamız umurumda değil. Sana karşı hissettiğim bu duyguyu yok edemem Cooper. Gitmesini istemiyorum. Ve artık benim hakkımdaki gerçeği bildiğine göre, sonunda nasıl hissettiğim konusunda dürüst olabilirim."

Elini benimkinden çekti. "Ne söylediğinin farkında mısın? Ne istediğinin?" "Evet."

Gözlerini tavana dikti, sanki sabrı vücudundan damlayıp ayak parmaklarından dışarı çıkıyordu. "Buraya seninle bir şey başlatmaya gelmedim. Bitirmek için geldim."

"Senden yapmamamı istiyorum." Elimi göğsüne koydum. "Bizi kapatma." Gözleri tekrar benimkilerle buluşana kadar bekledim ve sonra şöyle dedim: "Eğer zamana ihtiyacın varsa, tamam. Eğer ailelerimizle aramızdaki her şey bitene kadar bizi bir sır olarak saklamam gerekiyorsa, buna da razıyım. Ama harika bir şeye dönüşme şansımız varken bizi bitirme." Barda yaptığımız o özel konuşmayı hatırladığımda başım öne eğildi. "İkimizin de hep istediği ama hiç sahip olamadığı bir şey."

"Bu ne cüret!" Göğsü birkaç kez kalktı. "Ne istediğin hakkında en ufak bir fikrin bile yok."

Başımı salladım. "Ben biliyorum."

"Beni tanısaydınız, sadakatim hakkında bir şey bilseydiniz, o zaman bana bu sözleri söylemezdiniz."

"Artık benim için bir yabancı değilsin." Elimi karın kaslarına götürdüm ve gömleğinin ince kumaşının arasından sertliklerini hissettim. "Senden bu kararı şimdi vermeni istemiyorum ama gitmemeni istiyorum." Elim kemerinin üst kısmında sıkılaştı. "Oturma odasına geri gel. Konuşabiliriz, sessizce oturabiliriz, umurumda değil. Akşam yemeği için bir şeyler bile hazırlayabilirim. Ama lütfen Cooper, gitme."

Birkaç dakika boyunca sessiz kaldı, duyabildiğim tek şey nefes alıp verişiydi. "Lanet olası ateşle oynuyorsun."

Vücudum böyle hissediyordu.

İçime kadar işleyen bir yanma hissi.

"Ben sadece... veda etmek istemiyorum. Henüz değil. Bu şekilde değil."

Göz kapakları daraldı, omuzları genişledi. Dudaklarını ayırdığında onları ıslattı. "Şu anda benden alacağın tek bir şey var."

Aradığım cevabın bu olacağını umarak içime çekebildiğim kadar hava çektim. "Peki o ne?"

"Sikim."

ON BEŞ

Cooper

Ellerim Rowan'ın yüzüne gitti, yanaklarını tuttu ve bakışlarını benimkilere yöneltti. Bunun ne anlama geldiğini anlaması gerekiyordu. Ne teklif ettiğimi. Bunun sadece bir kerelik bir anlaşıma olduğunu.

"Sana şu anda aletimi vereceğim ve seni sesini kaybedecek kadar çılgık atana kadar becereceğim. Ama benden alacağın tek şey bu, sonsuza dek." Başparmağımla alt dudağının üzerinde gezindim. "İstediğin bu mu?"

İstediği şey aramızdaki her şeyin yoluna gireceğine inanmaktı. Ama olmayacaktı.

Birlikte bir geleceğimiz olacağına inanmak için.

Ama yapamadık.

Hayallerindeki adam olduğuma inanmak için. Ama değildim.

Eğer bir şey isterse, ona bunu verirdim. Sikimi.

İkimiz de orgazmdan titreyene kadar.

Çünkü az önce kanepesinde otururken itiraf ettiği her şeyden sonra, o anda düşünebildiğim tek şey sikimdi.

Yeterince yalvarmamış olması önemli değildi.

Bundan daha fazlasını elde edemeyecekti. Ben de öyle.

Ama kabul ederse, en azından bu gece benim olacaktı. Bir akşam.

Sikişmekten.

Onun amının ıslaklığını ve sıklığını kazanmanın. İçine boşalmanın.

Ve sonra işim bitti.

Bitirmek zorundaydım.

Bu lanet olası birleşme çok fazlaydı. Bu gece, onun evinde, çok fazlaydı. Kanada ve içki dükkânındaki karşılaşmamız da öyle.

Ve Rowan'ın yalan söylediği ve şimdi benim iş ortağım olacağı gerçeği.

Ama Walter ve Ray sözleşmeyi imzalamamışlardı, yani teknik olarak o henüz benim ortağım değildi. Bu da her şeyin günah olduğu anlamına geliyordu,

onun vücuduna yapmak istediğim profesyonelce olmayan şeylere hala izin vardı.

Ta ki şirketlerimiz bir olana kadar.

"Sadece seni istiyorum." Ona olan kızgınlığıma rağmen duymak istediğim kelimelerdi. "Ve şu anda, seni nasıl elde edebilirsem edeceğim."

Kemer tokamın üst kısmına yapıştığında, eli kalktı ve karın kaslarımın üzerinde düzleşti. Bu gece zaten dokunduğu bir yerdi. Aletimin sertleşmesine neden olan şey bu yer değildi. Bu, kolumu tutup çıkmamı engellediğinde vücudunun yakınlığından kaynaklanmıştı.

Gerçeği sakladığı için ona kızgın olduğumda bile karşı koyamadığım bu kadının nesi vardı? Onda sürekli daha fazlasını istediğim şey neydi?

Sesinde bile daha önce hiç tatmadığım bir tatmin vardı.

Hırladım, "O amcığı nasıl tatmin edeceğimi biliyorum. Sana istediğinden daha fazlasını vereceğime söz veriyorum."

Sırtına uzandım, kıkırına kadar indim ve onu tutup sıkarak havaya kaldırmak için kullandım. O yeşil gözler bana bakarken, hareket bana onun elma ve sedir ağacı kokularını gönderdi.

Neden benim için bu kadar mükemmel olmak zorundaydı? Bakışlarını tuttum, kendimle alay ettim.

Vücudumun her santimini kışkırtarak, kotunu yırtıp amının içine dalmaya fazlasıyla hazır olduğumu biliyordum. Ama eğer bu onu son kez tadacaksam, acele etmemem gerekiyordu.

Tadını çıkarmalıyım.

Örnek.

Ve ibadet.

Çünkü ne zaman gelecekteki ofisimin önünden geçse, yeni binamızda aynı asansöre binsek ya da bir toplantı için konferans masasının etrafında otursak, hatırlayacağım şey buydu.

Onu sanat eserleriyle kaplı olmayan bir duvara doğru götürdüm ve duvara yasladığımda dudaklarını yalayıp yuttum, dilimle aralarını açtım, aralarına daldım ve anında içtiği şarabın tadıyla karşılaştım.

Dili benimkinin etrafında dolaştı.

Ve her nefes verişinde inlemeye başladı.

Sanki bu sesler kendi göğsümde üretilmişti, sanki boğazımdan geliyorlardı - onları o kadar çok hissettim.

Ve, kahretsin, kalçalarımı öne doğru itirmek için yeterliydi, beni orada bekleyen sıcaklığı hayal ederken, sertleşmemi amına bastırdı. Ucu içeri girdiğinde Rowan o kadar tahrik olacaktı ki, tam da onun rahatlığına kayacaktı.

"Cooper!"

"Bir şey bilmek ister misin?" Ağzım boğazına gitti ve köprücük kemiğine doğru yavaşça öptüm. "Seni şu anda nasıl alabilirsem öyle alacağım."

"Al beni o zaman. Beni bunun için bekletme."

Gözlerine bakmak için arkama yaslandım. "Bu kadar seksi olan ne biliyor musun?" "Senin beni istediğin kadar benim de seni istemem mi?"

Lanet olsun.

Çok haklıydı.

"Evet," diye tısladım. Ve bu yüzden ağzımı onunkine yapıştırdım, kıkırını o kadar sert tutuyordum ki -sevdiğim bir parçasıydı- onu avuçlarımın içine hapsediyordum. "Yatak odan nerede?"

"Oturma odasının diğer tarafında. Dev bitkinin yanındaki kapı."

Onu daha önce oturduğumuz yere götürdüm, kanepenin köşesinden dönerek bahsettiği girişe doğru ilerledim. Dudaklarım onunkilerin üzerindeyken bile bitkiyi fark etmek kolaydı, hızlı bir bakış doğru yöne gittiğimi garanti ediyordu.

Kemere girer girmez "Doğru," dedi.

Sol seçeneğin de olduğunu fark ettim ama talimatına uydum ve yatağa ulaştığımızda onu yatağa fırlattım. "Beni soyun" demeden önce yerleşmesini bekledim.

Onun elleri kemerimin tokasına uzanırken, ben de gömleğimin düğmeleriyle uğraştım; yakası, uzun kollu gömleği başımın üzerinden kaldırabileceğim kadar gevşemişti. Yere düştüğünde Rowan kot pantolonumu ve boxer külotumu ayak bileklerime dolamıştı ve ben de ayakkabılarımı, çoraplarımı, kot pantolonumu ve boxer külotumu çıkardım. Vücudumu düzelttiğimde, yumruğu şaftımın etrafındaydı, pompalıyordu, başparmağı sadece onun için sızan pre-cum boncuklarının üzerinde sürtünüyordu.

"Evet!" Bağırdım.

El işi özellikle önemsedığım bir şey değildi - kendim daha iyi yapabiliyordum - ama avuç içi bile bana karşı kaygan ve yumuşak hissettirdi.

"Rowan Cole, seni mahvedeceğim." Kontrolü geri alıp ucumu ağzına doğrultmadan önce ona birkaç vuruş daha hediye ettim. "Önce bunu em."

"Tanrım, evet, Cooper."

Dudakları tepemi çevreledi, parmakları keseme doğru ilerledi ve aletimden alabildiği kadarını içine alırken, taşaklarımı nazikçe gıdıkladı.

"*Ahhh.*" Elim saçlarına gitti, telleri kavradı ve daha fazlasını içine çekmesi için onu teşvik etti. "Ne yaparsan yap, sakın durma."

Sürtünme her şeydi ve dilini döndürme şekli de öyleydi, serbest elini tabanımın etrafında konumlandırıyor, her noktayı kaplamak için üzerinde dönüyordu.

Başım geriye düştü, ağzım açıldı. "Fuck yesss."

Şu anda boşalabilirdim. Bana böyle bir oral seks yapıyordu. Ama bu geceyi bitirmeye hazır değildim.

Beni her emişinde boğazının arkasına vurarak birkaç kez daha yalamasına izin verdim ve dışarı çıktığımda hemen giysilerini düzeltmeye başladım. O da benim gibi kat kat giyinmişti. Kot pantolonunun düğmelerini açarken kazağını başının üzerinden kaldırdım, terliklerini çıkardığında bacaklarını tamamen serbest bıraktım.

Bizi ayıracak hiçbir şey istemedim.

Onun vücuduna tam erişim istedim.

Sütyenini ve külotunu çıkardıktan sonra -beyaz, dantelli ve bu doyumsuz kadın için fazla melek gibi olan bir takım-gövdesinin üzerinde gezindim.

"*Mmm.*" Başımın arkasını tuttu ve bacaklarını açtı. "Evet!"

Ağzım boynuna inip göğüslerine doğru öpüşürken ucumu tüysüz kıvrımlarında gezdirdim. Tanrım, onlar başka bir şeydi. Çekebileceğim kadar büyük meme uçlarıyla bir avuç pürüzsüzlük. Isır.

İkisini de yaptım, dilimi her birinin etrafında dolaştırdım, dişlerimi uçlarında gezdirdim. "Cooper!" Ayaklarının topukları sırtıma saplandı.

"Daha fazla mı istiyorsun?" "Yesss."

"Bunun için yalvar, Rowan." Bir meme ucunu fiskeledim. "Bana daha ne kadar istediğini söyle." "Lütfen." Nefes nefese kaldı. "Lütfen bana ver."

"Sana ne vereyim?" Göbek deliğine ulaştığımda yukarı baktım.

"Dilini."

Ağzımda bir gülümseme belirdi.

Kahretsin, bu çok seksi bir istekti.

Ama zaten oraya doğru gittiğim için, yerine getirmek kolaydı, öpücüklerim amının tepesine ulaştığımda durdu. O nokta.

Vücudundaki en hassas yer olan amının başındaki.

Ağzım yaklaşmadan önce burnumu klitorisine dayadım ve en uzun, en derin nefesimi içime çektim. Burada onun alametifarikası olan kokuları alabiliyordum ama tek koku bunlar değildi.

Bir tane daha vardı.

Tatlılık.

Ve kendimi onun içinde yıkamak istedim. Yüzümü kapatıp orada bırakmak, böylece ne zaman bu kadını özlesem onu içime çekebilmek istiyordum.

"Dilimi burada mı istiyorsun?" Ona hızlı bir vuruş yaptım.

Vücudunun aşağısından bana bakıyordu, dudakları ayrılmış ve somurtmuştu. "Evet." "Ve seni yalamamı mı istiyorsun?"

Başını salladı.

"Söyle Rowan. Kelimeleri duymak istiyorum."

İki eli de saçlarımın arasına girdi. "Yala beni, Cooper. Beni boşaltmak için dilini kullan."

Sikeyim.

Bu isteği inkar edemezdim.

Onun kadar ihtiyacım varken olmaz.

Tereddüt etmedim. Onu bekletmedim. Dilimi dışarı çıkardım ve klitorisinin üzerinde yatay olarak kaydırdım. Ve o tek noktaya odaklanırken, parmağımı amına daldırdım.

"Tanrım!" diye bağırdı.

Onu sonsuza dek kızdırmayacak, onu inşa etmeyecek ve sadece düşmesine izin vermek için onu orgazma doğru yönlendirmeyecektim. Ağzımın onun amında olmasının nedeni onu boşaltmaktı.

Bu yüzden onu oraya götüreceğini bildiğim şeyi yaptım, uzun ıslaklığı klitorisi boyunca sürükledim, tepesine masaj yaptım, sertleştiğini hissedene kadar daire çizdim - yakın olduğunun işareti.

Birkaç nefeste bir verdiği "Cooper" nefesiyle birlikte.

Boşaldığını hissetmek
istedim. Duymak istedim.

Yaladığım hızı, bastırdığım basıncı artırdım ve ikinci bir parmak ekledim, bileğimi bükerek ucunu G noktasına doğru yönelttim.

Saniyeler sürdü.

Tıpkı tahmin ettiğim gibi.

"Kahretsin!" diye bağırdı yatak odasında.

Dizleri büküldü.

Sırtını kamburlaştırdı.

Tırnakları başımın tepesine battı.

"*Ohhh, yesss,*" diye ekledi titremeler midesini dövmeden hemen önce, dilimde hissettiğim bir dalgalanmaya neden oldu.

"Cooper! Siktir! Beni!"

Bacakları çökmek üzereydi ve ben onları ayırdım, tırnakları bana o kadar sert batıyordu ki kan çektiğinden emindim. Ama umurumda değildi.

Onun iyi hissetmesine

ihtiyacım vardı. Onun

dölünü tatmam

gerekliyordu.

Daha da sert bir şekilde yaladım, onu uçurumun ötesine gönderdim, sakinleşene kadar bırakmadım.

Bunu yaptığında, "*Mmm.*" diye mırıldandı. "Bu... şey, bunun ne olduğunu anlatacak kelimelerim var mı bilmiyorum."

demedi önce bir an sessizlik oldu.

Yaladığım yeri öptüm ve parmaklarımı dikkatlice çekerek tekrar üzerine çıkana kadar vücudunda ilerledim. "Bu başlangıçtı Rowan."

"Başlangıç," diye iç geçirdi, sanki buna inanamıyormuş gibi.

Belini kullanarak onu yüzüstü çevirdim, kışını ve bacaklarını girişine sokabileceğim şekilde konumlandırımdım. Aletim içeri doğru ilerlerken, omuzlarını ve sırtını öptüm.

Kokusunu içime

çekiyorum. Tenini.

"Cooper" diye inlerken çıkardığı sesler.

Nazik olmama gerek yoktu. Bunun ötesindeydik. Cüssemden hoşnuttu ve artık amcığı onunla ne yapacağını biliyordu.

Be

n. Okşadığım her santimde bana sarıldı. Daha sıkı oldu.

Daha ıslak.

Ve ben derine indikçe, o daha da daraldı.

"Tanrım, sen mükemmelsin." Alnım omurgasının ortasına bastırdı. Bundan daha iyi

bir seks hayal edemiyordum.

Bu, şu anda hissettiklerimin üstüne

çıkabilirdi. Bunu daha önce hiç

yaşamamıştım.

Ama yapmak

zorundaydım. Çünkü...

siktir. "Daha sert," diye

yalvardı.

Sonuna kadar girmiştim, ellerim yatakta, ağırlığımı tutuyordu, vücudu altımdaydı, aletim tamamen yutulmuştu ve hala

Çünkü her şeyi içime sindirmek istedim.

Çok güzel bir manzaraydı. Delicesine

bunaltıcı bir his.

Ve sonunda dedim ki, "Tekrar gelmek ister

misin?" "Evet."

"Çok açgözlüsün."

Kışının altına uzandı, parmakları ben onları kesimde hissedene kadar kaybıldı.

"Ne yapıyorsun Rowan?"

"İkimizin de geleceğinden emin olacağım."

Ne olursa olsun bu olacaktı. Ama hareket ettiğim anda ters yöne gitti, ucuma kadar geri çekilmeme izin verdi ve sonra benimle ortada buluştu.

Onun hareketlerinde yavaş ya da uysal bir şey

yoktu. Ya da benimkinde.
Açtık. Yabani.

İtişlerimizle umutsuzca.

Ve her biriyle daha da yakınlaştım.

Bu gecenin bizim için ne anlama geldiğini ya da neye işaret ettiğini anlayıp anlamadığımı bilmiyordum ama daha önce ondan bu tür bir ihtiyaç hissetmemiştim.

Beni tutuş şekli. Beni tutuşu.

Onun en derin tarafına doğru ilerlemem için beni cesaretlendirdi. "Rowan..."

"Yesss."

"Bana ne yapıyorsun?" "İstedığimi alıyorum."

Bir orgazm.

Henüz hazır olmadığım bir şey.

Çekildim ve onu ters çevirdim, bacaklarını belime doladım ve ucumla alay ederek kısa, sık dalışlar yaptım. "Boşalmak istiyorsun, ha?"

"İkimizin de gelmesini istiyorum."

Onu yataktan kaldırdım ve bizi kenara taşıdım, ayaklarımı yere koydum ve Rowan'ı kucağıma aldım, dizleri her iki yanımdaki şiltenin üzerinde dengelendi. "Göster bana. İçimdeki döllerini boşalt."

Sırıttı. "Zevkle." Kollarını boynuma doladı ve şaftımın üzerinde zıpladı, tabana ulaştığında gıcırdadı, kalçalarını ileri geri salladı ve sonra tekrar tepeme yükseldi.

Sürtünme her açıdan geliyordu.

Ama sadece bu değildi.

Aletime binerkenki görüntüsüydü. Göğüsleri yüzümde zıplıyordu.

Odasındaki lambalar onun muhteşem yüz hatlarını aydınlatıyordu.

Öpmeyi hayal ettiğim bir ağız benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

"Bana dölünü ver, Cooper. Amımı onunla doldur."

"O lanet ağız." Hareketlerini kontrol etmeye çalışarak kıcını kavradım. Ama gittikçe hızlanıyorlardı. Geri dönüşü olmayan bir noktaya doğru ilerliyordu. "Ne istediğini biliyor musun?"

"Sormuyorum. Sana ne istediğimi söylüyorum." Onunla bu konuda mücadele edemezdim.

Çok ileri gitmiştim.

Hayalarım geriliyordu; karıncalanma dalgası şaftıma doğru ilerliyordu.

Bu yüzden aramızda olanlara hükmetmeye çalışmak, onu yavaşlatmak ya da tamamen durdurmak yerine ona katıldım. Sevdiğim o lanet kık yanaklarını tuttum ve ağızlarımız arasındaki boşluğu kapattım, böylece boşaldığında iniltisini hissedebiliyordum ve dilimde tadına bakabiliyordum.

O yere ulaşmam sadece birkaç saniye sürdü.

Ve onun da bana katılması birkaç saniye daha.

Ne kadar ıslandığından, ne kadar yüksek sesle nefes aldığından, dudağımı tutup ısırmağa başladığından orada olduğunu biliyordum.

Adını haykıramıyordum, dişleri içime girerken haykıramıyordum, ama zevk onsuz da aynı derecede yoğun, içime doğru akıyor, beni ele geçiriyor, içimdeki döllerini emiyordu.

"Ahhh!" İlk atış benim ucumdan yansıtıldı. "Yesss!"

O da en az benim kadar gürültülüydü, kalçaları benimkiler kadar sertti ve daireler çizip pompalıyorlardı.

Ağızını geri çektiğinde de avazı çıktığı kadar "Cooper" diye bağırdı.

Hızını kaybetmeye başlamıştı, bu da bana zirveye ulaştığını söylüyordu, bu yüzden hareketleri devraldım, sıkımı onun sıkılığına vurdum, benden sağarken her akışı hissettim.

"Lanet olsun, evet, Rowan!"

Bir daha asla onunki gibi bir amcık hissetmeyeceğime emindim.

Bunu prezervatifsiz yapabilmem için yıllar geçmesi gerekecekti, eğer bu mümkün olursa, Kanada'da karar verdiğimiz bir şeydi çünkü ben tükenmişim ve lobideki küçük dükkân da tükenmişti.

İçimdeki her damlayı boşaltana kadar onu sıkmamı sağlayan şey bu farkındalıktı.

Vücudunun titremesi durana kadar.

Çıglıkları kesilene kadar.

Hay

sikeyim.

Buraya
kadarmış.
Son.

Hazır olmadığım bir an ve kaçmak istediğim bir an. Bu acıttı.

Kendime bile itiraf etmek istediğimden daha fazla.

Ona son bir öpücük verdim ve onu kucağımdan kaldırıp yatağa yatırdıktan sonra kalkıp kıyafetlerime uzandım ve onları olabildiğince hızlı bir şekilde üzerime çektim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu oturduğu yatağın kenarından.

Beni izlerken dizlerini göğsüne çekti ve kollarını göğsüne doladı, gözleri irileşmiş, ağır nefes alıyordu, vücudu aşağı inmeye başlamıştı.

Cevap vermedim.

Her şey fermuarlanıp bağlandıktan ve düğmeler iliklendikten sonra ellerimi ceplerime soktum.

Onlar için en güvenli yer orasıydı.

"Ben buradan gidiyorum,"

dedim ona.

Bu sözler içimi yaktı ama geri alamadım. "Sen ... ne?"

Bu gecenin benim için ne anlama geldiğini bilmesine izin vermeyecektim. Neyi sembolize edeceğini. Bunu ne kadar sık düşüneceğimi. Çünkü bunun bir önemi yoktu.

Aramızdaki her şey değişmek üzereyken ve bu -gerçekten hoşlanmaya başladığım bu şey- çoktan sona erecekken olmazdı.

"Ben gidiyorum," dedim.

"Ama düşündüm ki-"

Konuşmasını kesmek için durakladığım yatak odasının kapısından ona baktım ve "Sevişmemizin sonucu değiştireceğini düşündün. İyi bir plan değildi Rowan. Bunun ne olduğunu biliyordun. Bir tadımdan başka bir şey değil ve bu sonuncusuydu.

Şu andan itibaren iş ortağıyız. Bunun dışında, işimiz bitti."

İş ortakları.

Lanet olsun.

Ve neredeyse her günümü birlikte geçirmek zorunda

kalacağım bir kadın. Tüm o saatler boyunca onu ne kadar

çok istediğimi düşündüm. Ona ne kadar ihtiyacım

olacağını.

Onu son kez tattığımdan beri sadece saniyeler geçmişti ve ona dokunamama fikrine şimdiden kızmıştım. Birkaç gün, hatta haftalar ya da - *lanet* olsun - *aylar* içinde, evdeki ofisimde masamın üzerinde duran o ayı gibi olacaktım.

Daha önce kükrediğimi düşündüyse de henüz bir şey duymamıştı.

"Biz neyiz? Hayır." Başını salladı, ayağa kalkacakmış gibi bacaklarını indirdi. "Şu anda cidden gitmiyorsun.

Yapamazsın..."

Kapı aralığını serbest bıraktım ve koridora çıkmadan önce, "Ve bir daha geri dönmeyi planlamıyorum," dedim.

ON ALTI

Rowan

BEN

Bence dün gece hakkında konuşmalıyız. Ne olduğunu... neden gittiğini. Her şeyi.

BEN

Sessizlik, gerçekten mi? Tamam. O zaman, bence genel olarak konuşmalıyız.

BEN

Beni görmezden gelmediğini biliyorum. Bunu yapmazsın. Sen öyle bir adam değilsin. Olmadığını biliyorum.

BEN

Cooper, ne oluyor lan?

KOOPER

Konuşacak bir şey yok. Bana tekrar söyletme.

BEN

Sen o adamsın.

Ve sen bir pisliksin.

Rhett gözlerini emlakçımızdan alamıyordu. Bugün baktığımız tüm binalardan daha çok onun vücuduna odaklanmıştı. Yedimizin de şirket merkezimize dönüştürebileceğimiz bir yer bulmakla sonuçlanmasını umduğumuz bir görevdi bu. Ridge, yüz ifadesine bakılırsa, gezdiğimiz diğer altı binanın aksine şu anda gördüğümüz binadan etkilenmişti. Ona hak vermek zorundaydım. Bu, tek bir ofiste birleştirmek üzere olduğumuz insan sayısı için en geniş ve pratik olanıydı.

Bana gelince, öfkeliydim.

Bu sabah Spades'in şirket ofisinde buluşup bugünkü gösterimler için kiraladığımız minibüse bindiğimizden beri de öyleydim.

Çünkü Cooper'ın yanında olmak bende çılgılık atma isteği uyandırıyor. Aynı şey dün ve önceki gün için de geçerliydi.

Evime gelmesinin üzerinden üç gün geçmişti. Sonunda cevap verdiği tek satırlık mesajdan sonra benimle tek kelime konuşmamış ya da mesajlaşmamıştı.

Ama konuşmadığı tek kişi bendim. İkimizin de kopyalandığı tüm e-postalara yanıt verdi. Her iki avukatın da birleşmenin lojistiğini daha fazla tartışmak istediğiünkü toplantıya katkıda bulundu.

Bendeysede sadece sessizlik vardı.

Sadece sözleriyle değil, gözleriyle de -yakınıma bile bakmıyorlardı.

Neden?

Tüm bunlar Spades ve Coles'un bir araya geldiği şu günlerde profesyonel kalmak istediği için miydi? Ona kim olduğumu söylemediğim için mi?

Komikti çünkü benimle seks yaparken hiç sorun yaşamamıştı.

Kafamda her şeyi çözümlediğimde, gerçekten her şeyi anlamlandırmaya çalıştığımında, gerçekten aşırı tepki veriyor gibi görünüyor. Özellikle de Kanada'da ve içki dükkânında, her ikimizin de iş anlaşmasından haberi olmadan önce yaşananlar düşünüldüğünde. Ailesinin nasıl tepki vereceğinden endişe ediyorsa, tek yapması gereken olayların zaman çizelgesini açıklamaktı. Tüm bunlar gerçekleştiğinde birleşme hakkında hiçbir bilgimiz olmadığını, eylemlerin masum olduğunu anlayacaklardı. Beklenmedik bir şekilde tanışan iki insan olduğumuzu ve patlayıcı kimyamızın ayrı kalmak istememizi engellediğini anlayacaklardı.

Eğer onun için durum buysa.

Ancak bu yine de iki ortağın işin içinde olacağı anlamına geliyordu.

Jo ve Jenner bunu başarmış görünüyorlardı. Elbette aynı şirket için çalışmıyorlardı ama Jenner onların şirket avukatıydı, bu da onlara bolca geçiş imkanı sağlıyordu.

Cooper'ın sorunu neydi?

Ona sormak istediğim şey buydu. Sadece fırsat bulmam gerekiyordu.

Çünkü bu bina yirmi altı katlıydı ve her katı görmemiş olsak da emlakçı bize ilk birkaç katı gezdirmiş, muhasebe ve insan kaynakları gibi departmanların yerleşim planlarını nasıl oluşturabileceklerini göstermişti. Bu bana onunla bir şey tartışma fırsatı vermedi. Ve şimdi yönetici katındaydık, tamamen açık, dikdörtgen bir kat planı, çevreye inşa edilmiş ofisler dışında hiçbir mahremiyeti yoktu. Hepimizin çalışacağı yer burası olduğu için, asansörden iner inmez yedimiz de dağıldık ve her bir kapının önünden geçerek talep edebileceğimiz olası alanları değerlendirdik.

Etrafta dolaşırken Cooper'ın köşedeki ofisi kontrol ettiğini fark ettim. Diğer kardeşlerimizden ya da Jo'dan hiçbiri yakınlarda değildi, bu da bana onunla yüzleşmek için birkaç dakika vereceğini umduğum bir fırsat sunuyordu. Yakın olsalar bile, yakında ortağım olacak biriyle konuşmamam için hiçbir neden yoktu.

Ailelerimiz arasında, her nedenden dolayı her alarmı yükseltecekti.

Sadece sesimi alçaltığımdan emin olmak zorundaydım.

Ben de öyle yaptım, yaklaşırken fısıldadım, "Bunun hemen yanındaki ofisi isteyeceğimden emin ol," ve tam arkasında durdum. "Bilirsin... böylece sana işkence edebilirim."

Ellerinden biri kapının üstünü tuttuğu çerçeveden düştü, yanağındaki kaslar hareket etti, bu da bana çenesini esnettiğini düşündürdü. Bu hareket, bugünkü kıllarının miktarını ve onda ne kadar seksi durduğunu vurguluyordu.

Tanrım, ne kadar kızgın olduğum umurumda değildi; Cooper Spade hâlâ gezegendeki en muhteşem adamdı. Ama bana bakmadı. Gözleri ofisin içine dikili kaldı.

"Ne istiyorsun Rowan?"

Güldüm.

Çünkü az önce duyduklarıma inanamadım.

"Ne istiyorum? Cevapları. Oradan başlamaya ne dersin?"

Başını bana yan gözle bakacak kadar çevirdi. "Evini neden terk ettiğimi çok iyi biliyorsun. Bunun neden bir şeye dönüşmeyeceğini biliyorsun. Ve etrafımızda bu kadar çok kulak varken bu konuyu açmaman gerektiğini de biliyorsun."

Ellerim titremeye başladı ve onları takım elbise ceketimin ceplerine soktum. "Bu konuyu hiç açmazdım.

sadece bana uzaktan bile olsa saygılı bir şey yazdı."

İç çekerek başını salladı. "Sana bir kez söyledim. Neden bana tekrar ettirip duruyorsun anlamıyorum. Konuşacak bir şeyimiz yok."

"Seni çok net ve yüksek sesle duydum ama bu aynı fikirde olduğum anlamına gelmiyor." "Bu bir tartışma değil."

Öfkem o kadar hızlı ve sert yükseliyordu ki parmaklarım yumruk oldu. "Bana bir konuşma borçlusun. Ne kadar baskın ve kontrolcü olduğun umurumda değil, bu sadece seninle ilgili değil." Kapının yanındaki duvara yaslanarak bizi daha da yakınlaştırdım. "Sadece kendimi düşündüğüm ve sana kim olduğumu söylemediğim için çok sinirlendin. Şu anda yaptığının da bu olduğunu görmüyor musun? Sadece kendini düşünüyorsun. Peki ya ben? Ne istediğimi?"

Bir gülümseme.

Bana verdiği şey buydu.

Hissettiğim öfkeye rağmen -o bakış, onun yüzü- içimde karıncalanmalara neden oldu.

"Seni düşünüyorum Rowan." Tekrar önüne baktı ve ardında soğuk bir hava bıraktı. "Bu yüzden sana söylüyorum, konuşacak bir şey yok."

Ne?

Başım alnıma bir sinek çarpmış gibi sallandı, hareketin az önce söylediklerini bir araya getirmesini umuyordum.

Ama olmadı.

"Anlamıyorum."

"Bunu anlamak zor değil."

İlk başta düşen kol, kapının tepesinde diğeriyle birleşti. Bunu yaptığında, onun kolonyasının içine adım atıyormuşum gibi hissettim.

Bana o kadar sert vurdu.

Artık sürekli arzuladığım bir koku.

"Benim için öyle." Derin bir nefes aldım, bu beni daha da cezalandırdı. "Öyleyse, lütfen açıkla."

"Ne kadar çok konuşursak, birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek, ne kadar çok pazarlık yapmaya çalışırsan -ya da evinde yapmaya çalıştığın ve şu anda yaptığın her ne haltsa- bu seni kendine bağlıyor." Bana doğru hızlı bir bakış attı ve şöyle dedi: "Bırak beni Rowan. Hayatına devam et. Bağını kopardığında ve hiçbir zaman bir şey olamayacağımızı anladığında, gözünü başka birine dikebilirsin. Sanki biz hiç olmamışız gibi olur."

Onun için nasıl bu kadar kolay olabilir? Duygularım hiç de basit değildi.

Ve onunki de değildi - bunu ruhumun derinliklerinde hissedebiliyordum. Cooper'ın şu anda söylediği her şey saçmalıktı.

Ve onu bu konuda uyaracaktım.

Kollarının altına girdim ve ofisin içine doğru ilerledim, böylece ona bakarken, "Komik olan ne biliyor musun? Geçen gece -yani yatak odamda çıırılçıplak sevişirken- çok yumuşak olduğun anlar vardı. Kanada'da olduğundan bile daha yumuşak." Ellerimi kalçalarımaya koyarken ağırlığımı değiştirdim. "Beni öpüş şekli. Yüzün bacaklarımın arasındayken bana bakışındı. Kendi kendime düşündüğüm anlar: *Bu adam beni istiyor. Bana ihtiyacı var.*" Yüz ifadesi sertleşmeye başlayınca durakladım. "Bana bunların hepsinin kafamda olduğunu mu söyleyeceksin? Hiçbirinin var olmadığını mı? Bir şeyler gördüğümü mü? Gerçek olmayan şeyler hissettiğimi mi?"

"Rowan" -kimsenin yaklaşmadığından ya da dinlemediğinden emin olmak için arkasına baktı- "Bu kadın etrafına bakabilir ve zihinsel olarak tüm alanı bir restorana dönüştürebilirim. Ama sen buraya bakıp sadece ofisleri görebilirsin. Bu tamamen kişinin bir şeyi nasıl algılamak istediğiyle ilgili."

Gülümsemesine karşılık verdim. Hatta o kadar sert sırttım ki yanaklarım acıdı. "Sen çok değerlisin, bunu biliyor musun? Değerli bir pislik."

Dişleri dudağını oynattı. "Söylemeyeceğim bir şey söylememi bekliyorsun."

"Çünkü?"

Bu sorunun dönüp durmamıza neden olduğunu biliyordum. Ama umurumda değildi.

Söylediği her şey beni doğrudan uçurumun kenarına gönderiyordu.

"Çünkü bunun için bir neden yok," diye tersledi. "Sana zaten söyledim-"

"Bir sorunun mu var lan senin?" Rhett bağırdı, sesi o kadar yüksekti ki Cooper'ın cümlesini yarıda kesti. "Bunu burada konuşabiliriz. Hiç sikimde değil."

Cooper kapı çerçevesini bırakıp arkasını döndü ve hemen odanın ortasına, kardeşimin Cooper'ın kardeşiyle karşı karşıya olduğu yere doğru yürüdü. Yaklaştıkça Rhett'in Brady ile neredeyse göğüs göğüse gelişini gözlemledim.

Kardeşimin yüzündeki ifade beni dehşete düşürdü.

Patlayacaktı.

Bunu gözlerinde, ellerinde, duruşunda gördüm.

En büyük ağabeyimin korkusu yoktu. Kimi kızdırdığı umurunda değildi. Sözlerini filtrelemezdi. Herhangi bir durumda yumruklarını çekmekten korkmazdı.

Ailemizin Alman çoban köpeği idi.

Ve eğer hayal kırıklığı ve dikkati Brady'yi hedef alıyorsa, o zaman bir şey bana bunun iyi bitmeyeceğini söyledi.

"Evet, lanet olası bir sorunum var!" Macon ve Cooper ona katılırken Brady de bağırdı. "Bu binaya girdiğimizden beri peşimdesin. Bu hiç hoşuma gitmiyor. Söylediğim her şeye ukalaca cevaplar veriyorsun. Duymak istemiyorum. Lanet olası sözlerini kendine sakla."

Ridge koşarak geldi ve Rhett'in yanında durarak onu sakinleştirmeye çalıştı. Görünüşe göre Macon ve Cooper da Brady'ye aynısını yapmaya çalışıyordu.

Ama Rhett tüm bu kargaşanın arasında, "Çünkü senden hoşlanmıyorum. Sürekli kulağımda cıvıladığını duyuyorum ve buna dayanamıyorum. Bu bina ya da baktığımız diğer binalar hakkında ne düşündüğün umurumda değil. Hiçbir şey hakkında ne düşündüğün umurumda değil."

Jenner aralarına girerken, "Pekâlâ beyler," dedi, "sakinleşeceğiz. Hemen şimdi. Bu binada kavga çıkmayacak, benim gözetimimde olmaz."

Rhett'in dudakları ıslaktı ve alev alevdi, elimi sırtına koyduğumda havaya "Siktir git" diye tükürdü. Jenner'la mı, Brady'yle mi yoksa diğer Spade kardeşlerden biriyle mi konuştuğunu bilmiyordum.

Ama bildiğim bir şey varsa o da işler daha da kötüye gitmeden aileleri ayırmanın zamanının geldiği idi. "Ailem için bir araba çağırırsam ve bugünlük bu işi bitirsek nasıl olur?" Ben önerdim.

"İyi fikir," diye onayladı Jenner. "Ama önce"- sanki hakemlik yapıyormuş gibi bir elini Brady'ye, diğerini de Rhett'e doğru uzattı-"bir karar verelim. Bu çatı altında gerginlik ve çok sayıda güçlü kişilik olduğunu biliyorum ama tüm bunları bir kenara bırakıp şirket olarak bir araya gelmeliyiz." Bakışları Brady ve Rhett arasında gidip geldi. "Bugün Los Angeles'taki en iyi binalara baktık. Şehir dışına taşınmak istemiyorsanız, kriterleriniz dahilinde sunulabilecek her şeyi gördünüz." Parmaklarıyla iki adamı da işaret etti. "Birbirinizi öldürmeyi ne kadar çok isterseniz isteyin, bu birleşme gerçekleşiyor, bir binanın satın alınması gerekiyor ve ikinizin de bunu durdurmak için yapabileceği bir şey yok."

"Yapabileceğim çok şey var," diye tehdit etti Rhett.

Kolunu tuttum, kendi kolumu etrafında dolaştırdım ve fısıldadım, "Rahatla. İşimiz neredeyse bitti. Şunu bir atlatalım." Önce bana sonra Jenner'a ters ters baktı. "Benim oyum bu binaya."

"Benimki de," diye teklif ettim.

Jenner odanın etrafına baktı, tüm baş sallamaları ve onayları topladı ve sonunda, "O zaman oybirliğiyle kabul edildi. Ofisime döner dönmez evrakları hazırlatacağım. Satıcının temsilcisinden haber alır almaz herkese haber vereceğim." Bana baktı. "Sanırım Coles'ları ofise geri götürmekten sen sorumlu olacaksın ve Spades'ler de minibüsü alacak?"

Kısmen aşağılanmış, kısmen de iğrenmiş bir halde başımı salladım. Hepimiz yetişkindik.

Neden öyle davranamıyorlar?

Jenner, "Maçalar, benimle gelin," dedi ve kolunu Brady'nin omuzlarına dolayarak onu asansöre doğru götürdü. Jo ve Macon arkalarındaydı.

Cooper en son gitti.

Ama bu sefer gözlerinden kaçan bendim.

Yüzüne bakmaya bile çalışmayan bendim.

Bütün bu günün sona ermesinden başka bir şey istemiyordu.

YEDİ

Cooper

Rowan'a bakamazdım. Çünkü ona birkaç saniyeliğine bile baksam, konferans salonundan çıkar çıkmaz onu kollarımın arasına alır, ofisime çeker ve masamın üzerine yatırırdım.

O kadar bağımlılık yapıcıydı.

Bedenim, ellerim, ona sahip olmak için çaresiz.

Ona dokunmak için.

Onun sıkı, sıcak amına kaymak.

Bu yüzden kendimi ondan uzak
durmaya zorladım.

Konuşmalar, bakışmalar. İkisiyle de uğraşmadım.

Ancak, emlak sergisindeki son sohbetimizden bu yana günler geçtikçe, durmadan birbirimizin huzurundaymışız gibi görünüyorduk. Toplantı üstüne toplantı. Ya kendi konferans salonundaki masasında ya bizimkinde ya da Daltonlarındaki oturuyor, takım elbise ya da elbise giyiyor, kıyafetleri mükemmel vücudunu ve lezzetli kıvrımlarını sarıyordu. Odanın diğer tarafından benimle alay ederdi, her zaman kıcımlı diktığım yerde, her nefes alışımında onu koklayacak kadar yakın olmak istemezdim.

O zamanların hiçbirinde ona bakmadım.

Hay sikeyim.

Ama havada onun parfümünü arardım.

Yanında biriyle konuşurken, içeri girdiğinde ya da çıkmak için ayağa kalktığında çevresel görüşümde küçük ipuçları yakalıyordum. Dudaklarındaki parıltı ya da saçlarını omuzlarından savuruşu, boynunun ve köprücük kemiğinin tepeden gelen bir ışığı yakalaması ve vücudunun o kısmının bile olağanüstü olduğunu vurgulaması gibi ayrıntılar gözüme çarpıyordu.

Sıkık bir yavşaktan başka bir şey değildi.

Rowan muhtemelen konu bize geldiğinde acele bir karar verdiğimi düşünmüştür. Ama ben onu çok düşündüm, doğru şeyi yapıp yapmadığımı.

Gözlerimin ona yaklaşmasına bile izin vermeyerek bu duvarı korumalı mıydım?

Bu sadece amcamın vereceği tepki değildi. Kahretsin, bu noktada Walter muhtemelen kızmazdı; sonuçta Coles'larla yatağa giriyordu ve bunu hiç umursamıyordu. Mesele, kardeşlerimin öğrenirlerse çılgına dönecek olmalarıydı. Davranışları şirketimizin geleceğini etkileyecek olan ortaklar sevişmemeliydi. Kendimi bildim bileli soyadı ailem tarafından lanetlenmişti.

Bunu biliyordu.

Bu yüzden Kanada'da bana gerçeği söylememişti.

Beni asıl yiyip bitiren de buydu çünkü bilseydim onun tadına bakmazdım.

Tadına bakmasaydım, bu bağımlılığı geliştiremezdim.

Yani, hepsi onun suçuydu.

Geniş ovalin diğer ucunda oturmuş Jenner'ın gelmesini ve bu saçma birleşmeyle ilgili son gelişmeleri bize aktarmasını beklerken yüzüne homurdanmak istediğim şey de buydu.

Tam sandalyemden kalkıp ofisime gitmek üzereydim, bu lanet Dalton'un gelmesini beklemekten bıkmıştım ki konferans odasının kapısı açıldı ve o orospu çocuğu içeri girdi.

Arkasında Walter, Ray ve Coles'un avukatı vardı.

Masanın bir tarafını kaplamışlardı, ellerinde tahtaların üzerine koydukları dosyalar vardı, yüzlerindeki sırıtış bana işin bittiğini söylüyordu.

Biz birdik.

Bugün gerçekleşeceğini biliyordum - kardeşlerimle birlikte grup mesajımızda geri sayım başlatmıştık. Ama kanıtı görmek kabullenmemi kolaylaştırmadı.

Farkına vardığım şey beni tam karnımdan vurdu ve kahvaltımın

çalkalanmasına neden oldu. Sikerim böyle işi.

Ve siktir et onları.

Brady, Macon ve Jo'ya baktım. Yüzlerinden aynı şekilde hissettikleri anlaşılıyordu. Kariyerimizin en büyük anı bir zafer yerine hayal kırıklığı olmuştu.

Jenner önündeki dosyaya dokunarak, "Evraklar imzalandı," dedi. "Artık Cole International ve Spade Hotels, Cole and Spade Hotels olarak resmileşti."

Oda sessizliğe gömüldü.

Tek bir tebrik kelimesi bile konuşulmadı.

Ya da bir gülümseme, masanın başında sırttan pislikler dışında, bu felaketten yararlanan tek kişiler. "Bu konuda söyleyecek bir şeyi olan var mı?" Walter sordu. "Varsa da olumlu olsun."

Daha fazla sessizlikle karşılandı.

Ta ki Jo, "Aman Tanrım, baba. Senin mutlu olmanı istiyorum ama bu hiç hoşuma gitmiyor."

Brady, "Jo'nun sana söyleyemeyecek kadar nazik olduğu şeyi ben söyleyeyim," diye söze başladı. "Bu konuda ne hissettiğimizi biliyorsun. Bu odadaki hiç kimsenin lanet olası ellerini bile çırpmamış olması senin için sürpriz olmamalı."

Walter kollarını kavuşturdu ve her birimize tek tek baktı. "İronik bulduğum şey, hepinizin istediğinizi almış olmanız. Ben yokum. Ray gitti. Şirket artık sizin elinizde. Hayal kırıklığına uğramanız için hiçbir neden olmamalı ama yüzlerinize baktığımda gördüğüm şey bu."

Güldüm. Bu sözlerin çoğu gerçeklerden daha uzak olamazdı. "Bunu nasıl söyleyebildiğini bile bilmiyorum. Bu masanın etrafına baktığımda" - taramam sırasında Rowan'ı atlamaya çalıştım ve lanet olsun, gözlerim tam ona takıldı, olması gerekenden daha uzun süre yüzünde durdu ve gördüğüm şey her parçamı ağrıttı - "burada bile olmaması gereken koca bir bölüm insan var."

"Hepiniz gerçekten böyle mi düşünüyorsunuz?" Walter dördümüzü ve üçümüzü işaret ederek herkesten başıyla onay aldı. "Aman Tanrım." İç geçirdi. "Siz bir grup nankör orospu çocuğusunuz."

Ray, "Milyarlarca değerinde mal varlığını miras alan biri," diye ekleyince salonda yine sessizlik hakim oldu. "Bizimki gibi büyük şirketlerde çalışan çoğu insana lanet olası bir emeklilik paketi bile verilmiyor. Evlerine bir kahve kupası ve İK tarafından imzalanmış bir kartla gönderiliyorlar. Duymamız gereken şey toplu bir teşekkür. Takdir sözleri." Başını iki yana salladı. "Biz sizi böyle yetiştirmedik."

"Ve bu ne Ray'in ne de benim görmek istediğimiz bir tarafınız. Hepinizden utanıyorum." Çıldırarak üzereydim.

Olayları bizim gördüğümüz gibi görmeleri neden bu kadar imkânsızdı? Neden ikisi de bu ani patlamayı anlamakta bu kadar zorlanıyorlardı?

Macon, "Bir fikrimiz olduğu için azarlanmayı hak etmiyoruz," diye konuştu. "Fikrimizi beğenmek zorunda değilsiniz ama bir fikrimiz olmasına izin var." Başını yaşlılara doğru çevirdi. "Yoksa bunu da mı elimizden alacaksınız?"

Walter, Macon'un son sözünü duymazdan gelerek, "Ne olursa olsun, bunu kabullenmeniz gerekiyor," diye cevap verdi. "Bizimle her adımda kavga etmeyi ve Tanrı aşkına birbirinizle kavga etmeyi bırakın." Gözlerini Brady'ye dikti. "Bunun geri dönüşü yok, bunu kabul etmelisin."

Walter gösteriye gelmemiş olsa da, öğrendiğini duyunca şok oldum.

Ray sandalyesini geriye çekti ve bacak bacak üstüne attı. "Artık Walter ve ben nihayet aynı tarafta olduğumuza göre, size kesin olarak söyleyebilirim ki burası şu anda bulunduğunuz yerden çok daha iyi bir yer."

"Anlaştık." Walter Ray'in kolunu kavradı. "Mirasımızı sadece bu şirketi idare etmekle kalmayıp aynı zamanda büyütebilecek bir ekibe teslim etmekten daha iyisi olamaz." Tamamen Ray'e doğru döndü. "Sanırım ikimizin birlikte uzun bir tatile çıkma zamanı geldi. Ne dersiniz? Fransa ve Almanya kulağa nasıl geliyor?"

"Senin otelinde mi yoksa benimkinde mi kalacağız?" Ray şaka yaptı.

Ne duyduğumu anlamaya çalışarak kardeşlerime ve Jo'ya baktım. Bu yeni arkadaşlık birdenbire nereden çıkmıştı.

Nasıl oldu da düşmanken birleşip birlikte seyahat etmek istediler. Bu aklımın

almadığı bir şeydi.

Ve görünüşe göre, kardeşlerim ve Jo da yapamadı.

Çünkü Coles'lardan nefret etmek üzere yetiştirilmiştik. Otellerimizi onlarınkinden daha iyi yapmak için elimizden gelen her şeyi yapardık. Yeni bir yer açacaklarını duyduğumuzda yakınlarda arazi arardık. Onların da bize aynısını yaptığını biliyordum. Ama geçmişleri hakkında bize söylenen tek şey Walter ve Ray'in birbirlerinden nefret ettikleriydi.

Ve şimdi, bir ofisi paylaşmamız mı gerekiyordu? Katlanamadığımız bir aileyle mi?

Ne oluyor lan?

"Siz ikiniz masanın ortasında bir şenlik ateşi yakmadan ve büyük mutlu bir aile gibi s'mores pişirmeden önce," diye homurdandı Rhett, "paylaşman gereken başka bir bilgi var mı Jenner? Yoksa ofisime dönebilir miyim - kan, ter ve gözyaşıyla kazanılmış bir ofis ama o da elimden alınacak."

Ridge'in eli yumruk olmuş, tokmak gibi masanın üzerinde duruyordu.

"Amin," diye nefes verdim. "Seninle aynı fikirde olduğum birkaç şeyden

biri." Gözlerin üzerimde olduğunu hissettim. Rowan'a ait olduğunu

bildiğim gözler.

Ama bakamadım.

Şimdi bakamam.

Hayır... asla.

Jenner klasörleri çevirdi, en alttakini alıp en üste koydu ve "Bir sonraki işimize harika bir giriş" dedi. Klasörün üst kısmını kaldırdı ve birkaç kâğıt parçası çıkardı. "Yeni şirket merkeziniz için yapılan teklif kabul edildi."

"Elbette öyleydi," dedi Brady. "Maçalar teklifi yapmış olsaydı, satıcı aniden ortadan kaybolacak ya da Coles'larla teklif savaşına gireceğimiz için en iyi ve en yüksek teklifimizi isteyecekti."

"Bitti mi?" Walter ona ters ters baktı.

"İşin bitti mi?" Brady Jenner'a dedi ki. "Yoksa konuşulacak başka bir iş mi var? Çünkü buradan defolup gitmek istiyorum." "Aynen," diye teklif ettim.

Ridge, "Sanırım hepimiz böyle hissediyoruz," diye karşı çıktı.

Jenner profesyonel bir tavırla, "Daha işim bitmedi," dedi ama bugün herkesin saçmalıklarından bıktığı belliydi. "Binanın kapanması yaklaşık altmış gün sürecek. Birleşme her iki çalışan ekibinize de duyurulduktan sonra, onlarla yeni ofis alanının planlarını tartışmanızı istiyorum. Bina sizin olur olmaz, müteahhit içeri girecek ve istediğiniz değişiklikleri tamamlayacak, tahminen otuz gün içinde ve inşaat kapsamlı olmadığı sürece, yeni alana taşınacaksınız."

Bu sadece bir mülk birleşmesi değildi; bu bir şirket birleşmesiydi.

İki İK departmanı, iki muhasebe departmanı, iki son derece büyük müşteri hizmetleri departmanı ve BT departmanları.

Her iki gereksinimimizi birleştirmek için otellerin her birinde değişecek süreçler.

Ofis alanlarını taşımak işin en kolay kısmıydı.

Gerisi tam bir kabus olacaktı.

"Kimin müteahhidini kullanacağız?" Jo sordu. "Yıllardır çalıştığımız bir müteahhidimiz var. Coles'un da öyle olduğunu varsayıyorum." "Bu iyi bir soru," dedi Jenner. Walter ve Ray'e baktı. "İkinizden birinin bir tercihi var mı?"

"Bu sorunun bize yöneltilmesi gerekmez mi?" Rhett karşılık verdi. "Bugünden itibaren kararları verenler artık onlar değil."

Siyah sakalının bıyıklarını düzeltti. "Haksız mıyım?"

Jenner başını salladı. "Düzelتيyorum. Haklısınız."

Yedimiz de birbirimize baktık ve hiçbir şey

söylemedik.

Ama benim gözümde masada sadece altı kişiydik.

Yine de bir karar vermemiz gerekiyordu ve ilk kez birlikte bir karar vermeye çalışmıştık - binayı satın almakla ilgili olarak

-Hiç de iyi gitmemişti.

Jenner, "Karar vermek için zamanınız var," diye ekledi. "Şimdilik önemli olan, birleşmenin halkla ilişkiler açısından iyi bir şekilde ele alınması, her iki markanızdan da misafirlerin fayda görmesi ve rezervasyonların artmaya devam etmesi ve her şeyi yeni isme dönüştürmek için uzun ve göz korkutucu bir sürece başlamanızdır. Lake Louise tesisiyle birlikte şu anda ana odak noktanız bu olmalı."

Elim başıma doğru yükseliyordu ama havada durdu. "Peki ya şu mülk?"

"Bu yeni isim altında inşa edilen ilk otel olacağı için son derece önemli bir başlangıç. Bu, Ray ve Walter'ın birleşme sözleşmesini imzalamadan önce bana vurguladıkları bir şeydi. Bu yeni otelin sadece bir markanın değil, her iki markanın da tarzını ve zevkini yansıtmasını istiyorlar." Jenner'ın kol düğmeleri masaya çarptı. "İleride emsal teşkil edecek, konuklara ve seyahat eleştirmenlerine, rakiplerinizden geriye kalanlarla birlikte, bu yeni markanın dalga geçilecek bir marka olmadığını gösterecek."

Jenner'ın sözleri dikkatle hazırlanmıştı.

Ama söylemediği bir şey olduğunu hissediyordum.

Öfkemi fokur fokur kaynatacak bir şey. "Bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

Jenner'ın gözleri benimkilerle kilitlendi ve sonra yavaşça masanın diğer ucuna, Coles'ların oturduğu yere doğru baktı.

Neden onlara bakıyordu?

Bakışları geri döndüğünde, "Bu, bir Spade'in bu projeye tek başına öncülük edemeyeceği anlamına geliyor. Eğer böyle bir şey olursa, proje Spade hissi ve tasarımıyla sonuçlanacaktır. Dolayısıyla, her iki markanın da temsil edildiğinden emin olmak için bu projede bir Cole ile ortak olmanız gerekecek."

"Hayır." Masanın kenarını kavradım. "Lanet olsun, hayır."

"Bu birleşme gerçekleşmeden önce kararlaştırılmıştı Cooper." Walter'ın sesi iğneleyiciydi, bunun amacını anlatmak için olduğunu varsayıyordu. "Bu, Ray ve benim o noktalı çizgiyi imzalamadan önce derinlemesine tartıştığımız ana unsurlardan biriydi." Sanki bana yaklaşmaya çalışıyormuş gibi öne doğru eğildi. "Bu yapı hayal edebileceğinizden çok daha fazla ağırlık taşıyor" -geri çekildi, koltuğuna yaslandı- "hepinizin hayal edebileceğinden çok daha fazla."

Bunu bana amcam yapmıyordu.

Bu projenin benim olduğunu bildiği halde beni paylaşmaya zorlamadı.

Dişlerimi birbirine geçirdim. "Her iki markanın da benden istediği şekilde halledeceğim. Ama Ridge ya da Rhett ile çalışmayacağım-" "O zaman Rowan ile çalışacak olman iyi bir şey." Walter parmaklarını masanın üstünde birleştirdi.

"Ve orada olacak

Bu konuda sıfır pazarlık."

SEKİZ

Rowan

"N o," diye bağırdı Cooper elimde tuttuğum planlara bakarken, "kesinlikle senin fikrinle gitmiyoruz." Fikrini daha da vurgulaması gerekiyormuş gibi başını salladı. "Kesinlikle olmaz."

Kolay kolay sinirlenmezdim. Bu, babamın bende en çok takdir ettiği özelliklerden biriydi ve her zaman iltifat etmeyen bir adam için bu büyük bir olaydı. Üniversiteden mezun olduğum andan beri şirketine katılmamı istemesinin nedenlerinden biri de buydu, bir gün mağaraya girip ekibin bir parçası olacağımı umuyordu. Cole International'ın orada çalışan tüm asabi insanlar nedeniyle bir dengeye ihtiyacı vardı.

Bu denge, çalıştığım kısa süre içinde bana dönüşmüştü.

Lake Louise'in inşası için Cooper ile ortak olmamın ve Lake Louise'in tek başıma sorumlu olacağım ilk mülk olmasının nedeni de buydu.

Ama bu birleşmeden önceydi.

Artık her şey farklıydı.

İkimiz yeni katıldığımız şirketin satın aldığı arazide, hayranlık duymaktan kendimi alamadığım muhteşem bir su kütlesine bakarken, lanet olası sabrımı kaybetmeye başlamıştım.

Koyu gri ceketinin içinde ne kadar yakışıklı görüldüğü, yakasının ne kadar yüksek olduğu ve biz buraya gelirken uzadığına yemin ettiğim bugünkü kaşlarını ne kadar çerçevelediği ya da her cevap verdiğinde sesinin ne kadar derin, sert ve baştan çıkarıcı olduğu umurumda değildi.

Cooper nerede olursak olalım büyüleyici görünüyordu.

Ama buraya - tanıştığımız yere, neredeyse tam olarak aynı yere ve tüm duyguların başladığı noktaya - dönmek, bu özel ziyaretle ilgili tam daire ve ekstra duygusal bir şeydi.

Sadece bunu benim için biraz daha kolaylaştırmasını diledim.

İçimi çektim. "Neden?" Poster boyutundaki kâğıdın bir tarafını açtım ve parmağım ile tamamını çizdim. "Çünkü tam buraya bakın. Eğer alanı doğudan maksimize edersek, ana binayı buraya dikersek, o zaman-"

"Dinlemiyorsun. Hayır dedim."

Hayır.

Cipin arka koltuğundan inip araziye gezdiğimizden beri tekrarladığı bir kelimeydi bu. Daha birkaç dakika önceki o gezinti sırasında, tasarım ve yerleşim konusundaki fikirlerimi belirtmeye çalışmışım ve her biri olumsuz bir tepkiyle karşılanmıştı.

Beni dinlemek istemedi.

Planlarımı duymak istemedi.

Beni etrafında bile istemiyordu.

Bunu açıkça belirtmişti.

Tüm bu hayırların Cooper'ın ortaya attığı konseptlerden nefret etmesiyle bir ilgisi olduğunu düşünmüyordum - aslında parlak fikirler. Her şey onun bu projeyi paylaşmak zorunda kalmasıyla ilgiliydi.

Benimle gel.

Farklı bir yaklaşım benimsemem gerekiyordu.

"Yani, sizce kuleyi batıya inşa edersek-"

"Kuleyi koyabileceğimiz tek yer orası. Doğuda olması gerektiğini düşünmeniz şimdiye kadar duyduğum en aptalca fikir. Belli ki inşaat hakkında ya da bir otelin yerleşim planının önemi hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." Gözleri kısıldı. "Lanet olası doğu. Şaka yapıyor olmalısın."

Yüzüne bakarken gülümsedim, onu rahatsız edeceğinden emin olduğum bir şeydi bu, bu yüzden sırtışıma daha da büyüttüm.

Cooper'ı onun fark ettiğinden çok daha iyi anlıyordum. Çünkü bunu duymak ona ne kadar acı verse de, o benim kardeşlerime çok benziyordu. Ve ben ikisinde de ustalaşmıştım.

Bu onun büyük bir pislik olmadığı anlamına gelmiyordu. Bu sadece onun ne tür bir pislik olduğunu anladığım anlamına geliyordu.

Planları katladım ve ağır kâğıtları kolumun altına sıkıştırdım, parmaklarım serbest kaldığında nazikçe pazusuna indi. "Bir dakika benimle gelir misin?"

"Rowan..." Adım bir kükreme gibi çıktı. "Bunun için sabrım yok. Tartışacak bir şey yok. Batıya doğru gidiyoruz-"

"Tartışılacak bir şey olması dışında, Cooper. Aslında her şey tartışmaya açık." Dayanma gücümün her zerresini tüketecek olsa bile bu adamın uzlaşmayı öğrenmesini sağlayacaktım. "Unuttuğun ya da belki de görmezden geldiğin şey, bunun sadece senin projen olmadığı. Bu da demek oluyor ki, herhangi bir şey söz konusu olduğunda -yapı, tasarım, otel içinde uygulanan süreçler gibi- bana danışmak zorundasınız." Omuzlarımı dikleştirdim, bir savaşın patlak vermeye başladığını hissettiğimde yüzümü çevirdim. "Yüksek binanın arsanın hangi tarafına inşa edileceğini bana söyleme yetkisine sahip değilsiniz. İstesen de istemesen de buna birlikte karar vereceğiz. O yüzden cıvılamayı bırak ve benimle gel."

Nefes verirken burnu alevlendi, hava o kadar sıcaktı ki dışarıdaki soğuğa çarptığında buhar gibi görünüyordu.

"Taşaklıymışsın." Haklıydı.

Ancak onu aşağı indirmek de gerekliydi çünkü şu anda tündüğü yer kendi iyiliği için çok yüksekti.

"Ve bu konuda hoşuma giden hiçbir şey yok."

Sırtışıma daha da büyüdü. "Biliyorum." Parmaklarımı atmadığına şaşırarak onu daha sıkı kavradım. "Hadi ama. Sana göstermek istediğim bir şey var ve sen zaman kaybediyorsun."

Göz temasını kesip yürümeye başlaması birkaç saniye sürdü. Ama başladığında, onu yola doğru yönlendirirken ayaklarımız bastırılmış karda çitirdi.

"Burada kar yağışı hiç durmaz mı?" Çoğunlukla kendi kendime söyledim, kirpiklerime değen küçük çisentilerle başımı kaldırıp baktım. "Burada yazı yaşamak için sabırsızlanıyorum."

"Neden?"

Profiline bakabilmek için başımı yeterince çevirdim ve o yanağı öperken nasıl hissettiğimi hatırlamamayı diledim. "Gölde su sporları yapmak çok eğlenceli olacak."

"Eğlence mi?" Kızgınlık artık yüzüne kazınmıştı. "Kimin eğlenceye ayıracak zamanı olacak ki? İkimiz bu inşaat için Louise Gölü'ne taşındığımızda -ki bunu asla kabullenemeyeceğim- bu yirmi dört/yedi saatlik bir iş olacak. Eğlence gündemde olmayacak, tatlım."

Sevgilisini alıp götürebilirdi. Çünkü yanılıyordu.

Tekrar.

"İnşaatın ilk iki ayında haftada sadece altı gün çalışacağız... *tatlım*," diye karşı çıktım. "İlk iki aydan sonra, detaylar üzerinde yoğunlaşmaya başladığımızda, evet, saatler yorucu olacak. Ama izinli olduğum süre boyunca, bu süre ne kadar olursa olsun, o suda biraz zaman geçirmeye niyetliyim."

"Sen bilirsin, Rowan."

"Peki sen ne yapacaksın?"

Gözleri benimkilerle kilitlendiğinde, gözlerinde bir titreşim belirdi. Bunun sıcaklık mı yoksa öfke mi olduğunu anlayamadım ama değişim kısa süreli de olsa bir duygu dalgasıyla birlikte geldi.

"Seninle geçirmek değil."

Dick.

"Biliyor musun, sen tam bir hediyesin,

Cooper." Güldü.

Bu sesin dudaklarından çıkmasına gerçekten izin verdi ve çıplak tene çarpan bir lastik bant gibi hissettirdi.

"Bir azizin sabrına sahip olsam bile, burada yaşayacağımız dört ya da beş ay boyunca senin huysuz kıcınla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum."

"Öncelikle, önümüzdeki birkaç aylık planlamadan sağ çıkmanız gerekiyor. Ve bu, aynı otelde yaşamaya, şantiyede her gün her dakika birbirimizi görmeye başlamadan önce olacak. Mimar, müteahhit ve iç mimarla buluşup otelin her santimini gözden geçireceğiz. Karar üstüne karar." Tekrar bana baktı. "Kulağa cehennem gibi geliyor, değil mi?"

O sormuyordu.

Bana bunun cehennem olacağını söylüyordu.

"Ve ben huysuz değilim."

Ciğerlerimi doldurmak acı veriyordu ve bunun nedeni dışarıdaki dondurucu sıcaklık değildi.

"Eğer huysuz değilsen, nesin o zaman? Çünkü sen kesinlikle buranın aşağısındaki barda tanıştığım tatlı, çekici, büyüleyici adam değilsin. O adam çoktan gitti."

Ellerini paltosunun ceplerine soktu. "O zamanlar beni yeterince iyi tanıımıyordun. Hiç değişmedim."

"Sanırım ikimiz de buna neyin sebep olduğunu biliyoruz. Umarım birlikte çalışmaya devam ettikçe bu tavrından vazgeçmeyi öğrenirsin çünkü bu-"

"Buna güvenme Rowan."

Benim adımları bile kullanmıştı.

Şimdi gülme sırası bendeydi. Gülme nedenlerimizin aynı olmadığından emindim. "Anlaşıldı." Onu çoktan bırakmış olmama rağmen koluna dokunarak durmasını işaret ettim. "Geldik işte."

Durdu ve her iki yöne de baktı. "Bana ne göstermek için onca yolu sürükledin? Louise Gölü'nün ne kadar iyi sürüldüğünü mü?"

Tanrım, her yöne kazı yapmaya bayılırdı.

"Hayır, seni buraya bunu göstermek için getirdim." Arkasına geçtim, iki kaslı kolunu tuttum ve kaya gibi sert vücudunu bizim toprak parçamıza bakacak şekilde döndürmek için elimden geleni yaptım. Kış benim düşmanım olmasına ve soğuktan, kardan nefret etmeme rağmen, gülümsemem şu anda en yüksek seviyede idi. "Şu manzaraya bir bakın."

"Ne olmuş ona?"

Yanına yaklaştım ve yolu işaret ettim. "Misafirlerin havaalanından geleceği yön burası. Trafik raporlarını da inceledim ve bu yoldaki trafiğin yüzde yetmiş beşinden fazlası bu yönden geliyor."

Kaşlarının arasında bir çatık oluştu. "Sadede gel Rowan."

"Mesele şu ki"-elimi havaya kaldırdım, avucumu düzleştirdim ve parmaklarımı açtım-"eğer binayı önerdiğim gibi doğruya inşa edersek, o yönden gelen herkes -ki en popüler yön budur- oteli görmeden önce su manzarasını görecek. Bunu bir alay gibi düşünün. Cennetin en mükemmel parçası - gölü saran binaların sayısı nedeniyle şu anda göremedikleri bir şey. Ama benim fikrimi benimsersek, bu tease'i görecekler ve bu onları daha fazlasını görmeye ikna etmeye yetecek, ki görecekler çünkü bir sonraki yapı muhteşem otelimiz olacak."

"Demek istediğin bu mu?" Başını salladı. "Bu çok zayıf."

Ellerim yere düştü. "Federico Bodega, dünyanın en ünlü ticari mimarı-" "Kim olduğunu biliyorum."

"O halde, eminim su üzerine inşa edilen binalar hakkındaki görüşlerini tartıştığı son röportajını okumuşsunuzdur." Sessizlikle karşılaştım. Beni şaşırtmayan ama son derece memnun eden bir şeydi bu. "Kendisine en başarılı tasarım unsuru sorulduğunda, İtalya'da Akdeniz kıyısında inşa ettiği bir mülkten bahsetti."

"Birbirine hiç benzemeyen ülkeleri karşılaştırmadığınızı biliyorum."

"Ve o röportajda," diye devam ettim, onu görmezden gelerek, "uzun görev süresi boyunca inşa ettiği tüm mülkler arasında, bu mülk için seçtiği tasarımın en başarılısı olduğunu, çünkü tıpkı burada yapmak istediğim gibi, binadan önce su manzarasını gösterdiğini, böylece görüş hattının benim önerdiğimle aynı olacağını söyledi."

Ellerim tekrar havaya kalktı. "Cooper, sürüşleri sırasında odak noktası olarak gölün ihtişamını görmelerini istiyorum. Ve bunu yaparken, o suda yüzmenin ya da tekne veya Jet Ski kullanmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmelerini istiyorum - zehirleri her neyse

-Sonra da gözlerini otelin güzelliğine dikmelerini istiyorum. Sabahları balkonlarında oturup suyun rengini ve bizi çevreleyen dağların büyüsunü seyrederken yatağın kabarıklığını ve yudumlayacakları koyu rostoyu hayal etmelerini istiyorum. Spa'mızı ve restoranlarımızdaki farklı mutfakları hayal etmelerini istiyorum ve-"

"Rowan..."

Ellerim kalçalarımın altına gitti ve onları kabarık ceketimin içinden tuttu. "Eğer senin fikrini uygularsak, otel ve göl, aynı hayallere sahip olmayacaklar. Otelimiz ile manzara arasında bağlantı kurmama ihtimalleri bile var. Aslında, manzarayı yanlış binayla eşleştirebilirler, ki bu da" -bu kez yanımda duran yapıyı işaret ettim- "rüya gibi olmaktan çok uzak."

Cooper'ın teklifim konusunda bana zorluk çıkaracağını biliyordum. Bu yüzden bu sabah uçak yolculuğu sırasında sessizce tam da bu konuşmanın provasını yapmışım. Ve kafamda, bana yapabileceğini düşündüğüm her türlü itirazın üstesinden gelmişim.

Tahmin ettiğim kadar tahmin edilebilir olması iyi bir şeydi.

Ama burada durup bana bir tane daha vurmasını beklerken, sadece sessizlikle ve göle bakarkenki en cazip görüntüsüyle karşılaştım.

Şu çene
çizgisi. O
dudaklar.
Göğsünün genişliği.

Adamum.

"Bu sadece Federico öyle dediği için iyi bir fikir değil," diye önerdim, onu ikna etmek için bir kez daha şansımı denedim. "Bu iyi bir fikir çünkü mantıklı ve bu tesisin bizi rakiplerimizden ayırmak için ihtiyaç duyduğu pek çok şeyden biri de bu."

"Artık rakibimiz yok." Ses tonu, birleşmeden ne kadar hoşnutsuz olduğunu hatırlatıyordu. "Ayrıca, sadece ismimiz bile bunu sağlayacaktır."

"Ancak oda başına alacağımız ücret, piyasanın durumuna bağlı olarak, bir misafirin bizim otelimizi mi yoksa bu gece kaldığımız oteli mi rezerve edeceğine bağlı olabilir." Durakladım. "Konuklara ihtiyaç duydukları her şeyi vermek, onlara tam olarak ne elde edeceklerini göstermek kadar önemlidir, ki ben de bu yapıyla bunu yapmaya çalışıyorum."

"Bunun peşini bırakmayacaksın, değil mi?"

Biraz hava çektiğimde ciğerlerim gevşedi. "Kabul et... Ben haklıyım." "Siktir et."

"Doğulu bir yapı düşündüğünü itiraf et." Onun profilinden daha fazlasını görebilmek için pozisyonumu ayarladım. "Öyle olduğunu biliyorum. Bunu yüzünün her yerinde görebiliyorum."

Gözleri sudan ayrılıp benimkilere kaydı ve beni yavaşça içine çekti.

Ama sadece bana hayran değildi.

İçime girdiler.

Barda attığım ilk bakıştan beri ondan bu kadar etkilenmemin nedenlerinden biri de yüzündeki ifadeydi.

Neden içimde bir sızı, o kadar büyük bir ihtiyaç vardı ki, şu anda kollarını bana sarması için neredeyse her şeyi yapabilirdim.

Bana değer verdiğini söylemesi için.

Bizi ne kadar çok istediğini söylemesi için.

Daha önce benim kadar güzel birini görmediğini ya da beni istediği kadar kötü birini istemediğini söyleyen bir bakıştı bu.

"Gördüğünüz şey kızgınlık. Sabırsızlık. Ve buradan siktir olup gitme arzusu." Ceketinin içine uzandı ve gömleğinin yakasını çekti.

"Sana inanmıyorum."

"Şuna inanmalısın ki, böyle biri olduğunu bilseydim, adını bile öğrenmeden çok önce çekip giderdim."

Gülümsedim. Bu sefer olabildiğince seksi ve flörtöz bir şekilde.

"Aynen." "İlk adımı bilmen dışında..."

Kazanamadım.

Bu yüzden ona gideceğimi söylemek yerine kıcımlı gösterdim ve park etmiş bizi bekleyen cipe doğru yöneldim. Arkamdan yürüdüğünü duyduğumda, birkaç adım sonra omzumun üzerinden baktım, gözleri tam istediğim yerdeydi, ceketimin eteklerinin altındaydı ve "Doğu yapısı seni yiyip bitiriyor, değil mi?" dedim.

Bakışları benimkine doğru yükseldi. "Hayır, değil."

Cipin kapısına ulaştım ve "İstediklinin bu olduğunu itiraf etmenin seni öldüreceğini biliyorum. Merak etme, seni zorlamayacağım. Mimar ve müteahhitle görüşüp üçe karşı bir olana kadar bekleyeceğim."

"Yüce İsa."

Arka koltuğa tırmandım, o da arkama binebilsin diye sonuna kadar ilerledim.

Kapı kapanır kapanmaz Cooper şoföre, "Otele dönüyoruz," diye homurdandı.

Telefonunu çıkardı ve buradan ekranı göremesem de başparmaklarının hareketinden kendini meşgul etmeye çalıştığını anladım.

"Sanırım yapmamız gereken-"

"Yarın" diyerek sözümü kesti.

Yarın mı?

"Affedersiniz?" Ben sordum.

"Yarın, istediğin kadar cıvıldaayabilirsin. Ama şu anda sessizliğe ve bir kokteyle ihtiyacım var."

Bakışlarım otel odamın kapısına doğru kayarken ellerim dizüstü bilgisayarımın klavyesinde dondu kaldı.

Bu ses de ne?

Gürültü zeminde bir gıcırta gibiydi, sanki bir insan belirli bir noktada duruyormuş, ağırlığını ileri geri kaydırıyormuş gibi, böylece alttaki zemin her iki yönde de hafif bir gıcırta yayıyordu. Kapımdan içeri girecek ve diğer taraftaki kişiyi görmemi engelleyen ahşap bariyere bakmama neden olacak kadar yüksek bir ses.

Tekrar
duydum. Ve
tekrar.

Kapım bile ses çıkarıyordu, sanki üzerine baskı uygulanıyormuş gibi.

Dizüstü bilgisayarımı yanıma koydum ve sessizce yataktan kalktım, gözümü gözetleme deliğiyle hizalayabileceğim kadar yaklaşıma kadar kapıya doğru parmak uçlarımla yürüdüm.

Ben bir şey görmedim.

Kaçan birinin kıyafetinin parıltısı ya da koridorun diğer tarafındaki kapının kapanması bile yoktu. Tek gördüğüm halı, duvar kâğıdı ve karşı duvarda asılı olan apliklerdi.

Aşırı yorgun ve gergin olduğumu düşünerek yatağıma geri döndüm. Dizüstü bilgisayarımı almak yerine komodinin üzerinden telefonumu aldım ve Sky'a bir mesaj yazdım.

BEN

Odamın dışında biri olduğuna yemin edebilirim ama kontrol ettiğimde kimse yoktu. Neden bir şeyler duyuyorum? Neyim var benim?

GÖKYÜZÜ

Bu Cooper. Seni vahşileştiriyor.

BEN

Ugh.

GÖKYÜZÜ

Ve sen seks yoksunusun. Tek yapmak istediğin onun kemiklerini kırmak ve bu pislik onun yanında olmayı bile acı verici hale getiriyor.

BEN

Haklısın.

Ve ona karşı hissettiğim öfke hiç de bana göre değil. Neden bana bu kadar kötü davranıyor?

GÖKYÜZÜ

Çünkü sana aşık. Ve sana sahip olamayacağını düşünüyor. Ve bu onu huysuz bir orospu çocuğu yapıyor.

BEN

Şaka mı yapıyorsun?

GÖKYÜZÜ

Yakın bile değil.

Senden hoşlandığını biliyorsun bebeğim. Biriyle aranızda onunki kadar güçlü bir bağ ve kelimenin tam anlamıyla patlamaya hazır bir kimya varsa, hoşlanma çok çabuk aşka dönüşür.

BEN

Ama bahanelerle dolu. Bunlar ne zaman bitecek? Ya da gitmeyecek... ve biz asla birlikte olamayacağız.

GÖKYÜZÜ

Oh, yapacaklar. Artık onunla savaşımadığında. O sen oluyorsun.

BEN

Tanrım, çok baharatlıydı.

GÖKYÜZÜ

İnanın bana, bu sadece sizin değil, her ikinizin de beynini karıştırıyor.

BEN

Sigh.

Bana iyi bir şey söyle. Bu akşam biriyle çıkacağını söyle. Ya da akşam yemeği için harika bir şey pişirdiğini söyle ki seninle birlikte yiyemeyeceğim için kıskanayım.

GÖKYÜZÜ

Patlamış mısır ve şaraptan oluşan kız yemeği, ben müşterimin defterlerini karıştırırken, ay sonunda nasıl böyle bir karmaşa yarattığını anlamaya çalışıyorum.

Sana dönelim, iyi denemeydi. Bu Louise Gölü'ndeki ikinci geceniz. En azından bir şeyler hakkında konuştunuz mu? Birlikte yemek yediniz mi? Yaklaşan inşaatı tartışmaktan başka bir şey yaptınız mı?

BEN

Hayır. Otele döndüğümüz anda yollarımızı ayırırız. Birlikte yemek yemeyiz. Otel işleri dışında konuşmuyoruz. Benimle hiçbir şey yapmak istemiyor.

GÖKYÜZÜ

Peki, nerede yemek yiyordun?

BEN
Oda servisi.

GÖKYÜZÜ

Peki ya bu gece? Yine oda servisi mi?

BEN
Daha yemek yemedim.

GÖKYÜZÜ

Bana bir iyilik yap ve odandan çık. Bara git ve orada ye. Kızım, manzara değişikliğine ve sert bir kokteyle ihtiyacın var. İhtiyacın olan son şey o düşüncelerle odanda kalıp yarına kadar bekleyebilecek işler yapmak.

BEN
Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?

GÖKYÜZÜ

Gece odanıza döndüğünüzde bana mesaj atın ve mesajınızda hamburger ve patates kızartması ile birlikte üçüncü kadeh ekstra sert bir şeyin fotoğrafını da ekleseniz iyi olur. Bana teşekkür edeceksin, güven bana.

BEN
Şu anda ekstra kirli bir martini kulağa çok lezzetli geliyor.

SKY
GO.

O haklıydı.

Bu süitten çıkmam gerekiyordu. Biraz votka yudumlamaya, doyurucu bir şeyler yemeye ve sessizliğin birkaç saniyede bir gelen yeni bir e-posta ya da kapımın önünde duran ama aslında orada durmayan bir kişi tarafından bozulduğu bu yalnız oda yerine gürültü ve insanların arasında olmaya ihtiyacım vardı.

Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve bavulumdan bir kazak aldım, atletimin yanlarından sarkmasına izin verdim ve tozluklarımın üzerine tam oturan bir çift UGG giydim. Telefonumun, anahtarımın ve cüzdanımın yanımda olduğundan emin oldum ve aceleyle odamdan çıktım. Asansöre vardığımda lobinin düğmesine bastım ve Sky'ın son mesajını yeniden açtım.

BEN
Tavsiyene uydum.

En alt kata vardığımda kapılar açıldı ve dışarı çıkıp lobiye doğru yürüdüm, Sky cevabını yazarken baloncukların zıplamasını izledim. İki bölümün ayrıldığı köşeyi döndüm -bar ve ön büro- ve bara yöneldiğimde cevabı geldi.

GÖKYÜZÜ

Güzel. :) Şimdi git kokteylin tadını çıkar.

Başparmağım yanıt vermek için ekrana vurduğunda, boş koltukları ve nereye oturmam gerektiğini kontrol etmek için hızla yukarı baktım ve bu tarama sırasında onu gördüm.

Gözlerimiz kilitlendi.

Barın sol tarafına park etmiş, ellerinde burbon olduğunu bildiğim küçük bir bardak, üzerinde USC sweatshirt'ü ve sırtında şapkasıyla onu seyrediyordum.

Aman Tanrım.

Rahat ve atletik, daha önce onda hiç görmediğim bir görünümdü ama nefesimi tamamen kesen bir görünümdü.

Bir adam nasıl olur da ters bir şapkayla bu kadar seksi olabilirdi?

Ama bir de buna eklenen gözleri vardı.

Dudakları.

Sanki onun avıymışım gibi bana bakışı.

Ne yapacağımı bilemeden lobideki viraj ile bar arasında donup kaldım.

Arkamı dönebilirdim ama bu beni aptal gibi gösterirdi, sanki barı onunla paylaşma düşüncesine dayanamıyormuşum gibi, varlığı beni asansöre geri göndermeye yeterdi. Barın karşı tarafına oturabilir ve ona rahatsız olmadığımı ve ilgilenmediğimi gösterebilirdim.

Ya da kıcımlı tam yanına koyup onu daha da huysuzlaştırabilirim.

NINETEEN

Cooper

T Burada istediğim sadece iki şey vardı: onun kokusunu taşımayan bir havayı solumak ve ondan hiçbir iz taşımayan bir barda oturup içmek.

Beş dakika. Birdenbire özgürlüğüm elimden alınmaya kadar her ikisinin de içinde o kadar uzun süre kalmış, özgürlüğümün tadını çıkarmıştım.

Be

n. *Neden oda servisi alamadı ki?*

Odasının kapısının dışında beni duymasına imkân yoktu. Ayakta durduğum süre boyunca sessizdim.

Elimi pürüzsüz, boyalı yüzeye bastırmış, kapıyı çalmamak için kendimi zorluyordum. Neden onun kapısında durduğumu ya da beni kapıya yaklaşmaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Ama onun süitini geçtikten sonra geri döndüm. Kapıya yaklaştım ve sonra neredeyse tüm vücudumu kapıya bastırdım. Tabii ben oradayken, yumruğumu tahtaya vurmamak için elimden gelen her şeyi yaparken, zemin gıcırdamaya karar verdi.

Beni gerçekliğe geri döndüren o sestti.

Bu beni doğruca buraya gönderdi, burada bir burbon içtim ve hemen bir ikincisini sipariş ettim.

Sessizlik ve Rowan'sız bir alanda rahatlamak yerine düşmanımın gözlerinin içine bakıyordum. Aileme olan sadakatimi sorgulamama neden olan kadının.

Daha önce hiç istemediğim şeyleri istememe neden oluyordu.

Sahip olduğum çok az sabrı sınıyordu.

On adım kadar yaklaştığında, elma ve sedir ağacının kokusunu aldım ve içimde bir öfke şimşegi çıktı. Ama aynı zamanda, o mesafe içinde, gözlerimin vücudundan aşağıya inmesine izin verdim.

Göğsüne ulaştığım anda bunun kötü bir fikir olduğunu anladım.

Sütyen giymemişti, bu yüzden göğüsleri dar atletin içinde gevşetti, meme uçları sertti, yivli üst göğüs dekoltesinin başlangıcını ve belinin mükemmel kıvrımlarını gösteriyordu.

Lanet olsun.

Orada durmalıyım. Bir santim bile aşağı bakmamalıyım. Ama kendime engel olamadım.

Siyah taytı amını çatalıyor, muhteşem kalçalarını sarmalıyor ve sadece beyaza boyalı gördüğüm sevimli ayak parmaklarını saklayan botlarıyla buluşuyordu.

Yanımdaki yere ulaştığında, boş tabureye oturdu, saçlarını yanıma doğru savurdu, böylece parfümünden daha da fazla etkilendim.

Bardağı avuçlarımin içine alıp sıkarken gözlerim kapandı. "Bu barın etrafında en az on tane boş yer var. Neden burayı

seçtin ki?"

Bana döndü, dudakları en güzel gülümsemesiyle genişledi. "Sana tam olarak bu kelimeleri

söyletmek için." "Başardın. Tebrik ederim."

"Bana bir içki söyle, Cooper. Son iki gündür bana yaşattığın cehennemden sonra en azından bunu yapabilirsin."

Ciğerlerimdeki tüm havayı içime çektim, bakışlarımı ondan uzaklaştırdım ve barmene odaklandım, "Hanımefendi bir burbon alacak," demeden önce yaklaşmasını bekledim.

"Artık bir hanımefendiyim, ha?"

Ona baktım, keşke bakmasaydım dedim ve dikkatimi barın arkasındaki raflara dizilmiş şişelere çevirdim. "Sana baş belası dememi mi tercih edersin?"

Güldü ve bu sesi ne kadar çok sevdiğimden nefret ettim. "Hiç huysuz olmaktan yoruldun mu? İçinde o kadar çok hayal kırıklığı tutmaktan, senden çıkan her şeyin Negatif Nancy olmasından?"

Uzun bir içki içtim, sorusunu düşünürken likörü ağzımda evirip çevirdim. "Olduğu gibi söylüyorum. Bazı insanlar yalan söylemeyi tercih eder. Ben etmem."

"Bana bak, Cooper."

İstemiyordum. Ona bakmak, vücudumda zonklayan ihtiyacı artırmaktan ve zaten zihnime hâkim olan düşünceleri güçlendirmekten başka bir işe yaramayacaktı.

"Bana bak-"

İstediklerini yaptığımda sesi kesildi ve gözleri benimkilere takılır takılmaz yüzümü incelemeye başladı.

Sadece gözlerimi değil. Burnumu, dudaklarımı inceledi. Yanaklarımı.

Hatta çenemi bile. "Tam da düşündüğüm gibi," dedi kendine fazlasıyla güvenerek.

"Bu da ne demek oluyor?"

Omuz silkti. "Bu gece Sky ile ilginç bir konuşma yaptık ve bana senin hakkında bazı şeyler anlattı. Doğru olup olmadıklarını görmek istedim."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor."

"Ama o erkekleri tanıyor ve sen de onlardan birisin. Her konuda çok haklıydı." Onu

süzdüm, yavaş yavaş bakışlarımı kaldırdım. "Ve bunu sadece bana bakarak mı

anlıyorsun?" Başını salladı. "Bunu her yerinde görüyorum."

Başımı salladım, bu sefer oflamak yerine tısladım.

Tepkim sadece onun daha çok gülümsemesine neden oldu.

"Ve en iyi kısmı: Söylediklerini sorguladım, haklı olup olmadığından emin değildim. Ama haklıydı, bundan eminim ve şimdi söylediği her şey çok mantıklı geliyor."

Kaşlarının arasındaki çatıklık o kadar derindi ki yüzümde kalıcı bir iz olabilirdi. "Şirketimizin bir ortağı olman, müşterilerimiz ve satıcılarımızla konuşacak olman ve hiçbir şey anlamıyor olman beni dehşete düşürüyor. Söylediğin tek bir kelimeyi bile çözemeyecekler."

"Ohhh, endişelenecek bir şey yok." Elini havada salladı. "Müşterilerin önünde harikayımdır. Unutma, perakende sektöründe çalıştım. Neredeyse tek yaptığım müşterilerimi etkilemekti."

"Büyü mü?" Güldüm.

Tam cevap verecekken barmen burbonu önüne koydu ve "Size bir menü getireyim mi?" dedi. "Lütfen, açlıktan ölüyorum." Bana baktı. "Yemek yediniz mi?"

Onu omzuma atıp odama götürmek ve amcılığıyla ziyafet çekmekten başka bir şey istemiyordum.

Ama onun yerine bardağımı kaldırdım. "Bu benim akşam yemeğim."

"Hayır, değil." Barmen ona menüyü getirirken ona tekrar baktı. "Eminim çizburgeriniz vardır?" "Var," diye yanıtladı barmen.

"Karamelize soğan, mantar ve İsviçre peynirine ne dersiniz? Patates kızartması için, eğer trüf yağınız varsa, üzerine bolca gezdirin." İşaret ve orta parmağını kaldırıp barış işareti yaptı. "Bunların hepsi çarpı iki."

"Anladım," diye cevap verdi.

Tekrar yalnız kaldığımızda bana baktı. "Nasıldım?" Kulağa cennet gibi geliyordu, yalan söyleyemem.

Ama onun yerine, "Sana yemeğimi içtiğimi söylemiştim" dedim.

Eli omzuma gitti. "O zaman yeme. Ya da götürme." Parmaklarını sadece birkaç saniye, içimde bir kasırğa yaratacak kadar uzun bir süre orada bıraktı ve sonra bardağını kaldırıp dudaklarına götürürken bana bakmaya devam etti. "Bu gece neden aç değilsin Cooper? Sen bir yemek meraklısısın, bir öğünü atlamak sana göre değil. Dünyanda küçük bir kargaşaya neden olan bir şey mi var? Ya da belki belli bir kişi?"

Evet.

Benimle ilgili her şeyi alt üst ediyordu.

Ama oraya gitmeyecektim. Çünkü Rowan'ı tanıyordum ve herhangi bir şeyi itiraf ettiğim anda, bu konuşmaya

boğazımıza kadar batacaktık ve hiçbir çıkış yolu olmayacaktı.

Bu konudan tamamen kaçınmak en iyisi ve en kolayıydı.

"Evet, bu proje." Uzun bir içki aldım ve barmene yeniden doldurmam gerektiğini işaret ettim. "Mimarın bugün toprak hakkında söylediklerini duydun. Otelin ağırlığı nedeniyle kıyı şeridi aşınırsa ve buraya inşaat yapamayacağımız ortaya çıkarsa ve tüm bu satın alma işlemi boşa giderse ne olacağını biliyor musun?"

"O zaman satın alacak başka bir arazi buluruz."

Sanki aniden iki kafası birden çıkmış gibi ona baktım. "Böyle söylemene şaşırmadım. Çünkü işi ve Walter'ın bu gölde bir otel için ne kadar uzun zamandır hayal kurduğunu bilmiyorsun. Ve bu büyüklükteki bir araziye elden çıkarmanın ne kadar zor olacağını, arazinin belli bir ağırlığı taşıyamayacağını açıklamamız gerekecek, bu da özel bir alıcıya ihtiyaç duyacağı anlamına geliyor - temelde var olmayan bir alıcı."

Vücudunu tamamen bana doğru çevirdi. "*Böyle* şeyler söylemene şaşırdım. Çünkü hayatımın yirmi dokuz yılını babamın durmadan bu iş hakkında konuştuğunu duyarak geçirdim ve kaç yaşında olduğuma ya da işle ne kadar ilgili olduğuma bakılmaksızın onunla yaptığım her konuşmayı tekeline aldı. Annemle babam boşandıktan sonra babamla geçirdiğim her saat ofiste geçiyordu. Parka gitmezdik, posta odasına giderdik. Disney'e gitmedik, fotokopi makinesine gittik. Çocukken dinlenme odasındaki kanepede kestirirdim. En eski anılarımdan beri tüm hayatım Cole International'ın etrafında dönüyordu, biz çocukların etrafında hiç dönmedi." Dişleri alt dudağının en dibine saplandı, ta ki onu çekip kurtarana kadar. "Lütfen Cooper, varsayımlarını başka bir yere götür. Otelleri de kıyafetleri tanıdığım kadar iyi tanıyorum ve bundan şüphe duymam bile hakaret."

Başımı salladım, yapabileceğim tek şey buydu.

Çünkü o büyüleyici kadının içindeki ateş beni nutkum tutulmuş bir hale getirmişti.

"Dinle, toprak ve erozyon için beni istediğin kadar kazabilirsin. Kuşkusuz, toprağın altında ne olduğu ve kıyı şeridini neyin kapladığı benim güçlü yanlarım değil. Ama iş ahlakımı ya da bu şirkete olan sevgimi dolambaçlı yollardan sorgulamayın. Benden daha sadık ya da adanmış birini bulamazsınız."

Bu konuyu açmayacaktım.

Açmayacaktım.

Ama son yorumu mükemmel bir giriş oldu ve kendimi durduramadım.

"Kendine sadık diyorsun," diye başladım. "Ama Ridge ve Rhett aramızda olanlar hakkında ne düşünür?" Bardağımı havaya kaldırdım, barda durduğundan daha fazla dudaklarıma yaklaştırmak istiyordum. "Ya Ray? O ne derdi?" O daha cevap vermeyi düşünmeden ben ekledim: "Kendini onların yerine koy Rowan. Ailelerimizin geçmişini ve yedimiz arasındaki mevcut ilişkiyi düşün. Coles ve Spades bir ipte sallanmıyor, birbirimizden nefret ediyoruz. En ufak bir şey bile tüm organizasyonumuzu çökertebilir." Parçaların yerine oturmasına izin vererek durakladım. "Peki, kız kardeşlerini becerdiğimi öğrenirlerse bu sizin tarafınıza ne yapar?"

"Ayıp bir şeymiş gibi söylüyorsun."

Gözlerim dudaklarında kısıldı. "Bu otelde yaptığımız şey ve üç gece üst üste vücuduna yaptığım şey, çok edepsizdi."

Bakışlarını başka yöne çevirdi, içkisini yudumlarken derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu. "Ben uzlaştıracıyım. Bunu düzeltebilirim." "Bununla bir sorunları olacağını mı söylüyorsun?"

"Bilmiyorum." Sesi çok sessizdi. "Bu da demek oluyor ki bununla bir sorunları var."

Saçlarını diğer omzuna götürdü, kazağının yana düştüğü boynunun ve köprücük kemiğinin etrafındaki alanı serbest bıraktı ve teninin yumuşaklığıyla beni kızdırdı.

Lezzet.

Her ikisi de kafamda çok güçlü anıları tetikledi.

"Kardeşlerim bana karşı son derece korumacıdır. İkisi de ailenizin hayranı değil, bu yüzden heyecanlanacaklarını sanmıyorum. Ama aynı zamanda beni seviyorlar ve aşırı korumacı olsalar bile mutlu olmamı istiyorlar." Durakladı. "Söylemeye çalıştığım şey, fikirlerin değiştirilebileceği, Cooper. Farklı fikirler kabul edilebilir, sadece zaman alır."

"Bana onların fikirlerinin seni durdurmayacağını mı söylüyorsun?" Kaşları kalktı. "Hayır, beni durdurmazdı."

Amaçladığımdan daha derine iniyordum. Geri çekilmem gerekiyordu.

"Nedenini bilmek ister misin?" diye sordu.

Sikeyim.

Yaptım.

Ama ben yapmadım.

"Hayır." Başımı salladım.

"Yine de sana söyleyeceğim. Ben-"

Barmen bir sonraki içkimi getirip Rowan'a "Bir tane daha ister misin?" dediğinde sesi kesildi.

"Lütfen," diye yanıtladı.

Tekrar gitmeden önce bize "Yemeğiniz birkaç dakika içinde çıkar" dedi.

Bardağımda kalanı içtim, boşunu barın üstüne koydum ve tam konuyu değiştirecekken, "Cooper, bana bak" diye fısıldadı.

Bunu son söylediğinde hoşuma

gitmemişti. Bu sefer de hoşuma gitmedi.

"Rowan-"

"Tartışmaya çalışmayın. Sadece bana bak."

Bunu yaptığımda yüzündeki ifade göğsümü delip geçti.

"Bu beni durdurmaz çünkü bana karşı ne kadar pislik olursan ol, senin için çıldırıyorum. Senin için *hâlâ* çıldırdığımı bile

söyleyemem. Hâlâ demek, eskiden nasıl hissediyorsam şimdi de aynı şekilde hissettiğim anlamına gelir. Ve hissetmiyorum."

Bir an için yere baktı ve gözlerimiz yeniden birleştiğinde, bana bakarken duyguları çok yoğundu. "Bu -bu his- seninle burada ilk tanıştığım zamanla kıyaslanamaz bile."

Eli bacağıma gitti. Aletime yakın bir yere değil. Bu, dinlediğimden emin olmak için bir noktaydı. "Neden bunu sana

söyleme zahmetine gireyim ki? Sen bana birlikte olmamamız gerektiğini defalarca hatırlatmışken neden kendimi böyle

ortaya atayım? Bana defalarca benden nefret ediyormuşsun gibi davranmışken?" Dudaklarını birbirine yapıştırdı, göğsü

kabardı. "Çünkü nefret etmediğini biliyorum. Çünkü beni önemsedığını biliyorum. Çünkü koşullar farklı olsaydı birlikte

olacağımızı biliyorum." Daha önce olduğu gibi göz bebeklerini taradı ama sağ ve sol gözlerim arasındaki bu salınım

meraktan ziyade şefkatle doluydu. "Bana yanıldığımı söyle."

Dişlerimi birbirine geçirdim, yeni burbon bardağını bir silahmış gibi tuttum. Her

nefes verişimde havanın içimden çıktığını duyuyor, rahatlamanın gelmesini

bekliyordum. Ama hiç gelmedi.

Bunun yerine yaptığı şey, hiç ara vermeyeceğinden emin olduğum gerilimi, yapıyı arttırmak oldu.

"Rowan..."

"Sen yalan söylemezsin. Bunu unutma."

Kıkırdamak istedim. Bu benim savunma mekanizmamdı. Söylemek istediğim şeyden kaçınma yolumdu. Ama göğsümde,

boğazımda yoktu. Sesi ağzımdan çıkarmaya bile zorlayamıyordum.

Kanın metalik tadını alana kadar dudağımı çiğnedim. "Haksız değilsin." "O zaman

ne düşündüklerini neden umursuyorsun?"

"Onlar benim ailem." diye tıslarken sesim çiğ ve sabırsızdı. "Ben

buna değer miyim?"

"Bana bunu sorma Rowan."

Elini daha sert bastırdı. "Öyle miyim?" "Benden

seçim yapmamı istiyorsun."

"Öyle bir şey yapmıyorum. Sana soruyorum. Ben. Değer. Değer miyim?"

Ben cevap veremeden taburesinden kalktı ve iki koltuğun arasına girdi, kollarını omuzlarıma dayayarak bacaklarımın

arasında durana kadar kaydı.

Uzaklaşmalıydım, bu kadar yaklaşmasına izin vermemeliydim ama ellerimi beline koymayalı çok uzun zaman

olmuştu. Onu tüm gücümle kavradığımdan beri.

Parmak uçlarımin altında onun sıcaklığını hissettiğimden beri.

"Tek yapmanız gereken onlarla sohbet etmek," diye seslendi. "Konunun kaynamasına izin verin ve ortaya çıktıklarında

baloncukları düzeltin - eğer ortaya çıkarlarsa."

"Ama sen bir ortaksın. Bunu unutuyor musun?"

"Tüzüğü okudum. Şirket evraklarımızda bir ilişkimiz olamayacağını söyleyen hiçbir şey yok. O yüzden lütfen bunu

bahane olarak kullanmayın."

O haklıydı.

Ona verdiğim her sebep bir bahaneydi.

Ailemi gemiye bindirmenin bir yolu olduğundan emindim. Hatta o kadar da zor olmayabilirdi. Bilmiyordum. Sadece işin

hayatımda değişmeyen tek şey olduğunu biliyordum. Ne bekleyeceğimi bildiğim, herhangi bir oyun ya da duygu hakkında

endişelenmek zorunda olmadığım tek alan. Her şeyi ortaya dökemediğim yer. Ve şimdi Rowan da bu alanın bir parçasıydı ve

beraberinde baskı ve beklentileri de getiriyordu.

Ya yürümeseydi? Ya her şey

kötü bittiyse?

Ya artık birlikte çalışamazsak?

Elleri yüzüme gitti ve her iki yanağımı da kavradı. "Dönüyorsun ve dönmek zorunda değilsin. Şu anda tam buradayız,

başka bir yerde değiliz." Başparmaklarını ağzımın kenarlarına bastırdı. "Sky ne dedi biliyor musun? Bu kadar kötü

davranmanın sebebi

Bana aşık olduğun için. Bu doğru mu?"

Bu kelime beni sanki bir duvara doksanla çarpıyormuşum gibi etkiledi. "İkimiz de bu kelimenin ne anlama geldiğini bilmiyoruz." Elleri yüzümden çekildi. "Cooper-"

"Karamelize soğanlı, mantarlı ve sosisli iki çizburger," dedi barmen, tabakları barın üstüne koyarak, "ve trüf yağlı patates kızartması. İkinize de getirebileceğim başka bir şey var mı?"

"Ketçap," diye yanıtladı Rowan. "Bir sürü." Konuşurken gözlerini benden ayırmadı ve barmen ona ketçap getirmeye gittiğinde bana şöyle dedi: "Belki de o kelimeyi bilmediğin konusunda haklısın. Ama bildiğim şey, seninle bunun gibi daha birçok çizburger paylaşmak istediğim. Ve seninle Louise Gölü'ne gelmeye devam etmek istiyorum. Ve her ne kadar seninle her konuda tartışmaktan nefret etsem de, her gün tartışmayı sessizliğe tercih ederim. Sessizliğinden nefret ediyorum, Cooper. Bu senin karşılık verme arzun olmadığı anlamına geliyor ve ben senin kavganı arzuluyorum."

Bu gece için beklediğim şey bu değildi.

Kahretsin, bu konuşmayı hiç beklemiyordum.

Ya da itirafından etkilenmeyi.

Ya da duygularıma meydan okunmasını.

"Bunu içimde tutuyordum," diye devam etti. "Bu beni daha da sinirlendirmekten başka bir işe yaramıyor. Dönüp durmaktan yoruldum.

Bu döngülerin tek bir tanesi bile bizi yakınlaştırmadı." Küçük bir iç çekti. "Umarım bu yakınlaştırır."

"Her şeyi ortaya koyuyorsun. Korkusuzca."

"Bunu güvenle karıştırmayın. Duyduğun şey bu değil. Sadece sana nasıl hissettiğimi söylemezsem pişman olacağımı biliyorum." Elllerinden biri göğsüme, kalbimin hemen üzerindeki noktaya gitti. "Ve bence sen de pişman olacaksın." Yüzü birdenbire benimkine yaklaştı. "Eğer bunu istiyorsan, eğer beni istiyorsan, o zaman bunu düzeltmek zorundasın."

"Ne yapmamı istiyorsun?" demeden önce bir an düşündüm.

"Benim için savaşmanı istiyorum, Cooper. Tıpkı benim senin için savaştığım gibi."

YİRMİ

Rowan

"Benim için savaşmanı istiyorum, Cooper. Tıpkı benim senin için savaştığım gibi."

Nabzım sanki bir mil koşmuşum gibi hızlı atıyordu. İçim karıncalanıyordu. Yüzünü bırakıp parmaklarımı omzuna koyarken elim biraz kararsızdı. Göğsünü tutan diğer elim, omzunun karşı tarafına geçti. Boynunu ve gözlerini aradım, bir yanıt bekledim.

Bu konuşmayı erteleyebilirdim, birkaç hafta, hatta aylarca erteleyebilirdim, kemerimizin altında yüzlerce tartışma ve daha fazla pislik biriktirebilirdim, gerginliğin kükreyen bir zirveye çıkmasına izin verebilirdim.

Ama neden?

Sadece ona söylemek istediğim şeyi uzatmak için mi? Bu uzun süre zarfında onun duygularının -ki ben onun duygularına sahip olduğuna inanıyordum- güçleneceğini ummak için mi?

Siktir et.

İçimde bekleyemeyen bir şey vardı. Nerede durduğumu bilmesini istiyordum.

İstediğim şey.

Doğru olduğunu bildiğim şeyi.

Onun saçma davranışlarını gördüğümü.

Ve ben itiraf ettikten sonra, beni itmedi. Bana hatalı olduğumu söylemedi.

Gözlerimin içine baktı ve duyguları yüzünden akarken belimi kavradı.

Aramızdaki sessizlik arttıkça içimdeki öfke de artıyor, içimde tutuşan küçük kıvılcımlar saniyeler geçtikçe elektrik kıvılcımlarına dönüşüyordu.

Sonra birdenbire, sanki daha fazla dayanamamış gibi, "Bir şeye ihtiyacım var" diye fısıldadı. Parmakları bir yelpaze gibi açıldı ve iri ellerinin her iki yanımı ve karnımın büyük kısmını kapladığına yemin ettim. "Seni öpmem gerek."

Samimiyet Cooper'ın sevgi diliydi.

İşte o zaman tutkudan daha fazlasını hissettim. Parmaklarından, ağzından, vücudundan gelen şey daha önce hissettiğim her şeyden daha derin, daha tatmin edici, çok daha güçlüydü.

Bunu tekrar yaşamak istedim.

Bana sahip olmasını istedim.

Kelimeleri olmaması bana bir cevap vermediği anlamına gelmiyordu. Bu şekilde cevap vermeyi tercih ediyordu ve ben de bunu kabul ediyordum.

Çünkü bu benim de konuştuğum bir dildi.

"Neden soruyorsun ki?" diye sordum.

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Gülümsemiyorum. Seni uyarıyorum."

Bu uyarı havayla buluştuğunda, benimkine bastıran ağzının sıcaklığıyla vuruldum, ardından elleri yüzümü çevreledi, beni yakın tuttu, bizi aynı hizada tuttu.

Birlikte.

Kilitli.

Sadece benimkiyle birleşen dudaklarındaki hâkimiyeti ya da içeri kayan dilinin ıslaklığını hissetmedim. Teninin sıcaklığını ve parmaklarının gücünü de hissettim. Tanıdık lezzetini tattım ve çok özlediğim eşsiz kokusunu içime çektim. Gözlerim kapalı kalırken, bedenim onunkine yaslandı ve ağzının bana söylediklerini dinledim, öpücüğünün kemiklerime ve kaslarıma nüfuz etme şeklini özümstedim.

Söylemediği sözleri duydum.

Ve onun şefkatini dudaklarının benimkileri sarışında, parmak uçlarında, tenimde dolaşan her nefeste hissettim. En ufak bir şüphem bile varsa, o da yok olmuştu.

Cooper Spade beni sadece

istemedi. Bana ihtiyacı vardı.

Ve geri çekilip bakışlarıyla beni içine aldığı anda, aklımdan geçen her şey yüz ifadesiyle doğrulanmıştı.

"Rowan..."

Ardından gelen bakışı biliyordum. Bana daha fazlasını istediğini

söyleyen bir bakıştı. Bu bizi iki kişi yaptı.

Ama bu gece değil.

Bu an gecenin finaliydi. En mükemmel öpücükle sona erecek bir anı.

Elleri yüzümden çekilirken, benimkiler omuzlarından kalkıp yakışıklı yanaklarını kavradı, dikenli tüyleri avuçlarını gıdıkladı. İşte o zaman, onu kendime yakın tutarken, ona son bir kez baktım.

Analiz etmiyordum. Bunu zaten çoktan yapmıştım.

Ezberlemiyordum. Bir ressam olmasam da Cooper'ı gözlerim kapalı çizebilirdim. Ona sessizce onu duyduğumu söylüyordum.

Bunu anladım.

Ve onun dövuşünü görmeye hazır olduğumu söyledim.

Ama tam bu düşünce aklımdan çıkıp toz büyüklüğünde parçalara ayrılmaya başlamıştı ki, yerini bir başkasına bıraktı.

Şimdiye kadar hiç düşünmediğim bir düşünce.

"Ne zamandır bardasın?" diye sordum.

Hemen cevap vermedi ama cevap verdiğinde, "Yaklaşık on ya da on beş dakika," dedi.

"Buraya gelmeden önce bir yerde mola verdin mi?" Gözlerine odaklandım. "Bir süitin kapısı olabilir mi? Belki de kapısını çalmadığın ama ses çıkaracak kadar uzun süre orada kaldığın bir yer?"

Dudaklarını yalayarak zaman geçirdi.

"Belki..." Yani, bir şeyler duymuyordum.

Odanın dışındaki Cooper'dı, ağırlığı zemini gıcırdatmaya yetecek kadar kayıyor, kapıma doğru miktarda basınç uygulayarak havanın çatlamasına neden oluyordu.

Kapımda durmasının bir nedeni vardı. Bir parçasını kapıma dayayacak kadar yaklaşmıştı. Kırılganlığına teslim olup kapıyı çalmaya hazır değildi.

Fark etmediği -ya da belki de fark ettiği- şey, dudaklarının az önce bana kapımın önünde söyleyeceği her şeyi söylediği idi.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Başparmağımla ağzını sildim ve bir adım geri çekilerek bacaklarının arasından çıkıp bar taburemin önünde durdum.

Barmen yemeğimizi getirdiğinde ketçap istemiştım, o da küçük metal bir kâsede getirmiş ve ben farkına bile varmadan vermişti.

Kaseyi patates kızartmasının üzerine koydum ve tabağımlı kaldırıp Cooper'a gülümseyerek "Afıyet olsun" dedim. "Gidiyor musun?"

"Ben odama gidiyorum."

Bana uzanmaya çalıştı ama yeterince yakın değildim. "Bana yalnız mı yemek yedireceksin?"

"Akşam yemeğini içeceğini sanıyordum?" Ona göz kırptım, hamburger ve patates kızartması yemesinin tek nedeninin benim sipariş etmiş olmam olduğunu hatırlattım.

"Evet, burada yalnız olacağımı sanıyordum" -gözleri kısıldı- "ve kesinlikle öyle olmadı." Daha da sert sıırttım. "O zaman seni bu düşüncelerle baş başa bırakayım."

Asansörün kapıları açılıp Spade şirket merkezinin yönetici katına adımımı attığım anda bir kadın, "Merhaba Bayan Cole," dedi. "Ben Kathleen, Jo, Macon, Cooper ve Brady'nin yönetici asistanıyım. Sizinle tanışmak çok güzel." Elini uzattı.

"Ve sen," diye yanıtladım parmaklarını sıkarak. "Lütfen bana Rowan de."

"Rowan, sana şirkette resmi olarak hoş geldin demem gerektiğini hissediyorum ama bu bir birleşme olduğu için uygun protokolün ne olduğundan emin değilim." Beni bırakırken parmaklarını birbirine kenetledi. "Sanırım yedi ortağın ihtiyaç duyduğu her şeye sahip olduğundan emin olmak için asistanın Trista ile birlikte çalışacağım için heyecanlı olduğumu söyleyebilirim."

"Ben de heyecanlıyım." Artık haberler her iki şirkette de duyurulduğuna ve iki ekip birleşmeye hazırlandığına göre, Kathleen'in ya da herhangi bir çalışanın yedimizin hâlâ savaşta olduğunu bilmesine izin vermeyecektim ve bu konuda çok gergindim. "Trista'ya gelince, onu çok seveceksin, muhteşem biri."

"Bunu görebiliyorum. Küçük etkileşimimizde çok nazik davrandı."

Geniş, güzel tasarlanmış mekâna şöyle bir göz attım. "Bu benim buraya ilk gelişim. Muhtemelen son gelişim de, çünkü yakında yeni binamıza taşınacağız."

"Daha geçen gün oradaydım." Takım elbisesinin alt kısmını çekiştirirken gülümsedi. "Ne kadar güzel olduğunu aklım almıyor. Aydınlık ve açık. Yeni havayı gerçekten dört gözle bekliyorum."

"Ben de."

Yarı yalan ama anlatmaya değer.

Arkasındaki çift kapıyı işaret etti. "Herkes konferans odasında bekliyor, bu yüzden sizi daha fazla tutmayacağım."

"Herkes mi?"

"Jo, Macon, Brady, hatta Walter." Kapılara doğru yürümeye başladı. "Walter bugün ofise uğradı."

Toplantıyı duyduğunda, sanırım dayanamadı."

Dün öğleden sonra Louise Gölü'nden döndüğümüzde Cooper bu toplantıyı ayarlamış ve sadece mimarın katılacağından bahsetmişti. Ailesinin geri kalanının bize katılacağından hiç bahsetmemişti.

Neyin içine girmek üzereydim?

Peki neden diğerleri hakkında hiçbir şey söylememişti?

Çift kapıdan geçip uzun ve iyi dekore edilmiş bir koridora girdiğimizde, "Bu taraftan," dedi. "Size içecek bir şey getireyim mi? Kahve? Su? Köpüklü su?"

Omzumda asılı duran büyük çantayı önüme doğru kaydırđım. "Yanımda biraz su getirdim, teşekkür ederim."

Birkaç kapının önünden geçtik ve kapalı olan bir kapının önünde durdu. "Tamam o zaman." Parmakları büyük metal kolu kavradı. "Herkes burada. Yardımcı olabileceğim bir şey olursa lütfen bana haber verin. Sizinle tanışmak da çok güzeldi Bayan Cole- Rowan." Sırıttı.

Jeste karşılık verdim ve kolu çekip kapıyı açtığında içeri girdim, mırıltı hemen sessizliğe dönüştü.

Birden fazla göz aynı anda üzerime dikildi, bakışları pek de sıcak ya da

bulanık değildi. Kendimi bir konferans salonu yerine bir sahnede duruyormuş gibi hissettim.

Çıplak.

Ve herkes vücudumdaki her kusura aval aval bakıyordu.

Beni o ana geri döndüren tek şey Cooper'ın sesiydi: "Rowan, hoş geldin. Lütfen gel otur."

Beni bundan daha fazla sakinleştirmesine ihtiyacım vardı ama bu sağlam bir başlangıçtı.

Ayaklarımı hareket ettirecek ve ellerimi havaya kaldırıp el sallayacak kadar. "Herkese günaydın. Hepinizi görmek güzel."

Gözlerim Cooper'a takılana kadar etrafı araştırdım. "Hoş geldin dediğin için teşekkürler."

Başımı salladı ve bugünkü saçının dünkünden biraz daha uzun olduğunu fark ettim.

Takım elbisesi son giydiğinden daha koyuydu.

Tabii ki seksiliği de tam noktasındaydı.

Aman Tanrım.

"Burada olman harika, Rowan." Walter'ın sesi cesur ve coşkuluydu. "Umarım size katılmamın bir sakıncası yoktur."

Ona en sıcak gülümsememi verdim. "Hiç de değil, Bay Spade. Sizi gördüğüme sevindim."

Cooper ve Brady masanın iki başına, Jo babasının karşısına, Macon onun yanına, mimar da Walter'ın yanına oturmuştu, ben de Cooper ve Jo'nun arasına kaydım. Cooper'a dönmeden önce ona hızlıca gülümsedim.

Daltonların hukuk bürosundaki birleşme toplantısından bu yana, Cooper'ın ailesiyle ne zaman bir araya gelsek, soğuk ve mesafeli bir tavır sergiliyordu. Ama bugün onda farklı bir şeyler vardı. Gözleri bana bakıyordu. Onları dar tutuşu ve benimkilere odaklanışı.

"Artık burada olduğunuza göre, gruba neler olduğunu açıklayalım." Diğerlerine doğru bir bakış attı ama hareket

Doğal. Sanki gözlerini benden kaçırmak için kendini zorluyor gibiydi. "Umuyorum ki bu toplantının sonunda birimiz ne yapmamız ve bundan sonra hangi adımları atmamız gerektiği konusunda bir fikir sahibi oluruz."

Cooper'ın elinde bir uzaktan kumanda vardı ve birkaç düğmeye bastıktan sonra odanın arkasındaki televizyon, otel benzeri bir yapının dijital bir görüntüsüyle birlikte arsanın birkaç farklı açıdan çekilmiş fotoğraflarını, hatta havadan çekilmiş fotoğraflarını gösterdi.

Mimar, "Bu benim bir araya getirdiğim bir maket," dedi. "Doğuya doğru bir yapılaşmayı ya da inşa etmeyi planladığımız tasarım türünü göstermiyor. Bu size sadece otelin büyüklüğü ve inşaat bittiğinde arazinin ne kadarını kaplayacağımız hakkında bir fikir verecektir."

Cooper'a hızlıca bir bakış attım, mimarın yaptığı *doğu yapısı* yorumundan dolayı sırtıyordu.

Beni neyin gülümsettiğini biliyordu.

Ve başını sallayarak şu tepkiyi verdi: "Endişemiz otelin toprağa vereceği ağırlık ve bunun toprağı kıyı şeridine doğru iterek erozyona yol açıp inşaatı güvensiz hale getirip getirmeyeceği. Bunun böyle olacağına dair elimizde herhangi bir veri ya da kanıt yok, sadece her türlü önlemi alıyoruz ve böyle bir şey olursa yedek bir plan hazırlıyoruz."

Mimar, "Mülkte bulunduğum süre zarfında arazinin farklı yerlerinden toprak örnekleri topladım," dedi. "Eğer onları test için göndermek istersek, en azından numuneler alındı."

Cooper başparmağını dudaklarında gezdirdi. "Sanırım hepimiz bunun başlanması gereken bir yer olduğu konusunda hemfikiriz." Masanın etrafındaki herkesten ortak bir onay geldi.

Kolçakları kavradım ve "Sanırım Alberta'daki yönetim yetkililerine endişelerimizi onlarla görüşmek için ulaştığımı da belirtmekte fayda var. Bir mesaj bıraktım ama şu ana kadar bir geri dönüş alamadım."

"İyi bir ikinci adım," dedi Walter bana.

Çantamın içine uzandım ve evden çıkmadan önce oraya sıkıştırdığım haritayı aldım. "Ve muhtemelen bir üçüncü adım." Ayağa kalktım, sandalyemi geriye iterek büyük kâğıdı masanın üzerine yayacak kadar yer açtım ve bu sırada kendimi Cooper'a daha yakın buldum. "Gördüğünüz gibi, bu gölün standart bir haritası."

"Açıkça görülüyor ki," dedi Brady, sesinde alaycılık vardı. "Neden bize bilmediğimiz bir şey söylemiyorsun?"

Onu görmezden geldim ve devam ettim, "Gölü kucaklayan tüm otellerin altını çizdim. Bunlar sarı renkte. Turuncu ile daire içine aldıklarım da bizimkine daha yakın büyüklükteki oteller. Şimdi, en büyük yapıyı inşa etmek niyetindeyiz, bu yüzden şu anda orada bizimkine benzer bir şey yok, ama en azından bunlar bize devam etmek için bir şey verecek."

Brady, "Ancak bize devam etmemiz için hiçbir şey vermiyorlar," dedi. "Çünkü hiçbiri bizimki kadar büyük değil." "Evet, ben de öyle dedim," diye karşılık verdim.

Brady kravat takma zahmetine girmemişti, gömleğinin üst iki düğmesini açmış, kollarını kavuştururken biraz daha geniş açmıştı. "Peki, senin bu örneğin zamanımızı boşa harcamak değil mi?"

Rhett ile kafa kafaya gelmişti. Görünüşe göre, şimdi sıra bendeydi.

Aldırmadım. Brady gibi adamlar beni korkutmuyordu.

Gülümsedim. "Hayır, öyle olduğuna inanmıyorum. Eğer bu otellerden hiçbiri erozyonla ilgili herhangi bir sorun yaşamıyorsa, o zaman arsanın onların ağırlığını taşıyabileceğini biliyoruz demektir. Tamamen yeni bir arazi aramak ve bunu satmak yerine, yedek planımız bunlardan birine eşit büyüklükte bir otel inşa etmek olabilir."

Brady'nin kaşları çatıldı. "Yapmak istediğimiz şey bu değil."

"Yapmak istemediğin şeyi mi *kastediyorsun*?" diye üsteledim. "*Biz diyemezsin çünkü bana bu soru hiç sorulmadı.*" Cooper'a baktım, yüzündeki eğlenceyi şimdi her zamankinden daha çok takdir ediyordum. "Yanılıyorsam düzeltin ama bu artık bir Cole ve Spade projesi, değil mi?"

Cooper anında "Evet" diye cevap verdi.

"O zaman, dediğim gibi," diye devam ettim, "şimdiki arsamızı küçültürsek ve arazinin sadece yarısını alırsak" -avucumu doğu tarafının üzerine koydum- "kullanılmayan tarafı ayırıp satabiliriz. Herhangi biriniz "*Yirmi iki kattan on beşe inince gelir kaybı ne olacak?*" demeden önce. O on beş katı sadece suit yapabiliriz."

Haritada mor bir kare çizdiğim yerin hemen güneydoğusunu işaret ettim. "Tam burada satılık bir arsa daha var. Bu bölge Banff şehir merkezi, Louise Gölü'ne arabayla yaklaşık kırk dakika uzaklıkta. Çok fazla turizm alıyor ve son derece popüler bir kayak merkezi. Planladığımız yere daha küçük bir otel inşa edersek, buraya bir tane daha inşa edebiliriz. Bu iki tane demek; biri gölün üzerinde, diğeri de şehir merkezinin ortasında, arada yeterli boşluk olacak şekilde. Tamamen farklı tasarım tarzlarıyla gidebilir ve farklı olanaklar sunabiliriz. Eğer *istediğimiz* buysa, tamamen farklı bir his bile *verebiliriz*"- Brady'ye ters ters baktım

- "Yapmaya karar ver."

Ellerimi geri çektim ve sandalyemi yaklaştırdım, otururken kolum Cooper'ınkine sürtündü. "Bu fikirleri sana da söyledim ama gecenin bir yarısı uyuyamadığım bir anda aklıma geldi ve seni arayıp uyandırmak istemedim."

Cooper ellerini kaldırdı. Ellerini birbirine vurup beni alkışladığını fark edene kadar onlarla ne yapacağından emin değildim. "Rowan... Çok etkilendim."

Beni şaşırtan bir yanıt.

Özellikle de gülümsemeyle birlikte geldiğinde.

Walter, "Bu durumda ikimiz oluyoruz," diye cevap verdi. "Ve üç," diye ekledi Jo.

Macon, "İyi iş çıkardınız," diye ekledi.

Cooper'ın omzunu sıktım ve sessizce ona teşekkür ettim. "Son bir önerim var," diye teklif ettim. "Rhett bir toprak uzmanı değil ama genel bir müteahhit. Lisansını aldı çünkü Cole International'ın yıllar boyunca yaptığı tüm inşaatlarda bunun önemli bir beceri olduğunu düşündü. Alberta'nın idari yetkililerine danışmayalım ya da toprağı test için göndermeyelim demiyorum; bunların hepsi kesinlikle yapılmalı. Ancak bu konuyu Rhett ile tartışmaya değer olduğunu da düşünüyorum. O bu konuya hiçbirimizin sahip olmadığını düşündüğüm bir perspektiften bakacaktır."

"O zaman neden onu bugün getirmedi?" Brady sordu.

"Çünkü-"

"Ona yapmamasını söyledim," dedi Cooper sözümü keserek. "Bunun Cole'lar ve Spade'ler arasında bir tartışmaya dönüşmesini istemedim, ki Rowan'a davranış şekline bakılırsa, Brady, Rhett kapıdan onunla girseydi tam olarak bunun olacağını görebiliyorum."

Oda tekrar sessizleşti.

Cooper benden Rhett'i getirmememi istememişti; Rhett'e danışmamızı istediğimi bile bilmiyordu.

Kardeşine küçük bir yalan söylemişti.

Ama arkamı kolladığını gösteren bir şeydi.

Ve bu övgü, bu farkındalık kafamın içinde şarkı söylüyordu.

Cooper sandalyesini bana doğru çevirdi. "Bence Rhett'le konuşmak harika bir fikir. Kendisine bizzat ulaşp üçümüz için bir toplantı ayarlayacağım."

"Mükemmel" diye fısıldarken sıcaklığın yüzümde gezindiğini hissettim.

YİRMİ BİR

Cooper

"W Bu da neydi böyle?" Rowan'ı asansöre kadar geçirdikten sonra konferans salonuna döndüğümde Brady bana sordu. Daha önce oturduğum koltuğa geçtim ve toplantı sırasında Walter, Rowan ve mimarın oturduğu üç boş yeri fark ettim. Artık sadece Macon, Jo ve Brady kalmıştı.

Kapıdan girer girmez Brady'nin verdiği tepkiye bakılırsa, bir konuşma olacağını biliyordum. Ayrıca asansörden dönerken ondan konferans odasına dönmemi söyleyen bir mesaj almıştım.

Kesinlikle bir şeyler oluyordu.

"Ne neydi?" diye sordum.

Öne doğru döndü ve iki kolunu masanın üzerine koydu. "Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun."

Rhett hakkında konuşurlarken Rowan'la olan konuşmasına katılma şeklim. O Rowan'a saldırırken benim ona saldırışım. Sadece şakalaşmalardan bıkmıştım; buna gerek yoktu.

Kendini tutmuştu - buna hiç şüphe yoktu - ama öyle bir noktaya gelmişti ki araya girip o orospu çocuğunu susturmak istedim.

"Onu savunduğum için mi - senin sorunun bu mu? Haklı olduğu için mi?" İçimi çektim ve ona bu konuda ne düşündüğümü gösterdim. "Hadi ama Brady. Ona karşı kardeşlerine olduğundan daha yumuşak davrandın ama niyetin bu lanet odadaki herkes için çok açıktı. Sadece kavga etmek istiyordun." Kendimi koltukta daha yükseğe ittim ve omuzlarımı dikleştirdim. "Burada dürüst olalım. Bu fikirleri sunan ben olsaydım, hiçbir şey söylemezdin. Hatta muhtemelen alkışlardın."

Tiksinmiş gibi başını salladı. "Özel bir şey sunmadı."

"İşte bu noktada seninle aynı fikirde değilim." Macon benden Brady'ye baktı. "Koşullar göz önüne alındığında, bazı sağlam seçeneklerle geldi. Kendi kardeşimizden bile daha fazlasını buldu."

"Gerçek," diye şaka yaptım.

"Bu Coles'u sevdiğim anlamına gelmiyor," diye devam etti Macon. "Ancak Rowan bugün kendini kanıtladı ve bunun için ona kredi vermek adil olur."

"Bu saçmalığı keselim, olur mu?" Jo seslendi. "Bu onun bulduğu ve sunduğu seçeneklerle ilgili değil. Spades'in tüm sorunlarını çözebilirdi ama yine de onunla bir sorunumuz olurdu. Ve eğer size karşı tamamen şeffaf olursam, bu durumdan ne ben ne de kendim hoşlanıyoruz. Artık büyümemiz gerekiyor." Jo ellerini birleştirdi ve masanın üzerine koydu. "Rowan iyi birine benziyor. Kendini işine adanmış. Bilgili. Brady'ye haddini bildirmekten çekinmiyor ve bunun için onu takdir ediyorum."

"Siktir git," diye inledi Brady.

"O bunların hepsi," dedim.

Brady masaya daha da yaslandı, gözlerini kısarak bana baktı. "Şu anda neden bu kadar Cole yanlısısın?" Dişlerimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim. "Yanlısı değilim."

"O zaman sen Rowan yanlısısın," diye açıkladı. "Ne yani, bu hafta ikiniz Kanada'dayken ondan hoşlandın mı?"

Herhangi bir yumuşaklık gösterdiğim anda, Brady kazmaya başladılar. Kelimelerimi dikkatli seçmeliydim.

"Walter ve Ray bize bu şirketi vermeden önce bana Louise Gölü'nün inşasında Rowan'la ortak olmam gerektiğinin söylendiğini unutuyor musun?" Sandalyemde arkama yaslandım. "Bunu iki yoldan biriyle yapabilirdim. Her konuda onunla kavga edebilir ve işleri kendim için berbat hale getirebilirdim." Ki bunu çok iyi yapmıştım. "Ya da şirketin iyiliği için bir şekilde bir araya gelir ve mümkün olan en iyi oteli inşa ederiz. Tıpkı Jo'nun dediği gibi, büyümem gerekiyordu ve ikincisini seçmezsem aptallık etmiş olurum."

Brady bana bakmaya devam etti. "Bana bir iyilik yap kardeşim. Jo'ya bak." "Ne?"

"Beni duydu. Jo'ya bak," diye tekrarladı Brady.

Kuzenime doğru baktım, nereye varmaya çalıştığından emin değildim.

Sonra Brady'nin, "Macon, benim gördüğümü sen de görüyor musun?" dediğini duydum.

Ne demek istediğini anlamaya çalışarak ağabeyime baktım. Bulamayınca bakışlarımı Macon'a çevirdim ve sonunda ona, "Bana neden bahsettiğini senin de bilmediğini söyle," dedim.

"Oh, ne dediğini çok iyi biliyorum." Macon'ın yüzünde bir ukalalık belirdi ve bunu Brady'ye yönelterek şöyle dedi: "Cooper Jo'ya baktığında -ya da muhtemelen herhangi bir kadına- yüzünde farklı bir ifade oluyor. Ama Rowan bu sabah konferans salonuna girer girmez bir Noel ağacı gibi parladı. Bütün toplantı boyunca gözlerini ondan alamadı."

Benim içimi görmüşlerdi.

Hay sikeyim.

Cebimde bir titreşim vardı. Bu konuşmaya bir ara vermemi sağlayacağını umarak telefonumu çıkardım ve ekrandaki metni okudum.

ROWAN

Bugün için teşekkür ederim. Ayrılmadan önce bunu söylediğimi sanmıyorum. Ama seni takdir ettiğimi bilmeni istiyorum.

"Bu o, değil mi?" Duydum.

Telefonu cebime geri koydum ve Brady'ye "Kim?" diye sordum.

"Rowan," dedi Brady. "Çünkü yüzünde yine o gülümseme var. Macon'un az önce bahsettiği gülümseme. Bu sabah içeri girdiğinde yüzündeydi ve o gidene kadar da öyle kaldı, telefonuna baktığında yeniden ortaya çıktı. Ama gerçekten ne zaman zirve yaptı biliyor musun? Omzunu tuttuğu zaman." Bana gülümsedi, ağabeyimin nadiren yaptığı bir şeydi bu. "Evet, bunu kaçırdığımızı sanıyordun. Kaçırmadık." Yumruğunu masaya vurdu. "Neden bize bunun gerçekte neyle ilgili olduğunu söylemiyorsun Cooper?"

"Tanrım," diye inledim.

"Bana bakma," dedi Jo ben bakar bakmaz. "Ben de fark etmiş olsam da, seninle özel olarak konuşana kadar bu konuda tek kelime etmeyecektim."

Elim hemen havaya kalktı ve alnıma bastırdı, geriye doğru saçlarımda gezindi, ancak boynuma ulaştığımda durdu.

Rowan'la barda yaptığımız sohbet içimi kemirip duruyordu. Gerçi tüm konuşmayı o yaptığı ve ben de çoğunlukla sadece dinlediğim için pek de sohbet sayılmazdı. Ama o an, bu saçmalıkların bazılarının gerçekten eve çarptığı andı. Olayları nasıl ele aldığımı sorgulamamı sağladı. Bu işi bir şekilde yürütüp yürütemeyeceğimi düşünmeye başladığımda.

Çünkü içten içe istediğim şey buydu.

Noel'den önce onunla barda tanıştığımdan beri bunu biliyordum.

Bu süre zarfında değişen tek şey onun bir Cole olduğunu öğrenmem ve ortaklarımızdan biri haline gelmesiydi.

Ama onun kim olduğunu öğrendiğimden beri her gün kendime aynı soruları sordum.

Onu istiyor

muyum? Bunu

istiyor muyum?

Ve her gün, bu cevaplar evetti.

İyi olmadığım bir konuda pes etmem ve bu işi yürütmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu ki bunun biraz zaman alacağını ve ince eleyip sık dokumam gerektiğini biliyordum.

Bu ilk adımdı.

"Size öyle bir şey söyleyeceğim ki hepinizin aklını başından alacak." Cığerlerimi doldurdum, havayı içimde tuttum, göğsümün çarptığını hissettim. "Kanada'da tanıştığım ve tüm Noel'i birlikte geçirdiğim kadını biliyor musunuz?"

"Bize mesaj attığın kişiyi mi diyorsun?" Macon sordu.

Başımı salladım. "O Rowan'dı."

"Kapa çeneni," diye ağzından kaçırdı Macon.

"O zamanlar onun bir Cole olduğunu bilmiyordum." Boynumun arkasını kavradım ve kaslarımı sıktım. "Bana soyadını hiç vermedi, ben de Ray'in kızının adını bilmiyordum, bu yüzden bağlantıyı kuramazdım."

Brady'nin başı öne eğildi. "Ama senin kim olduğunu biliyordu, değil mi?" "Evet, biliyordu."

"Bu onun ilk hatasıydı," diye tısladı. "Onunla işiniz bitti."

"Bir saniye bekle," diye önerdi Jo. "Onu suçlayabilir misin? Eğer aranız iyiye -ki siz Kanada'dayken iyiymiş gibi görünüyor- o zaman Cole bombasını patlatıp her şeyi mahvetmek istemezdi. En azından ben bunun ne kadar yanlış olduğuna rağmen bunu yapmazdım."

Brady önce Jo'ya sonra da bana ters ters baktı. "Sana ne zaman söyledi?"

"Daltonların konferans odasına girdiğinde. Kendimi kaybetmek üzereydim. Ama sonra Kanada'dan sonra neden ortadan kaybolduğunu anladım. Neden bana numarasını vermek istemediğini. Her şey anlamlıydı - bana kim olduğunu söylemek istememişti." Elim düştü ve kolçağı kavradım. "Bunun bir önemi yok. Bunların hiçbirisi bunun amacı bile değil-"

"Bir noktadan fazla, iki nokta var," dedi Brady. "Birinci nokta, o bir Cole. İkinci nokta, o artık bir ortak."

Jo ona, "Lütfen bana ortak kartını oynayacağını söyleme," dedi. "Ben avukatımızla evliyim ve Macon'un da üst düzey çalışanlarımızdan biriyle ilişkisi var. Arkadaşlık yasağı politikamız olsaydı bile, ki yok, ikiniz şirketler birleşmeden önce tanıştınız ve bir şeyler oldunuz, bu da politikanın sizin için geçerli olmayacağı anlamına geliyor. Böyle bir politikamız olmadığına göre, bu tartışmalı bir konu." Jo bir patron gibi elindeki kalemi tıkırdattı. "Ve Brady, az önce belirtmeye çalıştığın noktaların her biri, bence göz ardı edilebilir."

Brady başparmağıyla Jo'yu işaret etti. "O da Cole'un takımı. Ne oluyor lan?"

"Neden taraflar olmak zorunda?" diye sordu. "Hepimiz bu kavgayı bırakamaz mıyız? Bundan çok sıkıldım." "Ben de öyle," diye katıldım.

"Aranızda onlardan neden bu kadar nefret ettiğimizi bilen var mı?" Macon sorguladı. "Yani, her şeyin nasıl başladığını?"

"Hayır," diye cevap verdim. "Ben de aynı lanet şeyi merak ediyordum. Yıllar boyunca onlarla yaşadığımız tüm o saçmalıklar, arkamızdan çevrilen dolaplar bir yana. Kayıp mülkler, şüpheli pazarlama. Neden bu aileden nefret ederek büyüdük?" Kravatımı gevşetip Windsor düğümünü boğazımdan birkaç santim öteye çektim. "Babamın ya da Walter Amca'nın Coles'larla olan geçmişlerinden ya da tüm bu saçmalıkların ne zaman başladığından bahsettikleri tek bir anı bile hatırlamıyorum."

Oda sessizleşti.

"Kardeşlerinin Rowan'la senden haberi var mı?" Macon sordu.

"Hayır." Telefonumu çıkardım ve masanın üzerine koydum. "Onlara bir şey söylemem için bir neden yoktu çünkü kim olduğunu öğrendiğimde" -biraz ıslık çaldım- "onu olabildiğince uzağa ittim."

"Bana hâlâ bunu yaptığını söyleme," dedi Jo usulca.

Kuzenime baktım ve hiçbir şey söylemedim.

"Çünkü ona bakışlarınızdan ikinizin arasında bir şeyler olduğu anlaşılıyordu," diye devam etti Jo.

Brady sandalyesini geriye itti ama ayağa kalkmadı. "Bekle. Jo haklı mı? Onunla çıkıyor musun?"

"Bir şeyleri çözmeye çalışıyorum." Gözlerim her birinin yüzüne bakmak için onunkilerden ayrıldı. "Aranızda bununla ilgili bir sorunu olan var mı?" "Evet, benim." En büyük ağabeyimin kaşları çatıktı. "Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum."

Elim kol dayanağından ayrıldı ve kollarım göğsümün üzerinde çaprazlandı. "Ne istersen onu hissedebilirsin. Ama bu benim onun hakkında hissettiklerimi değiştirmeyecek."

"Bana gerçekten ondan hoşlandığını mı söylüyorsun?" Brady itti.

Bu anı geri alamazdım. Sözler bir kez söylendi mi, onları düzenleyemezdim.

Ama son zamanlarda hissettiklerimin, göğsümü deşen o lanet canavarın, onunla birlikte olmak istemem ve olamayacağımı hissetmemle ilgili olduğunu biliyordum.

Bununla birlikte öfke de geldi. Normalden bile daha kötü bir sabırsızlık. Benim yanımda olduğu her an kükreyen bir huysuzluk.

Sonra bardaki o gece her şey değişti. Anında vücuduma bir dinginlik getirdi.

Beni cezalandırdı.

Kapıyı kilitli tutmak için elimden gelen her şeyi yaptığım halde bana kapıyı açmayı düşündürdü. Lanet olsun, neredeyse kapıyı çalacak kadar ileri gitmiştim.

Elim tahtaya değmeden hemen önce, bu işi yürütüp yürütemeyeceğimi sorguladım. Ailelerimiz arasındaki savaş nedeniyle kafamdaki durumu çözüp çözemeyeceğimi.

Yapabilir miyim bilmiyordum.

Bu yüzden onun odasından uzaklaşmıştım. Kendimi asansöre binmeye ve aşağı inmeye zorladım.

Ama biz bardayken ve o bacaklarımın arasında durup ellerini omuzlarıma koyarken bir şey fark etmiştim

Önemli.

Hiç önemi yoktu.

Önemli olan bizdik.

"Evet," diye cevap verdim. "Sana ondan gerçekten hoşlandığımı söylüyorum."

"Kardeşlerinin nasıl tepki vereceğini düşünüyorsun?" Jo dikkatle sordu. "Rhett'in seni yemeye ve kemiklerini tükürmeye çalışacağından endişeleniyorum."

Brady, "Cooper'ın işi bitti çünkü Rhett de tam olarak bunu yapacak," diye önerdi.

Omuz silktim. "Bırak denesin."

Brady uzandı ve sandalyesinin tepesini kavradı. "Tüm söyleyeceğin bu mu? Ailelerimiz bir şekilde, bir şekilde birlikte iş yapabilmemiz için yeterince medeni olmak zorunda. Ve sen her şeyi ateşe vermek üzeresin."

Telefonumu tuttum ve masaya yaslandım. "Hiçbir şeyi ateşe vermeyeceğim. Bu savaş ben Rowan'a karşı bir şeyler hissetmeden çok önce de vardı. Yapacağım şey sorunun kökenine inmek ve oradan çözmek." Nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu ama yapacaktım. "Ve sen de iyi davranmak zorundasın Brady ve Coles'ların bizim düşmanımız olmadığını anlamalısın. Onlar bankadaki milyarlarımızı ikiye, hatta üçe katlayacak üç kişi."

Bu konuşmadan sıkılmış bir şekilde kalktım ve ofisime doğru yürüdüm, kapımı arkamdan kapattım ve masama oturdum. Bilgisayarımın ekranında okumam gereken iki yüzden fazla e-posta vardı ve muhtemelen en az yarısını yanıtlamam gerekiyordu. Masamın köşesinden taşan klasörler, bakmam ve işlem yapmam gereken evraklar vardı. Bir saat içinde hazırlanmam gereken bir toplantım vardı.

Ama bunlarla uğraşmak yerine telefonumun kilidini açtım ve Rowan'ın mesajını yanıtladım.

BEN

Kendini koruyabileceğini biliyorum ama içimde biraz mücadele görmeni istedim.

ROWAN

Gerçek konuşma:
sıcaktı.

BEN

Tam olarak dürüst değildi, ama lanet olsun, ondan bıkmıştım.

ROWAN

Bunu bilecek olan tek kişi benim ve bu gerçek tonozlandı.

BEN

Biliyorsun... birkaç hafta içinde, seni görmek için koridorda yürüyebileceğim.

ROWAN

Dört gözle beklediğiniz bir hareket mi?

BEN

Evet.

ROWAN

Her saniye daha da ilginçleşiyorsunuz, Bay Spade.

BEN

Daha bitirmedim. Çok daha fazlasını göreceksiniz.

ROWAN

Ben hazırım.

YİRMİ İKİ

Rowan

"I Cooper ön kapıyı açtığımda, "Sana işimin bitmediğini ve çok daha fazlasını görmek üzere olduğunu söylemiştim," dedi. Planlanmamış bir ziyarette ve saniyeler önce kapımdan içeri girmesi için seslendiğinde beni tamamen şaşırtmıştı. Elinde tuttuğu iki poşetle doğrudan marketten geldiğini düşündüm ve bana şunu söyledi sadece bir uğramadan daha fazlası olacaktı.

"Evet, söyledin. Sadece bu kadar çabuk olmasını beklemiyordum." Ama olduğu için çok mutluydum. Kapının yan tarafını tutarak girişi engelledim. "Ya evde olmasaydım?"

"Ama sen öylesin."

"Ya sürprizlerden nefret ediyorsam?" "Etmezsin."

Yüzümdeki heyecanı gizlemeye çalışarak dudağımı çekiştirdim. "Ya aç olmasaydım?"

Kıkırdadı. "O zaman tek başıma inanılmaz bir akşam yemeği yedim."

Serin hava kulaklarını ve burnunun ucunu kızartıyordu; bu, sevimli olarak tanımlanamayacak kadar seksi olan bir adamda çok sevimli bir görünümdü.

O karşımda dururken, üzerinde dar olmayan ama kaslı bacaklarını ortaya çıkaran bir kot pantolon, ceketini açık, altında gözlerinin rengini ortaya çıkaran lacivert bir gömlek, kendimi kontrol altında tutmaya çalışıyordum.

Ama Tanrım, bu rüya gibi alfa içimdeki her şeyi ortaya çıkardı. Tutkudan daha fazlasını.

Karıncaalanma.

Her saniye büyüyen bir gülümseme.

Bana kendimi iyi hissettirdi...

"Peki ya zaten yediysem?" Meydan okudum.

"Bu kadar erken yemiyorsun." Ağırlığını kaydırdı. "Ve tahminime göre işten eve yaklaşık bir saat önce döndün" -gözleri vücudumda gezindi- "ve hemen üstündeki rahat kıyafetleri giydin." Bakışları telaşsızca yükseldi ve yükseldiği her santim nefes almamı zorlaştırıyordu. "Kendine bir kadeh şarap koydun ve bilgisayarının önünde oturup e-postalarını takip ediyordun, ne yemek istediğini düşünüyordun ama bu konuda hiçbir şey yapmadın. Sonra ben ortaya çıktım."

"Ne yani, üzerimde gizli kamera falan mı var?"

Gülümsemesi o kadar yakışıklı ve çekiciydi ki çıplak ayak parmaklarım yere basmak için altlarındaki parke zemine sürtündü. "Seni sandığından daha iyi tanıyorum Rowan."

Kolumu kapının ulaşabildiğim en yüksek kısmına kaldırdım. "Gerçekten neden buradasın Cooper?"

"Brady'nin bu sabah toplantı odasında seninle konuşma şeklini beğenmedim ve sonra bütün günümü seni düşünerek geçirdim. Elbette arayabilirdim. Gelip benimle bir şeyler yemeni isteyebilirdim. Ama bunun yerine özel şefim Klark'tan pappardelle ile kısa kaburganın nasıl hazırlanacağını adım adım anlatmasını istedim ve kıcımlı kaldırıp markete gittim." En yumuşak gülümseme dudaklarına doğru yol aldı. "Şimdi buradayım."

"Bunu daha önce hiç pişirmedin mi?" "Ben yemek yapmam. Kendim için bile." "Ama benim için pişiriyorsun..."

Önce Louise Gölü'ndeki barda konuşmuştuk. Sonra, konferans salonunda arkamı kolladığı toplantı ve onu takip eden mesaj alışverişi oldu. Ve şimdi, buradaydı, bunu yapıyordu.

Noel'de tanıştığım adamdı bu.

Onun bu halini bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim.

Kolumu indirdim ve kapıyı içeri girebileceği kadar açtım.

"Sana neden yemek yapmak istediğimi açıklayamam. Kendi mutfağının yolunu bile zar zor bulan bir adam için bu benim için biraz zorlama. Ama, kahretsin, bunu yapmak istiyorum." Bir adım daha yaklaştı, vücutlarımız artık santimlerce ayrıydı, yüzü yavaşça benimkine doğru eğiliyordu.

"Sana söyleyebileceğim başka bir şey var. Bu yemeği senin için yapmak istiyorum ve hiçbir koşulda bu akşam aramızda başka bir şey olmayacak." İki çantayı da bir eline aldı, diğer eliyle çenemi tuttu. "Kıyafetlerini çıkarmayacağım. Seni tezgâhın üzerine kaldırıp amını yalamayacağım. Seni yatak odana taşıyıp saatlerce sikmeyeceğim." Başparmağıyla dudaklarını okşadı. "Bu gece farklı olacak Rowan."

Daha önce nefes almanın zor olduğunu düşünsem de, bu noktada tek bir parça bile hava çekemediğimden emindim.

Ancak ciğerlerimin sıkı olduğu yerde, vücudumun geri kalanı tam tersi bir şey yaşıyordu. Neredeyse sallanmama neden olacak bir gevşeklik.

Cooper sevgisini her zaman dokunma ve yakınlık yoluyla göstermişti. Birdenbire bunu denklemden çıkarıyordu. Bana kur yapıyordu.

Benimle vakit geçiriyorsun.

Hareketleriyle bana daha fazlasını istediğini ve bu adımları atmaya istekli olduğunu söylüyordu. Ve bu nedenle, bu ezici duygu bedenimde yükseldi.

Ne olduğunu bilmiyordum.

Adının ne olduğunu bilmiyordum.

Nasıl tarif edeceğimi bile bilemedim.

Tek yapabildiğim onu almak ve her yerde hissetmektir.

"Tamam o zaman," diye fısıldadım. "Bana nasıl farklı olacağını göster."

Dudakları yüzümün yan tarafına indi, yanağıma bastırdı.

Orada beni içine çektiğini hissettim.

Ağzının sıcaklığını hissettim.

Hızalandığımızda vücudunun sertliğini hissettiğimi.

İşte o an bana birbirimize ne kadar iyi uyum sağladığımızı gösterdi.

Bir yapbozun parçaları değildik, kenarlarımız fazla yuvarlaktı. Pürüzlü bıçaklar gibiydik, onun sivri uçları benim oyuklarımı dolduruyordu.

"Beni içeri getir, Rowan."

Dudakları beni terk ederken yutkundum, bedenimi hareket etmeye teşvik etmeye çalıştım, yavaş yavaş kendimi kapının kenarından sıyırdım ve kapıyı arkasından kapatmadan önce onu takip etmesini bekleyerek fuayeme yürüdüm.

Buraya daha önce de gelmişti, bu yüzden yiyecekleri nereye taşıyacağını biliyordu ve oraya yöneldi. Mutfakta ona katılmak yerine bara gittim, raftan bir bardak alıp yarısına kadar burbonla doldurdum ve tüm malzemeleri tezgâha dizdiği mutfığa getirdim.

"Görünüşe göre bu tarifi gerçekten tutturmuşum." Adanın ucuna, o gelmeden önce oturduğum dizüstü bilgisayarına ve şarabıma doğru başıyla işaret etti.

Ona göz kırptım. "Yaptın." Ekranı kapattım ve dizüstü bilgisayarımı yolumdan çektim ama şarabı tuttum ve bir yudum aldım. "Alberta'nın yönetim yetkilileriyle görüşüyordum. Sonunda bana geri döndüler."

"İyi haber var mı?" Dolapları açmaya başladı, sonunda tencere ve tavalarımı sakladığım yeri buldu ve dökme demir bir tava çıkardı.

"Endişelerimizi anlattım ve araştıracaklar. Daha önce karşılaştıkları bir şey gibi gelmedi.

Bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin değilim."

Tavayı gazlı ocağın üzerine koydu, yanına büyük bir tencere yerleştirdi ve fırını açtı. "Bu, vereceğimiz kararın doğru olması gerektiği anlamına geliyor, yoksa boku yeriz. Bunu onların dikkatine sunmak tüm gözleri üzerimize çekecektir."

Yüzümü buruşturdum. "Oops."

Güldü. "Hayır, siz doğru olanı yaptınız. İnşaat söz konusu olduğunda her zaman doğru adımları atmak isteriz. Bazen yetkililer - herhangi bir ilçe, eyalet veya hatta ülke - sadece dahil edildiklerini hissetmeye ihtiyaç duyarlar. Onlara biraz yağ çekmekten zarar gelmez. Görünüşe göre siz bunu yaptınız ve bundan sonra da çok daha fazlasını yapacaksınız."

Şarap kadehini tezgâhın üzerinde döndürdüm. "Bugünkü olumlu eylemim... Duyduğuma göre sen de bir tane içmişsin."

Et paketini açtıktan sonra altın sarısı uzun kirpiklerinin arasından başını kaldırıp baktı. "Rhett'le yaptığım telefon görüşmesinden mi bahsediyorsun?"

"Mmm."

"Vay canına, bu herif çok alıngan." Başını salladı. "Biraz sert şakalaştıktan sonra araziye bizzat görmesi gerektiğini söyledi. Asistanlarımıza üçümüz için bir gezi ayarlamalarını söyledim. Bir haftadan kısa bir süre içinde yola çıkıyoruz."

"Bana öyle söylendi." Tezgâhın karşısına uzandım ve elimi onun elinin üzerine koydum. "Teşekkür ederim. O aramayı bana yaptırabilirdin... ama yapmadın."

"O orospu çocuğundan saklanmayacağım. Aramızda neler olduğunu da ona söylemeyeceğim." Dişlerini dudağının üzerinde gezdirdi. "Bunu sana bırakıyorum."

"Yeterince adil." İçimi çektim. "Ama asıl soru şu: Rhett ve Brady'nin bizi öğrendikleri anda kopacakları fırtınadan sağ çıkabilecek miyiz?"

Tekrar güldü. "Seni kardeşimle kafa kafaya giderken görmenin ne kadar seksi olduğunu söylemiş miydim?" Cevap beklemeden devam etti: "Bilmeni isterim ki, yardıma ihtiyacın olduğunu düşündüğüm için araya girmedim. Araya girdim çünkü o pislik durmayacaktı. Kanın kokusunu aldı mı, öldürmek için harekete geçer ve ben bunu bir saniye daha dinlemeyecektim."

Baharatlarımı bulana kadar birkaç çekmeceyi açmasını izledim ve ete sarımsak ve diğer baharatları ekledi.

"Ben de durmam, Cooper. Benimle ilgili bunu hâlâ fark etmedin mi? Geçen gece Kanada'da olduğu gibi, bu konuyu ilk kez açmıyordum. Sadece sen ilk kez benim istediğim şekilde karşılık verdin." Sırıttım.

"Mmm, evet. Ve bu yönünü seviyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, Brady ve Rhett neredeyse aynı kişiler, bu yüzden onlarla nasıl başa çıkacağımı ve dişlerini göstermelerini nasıl engelleyeceğimi biliyorum. Ama araya girdiğin için minnettarım. Bu bana arkamı kolladığını gösteriyor ve *bu* çok seksi bir şey."

Ellerini yıkadı ve büyük tencereye su ekleyerek makarna için tuz hazırladı. "O bok fırtınası hakkında... Onlara söyledim." Kendime bir bardak daha doldurmak üzereydim ama donup kaldım. "Kime ne söyledin?"

"Ailem." Tavanın altına ısı ekledi ve gaz tıslamaya başladı. "Sen gittikten sonra onlara senin Noel'de Kanada'da tanıştığım kadın olduğunu söyledim - orada hoşlandığım biriyle tanıştığımı biliyorlardı, sadece sen olduğunu bilmiyorlardı. Şimdi biliyorlar."

Dudaklarımı birbirine sürttüm, sanki dudak parlaticısı sürmüştüm ama sürmemiştim. "Peki durumumuzu tam olarak nasıl açıkladın?"

"Onlara bir şeyleri çözmeye çalıştığımızı söyledim." Arkasındaki etin pişmesine izin vererek arkasını döndü ve benimle göz göze geldi. "Ve senden gerçekten hoşlandığımı."

Göz kapaklarımın

genişlediğini hissettim. "Vay

canına." "Çok mu fazla?"

"Hayır." Başım sallandı. "Mükemmel miktarda." Devam etmeden önce bir an durdum, "Nasıl karşıladılar?"

"Duymak istediğine emin misin?"

Kalbim çarpmaya başladı. "Evet. Hayır. Ama evet."

"Macon çok yumuşak başlı. Henüz Coles'ları sevmiyor ama bizimle bir sorunu yok." Taze pappardelle poşetini çıkardı. "Jo'ya gelince, sana birkaç iltifat etti, senden hoşlanıyor. Ve muhtemelen Jenner'la ilişkisinin başlama şeklinden dolayı bunu herkesten daha iyi anlıyor - bir gün sana anlatacağım bir hikâye."

Duymak için sabırsızlandığım bir hikaye.

En iyisini sona bırakması tesadüf değildi.

"Peki ya Brady?" Nefes verdim. "Eminim söyleyecek çok şeyi vardır."

Getirdiği birkaç sebzeyi kesme tahtasının üzerine yerleştirdi ve onları doğramak için bir bıçak buldu. "Onu hiçbir şey memnun edemez. Denemeyi uzun zaman önce bıraktım. O böyle biri ve ben de bunu kabullendim. Yine de olan biteni hiçbirinden saklamak için bir neden görmüyorum."

Brady'nin onu azarlayacağını biliyordu ama yine de bunu yapmıştı. Ve bu bana daha fazlasını istediğini gösterdi.

O istedi ...

Hayretle ona baktım. "Bizden bu kadar emin misin?"

Ha?" Hareketleri yeterliydi; sadece kelimeleri de istiyordum.

Yaklaştı ve bana ulaştığında yanaklarımı kavradı, yüzüm tamamen ona dönük olana kadar çenemi eğdi. "Eğer öyle olmasaydım, onlara hiçbir şey söylemeyeceğimi biliyorsun sanırım. Ayrıca şu anda burada da olmazdım."

Bunu yüzde bir milyon biliyordum.

Ama hâlâ sorularım vardı.

"Neden, Cooper? Bu değişikliğe ne sebep oldu?"

"Muhtemelen aradığınız olağanüstü cevap bu değil."

Gözlerini taradım. "Ben sadece gerçeği istiyorum. Bunun nasıl görüldüğü ya da kulağa nasıl geldiği umurumda değil."

Burnunu benimkine bastırdı, göz kapakları kapanıyordu. "Kendime bir kez kimliğini gizlediğinde artık geri dönüş olmadığını söyleyip durdum ama bu sadece bir bahaneydi. Sonra kendime senin bir ortak olduğunu söyleyip durdum, bu da bir bahaneydi. Sonra senin bir Cole olduğunu söyledim, bu da başka bir bahane oldu." Bana bakmak için ellerini çekti, elleri yerinde duruyordu. "Birlikte olursak aileler arasında daha da fazla gerilim yaratacağından ve şirketin geleceğini tehlikeye atacağından korkuyordum. Ama sonra fark ettim ki, böyle bir yük benim üzerimde değil. Sen ve ben, böyle bir güce sahip değiliz ve işleri bir arada tutmak bizim sorumluluğumuz değil. Bunu yapmak için hepimize ihtiyaç var ve eğer şirket çökerse, bunun nedeni kesinlikle ortaklardan biriyle çıkıyor olmam olmayacak." Yüzünde bir acı çizgisi belirdi ve bunun bu işi çok önemsediği için olduğunu biliyordum. "Bundan çok daha büyük sorunlar bizim kırılma noktamız olacak - eğer bir tane varsa."

Bu onun için hiç de kolay olmayan bir farkındalıktı.

Tüm hayatını Spade Otelleri'ne adanmışken olmazdı. Ailesinin ne düşündüğünü onun kadar önemseyen biri varken değil.

"Biliyorsun, baban ve Walter bizi birleştiren hiç siklemediler. İkisinin de defalarca söylediği şey, bunun işe yarayacağı."

Başparmakları dudaklarımı ovuşturdu. "Sen ve ben, biz de birleşiyoruz. Durumumuz farklı değil, bu yüzden diğerlerinin ne düşündüğünü hiç umursamamalıyız."

Başımı salladım. "Bu çok mantıklı Cooper."

"Biri sorarsa, amcamın sürekli söylediği şeyi tekrarlayacağım ve onlara her şeyin yoluna gireceğini söyleyeceğim. Ama şimdiden söyleyebilirim ki, olan hiçbir şey için suçu üstlenmeyeceğiz. Kimin ne dediği umurumda değil, eğer bir şey olursa, biz hatalı değiliz."

"Hiçbir şey olmayacak." Aşık olmak dışında -bu kelime beni o kadar sert çarptı ki ciğerlerim nefes verirken dudaklarım büzüldü. "Ama haklısın, yine."

"Bunun kolay olup olmayacağını bilmiyorum Rowan. Öğrendiklerinde ve bizi birlikte gördüklerinde nasıl tepki vereceklerini ya da ne kadar pislikle baş etmek zorunda kalacağımızı bilmiyorum - eğer varsa. Ama umurumda değil. Ben bu işin içindeyim. Sonuna kadar." Bana daha sıkı sarıldı. "Ve eğer senin için savaşmanın ötesinde bir mücadele gerekiyorsa, o zaman ben hazırım."

YİRMİ ÜÇ

Cooper

İ geceyi Rowan'larda geçirmeyi planlamamıştım. Sadece gidip bize yemek pişirmek, ortalığı toplamak ve biraz takılmak niyetindeydim. Ama arka planda bir film çalarken, viski ve şarabın etkisiyle onun kanepesine uzandığımızda, iş ve Louise Gölü, birleşme ve gelecek için bireysel hedeflerimiz hakkında konuşmaya başladık ve sonunda uykuya daldık. Gecenin bir yarısıydı ki ikimiz de aynı anda uyandık ve onu kanepeden kaldırıp yatak odasına, yanına sürünerek girdi.

Zihnimdeki alarm beni altıyı biraz geçte kaldırdı. Rowan hâlâ uyuduğu için mutfığa gidip kahvaltı hazırladım. Genellikle kendim için pişirmedığım bir başka öğün. Klark her zaman mikrodalgaya koymam gereken bir şeyler hazırlardı.

Ama onun evinde biraz yumurta kızarttım, birkaç dilim ekmek kızarttım ve buzdolabında bulduğum çilekleri ve ananası kestim. Tam hepsini tabağa koyuyordum ki onun çıplak ayaklarının parke zemine basma sesini duydum. Mutfağın köşesini döndüğünde, uykuya daldığı kıyafetine bir hırka eklediğini fark ettim ve adanın dibinde durduğunda, kazağın her iki tarafını da etrafına çekti.

Tanrım, sabahları çok güzel oluyordu. Yüzünde hiç makyaj kalmamıştı ve saçları biraz kabarıktı. Gözleri büyük ve meraklıydı.

"Gittiğini sanmıştım... geçen seferki gibi."

Geçen seferki gibi.

Onu becerdikten sonra evinden apar topar çıkmak tam bir pislik hareketiydi. En gurur duyduğum an değildi, özellikle de şu anda nerede olduğumuzu düşünürsek.

Yumurtayı kızarmış ekmeğin üzerine sürdüm ve tavayı lavaboya koydum, böylece ellerimi serbest bırakarak ona döndüğümde onu kollarıma çekebildim. "Sana veda öpücüğü vermeden gitmem."

Yüzü bir gülümsemeyle ısındı. "Bunu sevdim. Ama aynı zamanda, yapmasan iyi olur." Kollarını belime doladı ve bana baktı. "Görüyorum ki yemek yapmışsın. Yine yemek yapmışsın. Dün akşamki yemeğin şimdiye kadar yediğim en iyi yemeklerden biri olduğunu düşünürsek, her ne hazırladıysan tadına bakmak için oldukça heyecanlıyım."

Yüzünün iki yanını tuttum ve nazik bir öpücük kondurdum. "Kesinlikle iyiydi, ama bana biraz fazla kredi veriyor olabilirsin."

"Dur. Mükemmeldi."

Ona bir öpücük daha verdim ama dikkatli hareket ettim. Dudaklarımı Rowan'ın herhangi bir yerine koymak vücudumdaki tüm duyguları tetikliyordu. Dün gece işleri daha ileri götürmemek için elimden gelen her şeyi yapmak zorunda kaldığım anlar olmuştu. Bunu yapmamamın tek nedeni, onun kıyafetlerini yırtmadan da birlikte vakit geçirebileceğimizi bilmesini istememdi.

Ama kahretsin, istemiştim.

Ve şu anda bu istekle savaşmak için çok kötü bir zaman geçiriyordum.

Onun ne kadar muhteşem görüldüğünü, amının sikimin üzerinde ne kadar sıkı hissedeceğini, onu yaladıktan sonra ne kadar ıslak olacağını aklımdan çıkarmam gerekiyordu.

Sikeyim.

Ben de "Günün nasıl geçiyor?" diye sordum.

"Alberta yetkilileriyle tekrar görüşeceğim ve dün gece önerdiğin gibi biraz yağ çekip çekemeyeceğime bakacağım ve ardından mimarın gönderdiği bazı tasarımları gözden geçirmeye başlamak istiyorum. İyi görünüyorlar, ama gerçekten derinlemesine incelemek ve kendi tarzımı katmak istiyorum." Parmaklarını belimde gezdirdi. "İki seçeneği bu kadar çabuk bir araya getirdiğine inanmıyorum. Asıl fikrimiz bu olduğu için tam yapının hazır olması bir şey, ama yarım boyutlu proje için zaten bir şeyler bir araya getirmek? İşte bu etkileyici."

"Etkileyici, belalı bir sunum yaptın."

Güldü. "Ben buna sunum demezdim. Sadece birkaç fikirle gelmek istedim. Bilirsiniz, bilgimi ya da yeteneğimi tekrar sorgulamaya karar verirseniz diye." Göz kırptı.

"Ben yapmadım..."

"Yaptın. Ama seni affediyorum."

"Ve bak, parkın dışına vurdun."

"Bu işin aslını öğrendiğimde daha da iyi olacağım ve gerçekten plan yapmaya başlayabileceğiz." Bu ifadenin bir hata olmadığını anlamamı sağlayacak şekilde sırtıttı ve beni daha sıkı kavradı. "Banff şehir merkezinde bulduğum arazinin biraz daha dikkatimi çekmesi gerekiyor. Hakkında ne bulabileceğimi görmek istiyorum. Satılık olduğunu biliyorum ama gerçekten uygun bir seçenek olup olmadığını görmek istiyorum."

Saçlarını yüzünden ittim. "Jenner araziye kontrol etti mi?"

"Dün öğleden sonra ona bilgileri gönderdim. Tüm o e-postaları sana kopyaladım, okumadın mı?"

Onu bıraktım ve tabaklara uzandım, onları masaya taşımadan önce kollarının inmesini bekledim. İkinci geçişimde, hazırladığım iki fincan kahveyi getirdim ve karşısına oturdum. "Dün e-postalarımı cevap alamadım."

Kahvesinden bir yudum aldı. "Bu sen değilsin."

"Beynim meşguldü ve üretkenliğim bok gibiydi." Ağzıma bir çilek attım. "Öyle mi?" Gözleri kısıldı. "Ne ile?"

"Sen."

Göğsünü işaret ederken yanakları hafif bir pembe tonuna dönüştü. "Ben mi? Bana ne olmuş?" "Her şeyden biraz."

Tostunun köşesini ısırdı. "Mmm. Lezzetli." Çiğnemeyi bitirdi ve ekledi, "Şimdi bana her şeyi anlat, Cooper."

"Her şey," diye tekrarladım.

Başını sallarken gözleri büyüdü.

"Bilmiyorum... Sadece seni aklımdan çıkaramadım. Barda bana söylediklerini düşündüm. Bana her zaman nasıl baktığını. Konferans odasında bana dokunduğunda nasıl hissettiğimi. Senin yanımdayken nasıl hissettiğimi. Sana bir türlü doyamadığımı... Mesela şimdi işe gitmek bile istemiyorum."

"Ve tekrar söylüyorum, bu hiç de senin tarzın değil." "Hayır."

"Bana bir şey söyle. Nasıl bir his?" Sesi çok hafifti; bir fısıltının hemen üzerindeydi. "Bedenimin içinde mi demek istiyorsun?"

"Evet." Ellerini masanın üzerine koydu. "Ben de aynı şeyi hissediyor muyum bilmek istiyorum."

Dışarıda Hollywood Tepeleri'ni gören pencereye doğru baktım ve bu hissi tarif edecek doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. "Sanki biri ayaklarımın altında bir kibrit çakmış gibi." Gözlerim onunkilere kilitlendi. "Ve oradan vücudumun her yerine yayıldı. Bir yangın. Ama bu bir yanma değil. Daha çok ..."

"Bir karıncalanma."

"Evet," diye kabul ettim, bu kelimeyi gerçekten düşünerek. "Kesinlikle." Elim onun elinin üzerine gelene kadar masanın diğer tarafına uzandım. "Dürüst olacağım Rowan." Duraksadığımda gözlerine baktım ve yavaşça nefes aldım. "Bu duyguya ne ad verildiğini bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum."

"Ama size başka bir şey söyleyeyim... Bunun ortadan kalkmasını istemiyorum."

ROWAN

Hâlâ e-postanızı kontrol etmediniz mi? Çünkü cevap gelen kutunuzda sizi bekliyor.

BEN

Sadece seninle konuşmak için bir bahane istedim.

ROWAN

Mazerete ihtiyacın yok, Cooper.

Tıpkı senin evime gelip geceyi geçirmek için bir bahaneye ihtiyacın olmadığı gibi.

BEN

Uzun zamandır uyuduğum en iyi geceydi.

ROWAN

Ben de hazırım. Tekrar yapmaya hazırım.

BEN

Bir dahaki sefere ellerimi senden uzak tutacağıma söz veremem.

ROWAN

Seni istemiyorum.

YİRMİ DÖRT

Rowan

BEN

E-postalarını kontrol etmediğin için, LOL, sana biraz araştırma yaptığımı haber vereyim dedim. Jenner da yaptı. Banff şehir merkezindeki arazi sağlam bir rakip. İhtiyacımız olan her şeyi bize sağlayabilir.

KOOPER

Mimarın toprak örneklerini gönderdiğini duydum.

BEN

Yani, e-postalarınızı kontrol ediyorsunuz.

KOOPER

Bugün üretkenliğimin daha iyi olduğunu söyleyemem ama evet, gelen mesajları gözden geçirdim.

BEN

Seninle ne yapacağım ben?

KOOPER

Peki ya ... bana ne yapacaksın?

BEN

Ohhh, evetesss. Bu gece mi?

KOOPER

Bu gece gelemem. Arayı kapatmak için kardeşlerimle dışarı çıkıyorum. Geç bir saat olacak. Ne zaman gelirim ve ne kadar sarhoş olurum bilmiyorum. Erteleyelim mi?

BEN

Ve Coles'lar da davet edilmedi mi? Bu pek şirket kültürüne uygun değil. Şaka yapıyorum.

Belli oluyor.

KOOPER

Üzülerek söylüyorum, sanırım Rhett'in Spade gecelerimizden birine davet edilmesi için uzun bir süre geçmesi gerekecek.

BEN

Sigh.

KOOPER

Oraya
varacağız...

BEN

Tamam, Walter.

Tıpkı onun gibi konuşuyorsun.

KOOPER

Son zamanlarda her şey için standart cevabım olmaya başladı.

BEN

Bence barışı tezahür ettiriyorsun.

KOOPER

Normalliği gösteriyorum ki hep birlikte taşındığımızda cehennem olmasın.

BEN

O da var.

KOOPER

Asistanınızın Louise Gölü gezimiz için gönderdiği seyahat programını gördünüz mü?

BEN

Son bir saattir toplantıdaydım ve yeni gördüm. Rhett'in bizimle oraya geleceğini sanıyordum. Ve şimdi, biz geldikten sonraki güne kadar gelmeyecek. Onunla konuşup neler olduğunu öğreneyim.

KOOPER

Şikayet etmiyorum...

BEN

Sus.

Boston'da başka bir proje üzerinde çalışacakmış ve bunun onu ne kadar geciktireceğini bilmiyormuş. O yüzden, evet, ertesi gün bizimle orada buluşacak.

KOOPER

Bu da Kanada'da bütün bir gün ve gece boyunca seninle baş başa kalacağım anlamına geliyor.

BEN

Öyle.

Benimle ne yapacaksın?

KOOPER

Fikirlerim var.

BEN

Hangileri?

KOOPER

Sana söyleyeceğimi düşünmen çok hoş.

BEN

Senden alabileceğime eminim.

KOOPER

Nasıl?

BEN

Hadî ama. Zayıf noktayı biliyorum ve bu benim ağzımla ilgili. Bunu senden çıkarmak zor olmazdı, yani. LOL.

KOOPER

Benimle edepsizce mi konuşuyorsun Rowan?

BEN

;)

BEN

Bu gece kardeşlerinle iyi eğlenceler.

KOOPER

Çok tatlısın.

Konuşmaların yarısının senin hakkında olmasını bekliyorum.

BEN

Çünkü Brady kendine hakim olamıyor. Alınma, o bir pislik.

KOOPER

Ben de kendime engel olamıyorum. Ben de mi hıyarım?

BEN

Öyleydin, evet. Dev bir tane. Ha-ha.

Eğer seni daha iyi hissettirecekse, Sky'la takılıyor olacağım, o da aynı şeyi konuşmak isteyecektir. Senin hakkında konuşabileceğim tek kişi o. Hâlâ kardeşlerime söylemek için doğru zamanı bekliyorum ve o zaman henüz gelmedi.

KOOPER

Anladım. Sky'a ne söyleyeceksin?

BEN

Sana aşık olduğumu.

Ve inanın bana, bunu zaten biliyor, ama tekrar duyacak.

KOOPER

O his... seninle olmadığım da bile orada.

BEN

Aynısından.

KOOPER

Eminim uyuyorsundur ama eve yeni geldim ve iyi geceler demek istedim.

BEN

Uyanmak için en iyi mesaj. Dün gece eğlenebildin mi?

KOOPER

Söylemem gereken tek şey, ofislerimizin henüz birleşmemiş olmasının iyi bir şey olduğu. Ciddi bir sefahatin sonucunu görebilirdiniz. Bu sabah hiçbirimiz için işler iyi gitmedi. Gerçekten içeri girebildiğimize bile inanmıyorum.

BEN

Akşamdan kalma mısınız?

KOOPER

Yarı ölü.

BEN

Ama ben bunu görmek istiyorum. Her yönünü görmek istiyorum.

KOOPER

Tanrım, bu çok seksi.

KOOPER

Seni görmeyeli iki gece olması hoşuma gitmiyor.

BEN

Dün gece neredeyse ofiste uyuyordum. Bu birleşme beklediğimden daha fazla iş yaratıyor. Orada da işler buradaki kadar stresli mi?

KOOPER

Zor oldu, yalan söyleyemem.

BEN

Sertlik için adam öldürürüm. Çok acımasızdı.

KOOPER

Bu gece seni dışarı çıkarayım da kafanı dağıt. Seni o kadar meşgul edeceğime söz veriyorum ki bir işin olduğunu bile hatırlamayacaksın.

BEN

Bunu istiyorum. Hem de çok. Ama en az 10'a kadar burada olacağım. Sonra da eve gidip toplanmam gerek çünkü yarın akşam bunu yapacak vaktim olmayacak. Yeğenimin doğum günü ve çok önemli bir şey.

KOOPER

Ridge'in kızı mı?

BEN

Bizim küçük Daisy'miz, evet.

KOOPER

Yani Banff'a uçana kadar seni göremeyeceğim.

BEN

Beni özledin mi?

KOOPER

Evet.

BEN

Güzel.

YİRMİ BEŞ

Cooper

Rowan'ın cipin arka koltuğuna geçmesine yardım ettim ve hemen kolumu omuzlarına doladım, dudaklarımı başının yan tarafına dayadım. O elma ve sedir ağacı kokusuna doyamıyordum.

"Yemek bittiğine göre yapabileceğimiz birkaç şey var," dedim ona, araç hâlâ park halindeydi ve şoför bir sonraki talimatını bekliyordu. "Stresli olduğunu biliyorum ve eminim çok yorulmuşundur, bu yüzden gecemizi de günümüz kadar yoğun hale getirmek istemedim, ama aklıma gelen iki fikir var."

Rowan'a uçuş sırasında doksan dakikalık bir masaj yapabilmesi için bizimle Banff'a uçması için tuttuğum masöze atıfta bulunarak, "Şımartılmak ekstra zordu," diye şaka yaptı.

Otele giriş yaptıktan sonra, süitimde şöminenin önünde öğle yemeğimizi yemeden önce köpük banyosu yaptık. Öğleden sonrayı Banff şehir merkezine giderek geçirdik, böylece ihtiyaç duymamız halinde ikinci yerimizi tutacak olan bulduğu mülkü kontrol edebilecektik. Geri dönüp hazırlandıktan sonra da akşam yemeğini kasabanın en yüksek puanlı biftek restoranında yedik. "Bugün gerçekten de daha mükemmel olamazdı, Cooper." Ceketinin üzerinden karnını ovuşturdu. "Ve şimdi, ben çok doldurulmuş."

"Güzel." Ona hızlı bir öpücük verdim. "Seçeneklere gelince, bir tanesi buz patenine gitmek. Buradan yaklaşık on beş dakika uzaklıkta bir buz pateni pisti var, gidip bakabiliriz. Ya da otele dönüp barda bir içki içebilir ve akşamı erken bitirebiliriz-" "Bunu istiyorum." Eldivenli elini yanağıma koydu. "En son benim otelimde kaldığından beri çok fazla gece geçti."

Ev. Rhett yarın geliyor. Kalan her saniyemizin tadını çıkaralım." "Yalnız." diye eklerken sesini alçalttı. "Aklımı okuyorsun amına koyayım." Ön koltuğa doğru eğildim. "Bizi otele geri götürebilirsin. Teşekkür ederim." Şoför restorandan uzaklaşırken Rowan başını omzuma yasladı. "İlginç bir haber: Hiç buz pateni yapmadım." "Gerçekten mi?"

"Şimdi yüksek sesle söyleyince kulağa komik geliyor. Muhtemelen şimdiye kadar yapmam gereken bir şeydi." Başının üstünü öptüm. "Soğuktan nefret ediyorsun. Eğer sevseydin, evet, gitmemiş olman kulağa komik gelirdi." Bana baktı. "Sanırım gitmişsindir? Ve muhtemelen gerçekten iyisin?"

"Eskiden biraz hokey oynamıştım." Gülümsedim.

"Oynadın mı?"

"Tüm lise boyunca. Üniversite seviyesinde oynamayı düşünmüyordum, bu yüzden son senemden sonra bıraktım ve o zamandan beri sadece birkaç kez patenlere bindim."

Başını dikleştirdi ve koltuğunda kayarak bana doğru döndü. "Neden oynamaya devam etmek istemedin?"

İçimi çektim. "Babam da bana aynı soruyu tekrar tekrar sordu."

"Özür dilerim-"

"Hayır, öyle demek istemedim. Demek istediğim, o sadece benim mantığımı anlamadı. Çok zorladı ve gelen teklifleri geri çevirdiğimde hayal kırıklığına uğradı." Pencereden dışarı hızlı bir bakış attım. "Üniversite sporcusu olmak bir ton iş demek. Bunu biliyordum çünkü lisede benden birkaç yaş büyük, burs kazanan birkaç çocukla arkadaşım ve tatilde eve geldiklerinde bana her şeyi anlatırlardı." Parmaklarımı boynuna dolamadan önce ısınması için elimi pantolonuma sürttüm. "O zamanlar, lise boyunca Spade Hotels'de çalışmışken bu düzeyde bir bağlılık istemiyordum. Sadece bir molaya ihtiyacım vardı. Mezun olup şirket için tam zamanlı çalışmaya başlayana kadar eğlenmek ve özgürlüğün her saniyesinin tadını çıkarmak istiyordum."

"Anladım." Başını salladı. "Peki, umduğun kadar eğlendin mi?"

"Yesss," diye tısladım gülererek. "Muhtemelen aşırıya kaçtım." Dört yılı anlatmayacaktım çünkü kadınları, partileri ve kargaşayı duymak isteyeceğini sanmıyordum. "Büyürken hiç spor yaptın mı?"

"Ben yapmadım. Ben pek atlet sayılmam. Bir top bana doğru uçarak gelirse, eğilirim. Yakalamak için hiç çaba sarf etmem çünkü bir, yakalayamam ve iki, bir şekilde kendime zarar veririm."

Parmaklarımı boynunda gezdirip çenesinin altını ovuyorum. "Bizim için sporla ilgili bir şey planlamamaya dikkat edeceğim." "Kayak olmadığı sürece, lütfen yapma, *teşekkürleruu*." Kıkırdadı. "Ama neden bir üniversitede oynamak istemediğini çok iyi anlıyorum."

ve babanla aynı fikirde değilim. Çocukların o yaşta çocuk olmaya ihtiyaçları var ve bunu istemelerinde yanlış bir şey yok." Durakladı. "Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, benim babam da aynı derecede sert biriydi."

"Benzer şekilde büyüdüğümüze dair bir his vardı içimde."

"Biliyorsunuz, bana her zaman çocuklarla aynı şekilde davrandı, ama sanki -şimdi bile- benden onlardan daha fazlasını bekliyormuş gibi hissettim. Kardeşlerim ilk günden itibaren şirketin bir parçası olmak istediler. Ben istemediğimden değil, babam için çalışanın nasıl bir şey olacağından endişeleniyordum. Beklentiler Cole International'ı koyduğum kaideyi lekeleyecek miydi?"

"Ama sonunda pes ettin."

"Babamın yardımı olmadan da başarılı olabileceğimi kendime kanıtlamadan olmaz. Önce buna ihtiyacım vardı." Derin bir nefes aldığını hissedebiliyordum. "Bu başarı olmasaydı, hiç katılmazdım, sanmıyorum."

"Senin olanı özlüyor musun?"

"Ohhh, güzel soru." Devam etmek için bir an bekledi. "Benim için çalışan hanımları ve müşterilerimi özlüyorum. Tasarımcılarla buluşmak için Avrupa'ya gitmeyi ve orada satın aldığım farklı parçalara stil vermeyi özlüyorum ki bunu sadece bir avuç müdavimim için yaptım."

"Seni tatmin etti." Sesim sessizdi.

"Kesinlikle tatmin etti."

"Otel işinden de aynı hissi alıyor musunuz?"

"Komiktir, Cole International'a katıldığımda, kendi başıma öncülük edeceğim ilk proje Louise Gölü'ydü. Bu benim bebeğim olacaktı. Uzun zamandır iş konusunda bu kadar heyecanlanmamıştım. Ve babam tüm kontrolü bana veriyordu, yani Cole markasını koruduğum sürece işleri istediğim gibi yapabilirdim." Aşağıya baktı. "Aynı şeyin senin için de geçerli olacağını düşündüğünü biliyorum, Walter sana inşaatı verecekti ve o otel senin olacaktı. Bu duruma düştüğümüz için üzgünüm. İkimizin de istediği şeyin bu olmadığını biliyorum."

Yüzünü bana dönük olana kadar kaldırdım. "Otel elinden almışım gibi mi hissediyorsun?"

Eli bacağıma gitti, gözleri artık karanlıkta bile benimkileri tutuyordu. "Onu benden aldın mı? Kesinlikle hayır. Bana uzlaşmayı ve olaylara Spade gibi bakmayı mı öğretti? Evet."

Elim yanağına doğru kaydı, parmaklarım saçlarına gömüldü. "İkimizin de mutlu olacağı bir şekilde yürüteceğimize söz veriyorum."

Başını salladı. "Buna inanıyorum ve söz veriyorum, bu proje nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, ister bir bina ister iki bina olsun ya da burada bitmeyip başka bir yerde inşaat yapmaya karar versek bile, sana karşı değil, seninle birlikte çalışacağım. Bu otelin ikimizin de sevdiği bir şey olmasını istiyorum."

O başka bir şey söyleyemeden dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Kahretsin, bu kadın mükemmeldi. Tadına kadar. Dilindeki tatlılık her yerimin zonklamasına neden oldu.

Geçen haftadan beri bu geceyi düşünüyordum. Sonunda onunla vakit geçirme şansını. Ve

şimdiye kadar, tam da istediğim gibi gitmişti.

SUV otelimizin önünde durduğunda dudaklarımı çektim. Arka koltuğun kapısını açtım, dışarı çıktım ve yere yatmasına yardım ettim, onu içeri götürmeden önce şoföre teşekkür ettim. Onu bara götürürken elim sırtının alt kısmında kaldı ve uzak tarafta iki koltuk belirledim.

Taburesine ulaştığında Rowan ceketini çıkardı ve altındaki, yemek boyunca gözümü ayıramadığım zümrüt rengi seksi elbiseyi ortaya çıkardı.

Onun vücudunu soymak için sabırsızlanıyordum.

"Şu anda bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok," diye kulağına homurdandım.

Paltosunu çantasıyla birlikte taburesinin arkasına yerleştirirken gülümsedi. "Yeşili seviyorsun, ha?"

"Senden hoşlanıyorum."

"Ya kırmızı giyiyor olsaydım?"

"Hiç fark etmezdi. Hangi renk, stil, kumaş olursa olsun, gecenin sonunda hepsi yere düşecek."

Güldü ve barmen yaklaştığında, "Ekstra kirli bir martini, gerçekten çok iyi çalkalanmış, lütfen" dedi. "Yani, üstünde buz parçaları var," diye ekledim, martini yapmanın tek yolu buydu.

"Tamamdır," diye yanıtladı barmen. "Normal mi yoksa mavi peynirli zeytin mi?" "Normal," diye sordu.

"Peki ya senin için?" diye sordu bana.

Canım burbon çekmişti ama martini kulağa çok hoş geliyordu. "Ben de aynısından alacağım," dedim ona.

Ona doğru döndüm, ceketimi üzerimden çıkarmadım çünkü burada uzun süre kalmaya niyetim yoktu. Ve çünkü bu barda geçirdiğimiz her saniye sikim daha da sertleşiyordu.

"Bu barda sevdiğim bir şey var." Gözleri bana dönmeden önce tüm alanı taradı. "Şeklinden mi yoksa düzeninden mi bilmiyorum. İçkilerin her zaman çok iyi olması mı yoksa dekoru mu?"

Kolumu sırtına doladım. "Bunların hiçbirisi değil." "Hayır mı?"

Barın karşısını işaret ettim. "Çünkü tam şurası benimle tanıştığın yer." Gözlerinin geri dönmesini bekledim. "Bu yüzden seviyorsun."

"Çok fazla şeyin başlangıcı."

"Dinle" -boynuna doğru eğildim, elbisenin dekoltesi köprücük kemiği ve göğsüyle birlikte tüm boğazını ortaya çıkarıyordu ve omuzlarındaki ince askılar dışında kolları çıplaktı- "eğer kolay olsaydı, şu anki kadar iyi hissettirmezdi."

"Seni o kadar çok istemeyeceğimi mi söylüyorsun?"

Kulağının hemen altını öptüm ve arkama yaslandım. "Bu mücadeleye değdiğini söylüyorum."

"Umarım savaşmayı bitirmemişsinizdir bayım. Daha önünüzde uzun bir yol olduğunu söyleyebilirim." Göz kırptı. "Öyle mi?"

"*Mmhmm.*" Barmenin az önce koyduğu martiniyi aldı ve devam etmeden önce benimkini kaldırmamı bekledi, "Louise Gölü'ne. Bu büyülü yer olmasaydı, biz de olmazdık."

"Biz..."

"Sakin bana bu kelimenin seni korkuttuğunu söyleme."

Başımı salladım. "Yakınından bile geçemezsin." Bardağımı onunkiyle tokuşturdum ve bir yudum aldım.

Tam barın üstüne geri koyuyordum ki cebim titredi. Akşam için telefonumu sessize almıştım, sadece kısa Sık

Kullanılanlar listemden gelen aramalar geçebiliyordu. İçime uzandım, cebimden çıkardım ve ekranda Jo'nun adını gördüm.

Nerede olduğumu ve kiminle olduğumu

biliyordu. Arama önemli olmalıydı.

Rowan'a, "Buna bakmam gerek," dedim. "Bana birkaç dakika ver, hemen döneceğim." "Sorun değil."

Bardan uzaklaştım ve telefonu yüzüme tutarak lobiye doğru ilerledim. "Jo, ne oldu?" "Yalnız mısın?"

Yerden tavana kadar uzanan bir sütuna yaslandım ve bara baktım. Rowan'ın sırtı görünüyordu, saçları kışının yarısına kadar sarkıyordu, kolları barın tepesindeydi ve parmakları bardağın ince sapına dolanmıştı.

Tanrım, bu açı bile muhteşemdi. "Şimdi

öyleyim, evet," diye cevap verdim.

"Bu gece öğrendiğim bir şey hakkında seninle konuşmak istiyorum." "Pekala."

"Kahretsin, Cooper, bu çok ağır. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Ağır mı?

Rowan'a odaklandım. "Baştan başla ama hızlı ol. Rowan beni bekliyor."

"Telefonu benimle kapatmayacağına ve az önce konuştuğumuz hiçbir şeyi ona söylemeyeceğine söz vermeni istiyorum." Kaşlarım kalktı. "Ne demek istiyorsun, Jo?"

"Yani, sana söyleyeceğim şey ciddi. Hem de çok ciddi, Cooper. Bunu aramızda tutacağını bilmem gerek.

Brady ya da Macon'a bile söylemeyeceğim. Sadece

sana." Ne sikimden bahsediyordu bu?

Neden sadece bana söylüyordu?

Ve neden Rowan'a bir şey söyleyemiyordum?

"Devam et. Sana söz veriyorum."

Birkaç saniye geçtikten sonra, "Bu akşam babamın evindeydim, onunla yemek yiyordum. Sadece ikimiz vardık ve neredeyse iki şişe içmiştik. Coles hakkında konuşmaya başlamamızın tek sebebinin bu olduğuna eminim. İş açısından değil. İnsan olarak bahsediyorum. Ofisin duvarları dışında kim olduklarından. Babamın bana açılmasının tek sebebinin şarap olduğundan da eminim. Onu bilirsin. Kapısı olmayan bir kasadır. Fazla paylaşmaz. Dedikodu bile yapmaz."

"Biliyorum."

"Ama bu onun içini kemiriyor olmalıydı ve belli ki bunu dışarı vurmak zorundaydı. Çünkü birdenbire yüzüne bir ifade geldi ve aniden duygusallaşmaya başladı."

Başımın arkası sütuna çarptı. "Walter... duygusallaştın mı?"

"Evet."

"Neyin
üzerine?"

"Ray..."

"Bana ne söylemek üzeresin Jo?"

YİRMİ ALTI

Rowan

"Her şey yolunda mı?" Barda bana tekrar katıldığında Cooper'a sordum.

Gideli muhtemelen on dakikaya yakın olmuştu. Ve bu süre zarfında bakışlarım tüm barı ve görebildiğim kadarıyla lobiye taramış, onu her iki alanın ortasında, sırtını abartılı masalardan birine yaslamış halde bulmuştum. Yüzünde çok ciddi bir ifade vardı.

"Evet, evet." Martini'sini eline aldı ve bir yudum içti. Bu tek yudum onu yeterince tatmin etmemiş olmalı ki bardakta kalan tüm votkayı geri içti. "Bu kadar uzun süre yok olduğum için özür dilerim."

İçimden bir ses "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu.

Elindekini yere bıraktı ve bana doğru döndü, tavrı birden çok daha rahatladı, omuzları gevşedi ve alçaldı. "Ne hakkında konuşacağız?"

"O telefon görüşmesi her ne hakkındaysa."

Üzgün olup olmadığından emin değildim ama kesinlikle kendini sakinleştirmeye çalıştığını söyleyebilirdim. Her ne mayalandıysa -ya da hâlâ mayalanıyorsa- ona yardım etmek istedim.

Önce kıkırdadı ve sonra alnından öperken yanağına tuttu. "Her şey yolunda." Bana bakarken saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Bu sabah uçağa bindiğimizden beri her şey mükemmeldi."

Başımı salladım. "Anlaştık." Bir şeyler konuşması için onu daha fazla zorlamalı mıydım emin değildim. Dikkatli davranmaya karar verdim ve "Bu konuda konuşmak istersen, dinlemek için buradayım" dedim.

Bana biraz daha sıkı sarıldı, yüzündeki ifade saf bir hâkimiyete dönüştü. "İstediğim şey seni süitime götürmek."

Onun ilgisi ve bedenime hissettirecekleri bir yana, istediğim şey birazcık kırılğanlıktı. İçimdeyken Cooper'ı en ham haliyle hissettiğim anlar oldu.

Bu gece bunu hissetmek istedim. Görmek istedim.

O telefon görüşmesi sırasında olanlardan sonra iyi olup olmadığını bilmek istedim.

Gülümsedim. "Ne kadar beklemem gerekiyor?"

"Mmm." Yaklaştı ama beni öpmedi. "Öpmüyorsun." Elimi kalçasına sürttüm. "O zaman şimdi gidelim."

Barmene seslendi ve "Bu içkileri odama fatura edeceğim" dedi.

Barmen Cooper'ın imzaladığı bir fatura çıkardı ve deri hesap cüzdanı kapanıp kalem artık elinde olmadığı anda ayağa kalktı. Ceketimi ve çantamı sandalyemin arkasından aldı ve tutmam için elini uzattı. Parmaklarımız kenetlenmiş halde ayağa kalktım, lobiden asansöre doğru yürürken eli belime doğru ilerledi.

Bana sarılışındaki muhtaçlığı hissedebiliyordum. Parmaklarının sırtımda örtünün kapatmadığı noktaya nasıl yükseldiğini

Elbise, o bölgeyi çevreleyen susuzluk, sahiplenici bir şekilde kıcıma doğru iniyor.

Odasına adım attığım anda çıplak kalacağımı söyleyen bir his.

Asansörün içine girdim ve arka duvara döndüm, bizim kadın düğmesine bastığı anda yüzüyle karşılaştım. "Bana hemen sahip olabilmek için asansörü durdurmadığına şaşırdım," diye şaka yaptım.

"Bunu düşündüm."

"Ve?"

Başıyla yukarı doğru işaret etti. "Şuradaki köşede bir kamera var. Güvenliğin ya da resepsiyondan birinin vücudunun herhangi bir kısmını görmesine izin vermem mümkün değil." Elleri belime, ağzı boynuma gitti.

Öpüşleri sadece tutkulu değildi; kontrollüydü de. "Beni

paylaşmak istemiyorsun..." Nefes verdim.

"Benim olanı paylaşmam, Rowan." Boynumun yanından kulağıma doğru öptü ve lobunu emdikten sonra ekledi, "Bu da demek oluyor ki bu dünyada o elbisenin altında ne olduğunu görecektik bir orospu çocuğu bile yok. Bu sadece benim için."

Farklı sahiplik seviyeleri vardı ve bu çok ateşliydi. Başımı duvara yasladım ve inledim.

"Aminin tadına bakmayalı çok uzun zaman oldu. Sanırım ona ne kadar benim olduğunu hatırlatmam gerekiyor."

Nasıl olduğunu bilmiyordum ama ağırlığının bir kısmını taşıyordu, kaslı kollarının arasında kendimi çok

küçük hissediyordum. "Onu tatmak için sabırsızlanıyorum Rowan."

Sözleri bana çarptığında nefes alamadım.

Bacaklarımın arasındaki ağzının görüntüsünün ötesini düşünemiyordum.

Asansörün acele etmesi, kapıların açılması ve onun odasına girmem gerektiği gerçeği dışında odaklanabildiğim tek şey buydu.

"Bunu istiyor musun?" Kulağıma doğru nefes verdi. "Boşalana kadar amını yalamamı ister misin?"

Söyleyecek sözüm olsaydı bile, yoktu.

Tek bir hece bile oluşturmaya çalışamadım.

Havasının çıplak tenime çarpması, dudaklarının bana değmesi ve vücudunun benimkine bu kadar yakın olması arasında kendimi kaybetmiştim.

Tek yapabildiğim tekrar inlemek oldu. "Mmm."

"Daha fazla beklemeyecek olman iyi bir şey," diye fısıldadı. "İkimizin de bunu kaldıracabileceğini sanmıyorum."

Konuşmasını bitirdiği anda kapılar açıldı.

Kapalı olduğunu bile fark etmediğim göz kapaklarım da öyle.

Elini benimkine doladı ve asansörden çıkıp odasına varana kadar koridorda koşturduk.

"Şunları bir saniye tut." Ceketimi ve çantamı kollarıma bırakırken cebinden cüzdanını çıkardı ve içinden oda anahtarını aldı.

Ceketi ve çantayı kollarımdan alırken, elimi boynunun arkasına kaydırdım. "Öp beni." Gözlerinin içine baktım.

"Dudaklarına ihtiyacım var. Şimdi."

Bana ne olduğunu bilmiyordum. Bu

kadar talepkar olmama ne sebep olmuştu.

Odasına gitmek yerine onu bu koridorda tutmama neden olan şey.

Ama bu ihtiyaç içimde o kadar sert ve hızlı atıyordu ki, dudaklarını dudaklarımda hissetmeden bir saniye daha duramazdım.

Hiç tereddüt etmeden ağızlarımızı birbirine çarptı, vücutlarımızı hizaladı, beni duvara yasladı, tek hissedebildiğim arkamdaki ve önümdeki sertlikti.

Sanki az önce yemin etmişiz gibi beni öptü.

Sanki dudaklarımızı kilitlemekten daha önemli bir şey yokmuş gibi.

Sanki bütün gece burada durup bana istediğim her şeyi verebilirmiş

gibi. Zamanın donmuş olması kavramını hiç anlamamıştım.

Ben sadece tam tersini yaşadım. Hayat çok hızlı ilerliyormuş gibi görünüyordu. Her saniyeye asıldığım, daha uzun sürmesi için çaresizce çabaladığım.

Ama burada, bu koridorda, sonunda anladım.

Çünkü her şey tamamen eriyip gitmişti. Sadece biz

vardık.

Şehveti

miz.

Tutku.

Arzumu

z. Oh

Tanrım.

Önümüzdeki birkaç dakika içinde tenimin her santimini içine çekeceği düşüncesi.

Bekleyemedim-

"Ne oluyor lan?!" Duydum, en öfkeli kükremeye bağırdı ve düşüncelerimi hemen kesti.

Ne oluyor lan?

Ben tepki veremeden -hatta düşünmeden- Cooper ve ben aniden birbirimizden ayrıldık; onun beni terk edişini hissetmek, düz bir yüzeyden sıyrılan bir vantuz gibiydi.

Ses, hareket, beni terk etme hızı gözlerimin fal taşı gibi açılmasına neden oldu.

Gözlerim açıldığında kalbim duracak gibi oldu.

Tam olarak ne gördüğümü anladığımda tüm vücudum kaskatı kesildi. Zaman artık donmuş değildi.

Olamazdı. Rhett, Cooper'ın önünde durmuş, ona bakarken hırlarken, pozisyonu bana Cooper'ı benden uzaklaştırdığını

söylerken ve şimdi kolu havaya kalkmış ve yumruğu havada uçuşurken olamazdı.

"Hayır!" Kardeşim Cooper'ın suratına yumruk atmaya çalışırken ben çığlık attım.

Cooper, Rhett'in uçan yumruğundan kurtuldu ve Cooper'ın kendi yumruğunu atarak karşılık vereceğini hissederek adamların arasına girdim. Kollarımı iki yana açarak Cooper'ı arkamda tuttum.

"Rhett, hemen kes şunu!"

"Durmamı mı istiyorsun?" Kardeşim yanımdan geçip Cooper'a uzanmaya çalışıyordu ama ona izin vermiyor, her denediğinde elini geri itiyordum.

Ama Rhett savaşın sadece yarısıydı.

Ayrıca etrafımda dolaşmaya çalışan ve Rhett'i ele geçirmek için elinden geleni yapan Cooper'la da boğuşuyordum.

Bunların hiçbirine izin vermeyecektim.

Cooper "Çekil yolumdan Rowan" dediğinde bile. Sesi sakindi ama son derece keskindi ve buz damlıyordu. "Kardeşini öldüreceğim."

"Beni öldürmek mi?" Rhett bağırarak karşılık verdi. "Ellerin kız kardeşimin üzerindeydi. Dudakların da öyle. Seni öldürmek üzere olan benim." Yan hamle yapmaya çalıştı ama ben engelledim. "Sen kim olduğunu sanıyorsun, Spade?" Boks ringindeymiş gibi hareket ediyordu, ayakları hızlıydı, konsantrasyonu düşmanına yönelmişti. "Ona dokunmaya nasıl cüret edersin!"

"O benim erkek arkadaşım." Elimi Rhett'in göğsüne koydum, bu temasın onu sakinleştireceğini umuyordum ama bana bakmadı bile. "O böyle biri" diye eklediğimde bile.

"Rowan, beni korumana ihtiyacım yok." Cooper beni kaldırmak dışında her şeyi yapıyordu ama hiçbir şey beni yolumdan alıkoyamıyordu. Çok kararlıyım. Ortada kalırsam iki tarafın da yumruk atmayacağını biliyordum. "Eğer kardeşin dövüşmek istiyorsa, ona ihtiyacı olan dayağı seve seve atarım. Onun kıcını tekmelemenin zamanı gelmişti."

Her iki adam da nefes nefese kalmış, diğerine ulaşmak için beni itiyorlardı.

"Hayır!" Omzumun üzerinden Rhett'e baktım. "İkiniz de kavga etmiyorsunuz, beni duyuyor musunuz?" "Onun lanet suratını dağıtacağım," diye söz verdi Rhett.

"İkiniz de durun!" Elimi Rhett'in göğsünden kaldırdım ve yüzünün önünde sallayarak gözlerinin bana odaklanmasını sağladım. "Beni duymuyorsunuz. Sana Cooper'ın erkek arkadaşım olduğunu söylüyorum. Ona hiçbir şey yapmayacaksın, anlıyor musun?"

Sanki kelimeler sonunda ona ulaşmış gibiydi.

Bu da yüzünde yepyeni bir öfke ifadesi belirlediğinde doğrulanmış oldu. "O... ne?"

"Erkek arkadaşım." Durakladım. "Kanada'ya ilk seyahatimden beri devam ediyor." Tam olarak doğru olmayan bir ifadeydi ama küçük ayrıntıların şu anda önemi yoktu. "Sana söylemedim çünkü söyleyemeyeceğimi hissettim." Bir nefes aldım. "Ama istedim, buna ihtiyacım vardı ve sen, Ridge ve ben yüz yüze olduğumuz doğru zamanı bekliyordum çünkü bu konuşmayı mesajla yapmayacaktım."

Başını salladı, hareketi neredeyse şiddetliydi. "Sana inanmıyorum. Benimle kafa buluyorsun." Cooper'ın gözlerinden kaçındı. "Onunla çıkmazsın. Bunu ailemize yapmazsın."

Rhett'in beni koruması, onun her an patlamaya hazır bir saatli bomba olmasına neden oluyordu. Bütün bunları nasıl analiz ettiğini bilmediğim için, gördüğü şeyin ilk öpüşmemiz olmadığını açıkça belirtmek istedim. Cooper ve ben tek gecelik bir ilişkidен çok daha fazlasıydık. Biz aslında bir seydik.

Bunun söyleyebileceğim diğer her şeyden çok daha fazla ağırlık taşıyacağını hissettim. Ama bu yeterli değildi. "Rhett, onu önemsiyorum" diye eklemeye çalıştım.

"Siktir git." Cooper'ı işaret ediyordu. "Kirli oynamak bir şey, ama kız kardeşimin peşinden gitmek? Bu seni lanet bir sümüklüböcek yapar, biliyor musun?" Ona dik dik baktı. "Bu çok alçakça... bir Spade için bile."

"Bana ne istersen diyebilirsin ama onun hakkında ne hissettiğimi biliyormuş gibi davranma ya da doğru olmayan suçlamalarda bulunma," dedi Cooper. "Ne bizim hakkımızda ne de durum hakkında hiçbir şey bilmiyorsun Rhett. Ama sana şunu söyleyebilirim ki, bizi onaylasan da onaylamasan da bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek." Eli karnıma gitti. "O benim."

Rhett'in bakışları Cooper'ın eline kaydı ve tekrar yüzüne doğru yükseldi. "Aramızda durduğu için şanslısın. Eğer o

olmasaydı, bu otelden canlı çıkamazdın." Ellerini saçlarının kenarlarından geçirdi ve işte o zaman nihayet bana baktı. "Bu inanılır gibi değil." Üst dudağı hırlamak üzereymiş gibi kalktı. "Rowan, bana bunun

Hepsi yalan. Onunla birlikte olmadığın-"

"Onunlayım, Rhett. Ve sana söylüyorum, ona gerçekten değer veriyorum."

Rhett ağır ağır nefes alıyordu ve her nefes verişinde öfkesini duyabiliyordum. "Vay canına. Düşündüğümde daha iyiymişsin, Spade."

Sana verdiğim değerden çok daha iyisin. Bu çok ciddi bir akıl oyunu."

Ellerini birkaç kez birbirine vurdu. "Ailemi becermek için her şeyi yaparak kendini gerçekten aştın, değil mi?"

Sonra parmaklarını yumruk yaptı. "Neden? Ne için? Düşmanın üzerine işeyebilmek için mi? Bir şekilde bunun sana üstünlük sağlayacağını düşündüğün için mi? Etrafta dolaşıp bir Cole'u becerdiğini söyleyebilmek için mi? Neden, Cooper? Bunu bana açıkla çünkü bunu neden yaptığını anlamıyorum-"

"Çünkü onu seviyorum," dedi Cooper, eli üzerimde sıkılaşıarak. "Bunu yapmamın nedeni bu. Başka bir açıklaması yok."

Cooper'ın yanıtı beni tokatladı.

Sonra vücudumun içine girdi ve ayak parmaklarıma kadar indi.

Beni seviyordu.

İkimizin de anlamını bilmediği bir kelime.

Ama bu hala doğru muydu?

Rhett'e bu adamı ne kadar sevdiğimi göstermiyor muydum?

"Onu seviyorsun." Rhett anlamadığı bir dilde bir cümleyi tekrarlamış gibi ona bakıyordu. "Bunun aşkla hiçbir ilgisi yok."

Bakışlarını benimkilere indirdi. "Bunu ne kadar çabuk anlarsan o kadar iyi Rowan." Bir ağız dolusu havayı tıslayarak çıkardı. "Ben gidiyorum. Hemen Los Angeles'a dönüyorum." Elini koluma koydu. "Ve sen de benimle geliyorsun."

"Çek şu lanet elini kızın üzerinden hemen!" Cooper havada patladı. "O benim kız kardeşim-"

"Umurumda bile değil," diye devam etti Cooper.

"Ona asla zarar vermem," dedi Rhett.

"Söylediğin tek bir kelimeye bile inanmıyorum." Rhett'in eli kolumdan çekildi.

Aman Tanrım.

Bir duruş sergilemem gerekiyordu. Şimdiye kadar yaptığımdan daha fazla. Rhett'e Cooper'ın duygularının tek taraflı olmadığını gösterecek bir şey.

Benim duygularım da onunkiler kadar güçlüydü ve kardeşimin bunu kabul etmeyi öğrenmesi gerekiyordu. Sırf Rhett istedi diye erkeğimi terk edecek değildim.

Kardeşim beni bu duruma sokmuştu. Beni bir taraf seçmeye zorluyordu. Ve seçtiğim tarafta yanlış bir şey yoktu.

Artık Rhett'in elleri serbestti ama yumruk olmuştu, "Rowan, gidelim," diye bağırdı.

"Ben burada kalıyorum." Karnıma sarıldım. "Cooper'ı bırakmayacağım."

Rhett'in gözleri genişlemedi; daraldı. "Benimle dalga geçiyorsun, değil mi? Seni sadece kullanacak ve canını yakacak olan bu orospu çocuğuyla burada kalacaksın-"

"Rhett, konuşmayı kesmen gerek," diye uyardı Cooper. "Hemen şimdi."

"Onu umursamıyorsun," diye bağırdı Rhett. "Ne söylediğin umurumda değil; hepsi yalan. Sen tek bir şeyin peşindesin. Umarım kız kardeşim çok geç olmadan bunun farkına varır-"

"Dur!" Elimi havada düzleştirdim. "Yeter!"

Bu adamlar birbirleri hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Bu noktada her şey sadece spekülasyona dayanıyordu, bu yüzden Rhett'in Cooper'ın gerçek niyetinin ne olduğunu bilmesine imkân yoktu.

Ama bunu duymaktan bıkmıştım.

"Rhett, beni dinle," diye başladım. "Tüm bunları bir kenara bırakmalı ve neden burada olduğunu hatırlamalısın." Bu ifadenin olabildiğince içime işlemesine izin verdim. "Bu şirketin senin yardımına ihtiyacı var. Cooper ve benim senin yardımına ihtiyacımız var. Lütfen fikirlerini bir kenara bırakıp burada, Louise Gölü'nde kalabilir misin? Hepimiz biraz dinleneceğiz, sabah buluşacağız ve bu oteli nasıl inşa edeceğimize karar vermek için araziye gideceğiz."

Kardeşim güldü. Cooper'dan her zaman duyduğum türden bir kıkırdama değildi bu. Bu ses hainceydi.

"Hayal görüyorsun amına koyayım." Bavulunu bıraktığı yere doğru yürüdü ve parmaklarını bavulun sapına doladı. "Sana bir kez daha soracağım. Benimle geliyor musun?"

Cooper'ın vücudunun tamamen benimkine yaslandığını hissedene kadar geri adım attım. Sonra parmaklarım onunkilere uzandı, onları birleştirirken o da avucunu karnımın üzerine bastırmaya devam etti ve elini gidebildiği kadar uzattı. "Ben burada kalıyorum."

Bakışları beni dehşete düşürmeliydi. Ama öyle olmadı.

"Bir hata yapıyorsun Rowan. Yakında pişman olacağın bir hata." "Onu

önemsediğim için mi?"

"Çünkü seni mahvedecek." Bu kez parmağının ucuyla ikimizi birden işaret etti. "Sözlerimi unutma."

Arkasını döndü ve koridorda ilerleyerek virajda gözden kayboldu.

O gittikten sonra, boğazıma hızla yükselen asidi yuttum ve yavaş yavaş Cooper'la yüzleştım. Vücudum zayıflamıştı.

Göğsüm kabardı.

Söyleyecek bir şey bulmaya çalıştım ama dudaklarımdan dökülen tek şey hıçkırık oldu.

Cooper'ın elleri hemen yanaklarıma gitti. "Bebeğim, her şey yolunda. Söz veriyorum, her şey yolunda."

"Bunu neden yaptı?" Sesim bir fısıltıdan daha yüksek değildi. "Neden bana seçim yaptırdı?"

Gözlerimi bir ileri bir geri taradı, içimden dökülmeye başlayan duygularımı aldı. "O yanılıyor Rowan. Her konuda."

Yüzünü aşağı eğdi ve burunlarımızı birbirine bastırdı. "Biliyorum, kalbinin derinliklerinde seni incitmeyeceğimi biliyorsun."

Buna sadece
inanmadım. Hissettim.

Ona güvenmişim.

"Bana onu dinlemeyeceğini söyle." Bakışlarımızı birleştirmek için birkaç santim geri çekildi. "Bana o piçin bizi ayırmasına izin vermeyeceğini söyle."

Başım sallandı. "Yapmayacağım. Yapamam." O yakalamadan önce bir saniyeliğine gözlerimden bir damla yaş süzüldü.

"Çünkü ben... sana aşığım."

BEN

Seni üç kez aradım, Rhett. Lütfen beni geri ara. Bunu

konuşmamız gerek.

Lütfen aklınızı başınıza alın ve en azından benimle tartışın. Bizler yetişkiniz. Neden bir yetişkin gibi davranmıyorsunuz?

Artık Spades'ten nefret etmek için bir neden yok. Onlar artık bizim bir parçamız. Şirketin ve benim iyiliğim için bu kan davasını geride bırakmalısın.

Rhett, onu ben de seviyorum.

RHETT

Bunu asla kabul etmeyeceğim. Asla kabul etmeyeceğim.

YİRMİ YEDİ

Cooper

Rowan ve ben gölün kenarında, birkaç metre arayla durmuş, araziye değerlendiren müteahhide bakıyorduk. Rhett öfkesini bir kenara bırakmadığından, lanet olası külotu kışına çok fazla düğümlenip dolandığından, asistanım bize birini bulmuştu. Başka.

Ama Rowan'ın yüzündeki hayal kırıklığı çok açıktı. Kardeşinin burada olmasını istiyordu. Bizi ve şirketi desteklemesini istiyordu.

İlişkimizin kabul edilmesini istiyordu. Lanet

olsun, ben de bunu istiyordum.

Ama dizlerimin üzerine çöküp o piçin beni kabul etmesi için yalvarmayacaktım. Kahretsin, bu yapacağım son şeydi. Eğer bu farklı bir müteahhitle çalışmak anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Baş edemediğim şey, dün gecenin kızımı nasıl etkilediğiydi. Koridordan çıkıp odama girdiğimiz anda nasıl da elbisesini çıkarıp yatağa tırmanmış ve hemen uyumuştı.

Ama uyumadığını biliyordum.

Çok sert ve çok hızlı nefes alıyordu.

Sadece konuşmak istemiyordu. Olanları irdelemek istemiyordu. Birkaç dakika önce bana aşık olduğunu söylemesine rağmen duygularını açıklamak istemedi.

Rowan Cole aşıktı. Bana.

Beklemediğim kelimeler. Beklemediğim duygular. Yine

de buradaydık ve işler cehennem gibi karıştı.

Maçalar yola gelecekti. Zaten geliyorlardı. Sadece Brady'nin bana verdiği rastgele şeylerle uğraşmak zorundaydım. Ama bana istediği kadar saçmalayabilirdi; ben hallederdim.

Coles'a gelince, bu tamamen farklı bir hikâyeydi. Rowan'ın bile bilmediği bir hikaye. Benim bilmemin tek nedeni Jo'nun beni arayıp söylemesiydi.

Sikeyim.

Perde arkasında bizi aşan çok şey oluyordu. Bu da işleri daha da

ağırlaştıracaktı.

Ve bunlar durduramadığım şeylerdi.

Kontrol edemediğim.

Onu koruyamadım.

Yapabileceğim tek şey bana ihtiyacı olduğunda burada olmaktı -ki olacaktı- ve Rhett'in her şeyi mahvetmeyeceğinden emin olmaktı.

Rowan ve benim aramda.

O orospu çocuğunun ne yapacağı belli olmazdı, akli dengesi yerinde değildi ve çok kabadayıydı. Eğer kız kardeşiyle olan geleceğimi değiştirebileceğini düşünüyorsa, başına başka bir şey gelmiş demektir.

Bir fikri olmasına izin vardı. Bu fikre katılmak zorunda değildim. Ama ilişkiyi mahvettiği an -eğer iş o noktaya gelirse- benim müdahale edeceğim andı.

Rhett Cole korktuğum biri değildi.

Aslında, o şerefsize haddini memnuniyetle bildirirdim.

Ama bunun tam burada, şu anda olanlarla ve Rowan'ın yüzündeki ifadeyle hiçbir ilgisi yoktu.

Müteahhit toprağı ölçmeye başlarken elimi beline koydum. Telefonuna bakıyordu, ekranda ne varsa ona odaklanmıştı ve yavaşça bana baktı.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Ben sordum.

Dün gece Jo ile yaptığım konuşmadan sonra bara döndüğümde de bana benzer sözler söylemişti. Rowan'la yapamadığım bir tartışmaydı, bu yüzden hiçbir şey söylememiştim. Ama Rowan onu rahatsız eden şey hakkında konuşabilirdi. Nasıl hissettiğini ifade edebilirdi. Ve bunu dile getirmek sadece yardımcı olabilirdi, çünkü kesinlikle işleri daha da kötüleştiremezdi.

"Rhett'e çok kızgınım," dedi usulca. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Davranışları, söylediği şeyler, anlamsız suçlamaları. Seni tanımıyor bile Cooper. Neden böyle şeyler söylesin ki?"

"Seni dinlemiyordu. Bizim zaman çizelgemizi bilmiyor. Ve eminim ki konu kadınlar olduğunda benim ünümün farkındadır." Kalçasını sıkıca kavradım. "Ve dolambaçlı, berbat bir şekilde, sadece seni kolluyor." Havayı bıraktığımda o kadar sıcak çıktı ki neredeyse ısıklık çalacaktı. "Söylediği şey hoşuma gitmedi ama eğer seni korumaya çalışıyorsa, o zaman küçük bir parçam bunu anlayabilir."

Gökyüzüne bakıp uzun, derin bir nefes alırken başı sallandı. "Bu onu ilgilendirmez." "Sen onu korurdun. Koruyacağını biliyorum."

Gözleri benimkilerle kilitlendi. "Gerçekten onu mu savunuyorsun?"

"Sikeyim hayır. O orospu çocuğundan nefret ediyorum, üzgünüm ama ediyorum." Düşüncelerimi geri çektim ve sesimi kontrol altına alarak devam ettim: "Ancak, bir durumun her iki tarafını da görebilme yeteneğine sahibim ve her ne kadar buna katlanamasam da onunki mantıklı. Küçük kız kardeşimin de, eğer bir kız kardeşim olsaydı, benim gibi biriyle çıkmasını isteyeceğimi sanmıyorum."

"Gerçekten... *o kadar* kötü müydün?"

İçimi çektim. "Dinle, senden hiçbir şey saklamadım. Barda tanıştığımız gece açık ve dürüst davrandım. Seninle olana kadar bu duygunun ne olduğunu bilmiyordum. Yani, evet, işler pek yolunda gitmemişti. Yani Los Angeles'ta biraz yolumu bulmuştum-"

"Gerçekten daha fazlasını duymak istemiyorum."

"Adil." Durakladım. "Ama benim itibarımdan mı bahsediyordu yoksa Spade olduğum için mi götlük yapıyordu bilmiyorum."

"Onunla her şey mümkün."

"Ondan haber aldınız mı?"

Telefonunu ceketinin cebine soktu. "Mesajlarımdan birine cevap verdi ve tek yaptığı beni daha da kızdırmak ve incitmek oldu. Şu anda hangisi olduğumu bile bilmiyorum."

"Muhtemelen ikisinden de çok var."

Diğer elini cebine soktu, her ikisini de gizli ve uzak tuttu. "Ya bu hiç düzelmezse? Ve sürekli savaş halinde olursak? Bırakın bir çifti, bir şirket olarak bile bu nasıl görünür?"

Dün gece ikimiz de yatakta uzanırken bunu düşünmüştüm.

Bu birleşmenin sonucu sadece bir marka olarak değil, Rowan ve benim için de çok önemli.

Coles'ların bizi asla kabullenememesi işleri kesinlikle karmaşık hale getirirdi. Rhett'in huzuruna her çıktığımızda dün geceki gibi davranırsa.

Ama Jo ile yaptığım sohbetten sonra içimden bir ses Cole ailesi içinde bir şeylerin değişmek üzere olduğunu söylüyordu.

Belki de sakinleşeceklerdi.

Belki daha kabullenici olurlardı.

Belki Rowan'la olan ilişkiyi gibi şeyler bir perspektife otururdu.

Bilmiyordum... sadece bir önseziydi.

"Keşkelere odaklanmayalım." Onu daha yakına çektim. "Rhett yeni öğrendi -öğrendi derken, ben senin üzerindeyken koridorda bizi bastı. Eminim onun için sarsıcı olmuştur. Ona biraz zaman ver. Hâlâ taze ve onun için son derece yeni. Bir dakikaya ihtiyacı olabilir, sorun değil."

Gözleri daha duygusal bir hal aldı. "Bana bizi asla kabul etmeyeceğini söyledi, Cooper."

"O asabi bir hıyar. Bunu söylemesine şaşırmadım." Tanrım, gerçekten de onun önünde kardeşi hakkında konuşmayı kesmem gerekiyordu ama kendime engel olamıyordum. "Bunu sindirmek için birkaç günü olduğunda ve bizi daha çok

birlikte gördüğünde rahatlayacaktır."

"Rhett rahatlamıyor." Yutkundu. "Ödeşiyor."

"Brady de öyle." Gülümsedim. "İkisinin bir sonraki inşaatta görevlendirildiğini hayal edebiliyor musun?"

Güldü ve kahretsin, duymaya ihtiyacım olan bir sest.

"Hayır"-gözleri büyüdü-"Yapamam. Ve bunun asla olmasını istemiyorum."

"İddiaya girecek olursam, bizden sonra bir daha olmayacak."

Yüzümü inceledi. "Başarısız olduğumuz için mi?"

"Çünkü eğer yedimiz iyi geçinmek ve birlikte çalışmak istiyorsak, bence en iyisi hepimize yönetmemiz için ayrı görevler verilmesi. Bu ister departmanlar, ister inşaatlar ya da her neyse, eşit bir zemine ihtiyacımız var."

"Oh, evet. Katılıyorum."

Ellerimi yüzüne götürdüm ve Rowan'a bakmadan önce müteahhide hızlıca bir göz attım. "Kafanızın içinde, tüm bunların sizi yiyip bitirdiği bir yerde olmanızı istemiyorum. Birleşme ve Louise Gölü'nde olup bitenlerle ilgili yeterince stres var.

..." Henüz bilmediği diğer tüm faktörler, ama bunu söylemek yerine onu daha sert sıktım. "Sadece kontrol edebileceğimiz şeylere odaklanmanı istiyorum." Yüzlerimizi birbirine yaklaştırdım. "Bu biziz Rowan. Seninle benim aramda olanları kontrol edebiliriz. Aklının orada olmasını istiyorum." Başparmağımı dudağına sürttüm, parlatici tenimin onunkine yapışmasına neden oldu. "Artık yatağa gidip uyuyormuş gibi yapmak yok. Konuşmak istemediğini bildiğimde, çıplak bir şekilde birkaç santim yanımdayken ve tek yapmak istediğim ağzımı vücudunun her yerine sokup sana o geceyi unutturmakken bunun benim için ne kadar işkence olduğunu biliyor musun?" Yüzünü yukarı kaldırdım. "Ama bunun seni daha fazla üzüp üzmeyeceğini bilmiyordum, bu yüzden sırtını bana dönmene izin verdim ve her nefes aldığımda omzunun yükselmesini izledim ve seni gözlemledim, döneceğin anı bekledim."

"Ve hiç yapmadım."

Başparmaklarım yanaklarının ortasına gitti. "Hayır, yapmadın."

"Beni yuvarlayabilirdin."

Ona hafif bir öpücük verdim. "Bunu bana şimdi söyleme."

"Sana söylüyorum, gelecekte bir daha olursa, beni kendine doğru yuvarla. Beni konuşmaya zorla -ya da zorlama- ama lütfen en azından bana dokun. Bunu istiyorum, Cooper. Buna ihtiyacım var." Elini cebinden çıkardı ve göğsüne koydu. "Senin hakkında çok şey öğrendim ve bildiğim tek şey, ikimiz de çıplakken en samimi ve tutkulu olduğun. Hatta en sevgi dolu olduğuna bile söyleyebilirim. Yani seninle bu şekilde birlikte olmak her zaman isteyeceğim bir şey. İster üzgün, ister kızgın, ister kardeşimi boğma havasında olayım, fark etmez. Sadece seninle bunu hissetmek istiyorum."

Ve ondan hissettiklerim sikimi sertleştirdi.

Elimi çenesine indirmeden önce gözlerini taradım. "Şu anda bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

"Sanırım biliyorum."

"Hayır." Dudaklarımı birbirine yapıştırdım. "Mümkün değil."

Kafamda o kadar çok düşünce dolaşıyordu ki, hiçbirini birbirinden ayıramıyordum. "Ya seveceğin ya da benden nefret edeceğin bir şey yapmak üzereyim."

Güldü. "Ne?"

Bize doğru gelmekte olan müteahhide bir kez daha baktım. "Yakında öğreneceksin." Ellerim onun yüzünden çekildi ve adama doğru döndüm. "Bizim için iyi haberlerin var mı?"

"Evet ve hayır." Tabletini uzattı, bize ekranı ve arazinin çektiği fotoğrafları gösterdi. "Arazinin arka tarafı ağırlığı kaldırabilir. Buna hiç şüphe yok. Beni asıl endişelendiren ön tarafı." Kıyı şeridini gösteren bir sonraki resme geçti. "Toprağın test edildiğini söylemişsiniz. Bu iyi bir başlangıç. Ancak, bahsettiğimiz kadar büyük bir otel inşa etmek istiyorsanız, o zaman zemini stabilize etmeniz gerekecek ve bu da" - durduğumuz yerden yaklaşık on beş metre uzaktaki bir noktayı işaret etti - "oradan başlayıp yirmi, belki de otuz metre aşağı kazmanızı önereceğim. Rakamlara bakmam gerekecek, daha da fazla olma ihtimali var. Ama oradan itibaren bir temel ve hatta muhtemelen yeni bir deniz duvarı inşa etmeniz gerekecek. Ve bu deniz duvarının her beş yılda bir yeniden inşa edilmesi gerekebilir, bilemiyorum, bunu tahmin edemiyorum. Ama ağırlıkla kumar oynadığınızı söyleyebilirim."

"Temel dayanacak mı?" Ben sordum.

Omuz silkti. "Öyle olmalı. Kesin olarak biliyor muyum? Kesinlikle hayır. Söz konusu doğa olduğunda, çok fazla faktör devreye giriyor. Ayrıca burada suyla uğraşıyorsunuz ve bu da işleri daha da değişken hale getiriyor."

"Sen olsaydın ne yapardın?" Rowan ona sordu.

Tableti göğsüne bastırdı. "Parayı kumar oynamayacak kadar çok seviyorum. Çevresel bir şey yüzünden yüz milyonlar kaybetme ihtimalim olduğunu bilseydim, bunu düşünmezdim bile."

Söylediği hiçbir şey beni şaşırtmadı. Sonucun bu olacağını hissetmiştim. Ve dün gece Rowan'ın sahte uykusunu izlerken kafamdaki B planını doğruladım.

"Konuştuğumuz normal büyüklükte bir otel, yani göl çevresinde zaten var olan aynı boy ve ağırlıkta bir otel, bu yapılabilir, değil mi?" diye sordum.

"Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum." Suya doğru baktı ve geri döndü. "Tüm bunları bir rapor haline getireceğim.

Bana sormak istediğiniz bir şey var mı?"

Varlığının burada olması gerekenden daha uzun süre kalmasını istemedim.

"Sanırım iyiyiz," dedim ona.

Ceketinin üst kısmını düzeltti. "Asistanınız bana bilgilerinizi verdi. Önümüzdeki birkaç gün içinde her şeyi e-posta ile göndereceğim." Benim ve Rowan'ın elini sıktı ve sonra arabasına doğru yürümeye başladı.

Adam gider gitmez bana "Ne yapacağız?" diye sordu.

Yüzümdeki gülümsemeyi gizleyemedim. "Karla iyice tanışacağız." Kaşlarının kalkması bir an aldı. "Biz... ne?"

"Kıpırdama," diye talimat verdim ve kıpırdamadan durmasını kastettiğimi anlaması için yeri işaret ettim.

Geleceğinden emin olduktan sonra, otoparkın dibine park edilmiş olan ve sürücüsünün direksiyon başında bizi beklediği cipe gittim. Ben yaklaşırken camını indirdi ve "Geri dönmek için araca ihtiyacımız olmayacak. Beklediğiniz için teşekkürler."

"Emin misin?"

Rowan'a doğru yürümeye başladım ve omzumun üzerinden bakarak, "Evet, eminim. Teşekkürler."

Ona doğru yöneldiğimde, tekerleklerin kar üzerinde çıtırdadığını ve yola çıkarken motorun devir sesini duydum.

Ona ulaştığımda yüzünde bir şaşkınlık vardı.

"Kayboldum," dedi, bir cevap bulmak için gözlerime bakarak. "Şoförü eve göndermişsin. Nasıl geri döneceğiz?"

"Benimle gel." Elini tuttum ve onu suya doğru yürüttüm. "Söz veriyorum, birkaç dakika içinde daha da kaybolacaksın."

"Tam bir bulmacasıınız Bay Spade" demeden önce birkaç adım attık.

Kıkırdadım, tam arazimizi çevreleyen ve bizi komşu binadan ayıran ağaçların kenarına geldiğimizde ona baktım. İnşaata başladığımız anda yıkılacak olan ağaçlar.

Ama şimdi, var oldukları için çok mutluydum.

"Sanırım aklımdan geçenleri çok iyi biliyorsun Rowan."

"Bekle." Yürümeye devam etmesine rağmen tereddüt ettiğini gördüm ve

hissettim. "Burada mı?" "Evet."

Elimi sıktı. "Karda mı?"

"Evet." İlerideki küçük açıklığa doğru başımı salladım. "Ama merak etme, seni karın üzerine çıkarmayacağım. Ondan ne kadar nefret ettiğini biliyorum."

"Acımasızsın..."

"Hayır bebeğim, sadece açım ve beni tatmin edecek tek şey senin amın." Onu açıklıktan geçirdim ve orta büyüklükteki kayanın önünde durdum, ellerim beline gitti ve çözmek üzere olduğum düğmeyi tuttu. "Yemek yemeyeli çok uzun zaman oldu. Seni tatmak için daha fazla bekleyemem."

"Ciddi olamazsın." Gülümsüyordu.

Düğmeyi delikten çektim ve pantolonunun fermuarını açtım, külotuyla birlikte indirdim, kendime sadece yüzümü sığdıracak kadar yer açtım. Sonra ceketimi çıkardım ve kayanın tepesine koydum. "Otur."

"Dışarının buz gibi olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Birkaç saniye içinde soğuğu hissetmeyeceksin." Kayayı işaret ettim.

"Otur." "Peki efendim."

Tekrar güldüm. "Ben olsam o kelimeyle oynamazdım, hoşuma gitmeye başlayabilir." "Beni yemen için tek gereken buysa, bunu her gün söyleyeceğim."

Kendimi kayanın dibine indirdim, ellerimi kalçalarının iç kısmına yerleştirdim, yüzümü amının girişine dayadım, burnumu yerleştirdim ve uzun bir nefes aldım. Vücuduna bakarken şöyle dedim: "Seni becermem için bir şey söylemene gerek yok Rowan. Amını yalamayı hayal ediyorum. Ve eğer bunu her gün yapabilseydim, senin için olduğu kadar benim için de çok şey ifade ederdi."

Eli saçlarımın arasına daldı. "Sana zaten aşık olmasaydım, bu anlaşılmayı mühürlerdi."

"Bu onu daha da güçlendirir mi?" Dilimi dışarı çıkardım ve sadece klitorisine odaklandım, en üst kısmını yumuşakça yaladım, ona sadece dilimin ucunu verdim.

"Yesss," diye inledi.

Ama hızlandıkça, ona daha da fazlasını verdim, bir parmağımı ıslaklığına batırdım ve G noktasına doğru yukarı doğru eğdim.

O bölgeyi daire içine aldım ve dilimle düzleştirerek ona ekstra sürtünme sağladım.

Ek basınç.

Ve birkaç tur içinde, ivmeyi artırdım, yatay ve dikey olarak kaydırdım, böylece her açıdan zevk alıyordu.

"Aman Tanrım." Saçlarımı o kadar sert çekiyordu ki, saç tellerimi gevşettiğinden emindim. Ama umurumda değildi.

Boşaldığını hissetmek istedim.

Tatmak istedim.

Duymak.

Kalçalarının iç kısmının o kadar ıslak olmasını istiyordum ki ensem üzerinden kayıyordu. "Cooper!"

Daha sert yaladım, parmağımı onun en derin yerine soktum ve klitorisinin sertleştiğini ve kalçalarının hafifçe sallandığını hissettiğimde, bana eşiğinde olduğunu söylediğinde, yaptığım her şeyi artırdım.

Hız.

Yoğunluk.

Çığlık attığında kulaklarım aniden "*Ahhh*" sesleriyle doldu. Bacakları içe doğru çöktü; ceketiyile örtülü olmasına rağmen karnı titredi. "Cooper! Siktir!"

Dalgaları

hissedebiliyordum.

Ulaştığı zirveyi.

Ve ondan damlayan dölün tadını alabiliyordum.

Lanet olsun, istediğim her şey vardı, aradığım lezzet, ihtiyacım olan sesler, görmek için can attığım manzara.

Rowan Cole.

O mükemmeldi.

Ve benim kızımdı.

Vücudu toparlanmaya başlayıp son dalgaları atlatırken, hareketlerimi yavaşlattım ve sadece sessizlik olana kadar yaladım.

Birkaç santim geri çekildim, tüm yüzünü ve yüzünü dolduran memnuniyeti aldım. "Sanırım bize bir araba çağırmam

gerekıyor." Dilimi dudaklarımda gezdirip her damlasını dudaklarımdan uzaklaştırmadan hemen önce gülümsedim. "Tabii bunu tekrar yapmamı istemiyorsan..."

Cevap vermedi.

Yüzümü tekrar amına doğru yönlendirdi ve dilim onu yalayıp geçtiği anda hemen tekrar inledi.

YİRMİ SEKİZ

Rowan

İ Spade kardeşlerin dinamiğini, birbirleriyle etkileşime girdiklerinde sergiledikleri farklı kişiliklerini, alay, mizah ve baskınlık dolu konuşmalarını görmek bir şeydi. Cooper her zaman öne çıkıyordu. Görünüşü ve gücünün birleşimini izlemek heyecan vericiydi. Ancak Cooper'ın, şu anda Lake Louise ve Banff şehir merkezindeki otellerimizde açılmak isteyen satıcılarla bir tartışma yürüttüğünü gözlemlemek tamamen farklı bir şeydi. O Kelimelerle öyle bir ilişkisi vardı ki, görmezden gelinmesi imkansız bir çekiciliği vardı.

Weston'lar da benim gibi onun büyüüne kapılmışlardı.

Tek bir mülk üzerinde kumar oynamak yerine iki mülkle ilerlemeye resmi olarak karar verdiğimizden beri, her bir oteldeki ticari alanları doldurmaya çalışıyorduk. Cooper ve ben son iki haftayı farklı satıcılarla görüşerek geçirdik.

Adamıma göre, en iyisini sona saklamıştık.

Weston ailesi -ülke çapındaki üst düzey et lokantası Charred'in ve Macon'un Kauai otelinde yeni açtıkları kulüpleri Musik'in sahipleri- yeni konferans salonumuzdaki masanın etrafında oturuyordu. Spade otellerinin birçoğunda zaten et lokantaları olduğu düşünüldüğünde, bu iş için biçilmiş kaftandılar.

Ancak son otuz dakikadır, et lokantasının ayrıntılarını tartışırken, iki mülkten hangisinin lokantaya ev sahipliği yapması gerektiğini tartışıyorlardı. Şimdiye kadar bir çözüm bulunamamıştı. Walker, Colson, Beck, Hart ve Eden - beş kurucu ve kardeş - bir karara varamamışlardı.

Cooper da yardım edememişti. Ama benim bir fikrim vardı.

Walker ve Colson her iki mülkün dijital tasarımlarına yüzüncü kez göz atarken, diğer üçü de planlara bakarken araya girdim ve "Bir öneride bulunabilir miyim?" dedim.

Bütün gözler hemen bana çevrildi.

Toplantı sırasında ilk kez gerçekten konuşuyordum. Cooper bu noktaya kadar kontrolü elinde tutuyordu, betimlemeleri sanat gibiydi, ses tonu bütün bir ruh halini yansıtıyordu.

Bu aile onu dinledi.

Bu yüzden sunduğum her şeyin yerinde olması gerekiyordu. Onların güvenini otomatik olarak kazanacak değildim. Bunu hak etmem gerekiyordu. Ve kazanacaktım da.

"Denver'a en son gittiğimde," diye başladım, "Toro'da yemek yedim, birazdan oraya geleceğim. Öncelikle, neden tek balık restoranınız ve çiğ barınız olduğunu bilmek istiyorum."

İronik bir şekilde, Denver'daki otelimizi ziyaret etmek için yaptığım ilk iş gezisi sırasında bazı üniversite arkadaşlarımla buluşmuştum ve beni akşam yemeği için Toro'ya götürmüşlerdi. O zamanlar bu restoranın önemi açıkçası aklıma gelmemişti ama Weston'ları araştırırken

Dün gece, orada sadece yemek yemediğimi, aynı zamanda sevdiğimi öğrenmek hoş bir sürpriz oldu.

Bana pek çok yönden Cooper'ı hatırlatan Walker, özellikle de çekiciliği ve alfa-nefsiyle kollarını masanın üzerine koydu ve başını bana doğru çevirdi. "Yeni konseptimizi kabul edebilecek başka pazarlar aradık. Manhattan'da, Miami'de ya da hatta Los Angeles'ta açmak istemiyoruz. Deniz ürünleri pazarında çok fazla rekabet var. Restoranın hak ettiği ünü kazanacağı ve diğerlerinin arasında kaybolmayacağı bir yerde inşa etmek istiyoruz."

"Ama sen Denver'ı seçtin," dedim. "Binlerce restoranın bulunduğu büyük bir metro pazarı."

Walker, Cooper'a göre şirketlerinde daha az aktif rol oynayan ve daha çok finansal destekçileri olan NHL oyuncusu Beck'e baktı.

Beck, "Bir destinasyon şehri olmasına rağmen aynı zamanda bir yemek şehri," diye yanıtladı. "Las Vegas gibi müşterilerinin yüzde doksan beşinin tatilci olduğu bir yer seçmek istemedik. Sadık bir takipçi kitlesi oluşturabileceğimiz bir yer olsun istedik. Restoranın açılmasından bu yana geçen dokuz ay içinde Denver'da başarıdan başka bir şey olmadı."

Cooper'ın gözlerini üzerimde hissettim, "Şimdiye kadar yediğim en iyi yemeklerden biri. Kolaylıkla Michelin'e layık. Bu sadece yemek. İç mekân, ortam, ambiyans, hepsi muhteşemdi. Ve bence Banff şehir merkezine mükemmel bir katkı olur." Hiçbiri cevap veremedi ben ekledim: "Beni dinleyin. Evet, burası küçük bir nüfusa sahip bir yer ama son derece popüler bir yer. Ayrıca şu anda Banff'ta buna benzer bir yer yok. Siz bir temel olacaksınız. Tabiri caizse bir simge olacaksınız."

Tabletimi masadan kaldırdım ve ekranı onlara doğru çevirdim. "İşte o bölgedeki mevcut restoranların bir listesi." Tablet'in alt kısmında havada daireler çizdim. "Burada görebileceğiniz gibi, sadece iki balık restoranı var, ikisi de çiğ bir şey sunmuyor ve fiyat noktaları sizin Denver menünüze kıyasla son derece farklı. Yüzde otuz ila kırk arasında bir artıştan bahsediyoruz. Tabii aynı zamanda üç yıldızdan beş yıldıza geçiştten bahsediyoruz." Gülümsedim. "Demek istediğim, bu şehrin Toro gibi bir restorana ihtiyacı var."

Tableti yere bıraktım ve her birinin yüzüne bakarak haberimi nasıl karşıladıklarını anlamaya çalıştım. "Benim tavsiyem Charred'ı Louise Gölü oteline yerleştirmek. Bölgenin daha geleneksel bir havası var, bu da bu tür bir mutfakla son derece iyi çalışacaktır. O pazar bana daha biftek gibi geliyor. Derin, cesur, reçelli şaraplar ve karanlık bir dekor. Girişte sizi deri, karamelize soğan ve sarımsak kokusu karşılıyor."

Cooper'a bakarken durakladım, bakışları beni bu masanın üstünde yemek istediğini söylüyordu.

İyi gidiyor olmalıyım.

"Banff şehir merkezi için," diye devam ettim, "Toro'yu seçerdim. Daha çağdaş bir kalabalık var. Mekânı parlak renkler ve fütüristik tasarımlarla doldurabilirsiniz. Eklektik kokteyller ve çok sayıda çiğ seçenekle daha genç bir damak zevkini tatmin eden bir menü."

Onlar daha sormadan sorularına cevap olacağını umduğum son bir düşüncem vardı. "Şimdi, muhtemelen neden dağda bir deniz ürünleri restoranı ve denizde biftek önerdiğimi merak ediyorsunuzdur. Sanki tam tersi olması gerekiyormuş gibi görünüyor, haksız mıyım?" Başımı salladım, saçlarımı gözlerime gelmeden geriye doğru topladım. "Deniz ürünleri yiyenler *taze* kelimesini duymak isterken, et yiyenler *yıllanmış* kelimesini duymak ister. Banff havaalanına daha yakın. Bir sunucunun istiridyelerin her gün uçakla getirildiğini, balıkların taze olduğunu ve asla dondurulmadığını söylemesi gibisi yoktur. Bunu pazarlamanda kullanabilirsin. Deniz ürünlerini Lake Louise'e götürmenin de bir o kadar kolay olacağını varsayıyorum, ancak konuklarınızın kulaklarını tatmin edecek, söz veriyorum."

"İşte bu çok ilginç bir fikir," dedi Eden, geçen birkaç saniyelik sessizliği bozarak.

Sert biriydi. Bunu daha toplantının başında elimi sıktağı anda anlamıştım, elini diğer kardeşleri kadar sıkı ve güçlü tutuyordu. Beş kişilik bir gruptaki tek kadın olmanın ve onlarla tam zamanlı çalışmanın kolay olmadığını hayal ettim.

İki tane daha Rhetts olması fikrini aklım almıyordu. Rhett... *kahretsin*.

Gelmesinin neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ederek saatime baktım. Ridge toplantımızın başında Weston'lara kendini tanıtmak için uğramıştı. Birleşmemizden önce Spades'lerle çok iş yaptıkları için onlarla da çalışması kaçınılmazdı. Ama şimdiye kadar Rhett onlarla tanışacağını söylediği halde koridorda yürümek için bile çaba göstermemişti.

"Dürüst olmak gerekirse," diye devam etti Eden, "iki otelinizden birinde bir restoran inşa etmeyi konuştuğumuzda bu hiç aklımıza gelmemişti."

Walker onu düzelterek, "Bu hiç düşündüğümüz bir şey değil," dedi. Onunla

Walker arasında bir bakış attım. "Ama bunu düşünür müydünüz?"

Eden Hart'a doğru döndü, parlatıcısına yapışan koyu renkli bir kıvrımı çabucak uzaklaştırdı. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu ona.

Hart'ın yeşil gözleri Macon'inkilere rakip olacak kadar derindi. "Bence bu düşünmemiz gereken bir şey. Bu bize test etmek için tamamen farklı bir kitle sağlayacaktır. Bu konseptin nüfusu yüksek bir metropolde işe yaradığını biliyoruz. Ancak hem kış hem de yaz mevsimlerinde gelişen bir tatil noktası tam da aradığımız şey olabilir."

"Birbirinden yaklaşık kırk dakika uzaklıktaki yerlerde çifte inşaat. Vay be. Bu çok cesurca," dedi Colson. Colson'ın sesi iddialıydı, ancak duruşu olabildiğince rahattı, sandalyede o kadar uzanmıştı ki sanki bir maç izliyormuş gibi görünüyordu. "Küçük bir alana önemli miktarda para yatırmış olacağız. Daha önce hiç yapmadığımız bir şey."

"Biz de öyle," dedim ona. Sonra masanın etrafına bakarak herkesle göz göze geldim ve anladıklarından emin oldum

İfademin önemi ve ağırlığı. "Cole International ya da Spade Hotels daha önce birbirine bu kadar yakın tatil köyleri inşa etmedi. Bu bizim inandığımız bir model değil. İnşa ettiğimiz otel türleriyle, tesislerimizin kendi aralarında rekabet etmesini ve misafirlerimizi iki tesisimiz arasında seçim yapmak zorunda bırakmalarını istemiyoruz. Ancak bu durumda, riskin buna değeceğine inanıyoruz." Ellerimi birbirine kenetledim. "Yakın, evet, ama tamamen farklı deneyimler sunan yerler. Tıpkı restoranlarınız gibi."

Walker başını salladı, tepedeki ışık uçları griye çalan buklelerinin karanlığını yakalıyordu. "Biliyorsun, buraya yarı bir planla geldik. Charred bir tanesine girecekti. Ben de Banff şehir merkezini tercih ediyordum ama artık öyle olduğunu sanmıyorum. Bize düşünecek çok şey verdin Rowan."

Gülümsedim. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Hadi ofise dönelim ve bazı şeyleri tartışalım mı?" Beck gruba seslendi. Cooper ve bana baktıktan sonra, "Önümüzdeki birkaç gün içinde size bir cevap vereceğiz" dedi.

Cooper ona, "Maç günü iş yapmak hoşuma gidiyor," dedi.

Beck güldü. "Başka seçeneğim yok, birinin bu ekibi hizada tutması gerekiyor." Eli kucağına dönmeden önce kardeşlerini işaret etti.

Cooper, "Kardeşlerim ve ben bu gece arenada olacağız," diye konuştu. "Dallas'a karşı bir galibiyet bekliyoruz." "Sen ve diğer herkes." Beck güldü. "Maça ne kadar yatırdın?"

Cooper nefes verirken ısıklık çaldı. "Hem de çok fazla."

Beck sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "Kazandığınızda -ki kazanacaksınız- iki restoran için bizden talep edeceğiniz metrekare konusunda daha iyi bir fiyat pazarlığı yapacağım. Bu gece localarınızda otururken bunu aklınızdan çıkarmayın dostum."

Cooper masanın Beck'in tarafına doğru yürüdü ve elini Beck'in omzuna koydu. "Karşı koymazsan hayal kırıklığına uğrarım."

Cooper onun elini sıktı ve sonra kapıya doğru ilerleyen kardeşlerin her birine birkaç kelime söyledi. Ben de Eden ile başlayarak aynısını yaptım. "Sizinle tanışmak gerçekten çok güzeldi," dedim ona.

"Ve sen," diye yanıtladı. "Bu birleşmeyi duyduğumuzda ne düşüneceğimizden emin değildik, ancak bugünden sonra, bu yeni ortaklığı dört gözle beklediğimizi söylerken kardeşlerim adına konuşabilirim."

"Bunu takdir ediyorum," dedim ona.

Kardeşleriyle vedalaştım ve kapı nihayet kapandı, Cooper ve beni konferans odasında yalnız bıraktı. Kendini kapının yanına yerleştirdi, gitmemi engelledi, duvara yaslanarak bana baktı.

"İki restoran mı?" demeden önce beni bir aşağı bir yukarı süzdü. Bunun olacağını tahmin etmemiştim. "Ne diyebilirim ki? Baskı altında iyiyimdir." Göz kırptım.

"Saçmalık. Başından beri bunu saklıyordun, sadece söylemek için doğru anı bekliyordun." Güldüm. "Belki de." Kollarımı kavuşturdum, takım elbise ceketimin çekildiğini hissettim.

"Söylemeliyim ki çok seksiydi ve benim aklıma gelmediği için biraz kıskandım."

"İkimiz de görüştüğümüz diğer satıcıların fazlasıyla yeterli olduğunu biliyoruz, ancak onlar Weston'lar değil. Onların takipçileri de bizimkiler kadar sadık ve bu boşlukları dolduracak daha iyi kimse yok, öyleyse iki tane varken neden bir taneyle yetinelim?"

Müzik dinliyormuş gibi başını salladı, elleri alkışlamak için kalktı. "Bugün destansı bir şey yaptın ortak." "Ortak mı?"

"Sana bebeğim diyecektim ama bunun doğru düzeyde bir etki yaratacağını düşünmedim."

Birkaç santim daha yaklaştım ama yine de biri içeri girerse şüpheli görünmeyecek kadar mesafeyi korudum. Bunun bir önemi yoktu; her iki aile de ilişkimizi biliyordu ve bu konferans odası yeni ofis alanımızın yönetici katında yer alıyordu, hepimizin hemen taşınabilmesi için hızlı bir şekilde inşa edilmişti. Asistanlarımız dışında sadece bir Spade, bir Cole ya da Jo içeri girecekti ve gördükleri karşısında hiçbiri şaşırmayacaktı.

Ama taşındığımızda Cooper'la yaptığım konuşmalardan biri de ofis görgü kurallarıydı. Burada işleri profesyonelce yürütmek istiyordum. Bu binanın tamamı iş için tasarlanmış bir alandı ve odaklanmamız gereken şey de buydu.

Bu binanın dışında ise tamamen farklı bir hikâye vardı.

Cooper şimdiye kadar bu kuralı sadece bir kez çiğnemişti. İkimizin de geç saatlere kadar çalıştığı bir geceydi ve ofisime gelip kapıyı kilitledi. Elbette, sonunda kendimi masanın üstünden kaldırdığımda, ona bunun bir daha asla olmayacak bir şey olduğunu hatırlattım. O da başıyla onayladığında, saçmaladığını anlamıştım.

O beni istedi.

Ofis kuralları bunu değiştirmeyecekti.

"Rhett beni hayal kırıklığına uğrattı," dedim vites değiştirerek. "Bana kızgın olması ve seni öldürmek istemesi umurumda değil, doğru olanı yapmalı ve kendini Weston'lara tanıtmalıydı. Terbiye yoksunluğundan bahsediyoruz." İçimi çektim. "Sorununun ne olduğunu bilmiyorum. Ama ben bunu aştım."

"Onunla bu konuda konuşacak mısın?"

Başımı salladım. "Hemen şimdi." Tabletimi elimde kaydırdım. "Maça gitmeden önce ofisime uğra."

"İşten sonra Sky'a mı gidiyorsun?"

Şarkı söylerken başım arkaya eğildi, "Sabırsızlanıyorum. Pijamalar, şarap ve büyük bir orospu seansı." Ona tekrar baktım.

"İhtiyacım olan her şey ve daha fazlası."

"Bana boynunu gösterme." Bakışları az önce açığa çıkardığım bölgeye kaydı. "Şu anda seni öpmeyi bu kadar çok isterken ve kapıyı kilitlememek için içimdeki her şeyi kullanırken olmaz."

Ve bu benim gitmem için bir işaretti.

Dişlerim alt dudağımı buldu ve "Buna cesaret edemezsin" demeden önce ısırdı.

"Yapmaz mıyım? Beni kışkırtma Rowan. On saniye içinde kendini çıplak bulacaksın."

Göğsünü dürttüm ve etrafından dolaşarak kapıya doğru ilerledim, yanından geçerken eli belimi sıyırdı. "On saniye mi?"

Omzumun üzerinden ona baktım. "Beni hayal kırıklığına uğrattın, Spade. Bundan çok daha hızlı yapabileceğini düşünmüştüm." Cevap vermesine fırsat vermeden aceleyle dışarı çıktım ve koridorda ilerleyerek Rhett'in kapısının önünde durdum.

Onu içeride bulamayacağımı umuyordum. Bir randevusu nedeniyle bina dışına çıkmıştı ve bu yüzden konferans salonuna gelmemişti.

Ama lanet olsun, oradaydı.

Kapıyı arkamdan kapattığımda, kısa bir süreliğine monitöründen başını kaldırdı. Benim olduğumu görür görmez bakışlarını tekrar ekrana çevirdi.

"Ne istiyorsun?" diye bağırdı.

Masasının önündeki sandalyeye oturdum. "Başlangıç olarak, toplantıma neden gelmediğinize dair sağlam bir nedene ne dersiniz?"

Kollarını kavuşturdu. "Sen benim annem değilsin Rowan. Sana bir bok vermek zorunda değilim."

"Haklısın. Çocuk değilim. Ama çocuk gibi davranıyorsun, bu yüzden sana çocuk gibi davranıyorum." Sabrımın her zerresini sınıyor olmasına rağmen sesimi sakın tuttum. "Sen bir ortaksın, Rhett. Yedi kişiden biri olman, istediğin her şeyi istediğin zaman yapabileceğin anlamına gelmez. Artık tek bir şirketiz, bu yüzden henüz tanışmadığın satıcılarla toplantılara katılmak gibi şeyler desteğini göstermenin harika bir yolu olacaktır." O kadar yüksek sesle nefes verdim ki göğsüm ağrıdı. "Şirketi ilk sıraya koymuyorsun. Bunun yerine bencil bir pislik gibi davranıyorsun."

"*Lanet* olsun," diye hırladı. "Durmayacaksın, değil mi?"

"Neyi yapmayı bırakayım?" Vücudumda bir adrenalin dalgası yükseldi. Sadece kardeşimin gemiye binmesini istiyordum.

Onu bu şekilde davranmaya iten her neyse, onu silkeleyip atmak istiyordum. "Seni seviyorum. Senin için her şeyi yaparım. Bana bu şekilde davranman beni öldürüyor-"

"O zaman bir Spade'le yatmamalıydın." İşte bu kadar. Sınırıma ulaşmıştım.

"Maça mı? Elindeki tek şey bu mu?" Masasının kenarını kavrayana kadar öne doğru eğildim. "Bu kasabanın yarısını siktin ve ben bu konuda iki kelime ettim mi? Hayır. Kiminle yattığın beni ilgilendirmez. Tıpkı benim kiminle yattığının seni ilgilendirmedeği gibi." Tahtayı parmaklarımın arasında sıktım. "Ama birlikte olduğum adam herhangi bir adam değil, senin iş ortağın. Emekli olacağın güne kadar birlikte çalışacağın biri. Artık düşmanın olmayan biri. Bu yüzden, aş bunu Rhett, ve bir araya gelelim. Kendini düşünmeyi bırak ve aileni ve herkese takındığın bu tavrın bizi nasıl parçaladığını düşünmeye başla. Bu konuda sorunu olan tek kişi sensin-"

"Tek kişi mi?" diye meydan okudu. "İkimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyoruz."

"Ridge ya da babamdan bahsediyorsanız yanılıyorsunuz. Bu konuyu ikisiyle de konuştum. Hatta babam bana onay verdi." Göz kapaklarım daraldı. "Onun için önemli olan benim mutluluğum. Bunu bu şekilde görememenden nefret ediyorum."

Kanada'dan döner dönmez Ridge ve babamla konuştum, Rhett'in Cooper'la beni koridorda yakaladığında muhtemelen olanları onlara anlatacağını biliyordum ve benim tarafımı da duymalarını istedim. Babam Cooper'a karşı dürüst olmadığım ve soyadımı gizlediğim için pek heyecanlanmamıştı ama bir Spade'le çıktığım için kesinlikle üzülmemişti.

Aksine, kendinden geçmişti.

Bu tepki beni biraz şok etmişti.

"Brady'den bahsediyorum."

"Brady..." Kendimi onun masasından uzaklaştırdım. "En azından Cooper'a ve bana pislik gibi davranmıyor, tanıdığım başka birinin aksine."

Onunla hiçbir yere varamayacağımı bilerek ayağa kalktım. Umudum patlamış bir balon gibi söndü ve kapıya doğru ilerledim.

"Sen her zaman akıntıya karşı savaşan biri oldun. Normalde yanında durur, kollarımla seni sarar, suyun içinde tutarak ilerlemene yardımcı olurum. Ama yapabileceğim çok şey var ve ben yoruldu. Tükendim. Ve yenildim." Sesim her kelimedede yumuşadı. "Rhett, bunu söylediğim için üzgünüm ama bu durumda boğulmana izin vereceğim."

"Kızım, biraz yavaşlasan iyi olur, yoksa bir saat içinde uyuyakalacaksın," dedi Sky bana bir şişe daha doldurmak için şarap şişesini eline alırken. "Şarabın insanı daha fazla yorduğunu biliyorsun ve bu gece öyle bir şey olmayacak. Çin yemeğimiz yolda ve yememiz gereken inanılmaz tatlılar var ve *Barbie* filmini kiraladım çünkü iş yerindeki herkes izlemem gerektiğini söyledi, bu yüzden üzgünüm, benimle birlikte izleyeceksin." Şişeyi bardağımın kenarına doğrulttu. "Bu geceye bir maraton gibi bak, koşu gibi değil."

Bu gece de değildi.

Ben buna hayatta kalma modu diyorum.

Yoga pantolonum, tişörtüm, tüylü çoraplarım ve dağınık bir topuz yaptığım saçlarımla koltuğuna yayılmıştım. Ofisten ayrıldığımdan beri hayalini kurduğum kıyafet.

"Hepsini yapacağız, söz veriyorum," diye cevap verdim.

"Sadece... bir gün oldu." Gözlerim kapandı ve ciğerlerimi doldurmaya çalıştım.

Sadece nefes al.

Her meme, doktor ve internet makalesi panik atağın eşiğindeyken bunu yapmamızı söylüyordu. Nefes alamamam dışında.

Her şey sıkıydı. Her şey acıyordu, vücudum bile.

Her şey kafamın içinde dönüyordu, o kadar hızlı hareket ediyordu ki tek bir düşünceyi bile kavrayamıyordum. "Neler oluyor bebeğim?" diye fısıldadı.

Bardağın ağırlaştığını hissettim ve birkaç saniye sonra şişenin masaya bırakıldığını duydum.

Sky'ın eli daha sonra başıma gitti ve lastiğimden düşen saçlarımla oynadı. "Konuş benimle, Row."

Başımı yavaşça en iyi arkadaşıma doğru çevirdim, gözlerim yavaş yavaş açılıyordu. "Senin hakkında konuşmayı tercih ederim."

"Benim hakkımda mı? Ve sıkıcı günüm hakkında mı? Defterlerini manipüle etmeye çalışarak vergi dairesini binlerce dolar dolandırmaya çalışan müvekkilimi nasıl yakaladığımı mı?" Gözlerini devirdi. "İnan bana, söyleyeceğin her şey bunlardan çok daha ilginç."

"Öyle değil. *Güven bana.*"

"Şimdi, sadece yalan söylüyorsun. Konuş, kadın. Ben aptalca bir şey yapmadan önce, mesela telefonunu alıp Cooper'ı ara ve ona neler olduğunu sor." Ben daha bir şey söyleyemeden yüzü sertleşti. "Ve yapmayacağımı düşünme. En iyi arkadaşımın her şeyden çok ihtiyacı olduğunu bildiğim bir anda onu arındırmak için her şeyi yapacağımı biliyorsun."

Onu hak etmedim.

Ve bu dünyada ondan daha iyi biri olmadığına emindim.

"Stresli olduğunu biliyorum," diye devam etti. "Görüşmelerimiz sırasında bunun seni yavaş yavaş yiyip bitirdiğini ve her geçen gün daha da kötüleştiğini duyuyordum. Bir kırıma noktasına ulaştığını hissediyordum."

Elim koluna gitti, Cooper'ın eliymiş gibi tuttum. "Yakınım. Hiç olmadığım kadar yakınım." "Rhett mi?"

Başımı salladım. "O devasa bir sik ve bugün onunla yattık. Ya da yarı yarıya. Pek bir şey söylemedi, biliyorsun ki bu beni daha da kızdırıyor." Dişlerimi sıktım ve yüzümü buruşturdum. "Ama Rhett bunun sadece bir parçası. Brady de var, Cooper'ın kardeşi, o da bizim hayranımız değil. Bir de Kanada projesi var, bir otelden iki otele çıkıyoruz ve yapılması gereken iş miktarı ikiye katlanıyor. Geçtiğimiz hafta boyunca her akşam saat ondan sonra ofiste kaldım ve her sabah altıdan önce oradaydım." Biraz daha şarap içmek için durdum.

"Yorgunsun."

Başımı salladım.

"Daha çok bitkin gibiydi," diye açıkladı. Tekrar başımı salladım.

"Ve hangi ucun yukarıda olduğunu bilmiyorsun."

"Bu beni etkiliyor Sky. Her şeyim ağrıyor, yani her şeyim." Göğsümün ortasına bastırmak için onu bir saniyeliğine serbest bıraktım. Bu kıyafetleri giyerken sütyen takma zahmetine girmemiştım ama göğüslerim hâlâ daralmış hissediyordu. Kardeşimin üzerimde nasıl böyle bir etkisi vardı ki ne yaparsam yapayım bir türlü rahat edemiyordum. "Bir de üstüne üstlük butikler var."

Kimseyle konuşmadığım bir konu.

Neredeyse kendimle bile.

"Ne?"

"Geçen hafta, işimi sattığım kadın bana ulaştı ve işimi geri almamı istedi. Bana ödediği parayla takas bile yapabilirdim." Elimi boynuma götürdüm ve omuzlarımla birleştiği yerde arkaya doğru dolaştırdım. "Başka bir alıcı aramadan önce ilk hakkı bana vermek istedi." Elimi karnıma indirdim ve huzursuz gurultularımı ovuşturdum. "Sanırım bu onun için çok fazla."

Bana bakarken gözleri büyüdü. "Bunu hiç düşündün mü?"

"Bilmiyorum."

"Ama biliyorsun."

Başımı yastığın içine daha da soktum. "Belki de şirkete katılmak bir hataydı. Belki bu Cooper ve benim için işleri kolaylaştırırdı. Belki kardeşim benden biraz daha az nefret ederdi-"

"Lütfen bu saçmalığı kes. Yaptığın işi seviyorsun ve bu işte iyisin. Cooper'la çalışmayı da seviyorsun. Rhett de yola gelecektir. Sadece saçmalıyor ve Rhett'in hazırlıksız yakalandığında ve işler istediği gibi gitmediğinde saçmalama eğilimi vardır." Elim sonunda onun koluna döndüğünden, parmaklarını benimkilerin üzerine koydu. "Bana olduğun yerde kalacağımı söyle ve bunu, işi geri almanın bir vergi kâbusu olacağını sana bildirmek isteyen muhasebecin olarak söylemiyorum. Bunu en iyi arkadaşın olarak söylüyorum."

Oldukça hızlı bir karar vermem gerekiyordu. Alıcı bana düşünmem için bir hafta vereceğini söylemişti, en fazla iki hafta. Dokuzuncu günümdeydim.

Butikleri geri satın almak yepyeni bir değişiklik olacaktı. Ailemi, Spades'i ve Jo'yu yüzüstü bırakacaktım. Bir yanım bunun herkes için daha kolay olacağını düşünüyordu.

Bir yanım bunun yapabileceğim en kötü şey olduğunu düşünüyordu.

"Biraz daha düşünmem gerekiyor," diye itiraf ettim. "Kafam çok bulanık, doğru düzgün düşünemiyorum."

"Çünkü regl dönemindesin. İkinci gün her zaman her şeyi ekstra bulanık, *ekstra* sinirli ve *ekstra* bıçak gibi yapar." "Regl dönemim mi?"

"Döngülerimiz senkronize, yani evet, ikinci günde olmalısın." İçini çekti. "Kahretsin, stres geç kalmana neden oldu, değil mi?" Cevap vermeyince devam etti: "Şaşırmadım. Stresin vücudumuza yapabildikleri çok acayip." Yüzüme doğru başını salladı. "Regl dönemin yaklaşıyor. Alnındaki kocaman sivilce bunu kanıtlıyor." Yüzünü buruşturdu. "İstesen de kapatamazsın, yani sabaha kadar çıkacağına hiç şüphe yok."

"Siktir et, muhtemelen bu yüzden Rhett'in kışını tekmeleme arzusu normalden daha güçlü." İnledim. "Bütün bunların bana ne yaptığını görüyor musun? Bana ne yaptığını? Regl dönemim bile bana bir işaret gönderiyor. Geri almam gerektiğine dair bir işaret."

"Regl dönemin sana kendini ön planda tutman gerektiğini söylüyor ve sen bunu bir süredir yapmıyorsun." Parmaklarımı sıktı. "Eğer geç saatlere kadar çalışacaksan, öğle yemeğinde yürüyüşe çıkmalı ve vücudunu hareket ettirmelisin. Yatmadan önce melatonin almalısın, böylece gerçekten dinlenmiş olursun. Ve bu hafta sonu için kendine doksan dakikalık bir masaj rezervasyonu yaptırmalısın, böylece fişini çekebilir ve sıfırlanabilirsin." Dirseğini başımın yanındaki mindere dayadı ve tamamen bana doğru döndü. "Beni dinle Row. Sen Süper Kadın değilsin. Hayatında çok şey oluyor ve sen inanılmaz bir iş çıkarıyorsun, hepsiyle hokkabazlık yapıyorsun, ama her şeyi içinde tutuyorsun ve kendine bir bak, biraz dağınıksın ve bunu tüm sevgimle söylüyorum."

Güldüm. "Hayır. Haklısın."

"Rhett'le aranızı düzeltemezsiniz, bu artık onun suçu. Günde yirmi dört saat çalışamazsın. Brady'nin sana tapmasını sağlayamazsın. Ve artık sana hizmet etmeyen bir işi geri satın alamazsın. Artık sen busun." Çenemi avuçladı. "Olman gereken yol bu Row ve Tanrı aşkına bunu sorgulamayı bırak."

YİRMİ DOKUZ

Cooper

W Şapka ne lan?

Gelen kutuma düşen e-postayı okurken aklımdan geçen pek çok düşünceden biri de buydu. Gözlerimin taradığı her kelimeyle dişlerim biraz daha sıkıldı, çenem kilitlendi, parmaklarım yumruk oldu.

Lanet fareyi o kadar sert sıkıyordum ki lanet plastik kapağı çatladı.

Gönderen, hiç şaşırmadım, Rhett Cole'du.

Eğer Rowan'ın kardeşi olmasaydı, şimdiye kadar o orospu çocuğunu boğmuştum.

Ve bu e-posta bardağı taşıran son damla oldu, bunu yüzüne de söyleyebilirdim ama asistanım yaklaşık bir saat önce bir fincan kahve daha getirmek için içeri girdiğinde, elinde çantası ve ceketıyla açık olan kapımın önünden hızla geçti.

Adamım, tüm yönetim ekibine bu e-postayı gönderecek kadar cesurdu; Rowan ve benim Banff şehir merkezindeki araziye satın alma konusunda neden aptal olduğumuzu, tuttuğumuz müteahhidin - Rhett'in yerine geçen müteahhit, çünkü o pislik bizi yüzüstü bırakmıştı - nasıl bir moron olduğunu ve bulgularının yanlış olduğunu özetliyordu. Rhett'e göre, inşa etmek istediğimiz şeyin ağırlığını taşıyacak özel bir temel dökülebilirdi ve bu, toprağı güçlendirerek orijinal planımızla ilerlememizi sağlayacaktı.

Ama bu artık önemi olmayan bir görüştü, hatta bu noktada konuyla ilgisi bile yoktu.

Çünkü Rhett ilk konseptimize geri dönmenin imkânsız olduğunu biliyordu.

Artık Charred ve Toro için Weston'larla sözleşme imzalamıştık. Ayrıca iki otel içinde İtalyan, Akdeniz ve Meksika restoranları inşa etmek üzere üç restoran markasıyla daha anlaşmıştık. Coles bizden farklı bir müteahhit kullandığından, her ikimiz de mülkler için teklifler üzerinde çalışıyorduk. İzin sürecini başlatmak için planlarımızı Alberta'nın idari yetkililerine sunmuştuk.

Geri adım atmak yoktu.

Rhett o e-postayı beni kızdırmak için göndermişti. Ve işe yaradı.

Yüce İsa.

Sandalyemi geriye doğru yuvarladım, kırımı kaldırdım ve kapıyı çekip açarak koridorda Rowan'ın ofisine doğru yürüdüm. Kapısına yaklaştığımda ışığı kapalıydı ve içeride değildi.

Ne zaman gitmişti?

Asla benden önce yola çıkmazdı. Her zaman ofisine gider ve onu gece için kapatmaya zorlardım ve akşam için ya o bana gelirdi ya da ben onunkine giderdim.

Telefonumu cebimden çıkardım, bildirimleri kontrol ettim, ondan kaçırdığım bir mesaj aradım. Ve, lanet olsun, bir tane vardı.

ROWAN

Biraz erken çıkıyorum. Sana söylemek için geldim ama toplantıdaydın.

Rowan hiç erken çıkmazdı. Bir şeyler dönüyordu. Ofisime geri dönerken cevabımı yazdım.

BEN

Sen iyi misin?

ROWAN

Eh.

Eh? Eh de ne?

Rhett'le tartışmaya mı girmişti? Yaratdığı gerilim çok mu fazla olmaya başlamıştı?

İnşaatların çok yoğun olduğunu biliyordum. İki katı iş yapıyorduk. Tedarikçilerimiz e-postalarımızı patlatıyor ve durmaksızın arıyorlardı. İç mimar bizi soru yağmuruna tutuyordu. Her iki şirketi de temsil eden bir hissiyat yaratmak için çok çalışıyorduk - daha önce hiç yapılmamış bir şeydi bu, dolayısıyla bir temel yoktu; kendimizinkini yaratıyorduk. Ve Rowan ilk kez bir yapı üzerinde çalışıyordu, bu yüzden her adım onun için tamamen yeniydi.

Yine de her şeyi bir patron gibi idare ediyordu. Elbette, stresliydi.

Bunu onun yüzünde gördüm. Vücuduna her dokunduğumda bunu hissettim.

Ama o şikayet edecek biri değildi ve etmedi de. Aslında, tanıdığım en pozitif kadındı. Her ne oluyorsa bunu çözmem gerekiyordu.

Masamdan eşyalarımı aldım ve valeyi arayarak arabama ihtiyacım olduğunu bildirdim. Ben aşağı indiğimde araba çoktan kapının önüne park edilmişti. Görevliye bahşış verdim ve arabayı caddeye sürdüm.

Eh.

Rowan'ın kullandığını hiç duymadığım bir kelimeydi bu ve evine doğru giderken içimi kemiriyordu. Onun üzülmelerini istemedim. Kızgın olmasını da istemiyordum. Hissettiği duygular ne olursa olsun, onları ondan alıp gömmek istiyordum.

Tabii benimle bir ilgisi yoksa?

Direksiyona geçip onun evine doğru yola çıktığımda bunu düşünmemiştim bile. Sıçır batırmış mıydım?

Farkında bile olmadan mı?

Bu mümkündü. Tüm bu ilişki olayı benim için yeniydi ve ilerledikçe öğreniyordum.

Bu endişe yüzünden evinden birkaç blok ötedeki lüks markete girdim, ön tarafta bir yere park ettim ve aceleyle içeri girdim. Ne aradığımı bilmiyordum. Sadece bir şeyle gelmenin *her* şeyi daha iyi yapacağını düşündüm.

Girişte çiçekler vardı. Renkli yapraklardan oluşan uzun saplar bir araya getirilmiş ve plastik bir külahı sarılmıştı. Bir tane aldım ve dikkatimi çeken başka bir şey olup olmadığını görmek için mağazanın içinde dolaştım.

Eğer acıkırsa, onu dışarı çıkaracaktım. İçmek isterse, evinde koca bir bar vardı. Çiçekler mükemmeldi.

Çabucak paralarını ödedim ve arabama geri döndüm. Sokağından geçip girişine döndüğümde yavaşça kapısına yanaştım ve burada olduğumu bildiren düğmeye bastım.

Bana doğru bakan bir kamera vardı. Telefonundaki bir uygulama ve evindeki herhangi bir tablet aracılığıyla yüzümü görebiliyordu. Dolayısıyla dahili telefonda konuşupkim olduğumu sormasına gerek kalmadı.

Beni şaşırtan şey, kapıyı açmadan önce hiçbir şey söylememesiydi. Bir *hiii* bile demedi, ki bu onun tipik selamlamasıydı.

Garajının önüne park ettim ve ön tarafa doğru yürürken kapıda belirdi. Yoga pantolonu ve çoraplarıyla birlikte eve geldiğinden beri giydiği, göğsünü gizleyen kazağının iki yanından çaprazlama geçirmişti.

"Çiçekler mi?" Sesi yumuşaktı, neredeyse nefes nefese.

Yaklaştığımda makyajını da sildiğini fark ettim. Onda bayıldığım doğal bir görünüm.

Ama normal olmayan şey yanaklarının rengiydi. Alnı ve çenesi soluk, gözleri parlakken yanakları kızarmıştı.

Bebeğimi acı çektiğini bilecek kadar iyi tanıyordum.

Sapları elimden aldığı anda ellerim hemen beline gitti. "Mesajındaki *eh* bana bir gülümsemeye ihtiyacın olduğunu düşündürdü." Boynuna eğildim ve hafifçe öptüm. Teninde alışılmadık bir ter pırlıtsı vardı. Yüzümü geri çektiğimde, "Sorun ne Rowan?" diye sordum.

Birkaç saniye boyunca bakışlarımı üzerinde tuttu ve çiçekleri burnuna götürdü. "Harika kokuyorlar." Bir şey söylemeye çalıştı.

Gülümseyin. "Çok güzeller. Teşekkür ederim."

"Kardeşin hakkında şikayet etmek için ofisine gittim ve sen gitmiştin."

Başını salladı. "Evet... bu konuda." Eli yanına düştü ve bana bakabilmek için boynunu geriye doğru eğdi. "Bekle, peki ya kardeşim? O bir şey mi yaptı?"

"E-postanı okumadın mı?"

"Ben... hayır."

E-postasını okumamış.

Cildi kızarmıştı, gözleri parlıyordu, işten erken çıkmıştı - kafamdaki tüm alarmlar çalıyordu. Bu onun yapacağı bir şey değildi.

Bana gelen e-postalardan genellikle Rowan haberdar olurdu, tersi olmazdı, çünkü onları benden çok daha önce okurdu.

"Bugün farklıydı" -sanki arkasında biri duruyormuş gibi arkasına, fuayeye baktı ve sonra gözleri bana döndü- "farklıydı."

Yutkundu. "Bana Rhett'ten bahset. En azından Rhett'ten bahsettiğini varsayıyorum." Onu tutuyor olmama rağmen birkaç adım geri çekildi ve elimden kurtuldu.

Ben de onu takip ettim. "Pislik herif bize ve tüm yönetici ekibe Louise Gölü'ndeki araziyle ilgili bulgularını ve ona göre başlangıçta planladığımız tam boyutlu oteli nasıl inşa edebileceğimizi gönderdi."

Yürümeye devam ederken mutfağın yarısında durakladı. "O bilgiyi bize *şimdi* mi gönderdi?"

"Ve kiraladığımız müteahhidi yerden yere vurma ihtiyacı hissetti ki bunu sadece kardeşiniz bizi ortada bıraktığı için yapmıştık. Toprak testinin sonuçlarının Rhett'in e-postasında söylediği her şeyle çeliştiğinden bahsetmiyorum bile."

"Anlamıyorum." Başını salladığında saçları kirpiklerine takıldı. "Banff şehir merkezindeki araziye çoktan satın aldığımızı ve iki otel inşa etme planlarını ilerlettiğimizi biliyor."

Bu özet bile tek başına tansiyonumun fırlamasına neden

oldu. "Bunu neden yapsın ki?" diye sordu.

Saçlarını yüzünün iki yanına doğru ittim. "Beni sinirlendirmek için. İşe yaradı."

Bakışları gözlerimin arasında gidip geliyordu. Bir ileri bir geri. Birçok kez. "Cooper, bu ne zaman bitecek?" Sesi geldiğimden beri en yumuşak tonundaydı.

Ben de aynı soruyu sormuştum.

"Olmayacak diye çok korkuyorum ve sonra..." Sesi kesildi.

Demek onu rahatsız eden şey buydu.

Bu kadar sessiz olmasının, teninin kızarmasının sebebi

neydi? O piç kurusu beni etkilediği kadar onu da

etkilemişti.

Buna bir son vermem gerekiyordu.

Ama önce Rowan'ı rahatlatmam gerekiyordu.

Bunu Kanada'da yaptığım yöntemlerden birini hatırladım. Neyse ki onun banyosundaki küvet benim otel odamdakinden daha büyüktü ve bu küvet ikimize de rahatlıkla yetiyordu.

Yüzünün iki yanını tuttum. "Bunu düzelteceğim. Söz veriyorum." Sözlerim onda yankı buldu; gözleri değişmedi, cildindeki kırmızı da değişmedi. "Ama önce burada kalmanı istiyorum, tamam mı? Sakın kıpırdama."

Çiçekleri elinden aldım ve mutfağa götürdüm. Tezgâhın üzerine geldiğim ilk yer adaydı ve aranjmanı oraya, küçük bir plastik torbanın hemen yanına koydum. Poşetin neden dikkatimi çektiğinden emin değildim ama gözümü ondan alamıyordum.

Çanta tamamen açılıp içinden bir kutu çıktığında değil.

Bir kutu ki ...

Sikeyim.

Olamaz.

Bir şeyler görüyor olmalıydım. Bundan emindim.

Ama emin olmak için çantanın içine uzandım, sert malzemeyi tuttum ve etiketi okumak için çıkardım.

Tekrar yaptım.

Ve tekrar.

Bakışlarım markaya kaydı.

Logoya.

Lanet olası açıklama.

"Cooper..." Rowan arkamda bir yerden söyledi. Onu

duydum.

Ama ayaklarım hareket etmiyordu, altlarındaki tahta bataklık gibiydi. Kalbimin gümbürtüsü geri dönmüştü, bu sefer sanki koşuyormuşum gibi hızlanmıştı, söylemek istediğim kelimeler boğazımda düğümlenmişti.

"Cooper..."

Gözlerimin bana oyun oynamadığından emin olmak için gözlerimi kırptırdım. Ve her açtığımda aynı şeyi gördüm.

Öncekiyle aynı kelimeler. Marka.

Logo.

Açıklama.

"Bana bak," diye fısıldadı.

Adanın diğer tarafına, tam önüme geçmişti, bizi ayıran tek şey birkaç metrelik tezgahı. Kutuyu gerekli olmayan bir güçle sıkarken, yavaş yavaş ona baktım.

"Rowan..." Onun nefes almakta zorlandığı yerde ben nefes almakta zorlanıyordum. Düşüncelerim karmakarışık, göğsüm

bir anda darmadağın oldu. "Bu o *mu*?"

Bana bakarken dudaklarını birbirine yapıştırdı.

Ve sonunda, aradan milyonlarca dakika geçmiş gibi göründükten sonra başını salladı.

Hamilelik testini tezgâhın üzerine koydum ve ellerimi soğuk taşa dayadım. "Bebeğim... bana söylemek istediğin bir şey mi var?"

OTUZ

Rowan

"B *aby ... bana söyleyeceğin bir şey var mı?"*

Cooper'a bakarken, sorusu kafamda dönüp dururken, yine kusacağımdan emindim. Bu sabah işte ve öğleden sonra geç saatlerde ikinci kez oldu. Zihnimde, her kusma sırasında Kendimi hasta hissetmemin milyonlarca nedeni vardı.

Bu sabahın sebebi bir gece önce içtiğim şaraptı. Midem hâlâ rahatsızdı - öyle olmalıydı; bu yüzden öğle yemeğinden sonra içtiğim kahve tam olarak oturmamıştı ve tekrar hastalanmama neden oldu.

Ama bu nedenler dün neden hasta hissettiğimi açıklamıyordu. Ya da önceki gün.

Ve şimdi, mutfağımdaki tezgahın üzerinde, Cooper ile benim aramda duran bir hamilelik testi vardı ve bir açıklamayı hak ediyordu.

"Sana söyleyecek bir şeyim var mı bilmiyorum," diye fısıldadım. "Henüz bir sınava girmedim." Kutuya doğru başımı salladım. "Bu aldığım ilk ve tek test."

Adanın benim tarafıma doğru ilerledi ve yüzüm ona dönük olana kadar bedenimi çevirdi. Elleri boynumun yanlarını kavradı, vücudumda genellikle tutmadığı bir yerd.

Ama bunu yaparken, tutuşu her zamankinden daha yumuşaktı.

"Rowan, hamile olduğunu düşünmenin bir nedeni olmalı."

Sadece nefes al.

Durmadan tekrarladığım bu sözün kaygıma hiçbir faydası olmamıştı. Aslında, ihtiyacım olan şeyin tam tersini yaptığından emindim.

Çünkü nefes alamıyordum. Nefes veremiyordum.

Sinirlerimi yatıştıramadım.

Mide bulantısı ve karıncalanma beni ele geçirdi -bacaklarımın arasından gelen türden değil; bunlar göğsümde tutuşan küçük ateşler gibiydi, boğazıma doğru alevler göndererek solunum yolumu kapattı.

"Geç kaldım." Gözlerim yaşlarla doldu, bu duygu tamamen aniden ortaya çıkmıştı. Dün olduğu gibi. Ve önceki gün. İçimdeki öfke koşudan sonra ter gibi akıyordu. "Geçmişte de oldu ama hiç bu kadar geç kalmamıştım."

Kulaklarımın altını okşadı. "Stresliydin. Eminim bu vücuduna bir sürü şey yapabilir." Sesi beklediğimden çok daha sakindi.

Ama ben hiçbir şey beklemiyordum.

Cooper'ın geleceğini tahmin etmemiştim.

Midemi rahatlatmak için kendime çay yapacak ve testi tek başıma yapacaktım. Eğer sonuç negatif çıkarsa, ki öyle olacağını hissediyordum, ona hiçbir şey söylemeyecektim. Bunun için bir neden yoktu. Gecikme streten kaynaklanmıştı ve kaygım tüm bu çılgın semptomları yaratmıştı.

Olumlu olsaydı, bu tamamen farklı bir hikayeydi ve konuşacak çok şeyimiz olurdu.

"Evet," diye yanıtladım, "stres kesinlikle bunu yapabilir. Eminim öyledir." Kafamdaki düşünceyi tekrar onaylayarak başımı salladım. "Ama kendimi pek iyi hissetmediğimi belirtmekte fayda var." İçimde tuttuğum azıcık havayı boşaltmaya çalıştım ve sonunda öksürmeye başladım. "Birkaç kez hastalandım ve göğüslerim ağrıyor. *Gerçekten* acıyorlar, Cooper."

Düşüncelerini ifade ederken başı sallandı, yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Neden bana söylemedin?"

"Çünkü tüm bunların zihnimde mi olduğunu, streten mi kaynaklandığını yoksa gerçekten çok daha fazlası mı olduğunu bilmiyordum. Bilinmezliğe bir saniye daha katlanamazdım. Ayrıca, Sky test yaptırmam için beni sıkıştırıp duruyordu."

"Sky'a söyledin mi?" Gözlerimi aradı. "Ve bana değil?"

Ellerimden birini onunkinin üzerine koydum. "Bu konuşma son kızlar gecemizde geçti. Regl dönemlerimiz senkronize. Geç kaldığımı o zaman anladım ve sonra benimki hiç gelmeyince sorular başladı."

Yüzünü yaklaştırdı. "Beni en çok üzen şey Rowan, bu endişe ya da belirsizlikle -ya da adına ne dersen de- tek başına uğraşıyor olman. Ya da sanırım sana yardım etmesi gereken kişi ben olmam gerekirken Sky'la birlikte."

"Artık buradasın."

"Sana karşı dürüst olacağım." Bakışları derinleşti. "Hamilelik testini gördüğümde aklım başımdan gitti. Ne yapacağımı bilemedim. Vücudum dondu kaldı. Hiçbir şeyi bir araya getiremiyordum, her şey dağılmıştı. Neye baktığımı anlamam bile bir saniye sürdü."

"Bu çok fazla. Biliyorum. Beynimi oraya koymak için biraz zamanım oldu. Senin saniyelerin vardı. Anlıyorum. Ama kendime sürekli hap kullandığımı söylüyorum. Yüzde yüz olmasa da uzun süredir kullanıyorum. Düzenli olarak kullanıyorum. Sanırım şansım var ama çok az."

Ellerini boynumdan çekerek benimkilerin düşmesine neden oldu ve belimden tutarak beni tezgâhın üzerine kaldırdı. Sonra bacaklarımın arasına girdi; yüzlerimiz artık aynı hizadaydı. "Çok dikkatli değildik. Noel boyunca sadece bir avuç prezervatif kullandık ve bu seks yaptığımız tüm zamanları kapsamıyor. Şansımız var, bundan eminim."

O haklıydı.

Aslında hiç dikkatli değildik.

Ama bunun önemli olduğunu düşünmüyordum. Doğum kontrol hapi kullandığım ve bu koruma katmanına sahip olduğum için değil. Geçen her günle birlikte, hala görünürde bir regl yokken, işaretler çok hızlı bir şekilde artıyordu. Hiçbir şey olmayabilirlerdi.

Ya da her şey olabilirler.

Ciğerlerim genişledi, kollarım omuzlarına doğru hareket etti, parmaklarım o kadar sert titredi ki onları yumruk yapmak zorunda kaldım. "Ya ..." Kelimelerin geri kalanını doldurmak için çok endişeliydim. "Öğrenene kadar oraya gitmeli miyiz?"

Alnını benimkine yasladı. "Beni dinle. Sana aşık olduğumu söylemiştim. Bunu sana söylediğimden beri, bu duygularım daha da arttı." Gözlerini benimkilere kilitleyebilmek için aramıza birkaç santim mesafe koydu. "Hiçbir yere gitmiyorum. Ne olursa olsun, bu işte beraberiz. Dokuz ay sonra da bebeğimi doğursan, iki yıl sonra da doğursan, beş yıl sonra da doğursan cevabım değişmeyecek."

"Cevabın," diye başladım ama boğazım yanıyor, gözlerim doluyor, dudaklarım titriyordu, "bu bebeği istediğin mi?"

Başparmağını ağzımın üzerinde gezdirdi. "İstemediğimden mi korktun?"

"Şu anda Cooper, her şeyden korkuyorum."

Başka bir şey söyleyemeden, düşünmeden ya da tepki vermeden kollarını bana doladı ve beni kendine doğru çekti.

Göğüslerimiz çarpıştı, göğüslerim hemen acı içinde çığlık attı, yüzlerimiz birbirimizin boynunda, dudaklarımız karşı tene bastırıldı.

Bir kucaklaşmanın gücünü hiç anlamamıştım. Şimdiye kadar.

Tüm varlığımla onun beni bırakmasını asla istemediğime emindim.

"Korkma," dedi. "Bana bu korkuları vermeni ve onları senin için tutmama izin vermeni istiyorum."

Göz kapaklarım kapandığında, ıslaklık etrafıma yayılmaya başladı - gömleğinin içinden, kirpiklerimi kaplayarak, ağzımı kaplayarak.

"Ama baba olmak gerçekten istediğin şey mi? Şimdi mi?"

"Şaka mı yapıyorsun?" Bu bir soru değildi. Yaptığı en ciddi açıklamaydı. "Elbette istediğim bu. Bunun şimdi olması planımda var mıydı - eğer öyleyse bile? Hayır. Gelecekte mi? Kesinlikle. Ama şimdi ya da sonra, hiç fark etmez. Bir çocuk istiyorum Rowan. O bebeğin benim bir parçam olmasını istiyorum. Onu kucaklamak ve sevmek, bunu her şeyden çok istiyorum."

Sonunda nefes verdim.

Ama dışarı çıkan şey havadan daha fazlası gibiydi. Ve rahatlama.

Ve üzüntü.

Cooper'ın Louise Gölü'nde beni ilk öpüşünden beri bastırılmış olan enerji ortaya çıktı.

"Keşke her şey o kadar mükemmel olsaydı," dedim usulca. "Çünkü inanılmaz derecede karmaşık hissediyorum."

Gözyaşlarım daha sert akmaya başlamıştı. "Ailelerimiz, Cooper. Rhett. Brady-

Eli karnımın ortasına gitti. "Eğer hamileysen, karnındaki benim bebeğim olacak ve benden ya da bizden nefret etmeleri umurumda değil. Önemli olan tek şey sen ve o bebek olursunuz."

Gözlerimden akan su dudaklarıma dökülüyordu ve ben bunu durdurmak

için hiçbir şey yapmadım. Durduramadım.

"Neredeyse bırakıyordum," diye ağzımdan kaçırdım.

Bakışları yoğunlaştı, sanki benimkini aramaya çalışıyordu. "Neyi bırakayım?"

"Butiklerimi satın alan kadın bana ulaştı ve artık onları istemediğini söyledi. Onun için çok pahalıymış ve ödediği fiyata bana geri satmak istiyormuş."

Boynumdaki el sıkılaştı. "Onun teklifini kabul etmedin, değil mi?"

"Bunu düşündüm." Durakladım. "Acaba işimizi bırakırsam Rhett ve Brady ile aramız düzelir mi diye düşündüm.

Kardeşini bilmem ama benimki birlikte olmamızdan ve etkileşimimizi görmekten çok rahatsız. Davamıza yardımcı olmuyor. O yüzden başka bir yerde çalışsam-"

"Sikeyim hayır. Böyle bir şey olmayacak. Rhett ve Brady'nin neyi sevdiği umurumda değil. Bu onların vereceği bir karar değil ve onların fikirleri seni gitmen için etkileyecek kadar ağır değil." Yüzümü biraz daha yukarı kaldırdı. "Beni duyuyor musun?"

Başımı salladım.

"Bunu çözeceğiz Rowan. Çözeceğiz."

"Bir şeyler vermek lazım" demem birkaç saniye sürdü.

Göbeğimin üzerinde bir daire çizdi. "Verecek. Güven bana."

Parmaklarımı boynunun arkasında birleştirdim.

Yorgunluk bedenimi ele geçiriyordu ama zihnimi sakinleştirmiyordu. İçeride olanlar bir atış poligonu gibiydi ve her mermide hedefi ıskalayıp duruyordum.

"Neden?" Serbest bırakabildiğim tek hece buydu.

"Neden ne, bebeğim?"

Başparmaklarım saçlarının kenarlarına daldı. "Beni neden seviyorsun?" Gözyaşlarımın bir kısmını silmeye başladığında, "Bana aşık olmana neden olan şeylerden biri neydi?" diye ekledim.

Dudaklarını araladı ve dudaklarından adaçayı ve yanık portakal kokularıyla dolu bir hava çıktı.

Sanki bir sanat eseriymişim ve her boya katmanının altında daha önce fark etmediği bir sembolizm parçası görüyormuş gibi yüzümün etrafına bakmaya zaman ayırdı. "Uykunda bile bana uzanıyorsun. Gecenin bir yarısı olabilir ve derin nefeslerin arasında ayağın bileğimden geçer, elin koluma yapışır ya da parmakların benimkilerle iç içe geçer. Beni hayatında istediğin kadar rüyalarında da istediğini bana gösterdiğinde aşık olduğumu anladım." Dudaklarıma en yumuşak öpücüğü kondurdu, avucu hâlâ o özel noktada dönüyordu.

"Rowan," dedi bizi ayırdıktan sonra, "sınava girme vakti geldi."

OTUZ BİR

Cooper

Rowan'ın yatağında otuyordum, ayaklarım yerdeydi, gözlerim Tom Ford marka deri ayakkabılarımdaydı. Üzerimde hâlâ takım elbisem vardı ama onu yatak odasına getirdiğimde ceketimi ve kravatımı çıkarmış, gömleğimin ilk birkaç düğmesini açmıştım. O banyoda test yaparken ben de burada bekledim. Beynim, o günkü halinden tamamen farklı bir yerdeydi. onun evine gitti.

Eh.

Artık neredeyse gülünecek bir kelimeydi. Ama beni arabama bindirip buraya getirecek kadar güçlü bir kelimeydi. Bir yolculuğun tüm hayatımı değiştirme potansiyeline sahip olduğunun farkında bile değildim.

Bir bebek.

Rowan ile.

Bunu tahmin etmemiştim. Beklemiştim. Ve birkaç dakika önce mutfakta Rowan'a söylediğim her şeye rağmen, bir bebek için hazır olmadığımından emindim. Ama en zayıf olduğunu hissettiği anlarda dağılacak bir adama ihtiyacı yoktu. Onu ayakta tutacak birine ihtiyacı vardı. Onun için orada olan birine. Güvenebileceği, itimat edebileceği, itimat ettiği, düşen gözyaşlarını silecek ve durduklarında yüzünü kurulayacak birine.

Elbette, içimde bir karmaşa vardı. Korkuyordum. Korkuyordum. Sorumluluğun üstesinden gelip gelemeyeceğimi, bunun çok iyi giden ilişkimizi değiştirip değiştirmeyeceğini ve bizi bir arada tutan sevgide gerginlik yaratıp yaratmayacağını sorguluyordum.

Eğer bunu üstlenmeye hazır

olsaydım. Ama hiç hazır olur

muydum?

Birkaç kokteyl içtiği ve kızı hakkında şeffaflaştığı zamanlardan birinde Ford Dalton ile yaptığım bir konuşmayı hatırladım. Bahsettiği şeylerden biri de hazır olmaktı. O zamanlar hazır değildi. Ne halt ettiğini bilmediğini ve bunun hazırlıklı olmadığı bir sürpriz olduğunu.

Ama bu sürpriz hayatının en büyük nimetine dönüşmüştü.

Buna inanmışım.

Ridge'i kızı Daisy ile ofiste gördüm. Koridorda yürürken onun minik elini nasıl tuttuğunu. Masasının arkasında kucağına oturmuş, babasının işlerini halletmesine yardım etmeye çalışıyordu.

Ona bakışı. Onunla

ilgilenme şekli. Bunu

yapabilirdim.

Yıllar sonra, parmağında bir alyans ve iki yerine bir evle istediğim bir şey olsa bile. Birleşmenin bana öğrettiği bir şey

varsa, o da işlerin her zaman planladığım gibi gitmediğiydi. Ama bizim için yeni bir rota seçildiğinde, ortaya çıkan şey daha da büyük bir mülk filosu ve aşık olduğum bir kadınla ortaklık oldu.

ve şimdi kendi başımıza kurabileceğimizden iki kat ve daha fazla değere sahip bir imparatorluk.

Bunun sonucunda ortaya çıkacak olan şey benim hükmedebileceğim bir şey değildi. Tek yapabileceğim onu kucaklamaktı. Kollarımı açmak ve çok daha büyük bir şeyin kontrolde olduğunu kabul etmek.

Banyo kapısının kolu döndüğünde kulaklarım metalin sesini algıladı ve başımı kaldırıp Rowan'ın kapıyı açıp çoraplı ayaklarıyla parke zemine basarak dışarı çıktığını gördüm. Sırtımı dikleştirdim, kollarımı açtım ve ulaşabildiği anda kollarımı ona doladım.

"Henüz bakmadım," diye fısıldadı.

Boşta kalan kolu omzumda duruyordu, diğer kolu ise bana doğru ilerlerken okumaya zahmet etmediğim bir plastik şerit olan testi tutuyordu.

Belini tutarken, onun muhteşem yüzüne baktım. Yanakları eskisinden daha da kızarmıştı. Hâlâ parlak olan gözleri, döktüğü tüm duygulardan dolayı kırmızıyla çevriliydi.

"Ne yazdığı önemli değil Rowan. Sana karşı olan hislerim değişmeyecek." Ona daha önce söz vermiş olmama rağmen, bunu tekrar duymaya ihtiyacı vardı.

Ona sarılma şeklimde bunu hissetmesi gerekiyordu. "Cooper... Çok korkuyorum."

Kırılmalılığı onun en seksi özelliklerinden biriydi. Bu sözleri söyleyebilmesi ve böylesine çığ bir gerçeği dile getirmekten utanmaması ya da çekinmemesi. Ondan istediğim şey buydu. Bu duygunun üstesinden gelmesine yardımcı olmak için burada olmak istiyordum.

Bu yükü tek başına taşımak zorunda kalmasın diye.

"Bunun hakkında konuş," dedim. "Bana nedenini söyle."

Nefes almaya çalışıyormuş gibi tavana baktı. "Neredeyse çift taraflı. Bir yandan, eğer hamileysem, bir bebeğimiz olacak ve ikimiz de buna hazır değiliz. Ve eğer değilsem, o zaman anksiyetem bazı korkutucu şeyler yaratıyor ve vücudum tüm sinirlerden isyan ediyor."

"Eğer bir bebek geliyorsa, o zaman kendimizi hazırlayacağız." Bunu tutuşumla destekledim ve ona ihtiyacı olan gücü verdim. "Bu neye benzerse benzesin Rowan, bunu gerçekleştireceğiz. Ve eğer hamile değilsen, o zaman vücudunun neden isyan ettiğine odaklanacağız ve bu sorunu çözeceğiz."

İşini elinden alabilir ve sorumluluklarının çoğunu ona devredebilirdim.

Buradaki asıl mesele, Rhett ve ailesinin işleri zaten bu kadar çalkantılıyken bu habere nasıl tepki vereceğiydi.

Bunun da ötesinde, başka bir şey daha vardı. Bilmediği bir şey - yoksa bana söylerdi - Rowan'ı karanlığın içine çekme potansiyeli olan, yaklaşmakta olan bir haber.

Her şeyi daha da değiştirecek bir katman.

Onun için.

Herkes için.

Beklenmedik bir farklılık.

Ve içimden bir ses, bu haber nihayet paylaşıldığında, yakın ailesi arasındaki dinamiklerin çok daha farklı olacağını söylüyordu.

Sadece bu haberin onun için işleri daha da kötüleştirmesini istemedim. Yapacağını da biliyordum.

Onu daha sıkı kavradım, ellerimi göbeğine doğru hareket ettirdim. "Her seferinde bir adım." Sonra kollarımı kaldırdım ve yüzünü kavrayarak bakışlarını kendime çevirdim. "Seni seviyorum. Bunu bil." Sıktım. "Bunu hisset."

"Seviyorum." Elime sokuldu. "Ben de seni seviyorum."

Hareketi yavaş ve istikrarlıydı, parmakları gerilmiş kollarımın arasından yükseliyordu ve testi aramıza yerleştirdi, bakışlarım sonuçları gösteren penceredeydi.

Gün gibi açık bir kelime.

"Cooper..."

Gözlerim onunkilere döndü, duygular yavaşça içeri sızıyor, güzel zümrüt rengini gözyaşı havuzlarıyla dolduruyordu. Aynı duygunun benimkilere de girdiğinden emindim.

Düşüncelerimin patlamasına izin vermedim. Zihnimi rayında tuttum.

Burada, şimdi, Rowan'ın bana ihtiyaç duyduğu şekilde ve ellerim karnını çerçevelemek için belinde konumlanana kadar aşağı doğru ilerledi.

Bu artık sadece vücudunun bir parçası değildi.

Bu nokta, bu merkez, artık bebeğimin eviydi.

Önümde durmaya devam ederken, dudaklarımı karnına bastırdım, düzlüğe doğru ittim, büyümeye başlamasının sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyordum.

Bunun için burada
olurdum. Onu ovardım.

Öp onu.

Onunla

konus.

Tıpkı şu an yaptığım gibi.

Ağzım ona yapışık kalırken eli başıma gitti, buklelerimin arasından geçti. İçinde her ne varsa, aşkımı hissetmesi için ona ihtiyacım vardı.

"Bebeğim," diye fısıldadım. Dudaklarımı orada tuttum ve ona baktım. "Bebeğimiz."

OTUZ İKİ

Rowan

E anksiyetemin kontrolden çıktığından ve yaşadığım semptomların bunun bir sonucu olduğundan korksam da, içten içe -her ne kadar inanamasam da- hamile olduğumu biliyordum. Bu yüzden, dijital testte *hamile* olduğumu gördüğümde Cooper'ı eve götürdüğümde korkularımın her biri doğrulandı.

Ve belki de bir parçam, küçük bir parçam, her şeyin kafamda olmadığı için rahatlamıştı. Vücudum içinde bir bebek büyüdüğü için bu şekilde davranıyordu ve hasta olmama neden olan stres ya da gergin beynim değildi.

Kadın doğum uzmanıyla yaptığımız randevu, zaten doğru olduğunu bildiğimiz her şeyi bir kez daha doğruladı. Ancak bu gerçeği mühürleyen şey bebeğin kalp atışlarını duymak oldu. Daha çok bir çuf çuf sesine benzeyen o küçük vuruş, ikimizin de gözlerinin buğulanmasına neden oldu.

Doktorla birkaç hafta içinde ikinci üç aylık döneme girdiğimde bebeğin cinsiyetini öğreneceğimizi konuştuk.

Cooper ve ben aynı fikirdeydik; bebeğimizin ne olacağını öğrenmek için doğuma kadar beklemek istemiyorduk. Bir ismi kesinleştirmek ve küçük çocuğumuza bir isim vermek istiyorduk. Çocuk odasının tasarımı söz konusu olduğunda bir renk seçmek istedik.

Her gece yatakta uzanırken, o karnımın üzerinde daireler çizerken, bu hamileliğin neye benzeyeceğini, doğumun hastanede gerçekleşmesini nasıl istediğimizi, doğum söz konusu olduğunda ağrı yönetimine nasıl sıkı sıkıya inandığımı konuştuk. Durmaya hazır olana kadar çalışmaya devam edeceğimi, bebeği bırakacak kadar rahat hissettiğimde işime geri dönme niyetinde olduğumu.

Bir cinsiyet açıklama partisi istemedik. O anın, tıpkı tüm ilişkimizde olduğu gibi samimi kalmasını istedik.

Elbette Sky bebek partisi için ısrar edecekti. Cooper annesinin de öyle yapacağını söyledi ve benimkinin de bir tane planlamak isteyeceğini biliyordum ama bunun için daha çok zaman vardı. Henüz ilk üç aylık dönemden çıkmamıştık bile.

Ve o kırılgan zaman dilimini aşana kadar ailelerimize söylemeyecektik. Bu mükemmel, mutlu balonun içinde olabildiğince uzun süre kalmak istiyorduk.

Göstermediğim için işleri kolaylaştırdı.

Ama bedenimden yükselen şey yuva yapma ihtiyacıydı. Evimde bebeğimizin sonunda uyuyacağı alana bakmak istedim. Bir beşik görmek istedim. Sallanan bir sandalye. Bir alt değiştirme masası ve özel bir dolap.

Misafir odamın kapısında durup mekâna bakarken ve her şeyin nereye gideceğini belirlemeye çalışırken gözümde canlandırmaya çalıştığım şeyler bunlardı.

"Ne yapıyorsun bebeğim?" Cooper'ın kolları beni arkadan sardı, elleri karnıma bastırdı, dudakları boynuma doğru ilerlemeden önce sıcak, yarı pürüzlü yanağı yanağımı okşadı.

"Düşünme. Planlama. Bilirsin işte, her şeyi."

"Ne tür şeyler?"

"Beşik şeyleri. Bir sallanan sandalye."

"Ohhh. Bu."

Ona bakmak için boynumu çevirdim. "Bunların hiçbirini düşünmedin mi?"

"Elbette düşündüm." Gülümsemesi yaramazcaydı. "Bana nasıl hissettiğini söyle."

"En son yirmi dakika önce sorduğunuzdan beri mi demek istiyorsunuz, siz o telefon görüşmesini yapmadan hemen önce, ben de buraya geldim?" Güldü. "Hamilelik seni daha da baharatlı yaptı." Beni öptü.

Dudaklarımı geri aldığımda "Çok yorgunum," dedim. "Daha önce kestirdiğimi biliyorum ama bir tane daha uyumak için neredeyse hazırım." Ellerini omuzlarıma doğru kaldırdı. "Acıyan bir yeriniz var mı?"

"Her şeyi. Sadece ovala."

Boynumdan pazılarıma kadar masaj yapmaya başladı, kasları çalıştırdı, ağrıdığının farkına bile varmadığım bölgelere girdi. "Yesss."

"Buraya ne dersin?" Sırtımın alt kısmına doğru ilerledi. "Aman Tanrım. Ne yaparsan yap, sakın durma."

Sİ eklemlerime odaklanırken kıkırdadı ve yarattığı gevşeklik göğsüne yaslanmama neden oldu. "Acıktın mı?"

"Her zaman beni beslemeye çalışıyorsun, Cooper."

Omurgama doğru yükseldi, boynuma ve kuyruk sokumuma kadar iz sürdü. "Bebeğimi taşımadan önce seni besliyordum.

Hiçbir şey değişmedi."

"Sen telefonda konuşurken, ben de biraz ananas atıştırdım."

"Az önce kestiğimi bitirdin, değil mi?"

"Mmhmm. Doyamıyorum. Ekşiliği ve soğukluğu her şey."

"Biliyorum. Bu hafta bu dördüncü. Tek istediğim Klark'ın sana bu özenli yemekleri yapması ve senin yemek istediğin tek şey ananas."

"Bana iyi gelen tek şey bu. Lanet olsun sana, ilk üç aylık dönem."

Parmakları sırtımın alt kısmında gezindi. "Dışarı çıkabilecek kadar iyi hissediyor musun?" "Eğer ovalamaya devam edersen, her şeye evet diyeceğim."

"Bir şey var mı?"

Ona hafifçe dirsek attım. "Eğer bu gece yatağa girer girmez uyuyakalmazsam, evet, her şeyi yaparım."

Kulağıma homurdandı, elleri daha sert bastırıyor, kalçalarıma ve yanlarıma doğru kayıyordu. "Benimle gel."

Elini uzattı, tutmamı bekledi ve beni evime kadar geçirip kapıdan çıkardı, anahtarıyla kilitledi.

Arabaya bindiğimizde, eli kalçama yerleşmiş, garaj yolundan çıkarken, "Elinde ne var Spade?" diye sordum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Beni yemeğe götürmüyorsun - hasta olmadan yemek yiyemeyeceğimi biliyorsun. Çantamı ya da telefonumu almam için bana zaman vermedin. Peki, beni tam olarak nereye götürüyorsun?"

Elimi dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerimin arkasını gagaladı. "Seni birkaç saatliğine kendime ayıramaz mıyım?" Göz kapaklarını daraltdı. "Seni bundan daha iyi tanıyorum."

"Yolculuğun tadını çıkar Rowan. Kısa bir yolculuk olacak."

Restoranlara doğru gitmiyorduk, o kadarını biliyordum. Herhangi bir dükkâna da gitmiyorduk. Burası kasabanın evlerimizin bulunduğu bölgesiydi ve biz sadece yerleşim bölgesinin derinliklerine doğru ilerliyorduk.

Ama Hollywood Tepeleri'nde ilerlemeye devam ederken aklıma bir düşünce geldi. Doğum günüm birkaç gün içindeydi... O yapmazdı.

Yapamazdı.

"Bilgin olsun," dedim, "eğer beni sürpriz bir partiye ya da buna benzer bir şeye götürürsen seni öldürürüm."

"Ve sana kesinlikle nefret edeceğin düzeyde ilgi göstereyim mi?" Sırıttı. "Buna cesaret edemem."

"Ama Sky yapardı ve eğer ikiniz bir şeyler peşindeyseniz-" Açık bir kapıdan geçip ön kapıdan çok uzak olmayan bir yere park ettiği araba yoluna girdiğinde kendimi kestim.

Önümüzde başka bir araba vardı.

Tanımadığım bir araba.

Motoru kapattı ve yüzünü bana dönmek için vücudunu eğdi. "Bir saniyeliğine otuzuncu ayın hakkında konuşalım." Evden onun yüzüne baktım. "Bunu burada mı konuşacağız?"

"Doğum günün için ne istiyorsun?"

Elim karnıma gitti. "İstediğim her şeye sahibim." İçimi çektim. "Tamam, yalan söyledim. En kirli martini ve biraz suşi için her şeyimi verirdim. Ve yirmi dokuz yaşında kalmak için çünkü otuz yaşına girme fikrini sevmiyorum." Koltuğa gömüldüm. "Bunların hiçbirisi mümkün olmadığına göre, yemin ederim hiçbir şey istemiyorum."

"Senin için bir tane içeceğim."

Gözlerimi devirdim. "Tabii ki yapacaksın. Dick." Göz kıptım.

Boynumu avuçladı. "Sana ne almak istediğimi çok düşündüm. Hayatlarımızın son zamanlarda nasıl değiştiği göz önüne alındığında, ne doğru hissettiriyor. İlişkimizin sonraki adımları ve bunun neye benzediği hakkında konuşmadık. Ben konuşmak istiyorum."

Koyu mavi gözlerini inceledim. "Yani... evlilik mi?"

"Evet."

"Cooper, yapmak zorunda değiliz-"

"Beni dinle." Başparmağı dudaklarımı sıyırdı. "Bu dünyaya bir insan getiriyoruz ve o insanın ebeveynleri olacağız. Bu işte yalnız olduğunu hissetmeni istemiyorum. Tek başına yapman gereken bir şey varmış gibi. Ben her zaman burada olacağım."

"Biliyorum," diye fısıldadım, içimdeki duygu zaten beni rahatsız ediyordu.

"Ama bu düşünceleri düşünürken, doğumhaneye parmağında bir nişan yüzüğüyle mi gitmek istersin diye düşünmeden edemiyorum. Ya da onun yerine bir alyansla." Bakışları derinleşti ve göğsümün içine işlediğini hissettiğime yemin edebilirim. "Kendimi senin yerine koymaya çalıştım. Senin yerinde olsaydım ne isterdim diye düşündüm." Başını iki yana salladı. "Oraya gidip o hormonların bana ne isteteceğini ya da hissettireceğini denemeye bile kalkışamam."

Başparmağının arkasını öptüm. "Bu hormonları sadece birimizin yaşıyor olması beni rahatlatmıştı. İkimizin de bu kadar duygusal, ağırlı ve muhtaç olması aşırı olurdu."

İkimiz de gülmeyi bıraktığımızda, "Sana istediğini vermek istiyorum Rowan," dedi.

"Ne istiyorum..." En yumuşak sesimle söyledim, sözlerim havaya karışırken bu soruyu düşündüm. "Mesele şu: Bir yüzük senin hakkında hissettiklerimi ya da aramızda olacakları değiştirmeyecek. Hâlâ çok yeniyiz Cooper ve dünyalarımızı sarsacak bir şey yarattık. Hamile olduğum için nişan ya da evliliği aceleye getirmeye gerek yok. Ayrıca, senin adını almam seni daha çok sevmemi sağlamayacak. Bana sahipsin." Elim onun eline gitti. "Sana sahip olduğumu biliyorum. Bu kadar yeter." Ona yaklaşmak için ön koltuğa doğru eğildim. "Ama neyi seviyorum biliyor musun? Sadece bunu istemen, beni mutlu etmek için her şeyi yapabileceğini söylemen. Doğru olanın bu olduğunu düşündüğün ya da kendini buna mecbur hissettiğin için evlenme teklif etmek yerine kararı bana bırakman."

"Parmağına yüzük taktığımda, Rowan, bu bebeğimi taşıdığın için ya da bir zorunluluktan dolayı olmayacak. Ama karım olmanı istediğim için olacak. Ve bu soruyu sana şu anda da sorabilirim ve hiç pişmanlık duymam."

Öyle bir bağlılık gösterdi ki, beni şaşkına çevirdi.

Ama karşı karşıya olduğumuz şey için, önümüzdeki zamanlar için, şu anın tadını çıkarmak istedim. İlişkimizi daha iyi tanımak istedim.

Baba olduktan sonra ona tekrar aşık olmak istedim.

"Bebeğimiz senin gibi bir babası olduğu için çok şanslı." Bakışlarından zevk alıyordum. "Tıpkı benimkine öncelik verdiğin gibi o fıstığın ihtiyaçlarına da öncelik vereceksin. Bunu yapmak için inanılmaz bir erkek olmak gerekir ve sende sevdiğim bir başka şey de bu."

"İltifat etmeye devam edebilirsin."

Onu öptüm, bu sevimliliği ve çekiciliği tatmak istiyordum ve geri çekildiğimde önümüzde duran muhteşem eve baktım.

İki katlı. En güzel beyaz ve adaçayı dış cephe. Bozulmamış peyzaj.

"Neden buradayız?" diye sordum.

"Bir gösterimiz var."

Ona bakmak için boynum sola doğru kırıldı. "Bir ... ne?"

"Doğum gününe ve sana ne almayı düşündüğüme geri dönelim. Mücevher mi? Bu çok basit. Araba mı? Onlardan elli tane alabilirsin. Sahip olmadığın şey bize ait olan bir ev." Çenemi tuttu. "Ailemizi büyüteceğimiz bir ev. Her gece ev dediğimiz bir çatının altında uyuyacağımız bir ev. Çocuğumuzun senin içinde büyümesini izleyeceğim yer. Bebeğimizi hastaneden eve getirdiğimizde ilk gecesini geçireceği yer. Bana her şeye sahip olduğunu söylemiştin ama Rowan, buna sahip değiliz."

Gözyaşları mevcuttu ve ilki damlıyordu. "Cooper..."

"Emlakçımı aradım ve kriterlerimize uygun birkaç ev bulmasını istedim. İsteyeceğinizi bildiğim şeyler, benim gereksinimlerimle karıştı. Bu evi gördükten sonra bizi seçtiği diğer dört eve götürecektir. Hiçbiri ihtiyaçlarımızı karşılamazsa, sevdiğimiz bir ev bulana kadar aramaya devam edeceğiz."

"Bir ev." Kelimeleri zar zor söyleyebildim.

Üçümüzün bir parçası olan bir yer.

Bebeğimizin büyüyeceği yer.

Onun evinde mi yoksa benim evimde mi kalacağımıza karar vermek

zorunda kalmayacaktık. Ortada buluşacaktık.

Ve tam da olmak istediğim yer orasıydı.

Parmaklarımı yanağında gezdirdim, gözleri kadar yakışıklı ve seksi olan bir parçasını tuttum. "Bunların ikisi de

hediyeler"- eve doğru başımı salladım ve bakışlarıyla tekrar buluşmadan önce karnıma baktım-"bana verebileceğin en iyi şeyler bunlar."

"Sana ve bebeğimize dünyayı vermek istiyorum Rowan."

OTUZ ÜÇ

Cooper

ROWAN

Birkaç dakika içinde iç mimarın ofisine gideceğim. Emlakçı bu sabah bana geri dönüp bizi yeni eve yerleştirebileceğini söylediği için, ölçü almaya başlayabilmesi için onu oraya götüreceğim.

BEN

Malların bir an önce sipariş edilmesini istiyorum, bu yüzden her odanın maketini hemen yapsın.

ROWAN

Evet, efendim.

LOL.

BEN

İki hafta içinde taşınıyoruz, bebeğim. Evin senin için mükemmel olmasını istiyorum. Küçük çocuğumuz için mükemmel hale getirmek için hala zamanımız var.

Bu sabah nasıl hissediyorsun?

ROWAN

Doktor ikinci üç aylık dönem hakkında şaka yapmıyormuş. Yorgun olmak dışında, oldukça iyiyim. Yaptığın kahvaltı yerinde duruyor ve sen işe gittikten sonra biraz ananas bile yedim ;)

BEN

Ofise gitmek için acele etmeyin. Bugün toplantımız yok. Bunun avantajını kullan. Kahretsin, tüm gün izin yap.

ROWAN

Benim tarzım değil, bunu biliyorsun.

BEN

Bugün aileme söylememde sakınca var mı?

ROWAN

Artık temiziz. Artık onlardan saklamaya gerek yok.

BEN

Ofise gittiğinde onlara birlikte anlatırız.

ROWAN

Cooper, bunu konuşmuştuk. Sen ailene anlatacaksın. Ben de benimkilere söyleyeceğim. Hâlâ böylesinin daha iyi olduğunu düşünüyorum.

BEN

Sadece fikrini değiştirdin mi diye bakıyordum.

ROWAN

Bu sabah Rhett'i gördün mü?

BEN

Koridorda birbirimizin yanından geçtik. Sessiz ve olaysızdı.

ROWAN

Aile grup mesajlaşmamızda bana takıldı ve artık hiç ofise gitmediğimi ve zar zor çalıştığımı söyledi. Geçen ay beş kez Kanada'ya gittik. Ofiste olmamam çalışmadığımı anlamına gelmez. İş ahlakımı sorgulaması bile beni çıldırtıyor.

BEN

Bunu biliyorum. Bunu herkes biliyor, söz veriyorum. Seni kızdırmasına izin verme.

ROWAN

Arabaya binmek üzereyim. Ofise giderken seni ararım.

BEN

Seni seviyorum.

ROWAN

xo

Telefonumu yere bıraktım, hâlâ ekrana ve Rhett hakkındaki mesajlarına bakıyordum, kanım kaynıyordu. Yaptığı yorum saçmalıktı. Rowan'ın bu ekipteki en özverili ve çalışkan yönetici olduğunu biliyordu. Bu yorumu yapmanın onu kızdıracağını da biliyordu.

Çok daha kötü şeyler de söyleyebilirdi.

Ama bir şey söylemiş olması bile beni rahatsız ediyordu. Kasıtlı olarak onu incitmeye çalışmıştı. Eğer ağabeylerinin sık sık yaptığı gibi ona takılıyorsa, bunu affedebilirdim. Ama birleşmeden bu yana Rhett işleri giderek daha da kötüleştirmişti ve hamileliği öğrendiği anda çılgına döneceğini biliyordum.

Kaçınılmaz olanı erteliyordum, işlerin kendiliğinden düzeleceğini umuyordum, o orospu çocuğunun aklının başına gelmesini diliyordum.

Belli ki böyle bir şey olmayacaktı.

Bunu onunla tartışmak beni bir yere götürmezdi. Çok asabiydi. Arka taraftan gitmem gerekiyordu.

Bunu yapardım ama önce kendi ailemle ilgilenmem gerekiyordu.

Ofis hattımı açtım ve beni asistanımıza bağlayacak düğmeye bastım. "Merhaba, Cooper. Sana nasıl yardımcı olabilirim?" Kathleen sordu.

"Kardeşlerim ve Jo ile bir toplantı ayarlayabilir misin? Bugün olmasını istiyorum. Mümkün olduğunca erken. Ve bizi konferans salonuna yerleştir, ofisimden daha fazla yer var."

"Şimdi bunun üzerinde çalışacağım ve sana zamanı mesaj atacağım." "Üzerinde çalışmanı istediğim bir şey daha var..."

"Hepimizi aynı anda aynı yerde bulabilmek için programlarımızı koordine etmek üzere asistanımızı kullanmak zorundayım," dedim aileme, çoktan masanın etrafına oturmuş oldukları konferans odasına girerken. "Bize ne oldu böyle? Ne zaman bu kadar meşgul olduk?"

"Birleşmeden önce meşguldük," dedi Jo, yorgunluğu yüzünden okunuyordu. "Birleşme sonrası, bugünün hangi gün olduğunu bile bilmiyorum."

Baş tarafa oturdum. "Daha fazla personel alımını görüşmek üzere bir yönetim toplantısına ihtiyacımız var. Elbette bu toplantıya Coles'ları da dahil etmeliyiz. Eminim onlar da bizim kadar boğuluyorlardır. En azından Rowan'ın öyle olduğunu biliyorum." Ellerimi masanın üzerine koyup parmaklarımı birleştirdim. "Diğer ikisi için konuşamam. Ridge ile sadece birkaç kez konuştum ve Rhett'in pis bakışlarından başka bir şey görmedim, bu yüzden ikisinin de iş yükü hakkında ne hissettiğini bilmiyorum."

Macon, "Ridge ve ben pek çok kez konuştuk," dedi. "Bunu söyleyeceğime inanamıyorum ama aslında ondan hoşlanıyorum."

"Hayır, bunu görebiliyorum," diye cevap verdim ona. "Konuştuğumuz birkaç seferde gayet iyiydi." "Rhett ümitsiz vaka." Brady içini çekti.

Oda sessizliğe büründü.

"Dinleyin, her ailede işleri biraz daha zorlaştıran biri mutlaka vardır," dedim onlara. "Brady bizim meydan okumamız."

En büyük kardeşime kocaman bir sırtış attım.
"Siktir git." Brady bana parmağını gösterdi.

Jo ceketinin yakasını düzeltti ve Brady'ye baktı. "Kendimi bildim bileli böyleydin. Seni bunun için seviyoruz."

"Kendi adına konuş," diye şaka yaptı Macon. "Brady benim görüşüme

göre gayet iyi." "Senin fikrin berbat," diye karşı çıktı Jo.

"Birileri aniden Brady Takımı mı oldu?" Kuzenime takıldım.

"Neden benim hakkımda konuşuyoruz?" Brady başını salladı. "Bizi buraya sürüklemenin nedeni ben miyim, yoksa Coles'lar hakkında dedikodu yapmak için mi, yoksa bu toplantı için gerçek bir amacın mı var? Çünkü yapmam gereken bir sürü şey var ve bütün geceyi ofiste geçirmek istemiyorum."

Kıkırdadım. "Mükemmel bir örnek." Jo'ya doğru başımı salladım. "Ve sen aslında Brady Takımı'na meylediyordun." Jo gözlerini devirdi.

"Sizi buraya size bazı haberler vermek için getirdim." Her birinin yüzüne baktım.

Macon sessizliğin tadını çıkararak vücudunu masanın kenarından sarkıttı. "Ona bir yüzük aldın, değil mi? Mesele de bu zaten."

"Hayır." Bir sonraki bölüme ne diyeceklerini merak ederek yere baktım. "Rowan ve benim bir bebeğimiz olacak."

Dudaklarımı birbirine sürterek tepkilerini bekledim. Daha fazlasına ihtiyaç duyarlarsa diye ekledim, "O hamile."

Macon'un tepkisi hemen geldi. Elleri masanın üzerinde düz dururken, onları yukarı iterek yarı ayakta durdu. "Ben çıldırmadan önce, bu iyi bir şey, değil mi?"

Kıkırdadım. Soru kesinlikle haklıydı. "Evet, dostum. Bu gerçekten iyi bir şey."

"İşte bu!" Macon bağırdı. Ayağa kalktı ve beni bir erkek gibi kucakladı. "Tebrikler kardeşim. Amca olacağım. Çok heyecanlıyım."

Beni bıraktığında Jo aramızdaki kısa mesafeyi aşarak elini koluma koydu. "Ah, Cooper." Bana bakarken gözleri parlıyordu. "Sen ve Rowan için çok ama çok heyecanlıyım. Neden o da burada değil ki onu da tebrik edebileyim?"

"Size yalnız söylememi istedi." Bir sonraki kısmı nasıl ifade edeceğimi düşündüm. "Bunun daha iyi olacağını düşündü."

"Benim yüzümden," dedi Brady.

Sesi havayı yararak geçti.

Başımı salladım. "Evet, ana nedenlerden biri sensin."

Kollarını kavuşturmuş, oturduğundan beri aynı pozisyonda duruyordu.

"Bizden memnun olmadığını biliyorum-"

"Bunu aştım, Cooper," diyerek sözümü kesti ve sonunda kollarını indirdi. "Ben bunu aştım. Anlamadığım şey etrafımda dolanıp durman." Ben araya girmeye çalıştım ama o devam etti: "Sen ve sevgilin bu dünyaya bir Spade daha getireceksiniz diye üzüleceğimi mi sanıyorsun? Tabii ki hayır. Sizin adınıza mutluyum."

"Ama o bir Cole," diye önerdim.

"Ve ben lanet olası bir yetişkinim." Sandalyesini geriye itti ve bacak bacak üstüne attı. "Başlangıçta mutlu değildim. Walter'a bu birleşme için çok kızmıştım. Hepimiz öyleydik. Sadece hepinizden çok daha uzun süre içimi kemirmesine izin verdim." Yüksek sesle nefes verdi. "Rhett, Ridge ya da Rowan'a tam olarak ısınmadım, ki bu benim suçum. Bu fikre karşı değilim. Sadece çaba göstermeye zahmet etmedim."

"Ama sen yapacaksın?" Jo sordu.

Brady soruyu gerçekten düşünmüş gibiydi. "Düşüneceğim." Bu ondan alabileceğimiz en güçlü cevaptı.

Ama gözlerini benden ayırmamasından işinin bitmediğini anlayabiliyordum. "Onunla evlenecek misin?" diye sordu.

"Evet." En büyük ağabeyimi daha iyi görebilmek için sandalyemi çevirdim. "Bunun hakkında konuştuk. Nasıl hissettiğimi ve ne istediğimi biliyor. Ve bu olacak. Sadece yavaş ilerliyoruz - yakında anne baba olacağımızı düşünürsek olabildiğince yavaş."

"Ne yediğini biliyor musun?" Jo sordu. "O kadar çok şeyim var ki o küçük külçeyi almak istiyorum. Pembe şeyler mi yoksa mavi şeyler mi alacağımı bilmem gerekiyor."

Gülümsedim. "Birkaç hafta içinde öğreneceğiz."

"Dostum, bu çocuğun ağzına sıçacağız," dedi Macon. "Rowan nasıl hissediyor?" Jo sordu.

"İlk üç aylık dönemi yeni atlattı ve bu onu çok zorladı. Midesi bulanıyordu. Her zaman yorgun. Cehennem gibi ağrıyordu. Şu anda çok daha iyi durumda, ama şimdi doğumun eşiğinde, o yüzden eminim bizi yepyeni bir dizi semptom bekliyor olacak."

"Bütün bunlarla nasıl başa çıkıyorsun?" Macon sordu. "Yani, sıfırdan bir milyona çıktın. İyi misin?"

Hak edilmiş bir soru daha ama cevabım hazır ve dürüsttü. "Kesinlikle iyiyim. Sadece ona ihtiyacı olan her şeyi vermeye çalışıyorum. Konu bu olduğunda işin kolay kısmı bende."

Brady elini masaya vurdu. "Şimdi neden yeni bir ev aldığınız anlaşılıyor. Hepiniz için olduğunu varsayıyorum?" "Ahhh," diye nefes aldım. "Otuz yaşına geldim ve sonunda bekâr evime veda ediyorum." Sırıttım. "Karar vermek yerine

Onun evinde ya da benimkinde, tazeliğın en iyisi olacağını düşündüm." "İyi karar," diye yanıtladı Brady.

Macon yumuşak bir sesle, "Lanet olası bir bebek," dedi. "Bunu beklemiyordum." "Biz de öyle." Güldüm. "Sanırım hâlâ her gün bizi şoke ediyor." Macon'un sırtı dikleşti. "Ailesi biliyor mu?"

Başım öne eğikti. "On iki haftayı geride bıraktığımız için yakında ailesine söylemeyi planlıyor. Muhtemelen Ridge'e de. Ama Rhett'e söylemekten korktuğunu biliyorum."

"Sana bir tavsiyede bulunacağım," dedi Brady oda sessizleşmeye fırsat bulamadan. "Sorun sensin, bu yüzden onun için bu boku düzeltmelisin. İşler daha da kontrolden çıkmadan önce bunu şimdi yap."

"Zaten üzerinde çalışıyorum," dedim onlara.

"Merhaba," dedi Rowan telefonuna cevap verdiğimde, sesi arabamın hoparlörlerinden geliyordu. "Ben de şimdi ofise gidiyordum. Tasarımcıyla toplantı harika geçti. Fotoğraflar çıktı. Ölçüleri aldı. Sanırım birkaç gün içinde maketleri göreceğiz - ki siz sormadan söyleyeyim, bu rekor bir zamanlama."

Kıkırdadım. "Mükemmel."

"Neredesin? Ses çok yüksek."

"Walter'a gidiyorum."

"Şimdi mi?" Durakladı. "Ohhh, ona haberleri vereceksin, değil mi?" Diğer birçok şeyin yanı sıra bundan da bahsedecektim ama ona hiçbirinden bahsetmeyecektim.

"Evet." Işıklardan döndüm, Beverly Hills'e doğru gidiyordum. "Bu sabah Macon, Brady ve Jo'ya bebekten bahsettim." "Aman Tanrım. *Annnnd?*"

"Herkes bizim için gerçekten çok mutlu. Brady bile, inanabiliyor musun?" Kırmızı ışıktaki yavaşladım. "Dürüst olmak gerekirse, inanamıyorum." Sessizleşti. "Cidden olumlu şeyler mi söyledi?"

"Bunu kabullenmenin zor olduğunu biliyorum ama onunla her şey yoluna girecek."

Hoparlörden hava üfledi. "Başka bir deyişle, koridorda ondan kaçmayı bırakabilirim."

"Lütfen artık bunu yapma. Onunla doğrudan yüzleş. Söz veriyorum bu ikinizin arasındaki ilişkinin çok daha hızlı ilerlemesini sağlayacak. Bunun seni zorladığını biliyorum ama bu durumda buna ihtiyacımız var."

"Bu senaryoda alfa ben olabilirim. Benim için sakıncası yok." Sesi beni gülümsetti.

"Macon'un seni bir daha gördüğünde muhtemelen yapacağı gibi sana sarılmayacak ama seni temin ederim, Brady söz konusu olduğunda endişelenmeni gerektirecek hiçbir şey yok."

"Cooper..." Duygusallık aniden ses tonunu doldurdu. "Çok rahatladım." "Bu, bu akşam bir aile yemeğine katılabileceğın anlamına mı geliyor?"

Güldü. "Bu gece mi? Gerçekten mi?"

"Jo ve Jenner haberi kutlamak için bizi evlerine davet etti. Mocktail sözü verdi, her ne haltsa.

Macon ve Brooklyn geliyor. Brady de geleceğini söyledi. Daltonlardan bazıları da uğrarsa hiç şaşırman."

"Ağlamak istiyorum."

"Mutluluğın dışında olsa iyi olur."

"Öyle." Burnunu çekti. "Tanrım, birdenbire tüm bu sevgiden bunaldım."

Walter'ın kapısına yanaşıp içeri girmemi sağlayacak kodu tuşlarken sırtışım büyüdü. "Ofise dönerken seni ararım bebeğim."

"Yakında görüşürüz."

Telefonu kapattım ve garaj yolunun kenarına, sadece misafirleri için ayrılmış bir alana park ettim. Ben ön kapıya doğru yürürken, Walter'ın hizmetçisi Mary Sue kapıyı açtı. Jo'nun annesinden boşanıp bu malikaneyi satın aldığından beri onun için çalışan bir kadındı.

"Arabayla geldiğini gördüm," dedi beni karşılariken. "Seni görmek güzel, Cooper."

"Ve sen, Mary Sue." Fuayeye adımımı attığımda, kokudan midem guruldadı. "Kurabiye mi yaptın?"

Gülümsedi, yanakları kırışıklıklarının katlanma şekliyle kâğıttan bir yelpazeyi andırıyordu. "Çikolata parçacıklı, fırından yeni çıktı."

Çalışma odasına sütle birlikte biraz getireceğim." Omzumu okşadı. "Acele et. Amcan seni bekliyor."

Evin içinde ilerledim, geniş koridorlardan ve kutu gibi odalardan geçtim, duvardaki aplikler beni çalışma odasının bulunduğu arka tarafa doğru yönlendirdi. İçeride, duvarlar ciltli kitaplar ve antika sanat eserleriyle hizalanmıştı, oda deri ve

hafif bir puro kokusuyla doluydu.

Walter'ın tarzı yeni paradan çok eski paraydı.

Oturduğu kanepeye yaklaştığımda "Cooper," dedi. Elimi sıkmak için ayağa kalkmadı; sadece kolunu uzattı. "Bugün Kathleen'in buluşmak için müsait olup olmadığını sorması beni şaşırttı."

"Dışarıda babamla golf oynamadığına şaşırdım."

Elimi bıraktı. "Yeğenimin söyleyeceklerini duymak ilgimi çekti ve başlama saatimizi değiştirdim."

Karşısındaki kanepeye oturdum, oturduğumda altımdaki minder batmadı bile. "Söylemem gereken şey, uzun zamandır gecikmiş bir konuşma."

"Nasıl yani?"

Mary Sue bir tabak kurabiye ve üç bardak süt getirdiğinde sessiz kaldım ve o gittikten sonra kapıyı kapattım.

Kilit yerine oturduğunda, "Birleşmeden bu yana, kardeşlerimle aramızdaki ilişkinin normale döndüğünü söyleyebileceğim ilk gün bugün. Brady sonunda yola geldi ama Tanrı aşkına, bu bir savaştı."

"Bunun gerçekleşmesinin an meselesi olduğunu biliyordum."

Dirseğimi kolçağa dayadım ve kravatımı gevşettim. "Biliyor musun, bunu ilk günden beri söylüyorsun."

"Çünkü ailemi tanıyorum. Neler yapabileceklerini biliyorum. Ve haklıydım."

"Ama sorun şu ki Walter, Coles'ları tanımıyoruz. Bunca yıldır o aileden neden nefret etmemiz gerektiğini bilmiyoruz.

Sadece senin ve babamın onları durmadan eleştirdiğinizi duyduk. Biz de onları parçaladık çünkü Coles'lar sana ve babama karşı bu kadar kötüyse, onlarda hiçbir zaman kurtarıcı bir şey bulamayacağımızı düşündük." Kızgınlığımı sesimden uzak tutmaya çalışarak boynumu sıktım. "Sana ne yaptıklarını bilseydik, kendi seçimimizi yapabilirdik. Yaptığımızdan çok daha hızlı bir şekilde yolumuza devam edebilirdik - ve bunu geçmiş olsak bile, onlarla hala pek bir ilişkimiz yok."

"Kardeşleri kastediyorsun. Rowan'la ilişkinizin gayet iyi olduğunu

söyleyebilirim." Başımı salladım. "Haklısın."

"Ne istiyorsun Cooper?"

Takım elbisemin ceketini çıkardım ve kollarımı dizlerime dayayarak kanepenin arkasına yasladım. "Ray ile neden birbirinize düşman olduğunuzu bilmek istiyorum. Bütün bu lanet olası karmaşaya en başta neyin sebep olduğunu. Ve neden durup dururken şirketlerin birleşmesini istediğini bilmek istiyorum."

Walter bacak bacak üstüne attı ama bakışlarımızı hiç kesmedi. "Bunun ne önemi var ki? Geçmiş geçmişte kaldı."

"Sizin neslinizin en güçlü iletişimciler olmadığını anlıyorum ama benim neslimin böyle bir sorunu yok. Fazla paylaşıyoruz. Ve ortaklar olarak buna neyin yol açtığını bilmeye hakkımız var." Ara verdiğimde odayı taradım ve yıllar boyunca tam da bu noktada yapılan tüm iş sohbetlerini hatırladım. "En önemlisi, Rowan ve ben bebeğimizi dünyaya getirdiğimizde her iki taraftan da destek istiyoruz. Bunu Coles'lardan alacağımızdan emin değilim."

"Anlıyorum." Walter'ın gözleri kısıldı. "Tebrik etmek gerekiyor gibi görünüyor." "Öyle-"

Kapıda bir ses vardı, kolun çevrilmesi, Ray'in geçebileceği kadar açılması.

"Beyler," dedi kapıyı arkasından kapatırken. İkimizin de elini sıktı ve koltukların yanındaki sandalyeye oturdu.

Ona hitaben "Bize katıldığın için teşekkürler Ray" dedim.

Elleri kucağından kalkıp kolçaklara yerleşirken hafifçe titriyordu. "Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Adama saygıyla, hayal kırıklığıyla ve sempatiyle baktım. "Bir sorun var. Sizinle bu konuda konuşmak ve bunu nasıl çözeceğinizi bilmek istiyorum."

OTUZ DÖRT

Rowan

Babamın mutfığı ile oturma odasının ortasında durdum, gözlerim büyüdü, yüzüm hissettiğim kadar ürkmüş görünüyordu.

Burada ne yapıyorlar?

Ridge ve Rhett ellerindeki biralarla oturma odasındaki geniş kanepeye uzanmışlardı. Ridge telefonuna bakarak kendini meşgul ederken, Rhett bana dik dik bakıyordu.

Dün gece babama ulaştığımda, onunla yalnız konuşmam gerektiğini söyledim. O zaman konuşmak için gelmemi istemişti.

Onunla özel olarak konuşmak istediğimi özellikle söylediğimi unutmuş

muydu? Yoksa isteğimi tamamen görmezden mi gelmişti?

Ne olursa olsun, şimdi onunla bu konuşmayı yapmamın imkânı yoktu. Hele Rhett odadayken. Babama hamile olduğumu söylediğimde açmayı planladığım bir başka konu da buydu.

Bugün böyle bir tartışma olmayacağı için ve değişken bir aile toplantısı olacağını varsaydığım şey için doğru zihniyette olmadığım için, babama veda etmek üzere mutfığa geri döndüm. Ben içeri girdiğimde elinde daha önce doldurmakta olduğu su bardağı olduğu halde bana doğru yürüdü.

"Ne istediğini biliyorum," dedi alçak bir sesle, aramızda birkaç metre vardı. "Lütfen anla, benim istediğim de buydu. Ve bu çok önemli Rowan."

İsteklerimi yerine getirmesi önemli değil miydi? İstedğim şeyi göz ardı etmek yerine?

Yanıt vermeyince yanımdan geçip kanepeye oturdu ve yanındaki boşluğa vurdu. "Gel otur, Rowan." Kulaklarıma inanmadım.

Gördüklerime inanamıyordum.

Bir konuşma. İsteddiği bu muydu? Sadece bizi hüsrana uğratacak bir konuşma ve birimiz ya da hepimiz

-Bizden kalan?

Her ne kadar çözüm istesem de -ve Tanrım, istedim- bugün herhangi bir patlamayı kaldıramazdım. İçimden gelmedi.

Kollarımı karnıma doladım ve "Baba-" dedim.

"Lütfen." Elindeki suyu kanepenin yanındaki küçük masaya koydu. "Buradaki kardeşlerinden rica ettim ve beni dinlemelerini istediğimi söyledim. Şimdi aynı şeyi senden de istiyorum." Başıyla mutfığı işaret etti. "Eğer bir içki seni daha iyi hissettirecekse, git kendine bir tane al, tıpkı kardeşlerinin yaptığı gibi."

Yapabilseydim, yapardım.

Kirli bir martini düşüncesi ağzımı sulandırdı.

Ama mocktailden daha sert bir şey içemediğim için ciğerlerimi doldurmaya çalıştım ve babamın yanına oturdum.

Kardeşler, aralarında birkaç minder olacak şekilde seksiyonel koltuğa yayıldılar.

Kardeşlerime baktım. "Dördümüzün en son ne zaman böyle bir araya geldiğini hatırlamıyorum." "Çok uzun zaman oldu," dedi Ridge.

Başımı salladım. "Katılıyorum."

Ve bu düşünce beni dehşete düşürdü.

Buraya gelebildiğimiz için. Rhett'in duyguları çok güçlüydü. Her şey çok kırılmış hissettiriyordu.

"Daisy nerede?" Ridge'e sordum. "Ona sarılmak için ölüyorum."

Ridge, "Annemle birlikte," diye cevap verdi.

"Ridge'den onu getirmemesini istedim çünkü dördümüzün ciddi bir konuşma yapması gerekiyor," dedi babam. "Bunu söylemek benim için zor ama büyük bir hata yaptığının farkındayım ve özür dilemek istiyorum."

Hayatımda babamın herhangi bir şey için özür dilediği tek bir an bile hatırlamıyordum. Ses tonu, seçtiği kelimeler. Şok olmuştum.

Yüzümü ona dönmek için vücudumu çevirdim. "Neden bahsediyorsun baba?"

"Birleşme," diye yanıtladı. "Size neredeyse hiç açıklama yapmadım. Bir gün, her zamanki gibi bir işti. Ertesi gün, hayatın boyunca hor gördüğün bir aileyle ortak olduğumuzu öğreniyorsun." İçini çekti. "Bu benim hatam. Bunun için ben suçluyum."

Rhett güldü. "Ve bunu bize şimdi mi söylemeye karar verdin? O zaman değil mi? En önemli zamanda değil mi? Yani bunca zamandır bize hiçbir açıklama yapmadan, hiçbirimizin istemediği bir şeyin içine sürükledin bizi-"

"Evet," dedi babam, sözünü keserek. "Yaptığım tam olarak buydu ve az önce bunun için özür diledim. Sana bir hata yaptığımı söyledim.

Bunu kabul ediyorum."

Elimi babamın bacağına koydum. "Neden bize her şeyin nasıl geliştiğini anlatmıyorsun? Belki nasıl ve neden olduğunu anlarsak, bir aile olarak bununla daha iyi başa çıkabiliriz." Konuşurken doğrudan Rhett'e baktım.

Öfkeden kuduruyordu. Yanakları bile kızarmıştı.

Öfkesi kaynıyordu ve bunun cevaplanmamış sorularından kaynaklandığını biliyordum. Ben de hissettim. Sadece olayların bizi farklı şekilde etkilemesine izin verdik.

"O konuya geleceğim," dedi babam. "Önce Walter Spade ile olan geçmişimi açıklamak istiyorum, sana daha önce hiç anlatmadığım bir şey." Su bardağını kaldırdı ve bir yudum aldı. "Walter ve ben Beverly Hills'te havalı bir otelde birlikte çalışıyorduk. On sekiz yaşlarındaydık, bellboyduk ve valelik arasında gidip geliyorduk. İnanabiliyor musun, Walter benim en iyi arkadaşımdaydı."

Rhett tıslayarak biraz hava çıkardı. "Hayır, buna inanamıyorum."

"Yirmi bir yaşımıza kadar neredeyse birbirimizden ayrılmazdık. Öğle ve akşam yemeği molalarımızda birlikte bir otel satın alma hedefimizden bahsederdik. İkimiz de evde yaşıyorduk ve bu hedefe ulaşmak için kazandığımız her doları biriktiriyorduk. Ancak yirmi birinci yaş günümünden bir ay sonra her şey değişti." Oturduğu yerde kıpırdandığında yüzünde acı çektiğini belli eden bir ifade belirdi.

"Archie, müdavimlerimizden biri, otele giriş yapıyordu ve ben de onun en sevdiği belboydum. Bavullarını getiriyordum ve konuşmaya başladık, bunu otele her gelişinde yapardık, ayda bir kez bile. Ama bu konuşma daha kişisel bir hal aldı ve on yıl sonra hayatımın nasıl olmasını istediğimi sordu." Gözlerini arkadaki büyük havuza bakan pencerelere dikti. "Ona otuz yaşına geldiğimde bir değil iki otel sahibi olmak istediğimi söyledim. O da bunu nasıl gerçekleştireceğimi sordu." Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Ben de ona Walter'la yaptığım anlaşmayı anlattım, Walter'la aynı vardiyalarda çalıştığımız için onu tanıyordu." Su hâlâ elindeydi, masaya geri koydu. "Bana işinden ve iyi bir arkadaşı olan bir ortağıyla nasıl başladığından, arkadaşlıklarını nasıl mahvettiğinden ve sonunda arkadaşını satın aldığından bahsetti. Ve bunun Walter'a da olabileceği konusunda beni uyardı."

"Daha önce Archie'den bahsettiğini hatırlıyorum," diye teklif ettim. "Vefat ettiğinde sana araba koleksiyonunu bırakan ve ikinci otelini finanse etmene yardımcı olan o değil miydi?"

Babam başını salladı. "İşte o."

"Cole International'ın geçmişini biliyorum," dedi Ridge, "bu yüzden onun tavsiyesini dinlediğini biliyorum. Neden?"

"Neden?" diye tekrarladı babam parmaklarını birleştirerek. "O iki departmanda çalışarak öğrendiğim şey, paraya sahip olmakla para istemek arasında büyük bir fark olduğudur. O adamın parası vardı. Onu kazanmak için doğru bir şey yapmıştı. Bu yüzden o konuştuğunda dinledim. Sonraki altı ay boyunca beni düzenli olarak aradı ve akıl hocam oldu ve bir noktada bana ilk otelimi finanse etmemde yardımcı olmayı teklif etti."

"Bunu neden yapsın ki?" Ben sordum. "Bundan ne çıkarı olabilir ki? Ona bir pay vermediysen?"

"Ben yapmadım." Babam kollarını çekti. "Adamın karısı bir yıl önce ölmüştü ve çocukları yoktu. Teyit edemesem de bana bir evlat gibi baktığını varsayıyorum. Ve tıpkı benim herhangi birinize yardım ettiğim gibi, o da bana yardım etti. Ama bir şartı vardı."

"Dur tahmin edeyim," diye önerdi Rhett. "Walter anlaşmanın bir

parçası olamazdı." Babam başını salladı. "Teklif bendim ya da anlaşma masadan kalkmıştı."

"Ve sen de anlaşmayı kabul ettin," diye ekledi Ridge.

Babamın yüzünü kaplayan bir gülümseme değildi, daha çok doğru kararı verdiğinin farkındaymış gibiydi. "Hiç tereddüt etmeden, utanmadan ya da pişmanlık duymadan." Bu sözlerin içine işlemesine izin verdi. "Söylemeye gerek yok, Walter bu haberi pek hoş karşılamadı. İkimizin de hayalini kurduğu fırsatı yakalıyordum ve o kendini ihanete uğramış hissetti. Ama Walter ve ben bir destekçi bulamazsak, oteli asla satın alamayacak ya da finansman için onay alamayacaktık. Bunu ikimiz de gizliden gizliye biliyorduk. Hedeflerimiz o kadar büyüktü ki, bunun vizyonumuzu zedelemesine izin vermedik." Başını salladı. "Bu yüzden teklif geldiğinde kabul etmem gerektiğini biliyordum."

"İşte o zaman en iyi arkadaşlar düşman oldu," dedim usulca.

"Hemen," dedi bana. "Walter kıskanç ve kırgın oldu, onu suçlamıyorum. Sonunda kardeşiyle ortak oldu ve oyunlar o zaman başladı. Otuz yılı aşkın bir süreye yayılan acımasız bir rekabet." Babam bir kolunu kaldırdığında, cildinde koyu mor morluklar gördüm ve ne olduklarını sormadan, "Bütün bunlarda masum değildim ve olduğumu iddia etmiyorum. Bu oyunu en az onun kadar sert oynadım. Rakiptik ve işler kirlendi. Yanlış mıydı?" Omuz silkti. "Bu noktada kim bilir? Hepimiz yanlış yaptık. Ama o anlaşılmayı kabul etmemiş olsaydım, Cole International var olmayacaktı. Üçünüz de aile şirketi tarafından istihdam edilmeyecektiniz. Yarattığım hayata sahip olamayacağımdan eminim." Gözleri yumuşadı. "Ya da bana kalan hayattan herhangi birine."

Seçtiği kelimeler bana "Baba-" dedirtti.

"Neden bize söylemedin?" Ridge sözümü keserek sordu. "Bunca yıldır bunu neden kendine sakladın?"

"Çünkü daha önce hiç önemi yoktu. Bilmeniz gereken tek şey Spades'in rakip bir marka olduğu ve Coles'un ikinci gelmediği idi. Arka plan anlamsız bir gevezelikti."

"Ama birleştığımızda bir önemi kalmadı." Rhett'in sesi keskindi. "Ve o zaman bile bunu bize açıklamadın." "Son zamanlarda önceliklerim biraz azaldı evlat."

Kardeşlerime baktım, babama o kadar sabitlenmişlerdi ki hiçbir şey bakışlarını ayıramıyordu. "Ne diyorsun baba?" Ridge sordu.

Bacağını bükerek diğerinin üzerinden geçirdi. "Sormanız gereken şey, birleşme neden gerçekleşti?" Başını öne eğdi. "Sormadığınıza göre, bunu sizin için ben cevaplayacağım." Bir nefes aldı ve neredeyse zorlanmış gibiydi.

"Sonunun neye benzeyeceğini hiç düşünmemiştim. Yüz otel mi olacaktı? Belli bir gelir mi? Ulaşacağım belirli bir yaş mı? Bilmiyordum ve hiçbir zaman yeterli olduğunu hissetmedim, bu yüzden devam ettim. Ta ki artık yapamayana kadar." Kucağına bakıyordu ve sonunda başını kaldırdı. "Her şey karnımda olabildiğince uzun süre görmezden geldiğim bir ağrıyla başladı."

"Baba..." Üzerime bir korku duygusu çöktü. O kadar yoğundu ki elim boğazıma gitti, nefes almama yardım etmeye çalıştım, endişe beni o tanıdık sınıra getirdi.

Ridge ona, "Bu konuda hiçbir şey söylememiştin," dedi. "Kendini iyi hissetmediğinden haberimiz yoktu."

Kolum babamın omuzlarına dolanırken, "Birbiri ardına doktorlara gittim, hiçbirinin fikrine güvenmedim. Beni bir makineye bağlayıp zehirle doldurmak isteyen bir avuç dolandırıcı olduklarını düşündüm. Ne için? Ağrının sadece küçük bir yüzdesini daha iyi hissettirmek için mi? Bana vaat edebilecekleri tek şey buydu."

Bir baş dönmesi dalgası üzerime geldi ve o kadar sert ve hızlı geldi ki tutunmak için omzunu sıktım. Zehir.

Acı.

Makine.

Olamazdı...

"Herkesin sahip olamayacağı, dünyadaki tüm paranın satın alabileceği bir seçenek istedim. Bu yüzden, siz benim son birkaç haftadır Fransa ve Almanya'da tatil yaptığımı düşünürken, ben uzmanlarla görüşüyordum."

Elim omzundan ayrıldı ve karnıma yaslandı. "Lütfen bana yardım edebileceklerini söyle."

Gözlerim çoktan yaşlarla dolmaya başlamıştı. Göğsüm o kadar sıkışmıştı ki sanki parçalanacakmış gibi hissediyordum.

"Teşhisimin çok erken dönemlerinde duvardaki yazıyı görmüş olmam iyi bir şey. Neyle karşı karşıya olduğumu biliyordum ve o zaman eski dostum Walter'a gittim" dedi. "İşi ona satmak niyetindeydim. Bu, üçünüze de ihtiyacınız olandan daha fazla para ve bu işi birlikte yürütmeye devam etmenizden çok daha az baş ağrısı sağlayacaktır." Ellerini soğukmuş gibi ovuşturdu. "Cole International benim hayalimdi. Üçünüzü de zorladığım bir hayal. Kendi kendime düşündüm, ben burada olmasaydım, yine de isterler miydi? Ve bu soruya cevap bulamadığımda Walter'la konuşmam gerektiğini anladım."

"Baba, ne kadar hastasın?" Ridge sordu. "Sen-"

"Walter'la tanışmam planladığımdan farklı oldu," diye devam etti babam, sanki Ridge onun sağlığı hakkında hiç soru sormamış gibi. "Bana emekli olmanın eşiğinde olduğunu ve iki filomuzu da üç yeğenine ve kızına devretmenin çok fazla olacağını söyledi. Spade otellerini idare etmek bir şeydi, bizimkileri idare etmek de sadece dört yönetici için oldukça zor bir görev olacaktı. İşte o zaman birleşme fikrini ortaya attık. Yediniz bir araya geldiğinizde tüm tesislerin üstesinden gelebileceğinize ve otelcilik sektörüne tek başımıza asla başaramayacağımız bir şekilde hakim olabileceğinize inandık."

"Baba-"

Konuşmamı engellemek için elini kaldırdı ve devam etti: "Zor olacağını biliyorduk. Ortada çok fazla kişilik vardı. Ayrıca, fikirlerinizi bir kenara bırakıp iş için en iyi olanı yapacağınızı da biliyorduk."

"Birleşmeye çok da uzak olmadığımızı düşünürsek, rakamlar çok iyi bir iş yürüttüğünüzü kanıtlıyor." O

her birimizin yüzüne baktı. "Birbirinize davranış biçiminize gelince, bunun üzerinde çok çalışılması gerekiyor." Dudaklarına sakın ama gerekli bir gülümseme yayıldı. "Ama Walter ve benim yıllar önce istediğimiz her şey gerçekleşiyor ve yeniden arkadaşlığımızın tadını çıkarıyoruz."

Oda birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra Rhett kendini kanepenin ucuna doğru itti. Bacaklarını açmış, kollarını kalçalarına dayamıştı. "Baba, işin en önemli kısmını görmezden geliyorsun. Daha iyi misin? Daha mı kötüsün? Sağlığınla ilgili neler oluyor?"

Babam cevap vermekte gecikmedi. "Korkarım iyi bir şey değil." Önce bana, sonra da kardeşlerime bakarken gözlerindeki hüznün belirgindi. "Ben ölümcül biriyim."

Bu kelime tüm vücudumu titretti, titremeler bir türlü durmak bilmedi.

Ani bir bulantı dalgasıyla savaşıyordum, göğsümde daha önce hiç hissetmediğim bir ritim vardı. "Bu da ne demek oluyor?"

Eli koluma gitti, parmakları beni tutarken buz gibiydi. "Bir yıldan az ömrüm kaldı."

"Hayır!" Çılgık dudaklarımdan fırlarken ellerimle yüzümü kapattım. "Bu doğru olamaz. Yapabilecekleri bir şey olmalı."

"Yok." Eli şimdi sırtımdaydı ve daireler çiziyordu. "Siktir," diye inledi Ridge.

"Baba..." Rhett uzun zamandır ondan duymadığım bir ses tonuyla konuştu.

"Her şeyi denediler. Her testi yaptılar. Hiçbir şey bu kanseri öldüremez. En iyi ihtimalle beni rahat ettirmek istiyorlar. Daha önce görüştüğüm altıncı doktora inanmadığım için geçen hafta yedinci doktor da bana böyle söyledi." Eli hala sırtımdaydı.

"Umudumu yitirmedim, bu yüzden size söylemedim. Öyle olsa bile bu birleşmenin nedeni olarak hastalığımı göstermek istemedim. Ve her doktorun bana aynı şeyi söylemesini kabullenmek için biraz zamana ihtiyacım vardı. Bu yüzden şimdi öğreniyorsun." Ridge'e odaklandı. "Hasta olmak istemiyorum." Sonra gözlerini Rhett'e dikti. "Bana hasta ve aciz biriymişim gibi bakmanı istemiyorum." Sonra bana baktı. "Beni ayakta tutan şey üçünüz ve Daisy'm. Ne kadar zamanım kalırsa kalsın, onu böyle geçirmek istiyorum. Dördünüzle birlikte."

Duygusallığım beni ele geçiriyordu.

Ne duyduklarımı ne de karşı karşıya olduğum gerçekliği zar zor algılayabiliyordum. Çok yakında bir gün babamın artık burada olmayacağı düşüncesi.

Onu ayakta tutan tek şey umut ve sevgi gibi görünüyordu. Bu zamanlama ne kadar yanlış olsa da, ona her ikisinden de daha fazlasını vermek istedim.

"Artık beş kişiyiz baba." Odadaki tüm gözlerin bana döndüğünü hissettim. Elimi karnımın üzerinde daire şeklinde hareket ettirdim. "Hamileyim. Neredeyse on altı haftalık."

"Sen ne?"

Bakışlarım az önce o iki kelimeyi ağzından kaçırın Rhett'e kaydı. "Bu doğru." Sonra babamın yüzüne baktım. "Dördümüz için savaşıırken -boğazımdaki düğüm o kadar büyüdü ki küçülüp küçülmeyeceğini bilmiyordum- "bu bebek için de savaş."

"Hamilesin." Babamın gözleri uzamış gibiydi, başı bana haberin duymak istediği her şey olduğunu söyleyecek şekilde hareket ediyordu. "Şimdi nedenini biliyorum..." Karnımda herhangi bir hareket olmamasına rağmen elini benimkinin üzerine koydu.

"Ne diyorsun baba?" diye sordum.

"Boş ver." Parmaklarını havada salladı.

"Hepinize söylemek istedim. Sadece bu haberin kabul edilip edilmeyeceğini bilmiyordum." Rhett'e odaklandım. "Bu bebeği bir Spade'den doğuracağım için hamileliğimi parçalamanız düşüncesiyle başa çıkamam." Boğazım daraldı. "Özellikle de şimdi."

Sadece nefes al.

Sözü takip ettim.

Sözleri tekrarladım.

"Hayatına devam etmenin zamanı geldi, oğlum." Babam doğrudan Rhett'le konuşuyordu. "Böyle hissetmen benim hatam. Bu duyguları sana genç yaşta aşıladım ve sen de en az baban kadar rekabetçisin. En iyisini istiyorsun ve Spades sana engel oluyordu. Bunun için seni suçlayamam, ama sana söyleyebileceğim ve gösterebileceğim şey"-göğsünü işaret etti-"hayatın çok kısa olduğu." Babamın eli başımın arkasına gitti ve onu tuttu. "Ben öldüğümde, kız kardeşin ve onun güzel bebeği, erkek kardeşin ve Daisy ve annen geriye kalan tek şey olacak. Eğer birine kızacaksanız, bana kızın. Hayır. Spades. Kız kardeşin değil. Onun doğmamış çocuğu da değil."

Babamın parmaklarını buldum ve kendi parmaklarımın arasına sıkıştırdım. "Seni seviyorum." Bakışlarımı Rhett'e diktim. "Ben de seni seviyorum." Gözlerimi sildim. "Kardeşimi kaybetmişim gibi hissediyorum, şimdi de babamı kaybediyorum ve bu-" Babam kollarını bana dolayınca sesim kesildi.

Duygu sadece kısmen ortaya çıkmıştı ve şimdi vücudumu sarsıyor, nefesim kesiliyordu. Kaslarım spazm geçiriyor, midem çalkalanıyordu.

Acı başka bir şeydi. Ama sevdiğim birini kaybetme korkusu bambaşkaydı ve bu korku beni derinden sarsıyordu. Bu his bedenimden akıp gitmedi. Sanki bir baraj yıkılmış gibi akıyordu. Babamın kucağının sıcaklığını hissederken, birden etrafımda hareket eden yepyeni bir güç vardı. Bu beni tuttu. Sıkı kollarını bedenime doladı, elleri karnımın altına indi. Ridge'e ait olduklarını bildiğim için neden bakma zahmetine girdiğimi bilmediğim gözyaşlarımın arasından görmeye çalıştım. Ama başparmağındaki dövmeyle, uzun yeleli minik aslanı gördüğümde kendimi daha da çok ağlarken buldum. "Rh-Rhett," diye fısıldadım, ki bu olabildiğince yüksek bir sestir, "beni bir daha asla bırakma."

OTUZ BEŞ

Cooper

"H Baban nasıl?" Rowan babasını ziyaret ettikten sonra mutfğa girdiğinde ona sordum, dizüstü bilgisayarımı kapattım ve sadece ona odaklanmak için masanın üzerine koydum.

Oturma odasına doğru ilerlerken çantasını tezgâhın üzerine bıraktı ve "Huysuz," demeden önce içini çekti.

En sevdiğim kıyafeti giymişti. Yoga pantolonu ve atlet, yanlarından sarkan bir kazak. Kıyafetin gösterdiği şey, inanılmaz kıvrımlarının yanı sıra, nihayet spor yaptığı küçük yumruydı.

Buna doyamadım.

Ne zaman ona yaklaşıp, ovalıyordum. Tıpkı şimdi ona el sallarken yapmayı planladığım gibi.

Oturduğum sandalyeye yaklaştığında onu yakaladım ve kollarımı ona dolayarak yüzümü karnına bastırdım.

"Ne demek huysuz?"

"Onun üzerine titrediğimde beni kovuyor." Ellerini başımın üstüne koydu. "Bu yüzden evdeyim. Bana resmen gitmemi söyledi." İnledi. "Hizmetçisi onun için her şeyi yapıyor ve o hiç şikâyet etmiyor. Öksürmeye başladığında ona bir içki getirmeyi teklif ettim ve verdiği tepkiye bakılırsa, bir günah işlediğimi düşünebilirsiniz."

Karnının ortasını öptüm ve enseme karnına sürttüm. "Ona göre bebeğim, öylesin. Hasta olmak istemiyor. Bunu sana o söyledi. Ve her beş dakikada bir iyi olup olmadığını sorman onu çılgına çeviriyor."

"Bunu yaptığımı nereden çıkardınız?"

"Seni tanıyorum." Gülümsedim. "Aslında muhtemelen her üç dakikada bir ona soruyordun."

Gözlerini devirdi. "Elimde değil, Cooper. Ben hamileyim. Onun üzerine titremek istiyorum. İyi olduğundan emin olmak istiyorum. İçimde hormonal olarak titreşen bir annelik içgüdüsü var. Ve babamın bir şeye ihtiyacı olduğunu gördüğümde, onun için almak istiyorum. Rahatsızlık içindeymiş gibi görüldüğünde -ya da öyle görünmese bile- soracağım."

Gülümsedim. "O zaman kovulmaya devam edeceksin."

Dişlerini gösterdi. "Ah, seni ısırmalıyım."

"Sadece gerçekleştiğinde hayal kırıklığına uğrama ya da üzülme." Güldüm. "Kardeşlerin orada mıydı?"

Elini yanağımda gezdirdi. "Rhett geldi. Ridge daha önce Daisy ile uğramıştı ama onları kaçırdım." "Rhett onun yanından ayrılmıyor, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "En çok o zorlanıyor. Yani hepimiz berbat durumdayız, bunu biliyorsun, görüyorsun. Ama Rhett ve babam birbirlerine çok benziyorlar. Onun için endişeleniyorum. İkisi için de endişeleniyorum. Bu beni tüketiyor."

Haberin duyulmasından bu yana en büyük değişim Rhett'te yaşandı. Babasının hastalığını nasıl karşıladığına tanık olmak kolay değildi. Onu o kadar iyi tanımasam da ne kadar acı çektiğini anlayabiliyordum. Ray'in üç çocuğu da büyük ölçüde etkilenmişti. Ancak bu durumdan çıkan tek olumlu sonuç, Rhett'in etrafta olması daha kolay bir insan haline gelmesiydi.

Hâlâ geliştirilmesi gereken çok şey vardı ama en azından ikimiz konuşuyorduk. Kavga etmek istemeden, bana hırlamadığı konuşmalar yapabiliyorduk. Hatta bebek için beni tebrik etti ve elimi sıkıttı.

Bir gün, muhtemelen arkadaş olacaktık. Sadece zaman alacaktı.

Walter ve Ray'e gitmek yaptığım en iyi şeydi. O zamanlar aileler arasında neden bu kadar çok sorun olduğunu bilmesem de, Ray'in kendi içinde olanları düzeltmesi gereken kişi olduğunu biliyordum. Ve onlara hastalığından bahsettiğinde -ki bunu Jo'dan öğrenmiştim çünkü Walter şarabı fazla kaçırmış ve haberi vermişti- dinamiklerin değişeceğine dair güçlü bir his vardı içimde.

Ve vardı.

"Rhett'e hiçbir şey olmayacak," diye söz verdim ona. "Ona sahip olduğunu ve izin verdiği kadar üzerine titreyeceğini biliyorum, ama o da bana sahip."

Diğer eli yüzümle birleştirdi ve iki yanımı kavradı. "Sensiz ben ne yapardım?" "Asla bilmek zorunda kalmayacaksın."

Gözleri aniden büyüdü ve ilk başta söylediklerime tepki verdiğini düşündüm, ama sonra birden elimi tuttu ve dudaklarımın karnını öptüğü yere koydu.

"Cooper, hisset." Elini benimkinin üzerine koydu ve aradığı noktayı bulana kadar gezdirdi. Avucumun arkasını itti ve sıkıca kendisine doğru tuttu. "Bunu hissettin mi?"

Ön cama vuran yağmur gibi hafif bir şıpırtı vardı.

"Bebek..."

Başımı salladı. "İlk defa böyle bir şey hissediyorum." "Bu bir tekme mi?"

"Sanırım öyle."

Elimi çektim ve onun yerine yüzümü oraya koydum, gözlerim kapandı, hareketi, içimde duyabileceğim herhangi bir ritmi dinledim. "Bir şeyi nasıl bu kadar çok sevebilirim ve henüz onu tutmayı bile beceremem?" Yüzümü çevirip ona baktım.

"Çünkü o senin bir parçan." Eli şimdi saçlarımdaydı, buklelerimin arasında geziniyordu. "İşte aşk böyle bir şey - neye benziyor, nasıl hissettiriyor." Bir nefes aldı. "Bu tatmin olmaktır, Cooper."

"Bebekle birlikte."

Gözlerimi aradı. "Ve bizimle."

Bana daha önce hiç aşk yaşamadığını söylediğinde barda yaptığımız konuşmayı hatırladım. Bunun önceki işinde çalışırken öğrendiği bir şey olduğunu ve çiftlerin nasıl etkileşime girdiğini gördüğünü söylemişti.

"Gülümsemeye neden olan kelimeler," dedim usulca, o zaman söylediği ifadeyi neredeyse kelimesi kelimesine tekrarlayarak. "Tam bir memnuniyet ve güvenlik bakışı. Bazı davranışlardaki rahatlık - birinin elini tutmak gibi kolay olanlar."

"Beni dinledin," diye fısıldadı. Göz

kırıptım. "Bunu çok sık yaparım."

"Tanrım, seni seviyorum." Eli karnına gitti. "Ben de seni seviyorum."

Karnına bir öpücük daha kondurdum ve parmaklarımı onun kilerle birleştirerek ayağa kalktım. "Benimle gel."

Onu verandaya çıkardım ve şöminenin önündeki koltuklardan birine oturttum.

Yeni evimiz daha önce yaşadığımız evlerden farklı bir tepeler manzarasına sahipti. Buradaki arsa çok daha büyüktü, daha yüksekteydi, manzara uçsuz bucaksızdı ve evlerin tepelerine kadar açıktı.

Kolumu omuzlarına dolayarak elimi cebime attım ve küçük bir kutu çıkarıp kucağına bıraktım. "Nedir bu?"

Profiline baktım ve Tanrım, muhteşemdi. Hamilelik yüz hatlarını güzelleştirmekten, daha belirgin hale getirmekten başka bir şey yapmamıştı. Yüzündeki her şey daha zengindi; gözlerinin rengi, ten rengi, hatta ağzını hareket ettirip beni öpme şekli bile.

Boynunun arkasını tuttum ve masaj yapmaya başladığım anda erimesine neden olan bir noktaya süründüm. "Sonuçları alalı neredeyse bir hafta oldu. Son derece sabırlı davrandın ve bunun kolay olmadığını biliyorum. Bir kez olsun sana ne zaman vereceğimi sormadın."

Bebeğimizin cinsiyetini ortaya çıkaran son ultrason için gittiğimizde de bu istekte bulunmuştum. Doktora bunu yüksek sesle söylemek yerine bulguları bir zarfa koymasını söylemiştim. Rowan'a da sonuçlarla ilgili özel bir şey yapacağımı söylemiştim. Yine de bir parti istemediğimizden ve bunun sadece aramızda kalmasını istediğimizden, bu anın unutulmaz kılınmadan kaçmasına izin vereceğim anlamına gelmiyordu.

"Bebeğimizin cinsiyeti," dedim ona. "Bu

kutunun içinde mi?"

Söylediklerimin kulağa biraz tuhaf geldiğini bilerek güldüm. "Evet."

Kadife kutu çıplak kalana kadar ambalaj kağıdını dikkatlice çekti, elleri üst ve alt kısım boyunca konumlandı,

ve bana baktı. "Sonunda neye sahip olduğumuzu öğrendiğimize inanamıyorum."

Her iki cinsiyet için de birer isim seçmiştik, her ikisinin de bu aile için son derece özel bir anlamı vardı. Cinsiyeti öğrendikten sonra, bebek doğana kadar ismi kendimize saklamaya devam edecek, hatta birkaç ay sonra yapılacak olan bebek partisinde bile açıklamayacaktık.

Bunu gizli tutmak için gerekçelerimiz vardı ve zamanı geldiğinde herkes nedenini anlayacaktı. "Bana sevdiğim karnın içinde ne olduğunu göster." Kutuya doğru başımı salladım. "Aç onu."

Bana bir öpücük verdi, dudakları dudaklarıma değdi. Kokusunun tatlılığı, elma ve sedir ağacı, hamileliği boyunca daha da güçleniyordu.

Geri çekildiğinde, kapağı dikkatlice kaldırdı. "Aman Tanrım. Aman Tanrım!" Kutu kucağında dengede dururken, elleriyle ağzını kapattı.

İçinde benim tasarladığım elmaslardan oluşan bir bant vardı, taşlar platin ayar boyunca yayılırken çeşitli şekillerdeydi. Tabii ki bu elmasların pembe mi yoksa mavi mi olacağını bilmiyordum; cevap kuyumcuya verdiğim zarfın içindeydi ve o noktada gerisi ona kalmıştı.

Bana bakan renk, kalbimin çarpmasına ve dudaklarımın en geniş gülümsemeye dönüşmesine neden oldu.

"Cooper..." diye nefes aldı, yüzüğü kutudan çıkarıp sağ elinin uygun parmağına geçirirken sesinde yoğun bir duygu vardı. Bana baktığında gözyaşları dökülmeye başlamıştı bile. "Bu çok güzel." Kollarını boynuma doladı. "Tıpkı bebeğimizin olacağı gibi."

OTUZ ALTI

Rowan

"W "Az önce indik," dedim babama, cipin arka koltuğuna tırmanırken telefonu kulağıma tutarak. "Her şey nasıl gidiyor?"

"Son girişinden beri mi demek istiyorsun? Ki bu-"

"Üç saatten biraz fazla oldu," diyerek babamın sözünü kesen Rhett, babamın beni hoparlöre aldığını kanıtladı. "O iyi. İkimiz de iyiyiz. Git iyi vakit geçir. Endişelenecek bir şey yok."

Ama endişelenecek çok şeyim vardı. Babamın durumu her geçen gün biraz daha kötüye gidiyordu. Artık etrafta dolaşmak için yürüteç kullanıyordu. Cooper bebek tatiline çıkmakta ısrar etmeseydi, Rhett'in hemen yanında oturuyor ve ikisini de çılgına çeviriyor olacaktım.

"Kesin şunu, siz ikiniz. Sormam gerektiğini biliyorsunuz." İçimi çektim. "Dört gün içinde döneceğim ve-"

"Sen yokken günde en az üç kez kontrol edeceksin, biliyoruz," dedi Rhett. "Bize bir iyilik yap, en azından Cooper'la biraz vakit geçirmeye çalış. Bu yüzden Kanada'dasınız, değil mi?"

Arka koltuğun diğer tarafından binen Cooper'a baktım ve gözlerimi devirdim. "Evet... *efendim.*" Burada olmamızın nedenlerinden biri de buydu.

Diğeri ise Cooper'ın bize kiralamak için bulduğu ve bebek doğduktan yaklaşık altı ay sonra taşınacağımız evin kontratını imzalamaktı. İki otelin inşaatı o zaman başlayacaktı ve inşaat bitene kadar buraya taşınacaktık.

Cooper bebek tatili için tropik bir yere gitmek istemişti.

Ama Banff yakındı ve üçüncü üç aylık dönemime çok girmeden ve doktorum artık uçmama izin vermeden önce evi gerçekten görmek istiyordum.

"Hizmetçimin az önce yaptığı turtayı kaçırıyorsun," dedi babam. "Şeftalili. Çok lezzetli." "Peki sen yiyor musun?" diye sordum.

Babamın iştahı azalıyordu. Doktor sadece yemek yemesini ve mümkün olduğunca çok kalori almasını istiyordu. Hizmetçisinin tatlıları canının çektiği tek şeydi, bu yüzden her gün onun için pişiriyordu.

Ve oradayken örnek aldım.

Aldığım tüm bebek kiloları için onu suçladım.

"Onu yiyip bitiriyor," dedi Rhett.

"Güzel," diye cevap verdim. Şoför bizi asfalttan geçirip yola çıkardı ve kiralık araca doğru yönlendirdi. "Birazdan sizi arayacağım. Baba, mümkünse bir dilim daha turta al."

"Gooo," diye cevap verdi Rhett. "Onu yakaladım.

Endişelenmeyi bırak." Gülümsedim. "Sizi seviyorum çocuklar."

"Seni seviyorum," dediler hep bir ağızdan ve telefonu kapattım.

"Orada her şey yolunda mı?" Cooper kolunu bana dolamak için yaklaşarak sordu.

"Olabilecekleri kadar iyi sanırım." Telefonumu kucağıma koydum ama titreşince ekrana bakmak için kaldırdım. "Sesi bile zayıflıyor. Ya o değilse-"

"Yapma." Dudaklarını şakağıma bastırdı. "Ne söyleyeceğini biliyorum ve böyle bir şey olmayacak. Bebeğimiz doğduğunda burada olmak için canla başla mücadele ediyor. Oraya her gittiğinde bunu görüyorsun. Buna odaklan Rowan. Küçük kızımızı onun kollarına bırakacağımız anı düşünmeni istiyorum."

Başımı salladım.

Çünkü bir şey söylersem gözyaşlarım akacaktı ve ben ağlamak istemiyordum. Son zamanlarda bunu çok fazla yapmışım.

"Sky ne istiyor?" diye sordu, dudakları artık şakağımda değildi, başını telefonuma doğru salladı.

Titreştiğini unutmuştum ve bu yüzden elimde tutuyordum.

GÖKYÜZÜ

Şakayık mı, zambak mı?

BEN

Yani, genel olarak mı yoksa...

GÖKYÜZÜ

Annen ve ben bebek partisi için süsleme konusunda tam bir tartışma içindeyiz. Şakayık mı, zambak mı?

BEN

Şakayıklar.

GÖKYÜZÜ

Ben her zaman haklıyım. Merak etme, bunu annene söylemem. LOL.

Bilmenizi isterim ki, yeğenimin adını ondan öğrenmeye çalışıyordum. Ya gelmiş geçmiş en iyi yalancı ya da gerçekten bilmiyor.

BEN

Kızım, eğer annem ismi biliyorsa, sen de biliyorsundur.

GÖKYÜZÜ

Eğer cevabın bu olmasaydı... cinayet.

BEN

LOLOLOL.

GÖKYÜZÜ

Babam bugün nasıl? Eminim onunla en az üç kez konuşmuşsundur.

BEN

Aslında sadece iki tane. Şok edici, biliyorum. Bugünün turtası şeftalili. Umarım yakında ikinci dilime geçer.

GÖKYÜZÜ

Seni seviyorum.

BEN

Seni daha çok seviyorum.

"Ona sahip olduğun için şanslısın," dedi Cooper telefonumu kaldırdığım anda, ben yazarken okuduğu bir konuşmayı.

Sky'la olan arkadaşlığım asla hafife almadığım bir şeydi. Hayatımın her günü için şükrettiğim bir nimetti.

Adamıma baktım. "Tarif bile edemeyeceğim şekilde." Yüzünü okşadım ve sonra yolcu camından dışarı baktım. "Burayı seviyorum."

"İsteddiğini biliyorum." Beni daha sıkı kendine çekti. "Havadan ne kadar nefret ettiğini düşünürsek bu şaşırtıcı ama bu kasabanın senin için sıcaktan çok daha önemli olduğunu biliyorum. Ve düşünsene, çok yakında burada bir sürü zaman geçireceksin."

Ona tekrar baktım. "Bu düşünceyi aceleye getirmeyelim."

Başını salladı. "Biliyorum bebeğim." Dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorum ve ben de buna hazır değilim." Bebek hakkında konuşmuyorduk.

Babamın vefatı hakkında konuşuyorduk. O kadar çok zamanı kalmasına imkân yoktu. "Bak," diye fısıldadı, "buradayız."

Tam zamanında döndüğümde kapının kalktığını ve cipin garaj yoluna girip evin önünde durduğunu gördüm. Gözlerimi birkaç kez kırptırdım, evin dışını, rahat ama çağdaş mimarisini, bakımlı peyzajını inceledim.

Büyüleyiciydi.

Ama kiraladığımız ev bu değildi, en azından resimlerdeki ev değildi.

"Kimin evi burası?" Sordum ama o çoktan arka koltuktan inmiş, kapımı açmak için yanıma gelmişti. Elini sıktım,

ve o da bana yardım etti. "Cooper, neredeyiz?" Son sorumu duyduğundan emin olmadığım için sordum. "Ne demek istiyorsun?"

Yüzündeki sırıtış bana bir şeylerin peşinde olduğunu söylüyordu, özellikle de ön kapıya yaklaştığımızda ve tuş takımındaki birkaç düğmeye bastığında, kapının kilidi açıldı ve açıldı.

"Yani, bu..." İçeri adımımı attığımda sesim kesildi, kirişlerle süslü yüksek tavanları gördüğümde boynum hemen geriye doğru eğildi. "Tanrım, bu muhteşem."

"Seçtiğin yer çok güzeldi." Eli sırtımdan ayrıldı ve parmaklarımla birleşti. "Ama eğer sen buradayken çalışmayı planladığın için bizimle yaşayan bir dadımız olacaksa, o zaman senin seçtiğinden çok daha büyük bir eve ihtiyacımız var." Gözlerimiz kilitlenirken parmaklarımı sıkıttı. "Sana etrafı göstereyim."

Mutfağa doğru ilerlerken güldüm. "İnanılmazsın." "Neden?"

"Üç yetişkin ve bir bebek için oldukça büyük olan yirmi beş yüz metrekarelik bir ev seçtim. Siz bunu tahminimce beş bin metre kare ile çarpıyorsunuz. İhtiyacımız olandan daha fazla oda ve ekstralarla."

Beyaz, krem rengi ve paslanmaz çelikte tasarlanmış, modern bir çiftlik evi havasına bürünmüş mutfağın ortasında durdu. "Beğenmediğini mi söylüyorsun?"

"Bayıldım."

"Yapacağını biliyordum."

Kolunu tutmak için elini bıraktım. "Bana daha fazlasını göster."

Beni büyük boy kanepesi ve şöminesiyle geniş, rahat oturma odasına götürdü, kirişler baştan sona devam etti, bir ofisi, yemek odasını geçti, ana süite girdiğimizde dekorasyon daha samimi hale geldi.

"Vay canına." Kolunu bırakıp yatak odasının arka tarafını boydan boya kaplayan, Rocky Dağları'nın kesinlikle muhteşem manzarasını gören pencere duvarına doğru yürüdüm. "Cooper, her sabah burada uyanmaktan nefret etmeyeceğim."

Kolları beni sardı, elleri karnımı kavradı. "Çok güzel, neredeyse gerçek gibi bile görünmüyor."

"Size gösterecek daha çok ev var. Üst katta dört yatak odası. Bir spor salonu. Tiyatro odası. Havuzu ve misafirhaneyi görene kadar bekleyin."

Yavaşça dönüp ona baktım. "Misafirhane mi?" "Dadı için."

Başımı eğdim. "Onun üst kattaki yatak odalarından birinde yaşamasını istemiyor musun?"

"Karımın, eğer yapmaya karar verdiği şey buysa, etrafta çıplak dolaşırken rahat hissetmesini istiyorum." Boynuma doğru eğildi ve kulağımın hemen altını öptü. "İstedğim zaman bu evdeki her tezgahın üzerinde senin tadına bakabilmek istiyorum." Sırtını dikleştirerek tekrar üzerimde yükseldi. "Her zaman burada olacağının farkındayım ama kendine ait bir alanı olması bize biraz mahremiyet sağlayacaktır."

Eş, ikimiz yalnızken daha sık kullandığı bir unvandı. Bir yüzük ya da evlilikle birlikte gelmeyen bir unvan.

Buna gerek yoktu.

Aklımda, Cooper'la zaten evliydim. Ama sırtımdan neden bu değildi.

"Buraya taşınmamız biraz zaman alacak, doğru mu?" Onayladım.

Gözleri kısıldı. "Doğru."

"Yani bana bu arada burayı kiralayan hiç kiracı olmadığını mı söylüyorsunuz?" Kıkırdadı. "Bunu neden soruyorsun?"

Sağıma baktım, içeri ilk girdiğimizde gördüğüm şeyi doğruladım. "Çünkü komodinin üzerinde son derece tanıdık kâğıttan turna kuşları ve tahta bir ayı var. Tabii ev sahibinin ya da kiracının birbirimize hediye ettiklerimizin aynısına sahip olduğunu söylemeyeceksen?"

İki eliyle yüzümü çevreledi. "Hiçbir şeyi kaçırmıyorsun." "Bu evi sen aldın, değil mi Cooper?"

"Banff'ı seviyorsun." Başparmağıyla yanağımı okşadı. "Burada çok zaman geçireceğiz. Neden evimiz gibi hissettirmeyelim?"

"Bana en sevdiğim kasabada bir ev aldın. Benim için her şey demek olduğunu bildiğin o hediyeleri komodini süslemek için bile getirdin. Bunun için sana nasıl teşekkür edebilirim ki?" Onu öptüm, gömleğinin altını parmakladım.

"Burası bizim en sevdiğimiz şehir ve sen bana bir bebek veriyorsun. Teşekkür etmene gerek yok."

Omzumun üzerinden manzaraya baktım. "Biliyor musun, kızımızın doğduğu yere aşık olması çok mantıklı."

"Çok uzun bir süre bilmesine gerek olmayan bir ayrıntı."

Bana Sky hayatımda olduğu için ne kadar şanslı olduğumu hatırlatmıştı. Ama Cooper'la olan ilişkim için de aynı şeyi hissediyordum.

Beni ve bebeęi ilk sıraya koymasý.

Bizi desteklemesi.

Ve bizi sevdi.

Büyük, harika, kabarık yatağa bir göz atarken kıkırdadım. "Eğer bu ev artık bizimse, o zaman bu bizim yatağımız, değil mi?" "Öyle." Parmağının ucuyla dudaklarımı yokladı. "Neden soruyorsun?"

"Sanırım nedenini biliyorsun." Elimi gömleğinin altından geçirdim ve avucumu karın kaslarının üzerinde gezdirdim. "O yatakta yapmak istediğin bir şey var mı Rowan?"

"Beni becermeni istiyorum." Gömleğini başından çekip halının üzerine bıraktım, hemen kemerini, düğmesini, fermuarını açmaya başladım ve bunlar çözülüp indirildiğinde kot pantolonu ayak bileklerine kadar düştü. "şimdi."

"Ne yapmak istediğimi biliyor musun?" Ayakkabılarını, çoraplarını ve kot pantolonunu çıkarmak için eğildi ve sadece boxer külotuyla ayağa kalktı.

Cooper tanıştığımız günden beri veriyordu. Ama bebeğini taşımaya başladığımdan beri, aęzý bir türlü doymak bilmiyordu.

Ben. "Beni yalamak istiyorsun."

"Seni her zaman yalamak istiyorum." diye homurdandı.

Kollarından biri sırtıma gitti, diğeri dizlerimin arkasına kaydı ve birden havalandım. Artık beni taşımiyordu.

Karnıma baský yapmak istemedi. Ve ağır karnıma rağmen, halının üzerinden geçip beni yatağın kenarına yerleştirirken kollarında kendimi küçücük hissetmemi sağladı.

Oturduğum anda kıyafetlerimi çıkarmaya başladı, çıplak kalana kadar vücudumdaki her parçayı çıkardı ve o zaman dizlerinin üzerine çöktü, bacaklarımı ayırdı, başı bacaklarımın arasında kayboldu.

Artık ne yaptığını izleyemiyordum. şişliğimin arkasını göremeyecek kadar büyüktüm. Ama hissedebiliyordum.

Ve hamile kaldığımdan beri bu his daha da artmıştı. Tüm vücudum karıncalanıyor, hassaslaşıyor ve onun için zonkluyordu.

"Cooper..." Kalçalarımı öperken nefes verdim.

Dili, gagaladığı her santim boyunca dönerek onu arzulayan noktaya yaklaştı. "Ne kadar ıslak olduğunun kokusunu alabiliyorum. Lanet olsun, seni tatmak için sabırsızlanıyorum."

Yatağın ucunu kavradım, bacaklarımı ayırdım ve beklentiyle inledim. Ama henüz orada değildi.

Acele etmiyordu. Ağzını bacağımın üst kısmına ve iç kısmına bastırıyor, girişimi yalamadan önce diğer uyluğa doğru hareket ediyordu.

"Yesss." Aynı yere tekrar fiske vurdu. Ve tekrar. "Olacağını bildiğim kadar ıslaksın." Yorganı avuçlarımın içine sıkıştırdım. "Benimle dalga geçiyorsun."

"Hayır bebeğim, kendimle dalga geçiyorum. Ben de en az senin kadar istiyorum."

"Cooper, ben-" Klitorisime doğru hareket edince nefesim kesildi. Vücudumda onun için çığlık atan yere. Sanki bir yangın çıkıyordu ve dili alevleri boğuyordu. "Aman Tanrım."

Neredeyse çok fazlaydı - eğer şu anda bu mümkünse.

Çünkü amıma odaklanmış olsa da, altımı parmaklarken üstümü yalasa da, sadece orada hissetmedim. Meme uçlarımda da hissettim.

Boğazım.

Ağzım.

"Ahhh." Başım geriye düştü, gözlerim kısıldı. Odaklanmak zorunda değildim. Aramak zorunda değildim. Bana her ne yapıyorsa beni tam oraya getiriyordu. "Cooper!"

Zirveye doğru gidiyordum. Koşmuyordum. Klitorisimi ağzına almadan önce dilinin ucu yatay olarak birkaç kez üzerimde gezinirken bu daha çok lezzetli, inanılmaz bir emeklemeydi. Dişleriyle tutup her iki tarafa baskı uygularken, dilini ön tarafa sürünme eklemek için kullandı. Ve onu bıraktığında, önceki hızına devam etti.

"Siktir!" Bağırdım.

Ama beni yönlendiren tek şey bu değildi. Parmağı karnıma doğru yönelmiş, derinlerdeki o noktaya vuruyor, diliyle aynı basıncı kullanarak daireler çiziyordu.

"Evet!" Ağladım.

Vücudum öne doğru sallandı. Dizlerim içe doğru çöktü. "Cooper, yesss!"

En şiddetli patlama içimden geçerek beni orada, havada asılı kalmış gibi tuttu ve bu, titremeler başlamadan önce en az birkaç saniye sürdü.

"Sikeyim evet. O dölün tadına bakayım."

Vücudumu saran kıpırtılar bile hazırlandığımdan daha vahşiydi. Bunlar dalga değildi. Bunlar

Vücudumdaki orgazmı boşaltırken tüm gücümle tutunmamı sağlayan tepeler.

Durmadı. Sadece daha yumuşak, daha yavaş

gitti. Ben tamamen sakinleşene kadar.

"Kahretsin," diye fısıldadım. "Sanki o orgazma kendin için ihtiyacın varmış gibi beni yedin." "İhtiyacım vardı."

"Tanrım, çok ateşlisin."

Yüzeye çıktığında ıslaklığım dudaklarının her yerindeydi ve onu yalayarak temizlerken, boxer külotunu çıkardı ve başım bir yastığın üzerine gelene kadar beni yatakta daha yükseğe taşıdı.

Karnım yüzünden seçeneklerimiz biraz sınırlıydı ama benim en çok hoşuma giden şey kaşıklamaktı. En rahat olduğum yerin orası olduğunu biliyordu ve hemen arkama geçti, bacağımı onunkinin üzerine kaldırdı, yerimize kilitlendiğimizde eli göğsüme gitti.

"Tanrım, seni seviyorum hamile," diye tısladı içime girerken. "Çok sıkısın, lanet olsun ve şu anda ne kadar ıslak olduğun hakkında hiçbir fikrin yok."

İçeri iterken çarpmadı. Göbek eklendiğinden beri bu değişmişti.

Onun yerine, vuruşlarında nazikti. Meme ucumu sıkma şekliyle. Başparmağıyla klitorisime nasıl dokunduğuyla.

Sanki ikimiz için de endişeleniyor ve aynı anda ikimizi de önemsiyor gibiydi.

Ama ben "Daha fazla" diye yalvardım çünkü biraz sertliğe ihtiyacım vardı. Onun gücüne ihtiyacım vardı.

Onun hakimiyetini hissetmeye ihtiyacım vardı.

"Aynen böyle," diye nefes aldım. "Durma."

Konu seks olduğunda Cooper tüm vücuduma dikkat ederdi. Uyluklarım, dizlerim ve kollarım gibi onun odaklanması için ağlaması gerekmeyen yerleri uyandırdı. Ama parmakları ya da dudakları bu noktalardan birini sıyırdığında, ona ne kadar bağlı olduğumu fark ediyordum.

Nasıl da her şeye sahipti.

Tenimin her bir parçası onun için nasıl da çaresizdi.

"Gittikçe sıkılaşıyorsun." Boynumun arkasını öptü. "Ne kadar yakın olduğunu hissedebiliyorum." Sesi bile içimi ürpertiordu.

Başımın arkasına uzandım ve saçlarını kavradım, her geri çekilip bastırduğunda onunla ortada buluşmaya çalıştım. "Daha sert."

"Eğer daha sert gidersem, beni boşaltacaksın."

"O zaman birlikte boşalalım." Tırnaklarımı kafa derisine geçirdim ve hızı artmasına rağmen hâlâ "Daha hızlı" diyordum. "Çok yaramazsın, biliyorsun değil mi?"

Isırdığımı fark etmediğim dudağımı serbest bıraktım. "Bana ne kadar yaramaz olduğumu göster, Cooper."

Sözlerim bir tetikleyiciye çarptı çünkü ağızmdan çıktıkları anda, içime girme şeklinden klitorisime dokunma şekline kadar her şeyi anında hızlandırdı.

Beni o noktaya getirmek için her şeyimi kullanıyordu. "Siktir!" diye kükredi.

Vücutlarımız birbirine sürtündükçe teni ısınıyor, nefesi göğüs uçlarıma kadar ulaşıyordu. Karnının alt kısmındaki kısa tüylerin sırtımı tırmaladığını, her dalışında kıcıma çarpan dikenli tüyleri hissedebiliyordum.

Bu erkeksilik ipuçlarının beni uçurumun kenarına getirmeye yardımcı olan bir kombinasyon olduğuna yemin edebilirim. Çünkü birkaç pompa daha içinde, "Ahhh," diye bağıırıyordum ve vücudum tamamen inşa ediliyordu. "Daha da sıkı olmuşsun," diye homurdandı. "Sik beni."

Bu sefer zirveye doğru sürüklenmedim.

Doğruca oraya gittim.

Ve ben o yerde donup kalmışken, o daha da sert bir şekilde daldı, hareketleri keskinleşti, sahiplendi, nefesi derin nefesler halinde çıktı. "Rowan!"

İşte o zaman bana tam olarak istediğim şeyi verdiğini anladım.

"Tam da duymak için can attığım şey." Vücudum sakinleşmeye başlamıştı, patlamalar daha az yoğun, titremeler yavaşlıyordu. Ama onun gücüyle bile ıslaklığı hissedebiliyordum. Her darbenin nasıl daha fazlasını yarattığını. "Beni dolduruyorsun."

"Mmm. Evet. *Fuuuck*."

Onun inişi de benimki kadar kademeliydi ve sonunda arkama yerleştiğinde, yükselen göğüslerimiz tek hareketti, saçlarımı serbest bıraktım, çektiğim telleri taradım.

Sessizlik sadece birkaç saniye sürdü, ta ki "İyi misin?" sorusunu duyana kadar. Her samimi anımızdan sonra, şimdi hep sorardı.

Anlamıştım.

Ben de aynı şekilde korumacıydım.

"Elbette," diye fısıldadım.

Eli çeneme gitti ve ben ona bakana kadar onu yönlendirdi. "O zaman öp beni."

"Benim doyumsuz erkeğim." Gülümsedim.

"Bu senin içindi." Ağzlarımızı hizaladı. "Bu bebeğimiz için."

EPILOG

Cooper

"S Gözlerini senden almış."

Rowan'ın sesi, hastane yatağında onunla birlikte yatarken kulaklarıma bir şarkı gibi geliyordu, bebeğimiz kollarına sarılmıştı ve her özelliğini görebilmemiz için önümüzde duruyordu.

Durmadan baktığımız özellikler. Her saniyesini hatırlayarak.

Sonsuz sevmek.

Son yirmi dört saatin kasırgasından iyileşmek.

Rowan'ın kasılmaları bizi doğruca hastaneye götürdü ve Rowan yedi saat sonra bebeğini doğurdu. O doğumhanede elini ve kalçasının arkasını tuttum ve hayatının en zorlu anlarından biri boyunca onunla konuştum. Epidural yardımıyla bile olsa, doğum onun için zihinsel ya da fiziksel olarak kolay değildi.

Sinirlerim altüst olmuştu; onun böyle bir şey yaşadığını görmek çok zordu. Ama o kadın benim kahramanımdı.

Ve onun kararlılığı ve gücü bana en muhteşem hediye verdi.

Benim kızım.

Kocaman mavi gözleri, tombul yanakları, minik eğimli burnu ve kalın, sarkık dudaklarıyla mükemmel, güzel bir prenses. Annesininki kadar muhteşem bir yüz ve benimki gibi bir dizi ciğer.

"Ve senin burnuna sahip," dedim parmağımı bebeğimizin burnunda gezdirirken, teni o kadar yumuşaktı ki incitmekten korkuyordum. "O nasıl bizim olabiliyor? Nasıl oldu da bu kadar kusursuz bir şey yaptık? Ve bundan yüz yıl sonra ona doğru baksalar bile öldüreceğim tüm erkekleri nasıl şimdiden düşünüyorum?"

Rowan güldü. "İkimizden de daha iyisini yaptı." Battaniyeyi düzeltti. "Yani, şu ayak parmaklarına baksana. Daha önce hiç bu kadar tatlı bir şey görmemiştim."

Rowan'ın onu beslemeyi bitirmesinden dakikalar sonra, küçüğümüz derin bir uykuya dalmış halde hareketsiz yatarken her iki ayağını da öptüm.

"Ve saçlar." Şapkasını koyu renk buklelerini görecektik kadar kaldırdım. "Kesinlikle senin rengini almış." Kumaşı tekrar aşağı indirdim ve bir parmağımı çenesinin altına koydum. "Seni o kadar çok seviyorum ki, canım yanıyor."

"Bundan daha mükemmel ifade edemezdim."

Yakında karım olacak kadına döndüm. *Bundan* emindim. Ve alnından öptüm, dudaklarımı orada tutarak onu içime çektim. Hastane gibi kokmuyordu bile. Aşık olduğum kadın gibi kokuyordu-elma ve sedir ağacı.

"O doğumhanede verdiğin mücadele inanılmazdı. Umarım bunu biliyorsundur." "Senin sesine odaklandım ve bunu atlatmamı sağladın. Bunu sensiz yapamazdım."

Bunu bilmiyordum.

Yanımda yatan kadın daha önce hiç tanık olmadığım bir cesarete ve dayanıklılığa sahipti. Hayatımda o doğuma

dayanabilecek tek bir erkek bile tanımiyordum.

Ben de dahil.

Ama onun yanında olduğumu bilmek, en küçük şekilde bile yardımcı olduğumu bilmek çok

şey ifade ediyordu. "Ve şimdi, ona sahibiz," diye fısıldadım.

"Ve o zaten sana sahip." "Bu

kadar açık mı?"

Rowan sırtıttı. "Biraz kestirdikten sonra uyandığımda ikiniz sandalyede oturuyordunuz, onun minik başı çıplak göğsünüze yaslanmıştı. Bu asla unutamayacağım bir görüntü."

"Gitmesine izin vermek istemiyorum. Onu her şeyden korumak istiyorum."

Bana bakarken gözleri parlıyordu. "Sen olacağını bildiğim babasın. Senin bu yönünü görmek, küçük kızımızı kucağına alışını izlemek... Cooper, bunu açıklayamam ama bu hazır olmadığım türden bir sevgiydi."

"Bebeğim..." Dudaklarım Rowan'ın alnındayken usulca söyledim, kollarındaki kişiye değil ona hitap ettiğimi bildiğinden emin olmak için.

Cebimde bir titreşim vardı, diğer herkes susturulduğu için sadece Favorilerimden biri tarafından gelebilecek bir bildirim.

Telefonumu çıkardım ve ekranda Rhett'ten gelen bir mesaj vardı. Mesajı Rowan'a gösterdim.

Gözleri anında doldu. "Evet," dedi Rhett'in mesajına cevap vererek, "yukarı gelmelerini söyle."

"Hazır olduğuna emin misin?"

Bu ailedeki herhangi birinin ne istediği umurumda değildi.

Rowan'ın ne istediğini ve onun için en iyisinin ne

olduğunu önemişiyordum. "Ben hazırım."

Mesajı yanıtladım ve Rowan'ın yanağına bir öpücük kondurarak kendimi dikkatlice yataktan kaldırdım. Kapıya doğru yürüdüm ve girişte durup koridorda tanıdık yüzlerin belirmesini bekledim.

Rowan ve ben bunu konuşmuştuk. Ne istediği, ziyaretin iki dalga halinde nasıl gerçekleşeceği konusunda son derece netti.

Gerekçeleri vardı ve ben de tamamen destekledim.

Daisy, Rowan'ın annesi, kardeşlerim, annem, babam, Jo, Jenner ve Walter ikinci olarak

ziyarete geleceklerdi. İlk gelenler Ridge, Rhett ve Ray'di ve odaya doğru ilerliyorlardı.

Ridge'in elinde telefonu vardı ve Rowan'ın istediği fotoğrafları çekmeye hazırды. Rhett de babasının arkasında, Ray'in tekerlekli sandalyesini itiyordu.

Son birkaç ay içinde Ray giderek kötüleşmişti. Aslında bu tanıtım bittiğinde Rhett'in Ray'i doğruca eve götürmesi ve yatmasına yardım etmesi gerekecekti. Ray'in artık oksijene ihtiyaç duyduğunu, burnunda tüpler olduğunu, çelimsiz kollarının kolçaklarda asılı kaldığını, yüzünün solgun, gözlerinin çukur olduğunu biliyorduk.

Rhett onu yatağın yanına itti ve sandalye yerine kilitlendikten sonra Rhett kız kardeşinin yanında yerini aldı, elini onun omzuna koyarak kucağındaki bebeğe hayranlıkla baktı.

"Baba..." Gözyaşlarını akıtmamak için çok çaba sarf etse de Rowan'ın gözlerinin derinliklerinde yaşlar vardı. "Burada olduğun için çok mutluyum."

Ray yavaşça elini kaldırdı ve Rowan'ın elini sıktı. "Benim küçük kızım" -birkaç nefes almak için durdu- "artık bir anne."

Rowan başını salladığında, sonunda bir damla gözyaşı düştü. "Onunla tanışmanı istiyorum."

Bebeği onun kollarından aldım ve Ray'in kendi kollarını kızımızın ağırlığını taşıyacak şekilde konumlandırmasını bekledim. Ve onu yere bıraktığımda bile yanında diz çöktüm, çok fazla olması ihtimaline karşı yakın ve hazır durdum.

Rowan babasına bakarken yüzü nemlendi, parmakları Rhett'inkilere kilitlenmişti, Ridge ise yatağın ayak ucunda durmuş, telefonunu gruba doğrultmuş, her açıdan fotoğraf çekiyordu.

"Aman Tanrım," dedi Ray. "Ne kadar güzel bir bebek, değil mi?"

"Onun adı Rayner, baba."

Ray başını kaldırdı, yüzünde ağır bir duygu vardı. "Rayner..."

"Ona büyükbabasının adını vermişler. Tanıdığım en harika adamlardan biri."

Spade Hotel Serisi'nin diğer kitaplarına göz atın

Macon'un kitabı: [Playboy](#)

Brady'nin kitabı: [Günahkar](#)

Ridge'in Kitabı: [Tek](#)

Maçaların en iyi arkadaşları olan Dalton Ailesi Serisini okumak ister misiniz?

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.